

Комунальний заклад
«Запорізька обласна універсальна
наукова бібліотека»
Запорізької обласної ради

**Невиплукані сльози України
(ЗАПОРІЖЦІ, ЯКІ ЗАГІНУЛИ В АТО)**

Бібліографічний покажчик

Запоріжжя
СТАТУС
2017

УДК 016:94(477.64)"2014-2017"(092)
ББК 91.9:66.3(4Укр-4Зап)668
НЗ8

НЗ8 **Невиплакані сльози України (запоріжці, які загинули в АТО) : бібліографічний покажчик / [КЗ «ЗОУНБ» ЗОР ; уклад. : Н. В. Романів, І. В. Макєєва, Т. М. Палівода ; відповід. за випуск О. В. Волкова]. — Запоріжжя : СТАТУС, 2017. — 368 с.**

Покажчик містить матеріали про запоріжців, які загинули на Донбасі під час антитерористичної операції в 2014–2017 рр.

Видання адресоване бібліотекарям, викладачам історії, працівникам ЗМІ, краєзнавцям, широкому загалу читачів, які цікавляться історією Запорізького краю, та має на меті увічнення пам'яті про земляків, загиблих в АТО.

**УДК 016:94(477.64)"2014-2017"(092)
ББК91.9:66.3(4Укр-4Зап)668**

© КЗ «ЗОУНБ» ЗОР, 2017

© Видавництво «СТАТУС», оформлення, 2017

ВІД УКЛАДАЧІВ

Бібліографічний покажчик присвячений героям-землякам, мешканцям Запорізької області, які віддали за мир, незалежність і цілісність України найцінніше, що має людина – своє життя. Вони були різні за віком, освітою, професією та об'єднувало їх одне – любов до Батьківщини і здатність безкорисно стати на захист рідної землі.

Передмову до покажчика написав Микола Михайлов, журналіст, письменник, учасник АТО.

У виданні інформацію подано в алфавітному порядку прізвищ загиблих воїнів. До коротких біографічних довідок додаються бібліографічні списки літератури, статті із періодики.

Покажчик має додатки, у яких подається рекомендована література, що висвітлює події на Сході України та вірші запорізьких поетів, присвячені воїнам АТО. Також подано адреси сайтів, на яких можна отримати інформацію про загиблих земляків.

Для зручності користування подається географічний покажчик.

Добір матеріалів до видання закінчено 30 жовтня 2017 року.

Покажчик розрахований на широке коло читачів і має на меті увічнення земляків, загиблих в АТО в 2014–2017 роках, для нинішніх і майбутніх поколінь Української держави.

Хай пам'ять про загиблих згуртує нас, живих, дасть нам силу, волю і мудрість для зміцнення власної держави. Хай їх світлі образи навечно залишаться в нашій пам'яті, бо герої не вмирають!

З пропозиціями та зауваженнями просимо звертатися до відділу краєзнавства Запорізької обласної універсальної наукової бібліотеки за адресою:

69095, м. Запоріжжя, пр. Соборний, 142; тел.: 787-53-52, або електронною поштою (e-mail: kraeved@zounb.zp.ua).

ПЕРЕДМОВА

*Герої не вмирають, а живуть!
Їх імена лишаються із нами...*

О. Коломійчук

Час героїв... В Україні знову настав час героїв. Він іноді настає – Запорозьке козацтво, УНР, УПА... 1648 рік, 1918-й, 1941-й, 2014-й... Це час, коли на нашу землю приходять зло. Біль і ненависть. І тоді народ-пісняр, народ-хлібороб випускає з рук плуги і бандури, бере в руки шаблі та рушниці і піднімає бойові прапори. Тому що закінчився час лірників та майстрів, почався час воїнів та героїв. Немає часу орати землю, є час її захищати.

Дивно, ми тут майже всі, що живуть в даному відрізку часу, не застали батальної епохи. Ми народилися та вирости в мирний час. Не скажу, що він був тихим – «холодна війна», пропаганда, дисиденти, табори, розпад радянської імперії, політичні чвари та економічні катаклізми – але мирним. Ми дивилися фільми, читали книги, і в наших головах формувалися образи героїв, людей якихось особливих – відважних, безкорисливих, піднесених... «Білих» лицарів.

Вони стояли на смерть, виходили з оточення, йшли в атаку, вмирали, але не здавалися... І нам уявлялося, що ми так не зможемо, тому що зліплені з іншого тіста, з мирного, у нас інші цілі – отримати освіту, створити сім'ю, побудувати будинок, піднятися по кар'єрних сходах. І ще здавалося, що війни більш не буде ніколи. Що це – анахронізм, дикість, що залишилася назавжди в минулому ХХ столітті з його навіженими диктаторами, здатними заради своїх божевільних ідей покласти мільйони людських життів.

Але виявилось, що дикість на Землі не перевелася, і навіжені диктатори досі існують. Російські військові вторглися на територію України. Оволоділи Кримом і частинами Донецької та Луганської областей. Війна оголошена не була, але вона почалася – жорстока, мерзенна, нещадна.

В Україні на той момент не було державної влади, не було армії. Влада-зłodійка, злякавшись народного гніву, боягузливо бігла з країни, армію цілеспрямовано занедбали. Зате в Україні були люди – хлібороби, механізатори, робітники, музиканти, співаки,

вчителі, лікарі... А в людей була Батьківщина. І вони відклали плуги, бандури та книги і взяли до рук зброю, щоб захистити свою Батьківщину.

Я згадую свій батальйон. У 2014-му він не був підрозділом Збройних Сил України. Це був 1-й батальйон територіальної оборони «Волинь». Наполовину він складався з покликаних в першу хвилю мобілізації, наполовину – з добровольців. Але зауважу, що перша хвиля мобілізації – це теж добровольці, які штурмували приймальні військкоматів, щоб їх відправили захищати Батьківщину.

З вересня до грудня того першого року війни ми тримали оборону в Дебальцевському виступі. 450 осіб на 15 кілометрів лінії фронту. Єдина дорога, що з'єднувала плацдарм з «великою землею», постійно обстрілювалася. Ми закопалися в землю і трималися за неї мало не зубами, тому що це наша земля.

Знаєте, хто були мої товариші по зброї? Ким вони були в мирному житті? Зовсім нещодавно?

Кулеметник Саша – 21 рік, вихованець юнацької футбольної школи. Навідник зенітної установки Володя – 47 років, журналіст. Командир цієї установки Сергій – 37 років, міліціонер. Заряджаючі Михайло (30 років) та Сергій (24 роки) – друкарський працівник та комбайнер. Водій БТРа Олексій – 32 роки, оператор дитячого атракціону. Стрелець Ярослав – 28 років, учитель музики. Командир взводу розвідки Андрій – 42 роки, заступник мера невеликого районного містечка. Корегувальник вогню Дмитрович – не знаю скільки років, багато, пенсіонер. Цей пенсіонер, сидячи в секреті на горі і коригуючи вогонь артилерії, зупинив просування групи російських десантників. Як зупинив... знищив. Шістдесят професійних військових. Половина з яких – офіцери. Думаєте, він цього хотів? Він отримував пенсію і тихенько доживав свій вік у селі на Волині. Цього хотіли вони – російські професійні військові, які прийшли на нашу землю зі зброєю!

Час героїв... В Україні знову настав час героїв. На жаль, вони, герої, іноді гинуть. Героїчно гинуть. На війні немає іншої смерті – тільки героїчна. А ми повинні про них пам'ятати. Ми просто зобов'язані пам'ятати про кожного!

Микола Михайлов,
журналіст, письменник, учасник АТО

Авраменко Олександр Сергійович
(05.03.1989–14.06.2014)

О. С. Авраменко, солдат, народився 5 березня 1989 року в м. Гуляйполі, навчався в ЗОШ № 1 до 6 класу, а потім разом із сім'єю переїхав до м. Синельникове Дніпропетровської області. У 2004 році, після закінчення 9 класу в СШ № 1, вступив до професійно-технічного ліцею, де здобув професію електромонтера. З 2007 до 2008 року служив у ракетних військах Збройних Сил України в м. Нікополі. У березні 2014 року був мобілізований до Збройних Сил України.

14 червня 2014 року при заході на посадку в аеропорту м. Луганська терористи збили військово-транспортний літак ІЛ-76 Повітряних Сил України, який здійснював перевезення особового складу з метою ротації. Тоді загинуло 9 членів екіпажу та 40 десантників, серед них був і Олександр. Після тривалих перемовин з бойовиками останки загиблих були передані представникам України.

Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року за особисту мужність і героїзм, проявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу Олександр Сергійович Авраменко був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) та нагрудним знаком «За оборону Луганського аеропорту» (посмертно).

Поховали О. С. Авраменка на цивільному цвинтарі в м. Синельникове Дніпропетровської області.

У Гуляйпільській ЗОШ № 1 створили куточок пам'яті героїв-земляків, які загинули в зоні АТО.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: Посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнянська гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту: Авраменко О. С. — С. 22.
2. Боротьба продовжується // Кушніренко І. Гуляйпільці – борці за Україну / Іван Кушніренко, Володимир Жилінський. — Запоріжжя : Дніпровський металург, 2015. — С. 60–62.

3. [Сержант Авраменко О. С. нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 140.
4. *Красовська, В.* 3-тя річниця загибелі десантників в аеропорту «Луганськ» / Валентина Красовська // Голос Гуляйпілля. — 2017. — 22 черв. (№ 25). — С. 10.
5. *Мащенко, О.* Захисник – наша слава, захисник – наша гордість, ти – надія держави й легендарна хоробрість : [вшанували пам'ять О. Авраменка] / Ольга Мащенко // Голос Гуляйпілля. — 2016. — 20 жовт. (№ 48). — С. 2.
6. *Борт, Т.* Гуляйпільщина пам'ятає своїх героїв : [нагороджений орденом «За мужність» III ступ. (посмертно)] / Тамара Борт // Голос Гуляйпілля. — 2014. — 16 груд. (№ 97). — С. 2.
7. Життя за Україну : [є фото] // Запоріж. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10.
8. *Шилин, Д.* Они отдали свою жизнь за Украину... : [в Запорож. облвоенкомате провели День памяти по погибших в зоне АТО] / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2014. — 22 авг. (№ 122). — С. 4.
9. Памяти героев... // Остров Свободы. — 2014. — 15 авг. (№ 31). — С. 5. — (Помним).
10. *Кобинець, А.* «...і будуть люди на землі» : [у ніч з 13 на 14 черв. в районі аеропорту в м. Луганськ російські бойовики збили військово-транспортний літак Іл-76] / Алла Кобинець // Запоріж. правда. — 2014. — 19 черв. (№ 68–69). — С. 1.
11. В военных действиях на Донбассе погибло 11 запорожцев : [А. С. Авраменко] // Рациональная газета. — 2014. — 18 июня (№ 23). — С. 6.
12. В Луганске сбит «Ил-76»: погибли 49 украинских военных. Девять из них – из Мелитополя, один – уроженец Токмака // Миг. — 2014. — 19 июня (№ 25). — С. 5.
13. Герои не умирают. Вечная слава героям!... : [сбит мелитоп. транспортный самолет Ил-76] // Новий день. — 2014. — 18 черв. (№ 150–155). — С. 2–3.

Александров Олексій Миколайович
(22.12.1978–02.08.2015)

О. М. Александров, солдат, народився 22 грудня 1978 року в м. Запоріжжі. Закінчив ЗСШ № 45 та вступив до ПТУ № 8 за фахом «Технічне обслуговування та ремонт автотехніки». Закінчивши навчання, в 1997–1998 роках проходив строкову службу в лавах Збройних Сил України (м. Біла Церква), в/ч А1667 на посаді водія. Після демобілізації працевлаштувався до Запорізького феросплавного заводу, де працював 10 років зварювальником. Одружений, батько двох неповнолітніх доньок.

20 квітня 2015 року був призваний на військову службу по мобілізації Запорізьким ОМВК, службу проходив у 28-й окремії гвардійській механізованій бригаді оперативного командування «Південь». Отримав смертельне поранення 31 липня 2015 року в нічному бою при відбитті атаки російсько-терористичних формувань під час артилерійського нальоту на позиції свого підрозділу.

Помер 2 серпня 2015 року в лікарні ім. Мечнікова, м. Дніпропетровськ, від отриманих поранень у бою біля н.п. Мар'їнка Донецької області.

Похований 4 серпня 2015 року на кладовищі Святого Миколая м. Запоріжжя. Залишилися дружина і дві доньки.

Указом Президента України № 37/2016 від 4 лютого 2016 року «за особисту мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

3 березня 2016 року в Запорізькому обласному військкоматі на уроці мужності «Герої не вмирають. Героям слава» нагорода Герою була вручена дружині бійця з рук в. о. губернатора Запорізької області К. Бриля та обласного військового комісара О. Біди.

21 червня 2017 року солдат О. М. Александров нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 4 лют. 2016 р. № 37 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 19 лют. (№ 6). — С. 19. — У т. ч.

- солдата Александрова О. М. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (помертно).
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту: Александров О. М. — С. 130.
 3. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Александрова О. М., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Андрєєв Андрій Олексійович
(19.09.1967–08.12.2014)

А. О. Андрєєв, солдат, народився 19 вересня 1967 року в м. Запоріжжі. Виріс у Росії, у 90-х роках повернувся до України, одружився. Працював на КЗ «Запоріжелектротранс».

Підтримав Майдан. Андрій Андрєєв записався до спеціального батальйону територіальної оборони Запоріжжя. 16 серпня 2014 року був мобілізований до 23-ї БТРО «Хортиця» (м. Запоріжжя). Ніс службу під Маріуполем.

8 грудня 2014 року, виконуючи службовий обов'язок, Андрій загинув під Маріуполем. Похований 12 грудня на Капустяному цвинтарі в Запоріжжі. У нього залишилися дружина і двоє синів.

Військовослужбовець А. О. Андрєєв «за особисту мужність і героїзм, проявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (помертно).

Указом Президента України № 421/2016 від 29 вересня 2016 року «за особисту мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 29 верес. 2016 р. № 421 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 15 жовт. (№ 28). — С. 24. — У т. ч. солдата Андреева А. О. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. Хоробрі серця неможливо зупинити : посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту: Андреев А. О. — С. 97.
3. *Воронцова, О.* Народ і армія разом : [А. Андреев нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно)] / Олександра Воронцова // Запоріз. правда. — 2016. — 28 квіт. (№ 16). — С. 8.
4. *Аблицова, А.* Запорожец Андрей Андреев родился в России, а погиб за Украину / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 5 февр. (№ 6). — С. 6.
5. Життя за Україну : [є фото] // Запоріз. правда. — 2014. — 25 груд. (№ 148–149). — С. 10.
6. Под Мариуполем погиб запорожец : [23-й отдельный мотопехотный батальон 93-й отдельной механизированной бригады] // МИГ. — 2014. — 18 дек. (№ 51). — С. 4.
7. *Аблицова, А.* Запорожцы простились с еще одним земляком, отдавшим жизнь за Украину / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 18 дек. (№ 51). — С. 6.
8. *Семенова, Д.* Верил, что война закончится : [похоронен в Запорожье солдат А. Андреев] / Диана Семенова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 16 дек. (№ 187). — С. 2.
9. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Андреева А. О. (посмертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.04.2016 р. № 79-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Баранов Максим Володимирович
(30.07.1992–24.08.2014)

М. В. Баранов, старший сержант, народився 30 липня 1992 року в с. Вовчанське Якимівського району Запорізької області. Виріс у с. Сиваське Новотроїцького району Херсонської області. У 2009 році закінчив місцеву ЗОШ № 1, з дитинства мріяв стати охоронцем.

Після школи проходив строкову військову службу у внутрішніх військах (м. Сімферополь). По закінченню служби в армії здобув спеціальність кінолога. Згодом перейшов на роботу до Херсонської міліцейської частини, отримав звання старшого сержанта. Одружився, народився син Артем.

18 серпня 2014 року Максим Баранов вирушив на схід країни в зону проведення АТО. 24 серпня 2014 року він востаннє дзвонив рідним з-під Іловайська, де йшли тривалі бої. Цього ж дня колона НГУ потрапила в засідку бойовиків поблизу с. Новоіванівка Амвросіївського району. Під час бою М. Баранов разом зі своїми побратимами Б. О. Грязновим та С. В. Добровольським загинули.

Максим був похований у безіменній братській могилі. Тривалий час його вважали безвісті зниклим, адже ніхто напевно не бачив, як він загинув. Та 10 жовтня 2014 року волонтерська група «Чорний тюльпан» знайшла під Амвросіївкою, що біля Іловайська, масове поховання воїнів (близько 100 осіб). Тіла відправили до Дніпропетровська (зараз м. Дніпро) на експертизу. За аналізом ДНК вдалося ідентифікувати тіло загиблого М. Баранова.

27 лютого 2015 року Максима Баранова перепоховали в с. Сиваське Новотроїцького району Херсонської області.

Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», М. В. Баранов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 15 трав. 2015 р. № 270 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 черв. (№ 13). —

С. 24. — У т. ч. старшого сержанта Баранова М. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

2. *Олійник, О.* Герої не вмирають! : [27 лют. 2015 року у Сиваському (Херсон. обл.) поховали бійця із зони АТО, місцевого жителя М. Баранова, уродженця с. Вовчанське Якимів. р-ну] / О. Олійник // Слово трудівника. — 2015. — 11 берез. (№ 19). — С. 1.

Белий Олександр Іванович (31.05.1976–14.06.2014)

О. І. Белий, підполковник, народився 31 травня 1976 року в м. Запоріжжі. У 1997 році закінчив Харківський інститут льотчиків ВПС. В авіації з 1995 року, починав службу в Дубно, опановував Су-24 М. У 2001 році з кількома товаришами перевівся в Мелітополь. Здійснив сотні вильотів, виконував завдання в рамках миротворчих місій ООН, літав із вантажами до Гренландії, Китаю (2008 року доставляв гуманітарну допомогу жертвам землетрусу), Чаду. Заступник командира авіаційної ескадрильї військової частини А3840, на посаді з 16 березня 2011 року, класна кваліфікація «2-й клас».

14 червня 2014 року, при заході на посадку в аеропорту Луганська, терористами був збитий військово-транспортний літак Іл-76 Повітряних Сил Збройних Сил України, яким керував Олександр Іванович. Загибло 9 членів екіпажу та 40 десантників.

Похований О. Белий на Новому кладовищі в м. Мелітополі. У нього залишилася дружина і дві доньки.

Указом Президента України № 543/2014 від 20.06.2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу О. І. Белий нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (помертньо).

У м. Мелітополі були розміщені скорботні білборди, а в гарнізонному Будинку офіцерів почав працювати міні-музей пам'яті про загиблій екіпаж Іл-76. На роковини трагедії на Новому кладовищі і на території в/ч А3840 воєнно-транспортної авіації відбулося урочисте відкриття меморіальних комплексів льотчикам: О. І. Белому [командир], М. О. Дьякову, І. І. Скочкову, С. А. Телегіну, В. В. Буркавцову, О. В. Козолію, О. А. Павленку, О. С. Коваліку, В. В. Ментусу.

21 червня 2017 року підполковник О. І. Белий нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Про присвоєння імені Олександра Белого літаку Іл-76 МД (бортовий номер 76683) 25 бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України : Указ Президента України від 30 листопада 2016 року № 529/2016 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 2 грудня (№ 34). — С. 36.
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільн. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Из змісту : Белий О. І. — С. 20.
3. [Підполковник Белий О. І. нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 140.
4. Позднякова, Ю. В небе навсегда : [беседа с супругой командира экипажа А. Белого Т. Чимирковой] / Юлия Позднякова // Главная газета Мелитополя. — 2017. — 14–20 июня (№ 24). — С. 4.
5. Самолету «Ил-76» присвоено имя полковника Александра Белого // Верже. — 2016. — 15 дек. (№ 50). — С. 3.
6. Именем летчика назвали самолет : [имя мелитоп. А. Белого получил самолет «Ил-76МД»] // МИГ. — 2016. — 15 дек. (№ 50). — С. 3.
7. Остапенко, С. Указом Президента мелитопольский самолет назван в честь погибшего командира : [А. Белого] / Савелий Остапенко // Наш город плюс. — 2016. — 14 дек. (№ 50). — С. 4.
8. Левченко, И. Т. Чимиркова : «Отказываться от квартиры, пусть и маленькой и требующей ремонта, я не рискнула, ведь это наше первое совместное жильё» : [в Мелитополе вручили ордер на квартиру вдове А. Белого] / Ирина Левченко // Факты. — 2015. — 21 окт. (№ 91). — С. 12.
9. Данилина, Е. Наконец-то – свой угол : [квартиру семье командира экипажа сбитого Ил-76 подарила местная власть] / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 17 окт. (№ 154). — С. 6.

10. *Левченко, І.* Біль утрати не стихає... / Ірина Левченко // Запоріж. правда. — 2015. — 18 черв (№ 67–68). — С. 2.
11. *Данилина, Е.* Одна семья : [родные погибших летчиков передали их личные вещи в музей] / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 16 июня (№ 85). — С. 5.
12. Життя за Україну : [є фото] // Запоріж. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10.
13. *Шилин, Д.* Они отдали свою жизнь за Украину... : [в Запорож. облвоенкомате провели День памяти по погибших в зоне АТО] / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2014. — 22 авг. (№ 122). — С. 4.
14. Памяти героев... // Остров Свободы. — 2014. — 15 авг. (№ 31). — С. 5. — (Помним).
15. *Кобинець, А.* «...і будуть люди на земля» : [у ніч з 13 на 14 червня в районі аеропорту в м. Луганськ російські бойовики збили військово-транспортний літак Іл-76, на борту якого був полковник О. Бєлий] / Алла Кобинець // Запоріж. правда. — 2014. — 19 черв. (№ 68–69). — С. 1.
16. В военных действиях на Донбассе погибло 11 запорожцев : [А. И. Белый] // Рациональная газета. — 2014. — 18 июня (№ 23). — С. 6.
17. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. підполковника Белого О. І, згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Белявцев Андрій Олексійович
(24.08.1979–08.02.2017)

А. О. Белявцев, молодший сержант, народився у багатодітній родині 24 серпня 1979 року в селі Вознесенці Мелітопольського району Запорізької області.

Мобілізований у травні 2015 року, рік по тому підписав контракт. Заступник командира бойової машини, навідник-

оператор 54-ї окремої механізованої бригади. Ніс службу на передовій Світлодарської дуги.

Помер А. О. Белявцев 8 лютого 2017 року в лікарні м. Бахмута (Донецька область), куди був доставлений у важкому стані. Напередодні увечері, в результаті розриву гранати (необережне поводження з боєприпасами) отримав поранення.

Поховали А. О. Белявцева в селі Вознесенці Мелітопольського району Запорізької області. Залишилися дружина та троє дітей.

Література

1. *Ольховская, Ю.* Молитесь о тех, кто создает государство : [погиб воин АТО А. Белявцев] / Юлия Ольховская // Мелитоп. ведомости. — 2017. — 15–21 февр. (№ 7). — С. 8.
2. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Білокобильський Сергій Михайлович (23.01.1983–19.07.2014)

С. М. Білокобильський, капітан, народився 23 січня 1983 року в селі Курячівці Марківського району Луганської області. У Збройних Силах України з 13 липня 2000 року. Закінчив Полтавський інститут зв'язку в 2004 році. Був помічником начальника штабу Запорізької 55-ї окремої артилерійської бригади.

19 липня 2014 року в Луганській області в зоні АТО була обстріляна 55-а окрема артилерійська бригада. Під час мінометного обстрілу осколок міни пробив бронезилет Сергія, він загинув. Залишилися дружина та донька, а також батьки, які зараз проживають у Луганській області. Поховали офіцера за місцем проживання батьків у с. Курячівці Марківського району Луганської області.

Указом Президента України № 651/2014 від 14 08.2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, С. М. Білокобильського нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити : посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Білокобильський С. М. — С. 32.
2. Усна історія російсько-української війни (2014–2016). Вип. 2. 55-а окрема артилерійська бригада / ред. Г. Васильчука та В. Мороко ; Укр. ін-т нац. пам'яті ; Запоріз. нац. ун-т., Іст. ф-т ; Запоріз. облдержадмін., Департамент культури, туризму, національностей та релігій., Ін-т укр. археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського НАН України, Запоріз. відділення. — К. : К.І.С., 2016. — 464 с. : іл. — Із змісту : [Білокобильський С. М.]. — С. 451.
3. Сегодня была война... : истории, которые нельзя забыть... : сб. поисково-публицистических студенческих работ / [авт. идеи и рук. проекта В. Н. Косенко]. — [Б. м. : б. и., б. г.]. — 36 с. : ил. — Із змісту : [Білокобильський С. М.]. — С. 26, 28.
4. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 14 серп. 2014 року № 651 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 4 верес. (№ 38). — С. 3. — У т. ч. капітана Білокобильського Сергія Михайловича нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).
5. [Капітан Білокобильський С. М. нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 651/2014 від 14 серпня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 161.
6. «Боги війни» тримають небо над Донбасом : [в Запоріз. НВК № 60 відбулася церемонія відкриття інформаційної дошки, присвяченої загиблим військовослужбовцям 55-ї окремої артбригади] // Запоріз. правда. — 2016. — 20 жовт. (№ 41). — С. 26.
7. В честь погибших артилеристов : [на зданні УВК № 60 відкрили дошку в честь погибших в АТО бойцов 55-й артбригади : Білокобильський С. М., Васин М. В., Габчак І. Н., Говоруха А. Н., Ду-

- жик Е. Е., Дьячков Ю. А., Катанов В. В., Севостьяничик Д. А., Сиротин Е. А., Третьяк П. А.] // МИГ. — 2016. — 13 окт. (№ 41). — С. 29.
8. Увічнено імена загиблих воїнів 55-ї артбригади : [відкрили інформаційну дошку 10 жовт. в Запоріжжі на фасаді будівлі ЗУВК № 60] // Запороз. Січ. — 2016. — 11 жовт. (№ 187). — С. 3.
 9. *Егорова, И.* Закрыл собой командира : [на здании узла связи 55-й отдельной артбригады открыли мемор. доску С. Белокобыльскому] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2016. — 26 мая (№ 21). — С. 11.
 10. *Семенов, Л.* Областная власть вручила квартиры семьям 11-ти героев АТО : [семье С. Белокобыльского] / Леонид Семенов // МИГ. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С. 29.
 11. *Семенов, Л.* Обласна влада вручила ключі від квартир сім'ям 11 героїв АТО / Леонід Семенов // Запоріз. правда. — 2015. — 10 груд. (№ 142–143). — С. 2.
 12. *Аблицова, А.* В Запорожье семьи погибших АТОшников получают квартиры : [С. Белокобыльский] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С. 37.
 13. «Україна – це ми»: [родина загиблого воїна С. Білокобыльського отримала ключі від квартири] // Запоріз. правда. — 2015. — 5 груд. (№ 14).
 14. *Егорова, И.* Боевое знамя получили на Крещатике : [полковник С. Брусов принял Боевое знамя 55-й артбригады и вспомнили погибших бойцов в зоне АТО] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 27 авг. (№ 124). — С. 19.
 15. *Диденко, Ю.* Капитан Украины : [С. Белокобыльский] / Юлия Диденко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 29 янв. (№ 13). — С. 1, 6.
 16. Життя за Україну : [є фото] // Запоріз. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10.
 17. *Егорова, И.* Убил осколок, залетевший под бронезилет : [похоронили на Луганщине] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 25 июля (№ 106). — С. 3.
 18. *Безрук, А.* Потери запорожского «Гепарда» : [С. Белокобыльский] / Андрей Безрук // МИГ. — 2014. — 24 июля (№ 30). — С. 5.
 19. *Егорова, И.* Под обстрелом в зоне АТО погиб офицер артбригады / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 22 июля (№ 104). — С. 6

20. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс]: [в т. ч. майор Білокобильський С. М., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 14.03.2016 р. № 37-н] // Запорізька обласна рада: офіц. сайт. — Режим доступу: <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Богданов Денис Матвійович
(16.10.1983–29.05.2016)

Д. М. Богданов, старший солдат, народився 16 жовтня 1983 року. Проживав у м. Запоріжжі. У ЗСУ з серпня 2015 року, служив сапером у 37-му окремому мотопіхотному батальйоні 56-ї ОМПБр. Завдяки технічній освіті Денис швидко опанував військову справу, став одним із кращих фахівців. Уже через півтора місяця після прибуття до частини був представлений до чергового звання «старший солдат». Неодноразово виконував бойові завдання безпосередньо на лінії зіткнення з противником.

Загинув Денис Богданов 29 травня 2016 року поблизу селища Гнупове Новоазовського району Донецької області, він забезпечував саперний супровід розвідувальної групи. Коли група виходила на позицію для виконання завдання, то потрапила під обстріл із 120-мм міномету.

В останню путь військовослужбовця провели рідні, бойові побратими, волонтери. Поховали Дениса Богданова 2 червня 2016 року на цвинтарі Святого Миколая в м. Запоріжжі.

Він був єдиною дитиною в сім'ї.

21 червня 2017 року старший солдат Д. М. Богданов нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. *Тарнавский, Е.* Батальон отважных : [37-й запорожский отдельный мотопехотный батальон 56-й бригады ВСУ. Вспомнили погибшего Д. Богданова] / Евгений Тарнавский // Новый день. — 2016. — 14 верес. (№ 163–166). — С. 6.

2. *Паршин, Н.* Запорожському добробату исполнилось два года : [о погибших солдатах 37-го отдельного мотопехотного батальона] / Никита Паршин // МИГ. — 2016. — 8 сент. (№ 36). — С. 4.
3. *Пантелеєв, Є.* Народжені на першій лінії оборони : [Д. Богданов] / Євген Пантелеєв // Запороз. Січ. — 2016. — 6 верес. (№ 163). — С. 3.
4. *Чумак, О.* Хвилина мовчання за Денисом Богдановим / Олена Чумак // Запороз. Січ. — 2016. — 4 черв. (№ 101). — С. 3.
5. *Сосницький, Л.* Убитий угодами : [Денис Богданов став уже 111-м мешканцем Запорізі. обл., який загинув в зоні АТО] / Л. Сосницький // Голос України. — 2016. — 1 черв. (№ 100).
6. В зоні АТО погіб воєннослужащий із Запорожжя : [Д. Богданов] // Верже. — 2016. — 2 юнія (№ 22). — С. 14.
7. *Шилин, Д.* Он был ангелом-хранителем для побратимов / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2016. — 9 юнія (№ 23). — С. 19.
8. Запорожье потеряло еще одного героя : [29 мая в зоні АТО погіб боец 37-го отдельного мотопехотного батальона Д. Богданов] // МИГ. — 2016. — 2 юнія (№ 22). — С. 4.
9. *Чумак, О.* Хвилина мовчання за Денисом Богдановим / Олена Чумак // Запороз. Січ. — 2016. — 4 черв. (№ 101). — С. 3.
10. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» ІІІ ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого солдата Богданова Д. М, згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Богданов Сергій Вікторович
(02.05.1957–02.05.2017)

С. В. Богданов, сержант, народився 2 травня 1957 року в Мелітополі Запорізької області.

Призивався по мобілізації 16 квітня 2015 року до Роти охорони Мелітопольсько-Веселівського ОРВК. 30 червня 2015 року перейшов на контракт у 23-й ОМПБ «Хортиця» 56-ї ОБр.

Загинув Сергій Богданов 2 травня 2017 року на Донбасі в день свого 60-річчя, від мінно-вибухової травми внаслідок мінометного обстрілу м. Авдіївки Донецької області.

Поховали Сергія Вікторовича Богданова 6 травня 2017 року у м. Мелітополі.

16 серпня 2017 року сержант С. В. Богданов нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Простились с погибшим сержантом // МИГ. — 2017. — 11 мая (№ 19). — С. 4.
2. Ольховская, Ю. Жизнь, отданная за Украину / Юлия Ольховская // Мелитоп. ведомости. — 2017. — 10–16 мая (№ 19). — С. 5.
3. Мелитополь : [6 мая в городе похоронили С. Богданова] // Надежда. — 2017. — 10–16 мая (№ 19). — С. 1.
4. Отдал жизнь за независимость страны // Новый день. — 2017. — 10 трав. (№ 82–85). — С. 5.
5. Воронцова, О. Люди, які нас надихають : [боєць 23-го окремого батальйону С. Богданов загинув на Донбасі] / Олександра Воронцова // Запорізьк. правда. — 2017. — 4 трав. (№ 18). — С. 8.
6. Егорова, И. Погиб под обстрелом в день юбилея / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2017. — 4 мая (№ 18). — С. 2.
7. В зоне АТО погиб житель Запорожской области : [С. Богданов] // Верже. — 2017. — 4 мая (№ 17). — С. 2.
8. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого солдата Богданова С. В. (посмертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>
9. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Буренко Дмитро Сергійович
(28.08.1989–27.10.2016)

Д. С. Буренко, старший матрос, народився 28 серпня 1989 року в м. Мелітополі.

У 2007 року закінчив вище професійне училище за фахом «електрогазозварник», потім відслужив в армії. Дмитро Буренко був призваний до лав ЗСУ 25 квітня 2015 року, згодом підписав контракт і почав служити в 501-му батальйоні морської піхоти (м. Миколаїв). Він був снайпером і одночасно займався матеріальним забезпеченням роти, вів облік майна та волонтерської допомоги.

Загинув Дмитро Буренко 27 жовтня 2016 року в районі Павлопіль Волноваського району Донецької області під час мінометного обстрілу, отримавши осколкове поранення в голову.

31 жовтня 2016 року Д. Буренко поховали в м. Мелітополі Запорізької області.

Указом Президента України № 522/2016 від 25 листопада 2016 року старший матрос Д. С. Буренко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

16 серпня 2017 року старший матрос Д. С. Буренко нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 25 листоп. 2016 року. № 522 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 2 груд. (№ 34). — С. 28. — У т. ч. старшого матроса Буренка Д. С. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. Він підписав контракт морпіха і загинув за Україну // Запоріз. правда. — 2016. — 3 листоп. (№ 43). — С. 26.
3. Ольховская, Ю. В последний путь провели воина, погибшего в зоне АТО / Юлия Ольховская // Мелитоп. ведомости. — 2016. — 2–8 нояб. (№ 45). — С. 3.
4. Простились с бойцом : [31 окт. 2016 года мелитопольцы проводили в последний путь бойца АТО Д. Буренко] // Новий день. — 2016. — 2 листоп. (№ 192–195). — С. 5.

5. Мелітополь : [31 окт. 2016 года мелітопольцы попрощались с бойцом 501-го батальона морской пехоты] // Надежда. — 2016. — 2–8 нояб. (№ 45). — С. 1.
6. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого матроса Буренка Д. С. (помертньо), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Буркавцов Володимир Володимирович
(04.06.1976–14.06.2014)

В. В. Буркавцов, старший лейтенант, народився 4 червня 1976 року в с. Томарівці Белгородської області (Росія), українець. Жив і навчався в мелітопольській школі № 20. У 1996 році закінчив Київський інститут ВПС. Бортовий авіаційного загону авіаційної ескадрильї військової частини А3840, на посаді з 25 вересня 2009 року. Класна кваліфікація «3-й клас».

Близько першої години ночі 14 червня 2014 року при заході на посадку в аеропорту Луганська терористами був збитий військово-транспортний літак Іл-76 Повітряних Сил Збройних Сил України, який здійснював перевезення особового складу з метою ротації. Загибло 9 членів екіпажу та 40 десантників

Указом Президента України № 543/2014 від 20.06.2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу, В. В. Буркавцов нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (помертньо).

У Мелітополі були розміщені скорботні білборди, а в гарнізонному Будинку офіцерів почав працювати міні-музей пам'яті про загиблій екіпаж Іл-76. На роковини трагедії на Новому кладовищі і на території в/ч А3840 воєнно-транспортної авіації відбулося урочисте відкриття меморіальних комплексів льотчикам: О. І. Білому [командир], М. О. Дьякову, І. І. Скочкову, С. А. Телегіну, В. В. Буркавцову, О. В. Козолію, О. А. Павленку, О. С. Коваліку, В. В. Ментусу.

13 лютого 2015 року на приміщенні Мелітопольської ЗОШ № 20 встановлено меморіальну дошку пам'яті героя В. Буркавцова.

16 серпня 2017 року старший лейтенант В. В. Буркавцов нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із зміст : Буркавцов В. В. — С. 17.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 20 черв. 2014 р. № 543 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 4 лип. (№ 28). — С. 3. — У т. ч. старшого лейтенанта Буркавцова Володимира Володимировича нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (по смертно).
3. [Старший лейтенант Буркавцов В. В. нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (по смертно) згідно з Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 140.
4. Левченко, І. Біль утрати не стихає... / Ірина Левченко // Запорізь. правда. — 2015. — 18 черв. (№ 67–68). — С. 2.
5. Данилина, Е. Одна семья : [родные погибших летчиков передали их личные вещи в музей] / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 16 июня (№ 85). — С. 5.
6. Чайка, Л. Навеки в камне : [13 февр. 2015 року на фасаді Мелітоп. ООШ № 20 була открыта мемор. доска выпускнику школи, члену екіпажа Іл-76 В. Буркавцову, погібшему под Луганском] / Любов Чайка // Мелітоп. ведомости. — 2015. — 18–24 февр. (№ 8). — С. 5.
7. Сиволап, М. Президент привіз із Києва нового голову ОДА Валентина Резніченка : [і вручив 5 ордерів на квартири вдовам загиблих у Луганському аеропорту льотчиків] // Запороз. Січ. — 2015. — 24 лют. (№ 33). — С. 1.

8. Данилина, Е. «Володя, а я тебя любила» : [о летчике В. Буркавцове рассказывают его школьные учителя] / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 19 февр. (№ 25). — С. 20–21.
9. [Вчера на здании Мелитопольской общеобразовательной школы № 20 открыли мемориальную доску...] // Индустр. Запорожье. — 2015. — 14 февр. (№ 23). — С. 6.
10. Мемориальная доска — в память о выпускнике-герое : [13 февр. на фасаде Мелитоп. шк. № 20 будет открыта мемор. доска] // МИГ. — 2015. — 5 февр. (№ 6). — С. 3.
11. Климов, А. Открыли доску в честь погибшего летчика / Андрей Климов // Новий день. 2015. — 18 лют. (№ 49–53). — С. 3.
12. Життя за Україну : [є фото] // Запоріж. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10.
13. Кобинець, А. «...і будуть люди на земля» : [у ніч з 13 на 14 червня в районі аеропорту в м. Луганськ російські бойовики збили військово-транспортний літак Іл-76, на борту якого був ст. лейтенант В. Буркавцов] / Алла Кобинець // Запоріж. правда. — 2014. — 19 черв. (№ 68–69). — С. 1.
14. В военных действиях на Донбассе погибло 11 запорожцев : [В. Буркавцов] // Рационал. газета. — 2014. — 18 июня (№ 23). — С. 6.
15. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого лейтенанта Буркавцова В. В. (помертньо), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupe-nem>

**Бурлака Сергій Вікторович («Француз»)
(08.09.1977–25.03.2016)**

С. В. Бурлака, солдат, народився 8 вересня 1977 року в с. Новоселиця Чернівецької області і закінчив там три класи школи № 3. Потім родина переїхала в м. Василівку Запорізької області. Там закінчив школу, технікум, із часом одружився.

Сергій від самого початку війни збирався на фронт, багато тренувався, самовдосконалювався. Пішов служити у складі полку «Азов» Національної гвардії України, стрілець 3-го відділення 1-го взводу спецпризначення десантно-штурмової роти (розвідник 2-ї сотні). «Француз» – так звали його побратими.

Сергій Бурлака загинув у ніч на 25 березня 2016 року поблизу села Павлополь, підірвався на міні під час виконання аеророзвідки.

31 березня 2016 року із С. Бурлакою простилися бійці полку «Азов», а 1 квітня 2016 року його поховали в м. Василівці Запорізької області.

Указом Президента України № 216/2016 від 18 травня 2016 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, С. В. Бурлака нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

У Василівському коледжі відкрили меморіальну дошку на честь героя АТО С. В. Бурлаки.

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 18 травня 2016 р. № 216 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 3 черв. (№ 16). — С. 9. — У т. ч. солдата Бурлака С. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Бурлака С. В. — С. 143.
3. Нові назви знайомих вулиць : путівник : [буклет] / ЗОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка ; Т-во укр. мови Чикаго. — Запоріжжя, 2016. — 1 л. — Із змісту : [проїзд Ширшова на проїзд Сергія Бурлаки].
4. Увековечили пам'ять «Француза» : [пам'ятная доска погибшему в АТО] // МИГ. — 2017. — 30 мар. (№ 13). — С. 3.
5. Воронцова, О. Люди, які нас надихають : [на будівлі № 6 по вул. Добролюбова (Запоріжжя) відкрито мемор. дошку, прис-

- вячену бійцю «Азову» С. Бурлаці] / Олександра Воронцова // Запоріж. правда. — 2017. — 30 берез. (№ 13). — С. 9.
6. Васильевка : [в СОШ № 1 состоялось открытие мемор. доски погибшему в зоне АТО С. Бурлаке] // Надежда. — 2017. — 22–28 марта (№ 12). — С. 1.
 7. В память о погибших бойцах добробатов : [на доме по ул. Добровольческих батальонов открыли памятную доску] // МИГ. — 2017. — 16 марта (№ 11). — С. 3.
 8. У Василівському коледжі відкрили меморіальну дошку герою АТО : [С. Бурлаці] // Запороз. Січ. — 2016. — 18 жовт. (№ 191). — С. 8.
 9. В Бердянске прошёл турнир памяти погибшего бойца АТО // МИГ. — 2016. — 11 авг. (№ 32). — С. 3.
 10. Прощай, Француз! : [погиб в зоне АТО боец Сергей Бурлака] // МИГ. — 2016. — 7 апр. (№ 14). — С. 4.
 11. У Василівці провели в останню путь Сергія Бурлаку // Рост. — 2016. — 7 апр. (№ 13). — С. 13.

**Васильєв Євген Вікторович («Махновець»)
(23.10.1972–25.09.2014)**

Є. В. Васильєв, старший лейтенант, народився 23 жовтня 1972 року в м. Гуляйполі Запорізької області. У 1993 році закінчив Новосибірське вище військове командне училище МВС Росії. У Збройних Силах України з серпня 1993 року. Призваний 18 березня 2014 року Гуляйпільським РВК, посада – старший офіцер мобілізаційного відділення Гуляйпільського районного військового комісаріату Запорізької області оперативного командування «Південь».

З 27 серпня 2014 року був відряджений у 17-ту танкову бригаду з метою негайного вирішення проблем військовослужбовців, які беруть участь в АТО. Загинув 25 вересня 2014 року внаслідок розриву гранати. Похований 27 вересня на центральному кладовищі м. Гуляйполе. Залишилися батьки, дружина, син.

Указом Президента України № 9/2016 від 16 січня 2016 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України,

вірність військовій присязі Є. В. Васильєв нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (по смертно).

Євген Михайлович Васильєв нагороджений також пам'ятним знаком «Кров за Україну» (по смертно).

21 червня 2017 року капітан Є. В. Васильєв нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 16 січ. 2016 р. № 9 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 4 лют. (№ 5). — С. 3. — У т. ч. капітана Васильєва Є. В. нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (по смертно).
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Васильєв Є. В. — С. 85.
3. Коростильова, Н. Послання живим : [вірш присвячений загиблomu в АТО Є. Васильєву] / Наталія Коростильова // Голос Гуляйпілля. — 2017. — 5 січ. (№ 1). — С. 5.
4. Мащенко, О. Захисник — наша слава, захисник — наша гордість, ти — надія держави й легендарна хоробрість : [вшанували пам'ять Є. Васильєва] / Ольга Мащенко // Голос Гуляйпілля. — 2016. — 20 жовт. (№ 48). — С. 2.
5. Пам'ятним нагрудним знаком «Кров за Україну» нагороджені: [у т. ч. Є. В. Васильєв (по смертно)] // Голос Гуляйпілля. — 2016. — 1 верес. (№ 41). — С. 6.
6. Красовська, В. «Нагородити орденом... По смертно»...: [нагородити орденом Богдана Хмельницького III ступеня Васильєва Є. В., уродженця м. Гуляйполе] / Валентина Красовська // Голос Гуляйпілля. — 2016. — 26 січ. (№ 7). — С. 1.
7. Егорова, И. Из военкомата — в зону АТО / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2016. — 14 янв. (№ 2). — С. 21.
8. Вшануємо наших земляків! : [які загинули в АТО : Є. В. Васильєва, І. І. Негера] // Голос Гуляйпілля. — 2015. — 5 верес. (№ 67). — С. 2.

9. Життя за Україну: [є фото]// Запоріз. правда. — 2014. — 6 листоп. (№ 127–128). — С. 10.
10. *Егорова, И.* Погиб при взрыве гранаты / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 30 сент. (№ 143). — С. 6.
11. Попрощались с воинами-земляками // МИГ. — 2014. — 2 окт. (№ 40). — С. 5.
12. *Красовська, В.* «Зупинимо війну разом!» : [під такою назвою у Гуляйпіль. краєзнавчому музеї відкрито виставку фото та речей в пам'ять про земляка ст. лейтенанта Є. Васильєва] / Валентина Красовська // Голос Гуляйпілья. — 2014. — 11 листоп. (№ 87). — С. 1.
13. Гуляйпільці сумують...: [25 верес. у зоні АТО під Маріуполем загинув ст. лейтенант Є. Васильєв] // Голос Гуляйпілья. — 2014. — 30 верес. (№ 74). — С. 1.
14. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. капітана Васильєва Є. В., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Васін Олександр Костянтинович
(1973–20.02.2017)

О. К. Васін, старший сержант, уродженець м. Луцька, випусник Луцького НВК-ЗОШ № 9. Мобілізований у 2015 році (шоста хвиля). Служив у 23-му окремому мотопіхотному батальйоні «Хортиця» 56-ї ОМПБр під с. Широкіне за Маріуполем. Він, кулеметник ДШК, заступник командира взводу, знищив не одного агресора-окупанта, зазнав поранень. Під с. Широкіне пережив перший інфаркт. Восени 2016 року був демобілізований й повернувся додому до Мелітополя, де нині мешкає його матір, на лікування та реабілітацію. Кілька днів не відповідав на дзвінки. 20 лютого 2017 року знайдений мертвим у власній квартирі. Помер від другого інфаркту.

Поховали старшого сержанта О. К. Васіна 23 лютого 2017 року на Алеї Героїв у Мелітополі.

Література

1. Ветеран АТО до нового контракта не дожив : [20 февр. 2017 года скончался А. Васин] // Мелитоп. ведомости. — 2017. — 1–7 марта (№ 9). — С. 3.
2. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс]// Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт].— Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Васін Михайло Валентинович (18.02.1975–29.08.2014)

М. В. Васін, солдат, народився 18 лютого 1975 року в м. Запоріжжі. Служив у 55-й окремії артилерійській бригаді.

Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського котла т. зв. «зеленим коридором» на дорозі в районі с. Новокатеринівки Старобешівського району Донецької області.

Похований на Кушугумському кладовищі м. Запоріжжі як невпізнаний герой.

Указом Президента України № 310/2016 від 23 липня 2016 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі М. В. Васін нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

27 листопада 2017 року солдат М. В. Васін нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 23 лип. 2016 р. № 310 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 17 серп. (№ 22). — С. 3. — У т. ч. солдата Васіна М. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. «Боги війни» тримають небо над Донбасом : [в Запоріж. НВК № 60 відбулася церемонія відкриття інформаційної дошки,

- присвяченої загиблим військовослужбовцям 55-ї окремої артбригади] // Запоріж. правда. — 2016. — 20 жов. (№ 41). — С. 26.
3. Сегодня была война... : истории, которые нельзя забыть... : сб. поисково-публицистических студенческих работ / [авт. идеи и рук. проекта В. Н. Косенко]. — [Б. м. : б. и., б. г.]. — 36 с : ил. — Из змісту : [Васін М.]. — С. 27, 29.
 4. В честь погибших артиллеристов : [на здании УВК № 60 открыли доску в честь погибших в АТО бойцов 55-й артбригады : Белокобыльский С. М., Васин М. В., Габчак И. Н., Говоруха А. Н., Дужик Е. Е., Дьячков Ю. А., Катанов В. В., Севостьянчик Д. А., Сиротин Е. А., Третьяк П. А.] // МИГ. — 2016. — 13 окт. (№ 41). — С. 29.
 5. Почтили память погибших под Иловайском : [М. Васин] // МИГ. — 2016. — 1 сент. (№ 35). — С. 3.
 6. Егорова, И. Боевое знамя получили на Крещатике : [полковник С. Брусов принял Боевое знамя 55-й артбригады и вспомнили погибших бойцов в зоне АТО] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 27 авг. (№ 124). — С. 19.

Вельможко Антон Миколайович («Тоха»)
(07.01.1989–29.03.2017)

А. М. Вельможко, солдат, народився 7 січня 1989 року в м. Запоріжжі. З липня 2014 року працював у ПрАТ «Запоріжвогнетрив», вогнетривником у цеху ремонту промислового обладнання. Призвали в 2015 році, після року на службі вирішив підписати контракт зі ЗСУ. Боець 54-ї механізованої бригади ЗСУ.

Загинув Антон Вельможко 29 березня 2017 року на Світлодарській дузі через мінометний обстріл бойовиків – боець зазнав смертельних скалкових поранень.

Поховали Вельможка Антона Миколайовича 1 квітня 2017 року в м. Запоріжжі.

Указом Президента України № 138/2017 від 22 травня 2017 року за особисту мужність, виявлену в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане ви-

конання військового обов'язку, орденом «За мужність» III ступеня нагороджено Вельможка Антона Миколайовича (по смертно).

21 червня 2017 року солдат А. М. Вельможко нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

12 жовтня 2017 року в Запорізькій гімназії № 47 (Заводський район) відкрили меморіальну дошку на честь випускника школи А. М. Вельможка, який загинув у АТО.

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 22 травня 2017 р. № 138 // Офіційний вісник Президента України. — 2017. — 2 черв. (№ 12). — С. 9. — У т. ч. солдата Вельможка А. М. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).
2. В запорожской гимназии почтят память погибшего бойца АТО : [на фасаде гимназии № 47 установят мемор. доску] // Верже. — 2017. — 28 сент. (№ 38). — С. 2.
3. Егорова, И. Получили ордена за сыновей и мужей : [маме Антона вручили орден «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2017. — 13 июля (№ 28). — С. 3.
4. Орден «За мужество» — по смертно : [награждён солдат А. Вельможко] // МИГ. — 2017. — 25 мая (№ 21). — С. 5.
5. Запорожских воинов наградили орденом «За мужество» по смертно : [солдата А. Вельможко и ст. солдата А. Педак] // Верже. — 2017. — 25 мая (№ 20). — С. 2.
6. Чумак, В. Б. Щоб пам'ятали / В. Б. Чумак // Запороз. Січ. — 2017. — 1 квіт. (№ 64). — С. 6.
7. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Вельможка А. М., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>
8. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу :

[https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Волощук Михайло Володимирович
(19.07.1980–12.08.2014)

М. В. Волощук, підполковник, народився 19 липня 1980 року в м. Вільнянську Запорізької області.

10 років працював в пенітенціарній системі, служив у підрозділі «Циклон», був начальником Вільнянського СІЗО, з 2011 року на пенсії за вислугою років. Член Самооборони Запоріжжя з перших днів її створення (лютий 2014).

У зону АТО пішов служити у складі добровольчого батальйону «Дніпро-1». Загинув 12 серпня 2014 року, коли вдень автобус з бійцями ДУК потрапив у засідку на блок-посту під Донецьком, на об'їзній трасі поблизу залізничної станції Мандрикине.

Література

1. *Романовський, В.* Для захисту прав родин загиблих : [М. Волощук] / В. Романовський // Дніпров. вогні. — 2017. — 22 берез. (№ 22). — С. 2.
2. *Шилин, Д.* Они отдали свою жизнь за Украину. Посмотрите год рождения каждого : [в Запорожском облвоенкомате провели День памяти по погибшим в зоне АТО] / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2014. — 22 авг. (№ 122). — С. 4.
3. *Савченко, А.* Война в Донбассе унесла жизни еще четырех запорожцев : [в т. ч. М. Волощук] / Александра Савченко // Суббота плюс. — 2014. — 21 авг. (№ 34). — С. 6.
4. *Кошкалда, О.* Под дубом сошлись ради мира : [в зоне АТО погиб М. Волощук] / Ольга Кошкалда // Индустр. Запорожье. — 2014. — 19 авг. (№ 120). — С. 1.
5. *Егорова, И.* На Донбассе погиб бывший начальник Вильнянского СИЗО / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 15 авг. (№ 118). — С. 4.

Габріліан Тігран Іванович
(16.11.1975–02.11.2016)

Т. І. Габріліан, молодший сержант, народився 16 листопада 1975 році в одному з казахстанських сіл.

На службу був призваний 16 липня 2015 року. Проходив службу в 92-й ОМБР. Загинув Т. І. Габріліан 2 листопада 2016 року в зоні АТО. Поховали 5 листопада 2016 року на центральному цвинтарі м. Оріхова Запорізької області.

Література

1. *Намлієва, О.* В Оріхові поховали учасника АТО : [Т. І. Габріліан] / Оксана Намлієва // Орехов сити. — 2016. — 9 листоп. (№ 42). — С. 9.

Габчак Іван Миколайович
(19.06.1992–29.08.2014)

І. М. Габчак, лейтенант, народився 19 червня 1992 року в с. Уличному Дрогобицького району Львівської області. Закінчив Академію сухопутних військ ім. гетьмана П. Сагайдачного за спеціальністю «Комплекси, прилади та пристрої артилерійської розвідки» (2014 р.). Для проходження військової служби направлений до Запоріжжя. Служив на посаді командира взводу звукометричної розвідки, 55-а окрема артилерійська бригада.

Загинув І. М. Габчак 29-го серпня 2014 року під час виходу з Іловайського котла т. зв. «зеленим коридором» на дорозі в районі с. Новокатеринівки. 2 вересня 2014 року тіло Івана Габчака разом з тілами 87 інших загиблих було перевезено до запорізького моргу. Був упізнаний бойовими товаришами та родичами.

Поховали І. М. Габчака в с. Уличне Дрогобицького району Львівської області. В Уличненській ЗОШ І–ІІІ ст. Дрогобицького району відкрили меморіальну дошку на честь полеглого в зоні АТО випускника школи Івана Габчака.

Указом Президента України № 838/2014 від 31 жовтня 2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України,

вірність військовій присязі та незламність духу, орденом Богдана Хмельницького III ступеня нагороджено Івана Миколайовича Габчака (по смертно) – лейтенанта.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Габчак І. М. — С. 55.
2. Усна історія російсько-української війни (2014–2016). Вип. 2. 55-а окрема артилерійська бригада / ред. Г. Васильчука та В. Мороко ; Укр. ін-т нац. пам'яті ; Запоріз. нац. ун-т., Іст. ф-т; Запоріз. облдержадмін., Департамент культури, туризму, національностей та релігій., Ін-т укр. археології та джерелознавства ім. М. С. Грушевського НАН України, Запоріз. відділення. — К. : К.І.С., 2016. — 464 с. : іл. — Із змісту : [Габчак І. М.]. — С. 451.
3. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 31 жовтня 2014 р. № 838/2014 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 19 листопада. (№ 43). — С. 5. — У т. ч. лейтенанта Габчака І. М. нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (по смертно).
4. [Лейтенант Габчак І. М. нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (по смертно) згідно з Указом Президента України № 838/2014 від 31 жовтня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 165.
5. Сегодня была война... : истории, которые нельзя забыть... : сб. поисково-публицистических студенческих работ / [авт. идеи и рук. проекта В. Н. Косенко]. — [Б. м. : б. и., б. г.]. — 36 с : ил. — Із змісту : [Габчак І. М.]. — С. 27, 29.
6. В честь погибших артиллеристов : [на зданні УВК № 60 відкрили дошку в честь погибших в АТО бойцов 55-й артбригади : Белокобыльский С. М., Васин М. В., Габчак І. Н.,

- Говоруха А. Н., Дужик Е. Е., Дьячков Ю. А., Катанов В. В., Севостьянчик Д. А., Сиротин Е. А., Третьяк П. А.] // Миг. — 2016. — 13 окт. (№ 41). — С. 29.
7. *Левченко, І.* Біль утрати не стихає... / Ірина Левченко // Запорізька правда. — 2015. — 18 черв. (№ 67–68). — С. 2.
 8. *Егорова, І.* Боевое знамя получили на Крещатике : [полковник С. Брусов принял Боевое знамя 55-й артбригады и вспомнили погибших бойцов в зоне АТО] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 27 авг. (№ 124). — С. 19.
 9. Життя за Україну : [Габчак І. М.] // Запорізька правда. — 2014. — 21–25 верес. (№ 109–110). — С. 11.
 10. *Безрук, А.* Запорожье прощается со своими героями : [в. т. ч. Габчак І. М.] / Андрей Безрук // Миг. — 2014. — 4 сент. (№ 36). — С. 5.
 11. *Егорова, І.* Погибли при выходе из окружения : [Д. Севостьянчик и В. Габчак] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 4 сент. (№ 128). — С. 4–5.
 12. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. лейтенант Габчак І. М., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 14.03.2016 р. № 37-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Гайдаєнко Максим Андрійович («Юнга»)
(27.09.1977–31.08.2017)

М. А. Гайдаєнко народився 27 вересня 1977 року в м. Мелітополі Запорізької області. Учасник АТО, військовослужбовець 23-го ОМПБ «Хортиця».

З 25 квітня 2014 року до 30 березня 2015 року проходив службу за мобілізацією, після чого продовжив службу за контрактом. 31 жовтня 2016 року М. Гайдаєнко звільнився за станом здоров'я. Активіст Ради ветеранів.

Помер М. А. Гайдаєнко 31 серпня 2017 року після тривалої хвороби. Похований 1 вересня 2017 року в м. Мелітополі.

Література

1. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс]// Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Галушка Артур Аркадійович (19.11.1959–22.05.2015)

А. А. Галушка, солдат, народився 19 листопада 1959 року в м. Бердянську Запорізької області.

Стрілець 24-го окремого штурмового батальйону «Айдар». Загинув 22 травня 2015 року під час виконання бойового завдання в районі с. Болотене Станично-Луганського району Луганської області.

Поховали А. А. Галушку в с. Щастя Луганської області. Залишилася дружина.

Указом Президента України № 310/2016 від 23 липня 2016 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі А. А. Галушка нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 23 лип. 2016 р. № 310 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 17 серп. (№ 22). — С. 3. — У т. ч. солдата Галушку А. А. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Гладков Андрій Валерійович (14.11.1976–29.08.2014)

А. В. Гладков, майор, народився 14 листопада 1976 року в м. Баштанці Миколаївської області. З 1993 до 1998 роки навчався в Київському інституті управління та зв'язку, далі був розподілений

до 164-ї радіотехнічної бригади Харкова, звідки направлений для подальшого проходження військової служби в Запорізький радіотехнічний батальйон. У серпні 2014 року служив у зоні АТО оператором безпілотних літальних апаратів.

Загинув 28 серпня 2014 року під час виходу військ з міста Іловайська. Похований 1 жовтня 2014 року на Кушугумському кладовищі. Упізнаний за ДНК-експертизою 28 січня 2015 року. На його честь був проведений траурний мітинг пам'яті на Кушугумському кладовищі м. Запоріжжя. Залишилися дружина та двоє дітей.

Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі А. В. Гладков нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

21 червня 2017 року майор А. В. Гладков нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Гладков А. В. — С. 56.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 4 червня 2015 р. № 311 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 лип. (№ 15). — С. 3. — У т. ч. майора Гладкова Андрія Валерійовича нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно)].
3. Герої України : [серед інших — майор Гладков А. В. нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], — 2015. — С. 179.
4. Почтили пам'ять погибших под Іловайском : [А. Гладков] // МИГ. — 2016. — 1 сент. (№ 35). — С. 3.

5. *Зелінський, Ю.* Вшанували квітами : [керівники області у парку Металургів вшанували пам'ять героїв, які загинули в АТО : родичам загиблих І. Щербини, А. Гладкова, Д. Щербака передані ордени Богдана Хмельницького III ступеня] / Юрій Зелінський // Запоріж. правда. — 2015. — 22 серп. (№ 96). — С. 2.
6. Напередодні Дня Незалежності України вшанували пам'ять загиблих в зоні АТО : [нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня посмертно : Д. Щербака, І. Щербину, А. Гладкова] // Запороз. Січ. — 2015. — 22 серп. (№ 147). — С. 1.
7. *Егорова, И.* Живые цветы легли на могилы : [на Кушугум. кладбище похоронен А. Гладков] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 23 апр. (№ 59). — С. 19, 23.
8. Життя за Україну : [А. В. Гладков, є фото] // Запоріж. правда. — 2015. — 26 лют. (№ 21–22). — С. 10.
9. *Шилин, Д.* «Смелый, отзывчивый. Он никогда ни на что не жаловался» : [простились с майором А. Гладковым] / Дмитрий Шилов // Индустр. Запорожье. — 2015. — 30 янв. (№ 14). — С. 2.
10. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. майора Гладкова А. В., згідно розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Гнатуша Володимир Юрійович
(22.09.1990–11.07.2014)

В. Ю. Гнатуша, солдат, народився 22 вересня 1990 року в смт Куйбишевому (нині Більмак) Запорізької області. Закінчив дев'ять класів ЗОШ «Інтелект», потім Куйбишевський професійний аграрний ліцей, де отримав спеціальність водія, тракториста й слюсаря-ремонтника. У 2010–2011 роках проходив строкову службу (Феодосія). Після служби працював на ПАТ «Мотор Січ» у м. Запоріжжі. До Куйбишевського міжрайвійськкомату прийшов добровольцем, 25 березня 2014 року був призваний під час мобілізації Шевченківським РВК м. Запоріжжя та направлений до 79-ї окремої аеромобільної бригади Сухопутних Військ ЗС України, яка базувалася

в місті Миколаєві. У липні ця частина прикривала українсько-російський кордон за 15 кілометрів від міста Ровеньки. 11 липня під селом Зеленопілля Свердловського району Луганської області терористи обстріляли українських силовиків із установок залпового вогню «Град».

Загинув 11 липня 2014 року і В. Ю. Гнатуша. Поховали його в смт Куйбишевому (нині Більмак) Запорізької області.

Указом Президента України № 708/2014 від 08.09.2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету і територіальної цілісності України, В. Ю. Гнатуша нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

На будівлях Куйбишевського професійного ліцею та СЗОШ «Інтелект» встановлено меморіальні дошки воїну В. Ю. Гнатуші, який загинув у зоні АТО.

29 квітня 2015 року рішенням Куйбишевської селищної ради присвоєно звання «Почесний громадянин селища Куйбишевого» жителю райцентру, воїну АТО В. Ю. Гнатуші (посмертно).

Одна із вулиць райцентру (де він проживав) перейменована на вулицю Володимира Гнатуші.

21 вересня 2017 року солдат В. Ю. Гнатуша нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Гнатуша В. Ю. — С. 29.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 8 верес. 2014 року № 708 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 3 жовт. (№ 40). — С. 5. — У т. ч. солдата Гнатушу Володимира Юрійовича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
3. [Солдат Гнатуша В. Ю. нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 708/2014 від 8 вересня 2014 року] // Вклоняємось доземно

- українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 162.
4. Воїни Вітчизни : [А. Лівик, В. Гнатуша, В. Дзиза, М. Шумейко] // Рідний край. — 2017. — 14 жовт. (№ 82). — С. 3.
 5. Це було під Зеленопіллям // Рідний край. — 2017. — 29 лип. (№ 60). — С. 2.
 6. Логанов Є. Земляки вдячні за військовий подвиг : [біля адмінбудинку Запоріж. ОДА встановлено меморіал. стенд з фотографіями загиблих під Зеленопіллям, серед них В. Гнатуша] / Є. Логанов // Уряд. кур'єр. — 2017. — 15 лип. (№ 130). — С. 5.
 7. Захисники Вітчизни : [В. Ю. Гнатуша та О. В. Циганков] // Рідний край. — 2017. — 8 лип. (№ 54). — С. 2.
 8. Захисники України : [О. В. Циганков, В. Ю. Гнатуша, М. М. Шумейко] // Рідний край. — 2016. — 12 жовт. (№ 81). — С. 2.
 9. Ровна, В. Моя Україна під синьо-жовтим стягом : [з нагоди Дня Державного Прапора України куйбишеві вшанували пам'ять воїнів : В. Гнатуші, А. Лівика, О. Циганкова, М. Шумейка] / Вікторія Ровна // Рідний край. — 2016. — 31 серп. (№ 69). — С. 3.
 10. Поліг за Україну : [В. Ю. Гнатуша] // Рідний край. — 2016. — 9 лип. (№ 54). — С. 2.
 11. Причиненко, К. Ішов на службу добровольцем / Костянтин Причиненко // Запоріж. правда. — 2015. — 8 серп. (№ 90). — С. 1.; Рідний край. — 2015. — 11 лип. (№ 56). — С. 3.
 12. Причиненко, К. Це потрібно живим! : [у Куйбиш. ЗОШ «Інтелект» відкрили мемор. дошку воїну із АТО В. Гнатуші і присвоїли (по смертно) звання «Почесний громадянин селища Куйбишевого»] / Костянтин Причиненко // Рідний край. — 2015. — 23 трав. (№ 42). — С. 2.
 13. Причиненко, К. Увічним пам'ять воїнів : [звання «Почесний громадянин селища Куйбишевого» присвоєне (по смертно) воїну АТО В. Гнатуші] / Костянтин Причиненко // Запоріж. правда. — 2015. — 16 трав. (№ 54). — С. 2.
 14. Причиненко, К. Увічнили своїх випускників : [у Куйбиш. професійному аграрному ліцеї відкрили мемор. дошки бійцям, які загинули у зоні АТО : В. Гнатуша, О. Циганков, М. Шумейко] / Костянтин Причиненко // Запоріж. правда. — 2015. — 21 трав. (№ 55–56). — С. 6.

15. *Причиненко, К.* За хоробрість і звитягу нагороджені : [п'ять земляків, у т. ч. і В. Гнатуша (посмертно)] / Костянтин Причиненко // Запоріз. правда. — 2015. — 7 лют. (№ 14). — С. 1.
16. Вони захищали Вітчизну : [В. Гнатуша посмертно нагороджений орденом «За мужність» III ступ.] // Рідний край. — 2014. — 6 груд. (№ 100). — С. 3.
17. *Безрук, А.* Героев нагородили посмертно : [В. Гнатушу] / Андрей Безрук // МИГ. — 2014. — 11 сент. (№ 37). — С. 5.
18. Життя за Україну : [є фото] / Запоріз. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10.
19. Попрощались с десантником и бойцом Нацгвардии : [В. Гнатуша] // МИГ. — 2014. — 14 авг. (№ 33). — С. 5.
20. В останню путь воїна проводжало усе Куйбишеве // Рідний край. — 2014. — 13 серп. (№ 65). — С. 2.
21. *Причиненко, К.* Вони захищали Україну / Костянтин Причиненко // Запоріз. правда. — 2014. — 14 серп. (№ 91–92). — С. 11.
22. *Егорова, И.* Погибшего десантника идентифицировала ДНК-экспертиза / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 8 авг. (№ 114). — С. 4.
23. Герої не вмирають // Запоріз. правда. — 2014. — 7 серп. (№ 88–89). — С. 2.
24. Погибших в зоне АТО ребят пока не опознали // Индустр. Запорожье. — 2014. — 25 июля (№ 106). — С. 3.
25. Погибли от рук российских агрессоров : [В. Гнатуша] // МИГ. — 2014. — 17 июля (№ 29). — С. 5.
26. *Егорова, И.* Российский «Град» убил Владимира Гнатушу / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 15 июля (№ 100). — С. 3.
27. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдат Гнатуша В. Ю., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21. 09. 2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Говоруха Олександр Миколайович
(29.06.1994–16.02.2015)

О. М. Говоруха, молодший сержант (по смертно), народився 29 червня 1994 року в м. Запоріжжі. У 2010 році закінчив дев'ять класів ЗОШ № 110, вступив до Запорізького професійного ліцею № 29, де отримав дві професії – водія і автослюсаря.

8 січня 2014 року призваний Комунарським РВК м. Запоріжжя.

Проходив службу за контрактом у складі в/ч ВО105 (55ОАБр). Брав участь у воєнних діях у містах : Слов'янськ, Красний Лиман, Лисичанськ, Святогірськ, Попасна. У ніч перемир'я в зоні АТО (ст. Дебальцеве), 15 лютого 2015 року військових обстріляли «Градами». Олександр одержав поранення: відкритий перелом гомілкової кістки правої ноги, роздроблення кисті правої руки, осколкове поранення верхньої третини грудної клітини, осколкове пошкодження трахеї, осколкове поранення передпліччя руки, осколкове поранення обличчя. За життя бійця боролися медики в Артемівську, йому тричі запускали серце, проте врятувати його так і не вдалося.

Помер 16 лютого 2015 року в міській лікарні Артемівська.

Поховали О. Говоруху в м. Запоріжжі на кладовищі Леваневського. Залишилися батьки та старший брат.

Указом Президента України № 282/2015 від 23 травня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі О. Говоруха нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

Олександр Говоруха був нагороджений також трьома орденами: «За мужність» III ступеня (23.05.2015), «За вірність присязі» (01.09.2015), «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (14.03.2016) та нагрудним знаком «Гідність та Честь» (01.09.2015). Йому було присвоєно звання «Молодший сержант» (по смертно).

У школі, де навчався Олександр, відкрито меморіальну дошку, а вулицю Радгоспну, на якій він жив, у травні 2016 року перейменували на вулицю ім. Олександра Говорухи, на будинку № 32, у якому він народився, з'явилася пам'ятна табличка.

Пам'ять артилериста увічнили в гранітному пам'ятнику на його могилі. На траурний мітинг на кладовищі зібралися товарищі по службі, а також рідні і близькі воїна. На пам'ятнику з тильного

боку вигравіруваний герб Запоріжжя і приспів з пісні гурту «Ляпіс Трубецький», який артилеристи вважали практично своїм гімном: «Воїни світла, воїни добра, охороняють літо, б'ються до ранку...». На надгробку вибито шеврон 55-ї окремої артбригади.

Література

1. Олександр Говоруха «зверський наводчик» // «Якби не війна»: волонтерський фотопроєкт / [тексти : М. Соколова та ін. ; пер. : О. Сосіденко та ін.]. — Київ : [ТОВ «Сігматрейд»], 2016. — С. 226–233.
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Говоруха О. М. — С. 112.
3. Усна історія російсько-української війни (2014–2016). Вип. 2. 55-а окрема артилерійська бригада / ред. Г. Васильчука та В. Мороко ; Укр. ін-т нац. пам'яті ; Запоріз. нац. ун-т., Іст. ф-т ; Запоріз. облдержадмін., Департамент культури, туризму, національностей та релігій., Ін-т укр. археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського НАН України, Запоріз. відділення. — К. : К.І.С., 2016. — 464 с. : іл. — Із змісту : [Говоруха О. М.]. — С. 452.
4. Нові назви знайомих вулиць : путівник : [буклет] / ЗОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка ; Т-во укр. мови Чикаго. — Запоріжжя, 2016. — 1 л. — Із змісту : [вулицю Радгоспну на вулицю Олександра Говорухи].
5. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 23 травня 2015 року № 282 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 18 черв. (№ 14). — С. 3. — У т. ч. солдата Говоруху Олександра Миколайовича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно)].
6. Сегодня была война... : истории, которые нельзя забыть... : сб. поисково-публицистических студенческих работ / [авт. идеи и рук. проекта В. Н. Косенко]. — [Б. м. : б. и., б. г.]. — 36 с. : ил. — Із змісту : [Говоруха О. М.]. — С. 27, 29.

7. Герої України : [серед інших — солдат Говоруха О. М., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо) згідно з Указом Президента України № 282/2015 від 23 травня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 178.
8. Харченко, Ю. «Саша, чого ти хочеш? — Жити...» / Юрій Харченко // Запороз. Січ. — 2017. — 18 лют. (№ 34). — С. 8.
9. Кліювка, Г. З добром у хату Героя / Ганна Кліювка // Червоний промінь. — 2017. — 8 лют. (№ 10). — С. 4.; Сіл. вісті. — 2017. — 17 січ. (№ 4). — С. 3.
10. «Боги війни» тримають небо нам Донбасом : [в Запорізі. НВК № 60 відбулася церемонія відкриття інформаційної дошки, присвяченої загиблим військовослужбовцям 55-ї окремої артбригади] // Запорізі. правда. — 2016. — 20 жов. (№ 41). — С. 26.
11. В честь погиблих артиллеристов : [на зданні УВК № 60 відкрили дошку в честь погиблих в АТО бойцов 55-ї артбригади : Белокобыльский С. М., Васин М. В., Габчак И. Н., Говоруха А. Н., Дужик Е. Е., Дьячков Ю. А., Катанов В. В., Севостьянич Д. А., Сиротин Е. А., Третьак П. А.] // МИГ. — 2016. — 13 окт. (№ 41). — С. 29.
12. Паршин, Н. На улице, названой в честь бойца, установили памятную дошку : [и ул. Совхозную переименовали на ул. им. А. Н. Говорухи] // МИГ. — 2016. — 13 окт. (№ 41). — С. 12.
13. Увічнено імена загиблих воїнів 55-ї артбригади : [відкрили інформаційну дошку 10 жовт. в Запоріжжі на фасаді будівлі ЗУВК № 60] // Запороз. Січ. — 2016. — 11 жовт. (№ 187). — С. 3.
14. Полный список переименованных улиц в Запорожье : [ул. Совхозная — ул. Александра Говорухи] // Наша жизнь. — 2016. — 14 июля (№ 28). — С. 3.
15. Науменко, Т. У Запоріжжі відкрили пам'ятник загиблому герою : [на кладовищі Леваневського] / Тетяна Науменко // Запороз. Січ. — 2016. — 4 черв. (№ 101). — С. 3.
16. Пантелеєв, Є. Герої АТО завжди будуть поряд зі школярами : [мемор. дошку відкрито на школі № 110] / Є. Пантелеєв // Запороз. Січ. — 2016. — 28 трав. (№ 96). — С. 5.

17. Запорожцям, погибшим в АТО, открыли мемориальные доски : [в запорож. школе № 110 установили мемор. доску в память А. Говорухи] // МИГ. — 2016. — 26 мая (№ 21). — С. 4.
18. В запорожских школах установили мемориальные доски в память воинов АТО : [на школе № 110] // Верже. — 2016. — 26 мая (№ 21). — С. 2.
19. Ребята вы боги! : [упоминается погибший 16.02.2015 года под Дебальцево — наводчик А. Говоруха] // Индустр. Запорожье. — 2016. — 18 февр. (№ 7). — С. 5.
20. Коваленко, Б. Снится Саша — в пикселе, с лейтенантскими погонами : [обстрел под Дебальцево унес жизнь артиллериста] / Богдана Коваленко // Индустр. Запорожье. — 2016. — 11 февр. (№ 6). — С. 1, 12–13.
21. Егорова, И. Боевое знамя получили на Крещатике : [полковник С. Брусов принял Боевое знамя 55-й артбригады и вспомнили погибших бойцов в зоне АТО] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 27 авг. (№ 124). — С. 19.
22. Федорова, К. Награда нашла героев : [А. Говоруха награжден орденом «За мужество» III степени (посмертно)] / Кристина Федорова // Правда. — 2015. — 16 июля (№ 29). — С. 15.
23. Зинченко, А. «Сына тяжело ранило за 20 минут до объявления перемирия» : [в зоне АТО погиб А. Говоруха] / Анна Зинченко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 14 мая (№ 67). — С. 11.
24. Егорова, И. Ждать. Молиться. Помнить. : [в Запорожье вспоминали погибших военнослужащих : Говоруху А., Дужика Е., Закревского К., Клевчука И., Третьяка П., Швачко Р.] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 19 марта (№ 40). — С. 1, 3.
25. Запорожцы прощались с земляками, погибшими на Донбассе : [А. Говоруха] // Суббота плюс. — 2015. — 26 февр. (№ 9). — С. 5.
26. Життя за Україну : [є фото] // Запоріж. правда. — 2015. — 26 лют. (№ 21–22). — С. 10.
27. Возвратились не все : [Е. Дужик и А. Говоруха погибли накануне перемирия] // Правда. — 2015. — 26 февр. (№ 9). — С. 18.
28. Двоє запоріжців загинули в ніч оголошення перемир'я : [О. Говоруха та Є. Дружик] // Запороз. Січ. — 2015. — 24 лют. (№ 33). — С. 3.

29. *Диденко, Ю.* «Они были очень веселыми ребятами» : [Е. Дужик и А. Говорухин] / Юлия Диденко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 24 февр. (№ 28). — С. 6.
30. Запорожье потеряло ещё двух бойцов // Остров Свободы. — 2015. — 20 февр. (№ 6). — С. 3.
31. *Межейко, В.* Герої не вмирають! : [О. Говоруха] / Віктор Межейко // Запоріж. правда. — 2015. — 19 лют. (№ 18). — С. 3.
32. *Аблицова, А.* Запорожская область в боях на Донбассе потеряла пятерых бойцов : [А. Говоруха] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 19 февр. (№ 8). — С. 5.
33. *Егорова, И.* Артбригада потеряла троих бойцов : [А. Говоруху, Е. Дужика, Е. Кириченко] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 19 февр. (№ 25). — С. 19.
34. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдат Говоруха О. М., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 14.03.2016 р. № 37-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Голуб Олег Володимирович
(04.09.1985–24.07.2016)

О. В. Голуб, солдат, народився 4 вересня 1985 року в м. Запоріжжі. Проживав у Хортицькому районі, працював водієм на заводі «Кремнійполімер».

До лав ВСУ його призвали під час шостої хвилі мобілізації 15 липня 2015 року. У серпні 2016 року мав би демобілізуватися. Олег Голуб був бійцем 81-ї окремої десантно-штурмової бригади.

24 липня 2016 року в промзоні м. Авдіївки Донецької області загинув Олег Голуб. Їх було троє на бойовому посту, у цей час підійшла диверсійно-розвідувальна група противника. Бійці прийняли бій, знищили майже всіх нападників, але кривавою ціною: двоє вбитих, один поранений. Якби не вони, то противник прорвався б у тил.

27 липня 2016 року на запорізькому цвинтарі Святого Миколая попрощалися з бійцем АТО Олегом Голубом його рідні та близькі.

У нього залишилися батько, мати, дружина і двоє дітей.

Указом Президента України від 19 листопада 2016 року № 511 за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку О. В. Голуб нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

21 червня 2017 року солдат О. В. Голуб нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 19 листоп. 2016 р. № 511 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 2 груд. (№ 34). — С. 20. — У т. ч. солдата Голуба О. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).
2. *Егорова, И.* Получила орден за погибшего сына : [Е. Голуб (мама) получила орден «За мужество» III ст., которым ее сын награжден посмертно] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2017. — 11 мая (№ 19). — С. 4.
3. «Я не боюсь помирати» : [загинув боєць у зоні АТО] // Запорізь. правда. — 2016. — 28 лип. (№ 29). — С. 1.
4. Утрата, погіб ще один запорожський боєць : [десантник О. Голуб] // Верже. — 2016. — 28 июля (№ 30). — С. 2.
5. *Піддубна, О.* Ціною двох життів відбили напад диверсійної групи / Олена Піддубна // Запороз. Січ. — 2016. — 28 лип. (№ 135–137). — С. 3.
6. В зоне АТО погіб десантник из Запорожья // МИГ. — 2016. — 28 июля (№ 30). — С. 3.
7. *Коваленко, Б.* Приняли неравный бой : (запорожцы простились с десантником, погибшим под Авдеевкой, Олегом Голубом) / Богдан Коваленко // Индустр. Запорожье. — 2016. — 4 авг. (№ 31). — С. 20.
8. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Голуб О. В., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Гончаренко Богдан Анатолійович
(07.10.1991–13.04.2015)

Б. А. Гончаренко, молодший сержант, народився 7 жовтня 1991 року в м. Мелітополі. З 1998 до 2007 роки навчався в Мелітопольській ЗОШ № 8. Неодружений, освіта середня-спеціальна (Мелітопольський будівельний центр професійно-технічної освіти № 24). Здобув професію «Муляр. Монтажник з монтажу сталевих та залізобетонних конструкцій». З жовтня 2010 року до жовтень 2011 року проходив строкову службу в ЗСУ «Десна» Козельського району Чернігівської області, був командиром швидкого реагування й штурмових сил, демобілізований у званні молодший сержант. Повернувся до Мелітополя та працював на будівництвах за фахом.

Призваний Мелітопольсько-Веселівським ОРВК 11 серпня 2014 року, службу проходив у в/ч ППО580 на посаді далекомірника обслуги зенітно-артилерійського взводу батальйону охорони. Розпорядженням командуючого Повітряних Сил ЗСУ від 27.03.2015 року був направлений до в/ч А0704 м. Васильків з подальшим направленням до району проведення АТО для виконання бойового завдання.

13 квітня 2015 року загинув під час чергового обстрілу українських позицій поблизу м. Авдіївки Донецької області. Уламок снаряду 120-міліметрової міни влучив у ящик з боеприпасами в бліндажі.

Указом Президента України № 553/2015 від 22 вересня 2015 року за мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Б. А. Гончаренко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

9 листопада 2016 року молодший сержант Б. А. Гончаренко нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Гончаренко Б. А. — С. 120.

2. Богом даний // Гончаренко О. Я прошу вас — живіть! : Романщоденник. Хроніки славного міста світайгорода та прилеглої провінції трої. — [Мелітополь : Люкс], 2016. — С. 147–160.
3. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 22 верес. 2015 року № 553 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 5 жовт. (№ 22). — С. 11. — У т. ч. молодшого сержанта Гончаренка Б. А. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
4. Герої України : [серед інших — молодший сержант Гончаренко Б. А., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 553/2015 від 22 вересня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 188.
5. Життя за Україну // Запоріз. правда. — 2015. — 9 лип. (№ 76–77). — С. 11.
6. Данилина, Е. «Буду нужен — зовите!» : [гибель на Донбасе Б. Гончаренко] / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 2 июля (№ 93). — С. 21.
7. Рыбальченко, Ю. На колени перед героем : [Б. Гончаренко] / Юлия Рыбальченко // Главная газета Мелитополя. — 2015. — 24–30 июня (№ 25). — С. 4.
8. Левченко, І. «На наших бійців упало до двадцяти мін...» : [у Мелітополі провели в останній путь Б. Гончаренка, загиблого на передовій ще у квітні] / Ірина Левченко // Запоріз. правда. — 2015. — 25 черв. (№ 70–71). — С. 2.
9. Полянский, И. Город простился с героем АТО : [мл. сержантом Б. Гончаренко] / Игорь Полянский // Новый день. — 2015. — 24 черв. (№ 135–138). — С. 3.
10. Ольховская, Ю. Мелитополь простился с Богданом Гончаренко / Юлия Ольховская // Мелитоп. ведомости. — 2015. — 24–30 июня (№ 26). — С. 3.
11. Данилина, Е. На «точку» легло не менее 15–20 мин : [мелитопольцы попрощались с Б. Гончаренко] / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 23 июня (№ 89). — С. 3.
12. Ольховская, Ю. Погиб патриот : [13 апр. в р-не Донецкого аэропорта, в зоне АТО погиб мелитополец Б. Гончаренко] /

- Юлия Ольховская // Мелитоп. ведомости. — 2015. — 22–28 апр. (№ 17). — С. 2.
13. Мелитополец погіб в зоні АТО : [Б. Гончаренко] // Новий день. — 2015. — 22 квіт. (№ 94–98). — С. 8.
14. Данилина, Е. В зоні АТО оборвалась життя бойця из Мелитополя : [Б. Гончаренко] / Катерина Данилина. — 2015. — Индустр. Запорожье. — 16 апр. (№ 55). — С. 4.
15. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. молодшого сержанта Гончаренка Б. А. (помертньо), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 09.11.2016 р. № 404-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzeni-osoby-iii-stupenem>

Гончаренко Михайло Андрійович
(19.02.1991–23.07.2014)

М. А. Гончаренко, старший солдат, народився 19 лютого 1991 року в м. Запоріжжі. Випускник Кушугумського НВК «Інтелект». Після закінчення Класичного приватного університету (м. Запоріжжя) 9 місяців прослужив у Президентському полку (з жовтня 2012 року до липень 2013 року), де про нього відгукувались виключно позитивно.

Призваний на військову службу Комунарським РВК м. Запоріжжя в квітні 2014 року, у кінці травня з 93-ю окремою механізованою бригадою відправився до зони АТО.

23 липня біля села Лозове, неподалік Артемівська, із засідки терористи обстріляли колону української військової техніки. Куля пробила бронежилет М. Гончаренка, проте навіть пораненим боєць прикривав собою своїх побратимів із 93-ї механізованої бригади.

Загинув 23 липня 2014 року. Поховали М. А. Гончаренка 25 липня 2014 року в м. Запоріжжі.

Указом Президента України № 873/2014 від 14.11.2014 року, за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій

присязі М. А. Гончаренко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

Нагороду героя вручили матері – Галині Гончаренко, яка нині працює у волонтерському фонді «Солдатські матері».

На будинку, де народився герой, загиблий у зоні АТО, відкрили меморіальну дошку.

9 листопада 2016 року старший солдат М. А. Гончаренко нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Гончаренко М. А. — С. 33.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 14 листопада 2014 р. № 873/2014 // Офіційний вісник Президента України. — 2014 — 3 грудня. (№ 46). — С. 15. — У т. ч. старшого солдата Гончаренка Михайла Андрійовича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно)].
3. [Старший солдат Гончаренко М. А. нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно) згідно з Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 167.
4. Нові назви знайомих вулиць : путівник : [буклет] / ЗОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка ; Т-во укр. мови Чикаго. — Запоріжжя, 2016. — 1 л. — Із змісту : [вулицю Панфілівців на вулицю Михайла Гончаренка].
5. В пам'ять о героє, погибшем в зоне АТО, открыли мемориальную табличку : [на доме № 12 на улице, переименованной в 2016 году в честь М. Гончаренко] // Верже. — 2017. — 23 марта (№ 11). — С. 3.

6. Открыли мемориальную доску в честь героя : [на пр. Соборный д. 153 г. Запорожья] // Новий день. — 2017. — 22 берез. (№ 54–57). — С. 6.
7. Відкрили меморіальну дошку на честь героя Михайла Гончаренка // Запоріж. правда. — 2016. — 25 лют. (№ 7). — С. 5.
8. Полный список переименованных улиц в Запорожье : [ул. Панфиловцев — ул. Михаила Гончаренко] // Наша жизнь. — 2016. — 14 июля (№ 28). — С. 3.
9. Меморіальну дошку на честь героя Михайла Гончаренка : [відкрили на будівлі КПУ] // Запороз. Січ. — 2016. — 23 лют. (№ 32). — С. 2.
10. Життя за Україну // Запоріж. правда. — 2015. — 9 лип. (№ 76–77). — С. 11.
11. Диденко, Ю. «Если бы Миша не начал стрелять, нас бы в сито превратили» : [на доме по ул. Чумаченко, 34 открыли мемор. доску в память о герое] / Юлия Диденко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 30 мая (№ 77). — С. 6.
12. Герасін, В. Увіковічено пам'ять запоріжця / Володимир Герасін // Запороз. Січ. — 2015. — 30 трав. (№ 94). С. 3.
13. Егорова, И. Живые цветы легли на могилы / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 23 апр. (№ 59). — С. 19, 23.
14. Логанов, Є. Нагороду вручили матері солдата : [орден «За мужність» III ступеня (посмертно)] / Євген Логанов // Запоріж. правда. — 2015. — 26 лют. (№ 21–22). — С. 3.
15. Нагороду запорізького героя вручили матері // Запороз. Січ. — 2015. — 26 лют. (№ 34–36). — С. 19.
16. Награду запорожского героя вручили матери : [орден «За мужество» III ст.] // МИГ. — 2015. — 26 февр. (№ 9). — С. 4.
17. Логвинов, М. Вічна пам'ять героям! / Михайло Логвинов // Запоріж. правда. — 2015. — 21 лют. (№ 20). — С. 2.
18. Аблицова, А. Запорожский военный отправился на фронт, чтобы защитить мать : [23.07.2014 погиб М. Гончаренко] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 19 февр. (№ 8). — С. 48.
19. Апостолова-Возниця, О. Михайло Гончаренко – назавжди в наших серцях / Ольга Апостолова-Возниця // Червоний промінь. — 2014. — 6 верес. (№ 96–97). — С. 2.
20. Життя за Україну : [є фото] // Запоріж. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10.

21. *Семенова, Д.* В честь защитников Отечества открыли аллею / Диана Семенова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 28 авг. (№ 124). — С. 5.
22. В Мелитополе простились с погибшими летчиками... а в Запорожье — с убитыми пехотинцами : [М. Гончаренко] // МИГ. — 2014. — 31 июля (№ 31). — С. 5.
23. *Савченко, А.* В Донбассе погибли еще четыре жителя Запорожской области : [в т. ч. М. Гончаренко] / Александра Савченко // Суббота плюс. — 2014. — 31 июля (№ 31). — С. 3.
24. *Матвиенко, Г.* Он обещал нас защитить. И защитил : [М. Гончаренко погиб в зоне АТО] / Геннадий Матвиенко // Верже. — 2014. — 31 июля (№ 31). — С. 9.
25. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого солдата Гончаренка М. А. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 09.11.2016 р. № 404-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Гончарук Вадим Сергійович
(09.12.1988–01.03.2017)

В. С. Гончарук, солдат, народився 9 грудня 1988 року в Запоріжжі. Початкову освіту здобув у Токмацькій ЗОШ № 1, а атестат про середню освіту отримав у школі м. Запоріжжя. Після школи відслужив строкову службу в ЗСУ сапером в інженерних військах. Потім разом з батьком почав працювати на будівництві.

З початку подій на Майдані у 2014 році добровільно вступив до лав самооборони Запорізького майдану. 29 березня 2016 року Вадим добровільно вступив до ЗСУ на військову службу за контрактом. Служив у 93-й окремій механізованій бригаді на території Луганської області.

Загинув В. Гончарук 1 березня 2017 року в бліндажі біля с. Кримське Новоайдарського району Луганської області внаслідок кульового поранення грудної клітини з пошкодженням серця. Залишилась дружина і маленька донька.

Поховали В. С. Гончарука 9 березня у м. Токмаку Запорізької області.

Література

1. Прощання із загиблим в АТО токмачанином // Токмац. гривня. — 2017. — 15 берез. (№ 11). — С. 2.

Горошко Юрій Васильович («Жук») (09.05.1972–30.03.2016)

Ю. В. Горошко, солдат, народився 9 травня 1972 року у м. Запоріжжі.

У серпні 2014 року Ю. Горошко склав свої журналістські повноваження і відправився добровольцем у зону АТО. Там служив рядовим солдатом у складі 17-ї Криворізької танкової дивізії оператором-навідником БМП. Першого лютого 2015 року був тяжко поранений у бою – отримав проникаюче ураження ока осколком від ворожого снаряду. Була операція, тривале лікування. Відновити зір повністю так і не вдалося. Продовжував працювати фотокором у Запоріжжі, допомагав волонтерам. Останні кілька років працював фотокореспондентом у газеті «Суббота плюс».

Помер Ю. В. Горошко у Запоріжжі, тіло знайшли вранці біля під'їзду, де проживав. Поховали його на кладовищі Святого Миколая м. Запоріжжя.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Горошко Ю. В. — С. 144.
2. Один із нас : найдостойніший серед рівних // Запоріз. правда. — 2016. — 7 квіт. (№ 13). — С. 4.
3. Юрій Жук залишив нам своє «найкраще» : [персон. виставка ветерана АТО — фотокора Ю. Жука (Горошка) під назвою «Ця

земля — вічно моя» у ЗОУНБ] // Запоріз. правда. — 2016. — 12 трав. (№ 18). — С. 17.

4. Спешите видетъ : [персон. выставка фотокорреспондента Ю. Горошко («Жука»), ушедшего из жизни после АТО] // МИГ. — 2016. — 12 мая (№ 19). — С. 3.

Гребінець Ігор Геннадійович (15.03.1994–18.06.2016)

І. Г. Гребінець, солдат, народився 15 березня 1994 року в с. Жовтневому (нині Покровське) Токмацького району Запорізької області. У 2009 році закінчив школу, був старостою класу, очолював центр громадсько-корисної діяльності, захоплювався технікою та спортом.

У липні 2015 року Ігор прийшов до військкомату і вже 31 серпня – військовослужбовець 23-го мотопіхотного батальйону (56-та окрема мотопіхотна бригада) у зоні АТО.

Загинув Ігор Гребінець 18 червня 2016 року внаслідок артилерійського та мінометного обстрілу бойовиків поблизу с. Водяне Волноваського району під Маріуполем. Прощання із загиблим воїном відбулося 22 червня 2016 року на сільському кладовищі с. Покровське Токмацького району. Віддати шану загиблomu зібрались всі його односельчани, бойові товариші.

Від імені командування і громади Маріуполя Ігор Гребінець нагороджений медаллю посмертно.

Указом Президента України від 27 жовтня 2016 року № 476 за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі І. Г. Гребінець нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

16 серпня 2017 року солдат І. Г. Гребінець нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 27 жовт. 2016 р. № 476 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 17 листоп. (№ 31). —

- С. 3. — У т. ч. солдата Гребінець І. Г. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).
2. Захисникам Вітчизни — ордени по смертно : [у т. ч. бійцям Токмац. р-ну — І. Гребінець та О. Шелепаєв нагороджені орденами «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня] // Таврія. — 2017. — 31 серп. (№ 35). — С. 3.
 3. Соколова, А. «Пам'яті загиблих в ім'я живих» : [мітинг-реквієм відбувся у м. Токмак, вшанували пам'ять воїнів : І. Гребінець, П. Левчука, О. Шелепаєва, М. Шумака] / Анна Соколова // Таврія. — 2017. — 23 лют. (№ 8). — С. 1.
 4. Орден за мужність... по смертно : [І. Гребінця нагороджено орденом «За мужність» III ступеня] // Таврія. — 2016. — 24 листоп. (№ 47). — С. 2.
 5. Коваленко, Б. Ждал нагороду три місяця : [бойцов 37-го батальона нагородили орденами, в т. ч. и погибших : орден «За мужество» III степени вручены родным воинов В. Новгородского, С. Турковского, И. Гребинца и М. Шумака] / Богдана Коваленко // Индустр. Запорожье. — 2016. — 17 нояб. (№ 46). — С. 6.
 6. Военные комиссары вручили награды участникам АТО : [И. Гребенец. — орден «За мужество» III степени (по смертно)] // МИГ. — 2016. — 17 нояб. (№ 46). — С. 2.
 7. Кавун, Д. Орден за мужність... по смертно / Дарья Кавун // Токмац. гривня. — 2016. — 16 листоп. (№ 46). — С. 2.
 8. Токмаччина простилася із загиблим Героем : [І. Гребінець] // Таврія. — 2016. — 30 черв. (№ 26). — С. 1.
 9. Романиченко, Д. Токмаччина скорбит о погибшем солдате / Д. Романиченко // Токмацька гривня. — 2016. — 30 черв. (№ 26). — С. 2.
 10. В зоне АТО погіб боец из Запорожской области // Верже. — 2016. — 23 июня (№ 25). — С. 2.
 11. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Гребінець І. Г. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Грязнов Борис Олегович
(27.02.1985–24.08.2014)

Б. О. Грязнов, прапорщик, народився 27 лютого 1985 року у м. Запоріжжі.

Начальник військового наряду 2-го відділення 1-го спеціального патрульного взводу спеціальної патрульної роти 1-го батальйону спецпризначення 23-ї окремої бригади Національної гвардії України, в/ч 3033. 24 серпня 2014 року при виконанні бойових завдань у зоні проведення АТО, біля Новоіванівки Амвросіївського району Донецької області, колона, у якій знаходився Борис Грязнов, попала в засідку та була обстріляна сепаратистами, внаслідок чого військовий був смертельно поранений та загинув. Його тіло так і не було знайдено. Місце, де відбувся бій, із часом, стало не підконтрольним Україні, тому військового вважали зниклим безвісті, а смерть підтверджували лише слова товаришів, які залишилися живими.

У березні 2015 року, завдяки Всеукраїнському громадському об'єднанню пошуковців «Союз Народна пам'ять», тіло прапорщика Б. О. Грязнова було знайдено в братській могилі та доставлено до Запоріжжя. Після проведення експертиз ДНК тіло було ідентифіковано. Похований 20 червня 2015 року у м. Запоріжжі, Правобережне кладовище.

Указ Президента України № 546/2015 від 15.09.2015 року за мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Б. Грязнов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

31 травня 2016 року у військовій частині 3033 Нацгвардії України (м. Запоріжжя) відкрили меморіальну дошку прапорщику Б. О. Грязнову.

9 листопада 2016 року прапорщик Б. О. Грязнов нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради

- Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Грязнов Б. О. — С. 50.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 15 вересня 2015 р. № 546 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 5 жовтня (№ 22). — С. 4. — У т. ч. [прапорщика Грязнова Бориса Олеговича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно)].
 3. Диденко, Ю. Погибли в неравном бою : [двоим гвардейцам в части открыли мемор. доски : Б. О. Грязнову и С. Добровольскому] / Юлия Диденко // Индустр. Запорожье. — 2016. — 2 июня (№ 22). — С. 5.
 4. Паршин, Н. Нацгвардейцы в праздничном строю : [бойцы в/ч 3033 помянули минутой молчания сослуживцев, погибших в АТО : Б. Грязнова, С. Добровольского, И. Гутника] / Никита Паршин // МИГ. — 2016. — 31 марта (№ 13). — С. 37.
 5. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015—2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. прапорщика Грязнова Б. О. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 09.11.2016 р. № 404-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Губський Олексій Сергійович («Граната»)
(17.12.1976–17.07.2016)

О. С. Губський, солдат, народився 17 грудня 1976 року в с. Виноградний Клин Генічеського району Херсонської області. У ранньому дитинстві разом із мамою переїхав до села Радивонівки Якимівського району Запорізької області, там Олексій вчився у школі до дев'ятого класу, проживав по вул. Леніна (нині Центральна). Домашнім господарством і вирощуванням баштанних культур Олексій заробляв собі і своїй родині на життя.

Мобілізований 17 серпня 2015 року в ряди Збройних Сил з Якимівського району. Служив у Роті охорони Мелітопольського

військкомату, потім за власним бажанням, продовжив службу в 54-й окремій механізованій бригаді солдатом-кулеметником у зоні АТО.

17 липня 2016 року Олексій Губський в бойовому зіткненні (біля с. Луганське в районі Світлодарської дуги) отримав поранення в ногу, під час відходу був смертельно поранений у голову.

Поховали його 21 липня 2016 року в селі Радивонівці Якимівського району.

Залишилися дружина та 11-річна донька.

16 серпня 2017 року солдат О. С. Губський нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Черныш, В. Похороны героя : [погиб боец А. Губский в зоне АТО] / Владимир Черныш // Мелитоп. ведомости. — 2016. — 27 июля — 2 авг. (№ 31). — С. 8.
2. Герої не вмирають : [загинув А. Губський] // Слово трудівника. — 2016. — 20 лип. (№ 54). — С. 2.
3. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Губського О. С. (посмертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Гутнік-Залужний Іван Вікторович (18.12.1990–10.08.2014)

І. В. Гутнік-Залужний, молодший лейтенант, народився 18 грудня 1990 року, навчався в гімназії № 50, закінчив ЗІЕІТ, здобув диплом магістра і звання офіцера запасу, працював начальником виробничо-технічного відділу приватного підприємства, що займалося будівельно-монтажними роботами.

Мобілізований із запасу (як доброволець) у квітні 2014 року. Під час служби брав активну участь у координації діяльності волонтерів щодо збирання матеріальної допомоги для свого підрозділу. Командир окремого взводу військової частини 3033 «Національної гвардії України». У ніч з 9 на 10 серпня Іван знаходився у «секреті»

(таємна охорона певної ділянки) разом із кількома віськовослужбовцями. Українські бійці виявили групу противника, яка насувалася на них. Зав'язалася перестрілка. У військового потрапили дві кулі: одна в груди, а інша – в шию, пройшовши між пластинами бронезилета. Пораненого, але живого, лейтенанта повезли до Амвросіївської лікарні, де на той час не було лікарів, медичну допомогу надати було нікому. Іван Гутнік-Залужний помер від отриманих поранень 10 серпня 2014 року.

Поховали І. В. Гутнік-Залужного на Осіпенківському кладовищі м. Запоріжжя.

Указом Президента України № 651/2014 від 14 серпня 2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, І. Гутнік-Залужний нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

У Запоріжжі відкрили меморіальні дошки в пам'ять загиблого лейтенанта Івана Гутнік-Залужного на гімназії № 50 та КПУ.

9 листопада 2016 року лейтенант І. В. Гутнік-Залужний нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Гутнік-Залужний І. В. — С. 41.
2. Нові назви знайомих вулиць : путівник : [буклет] / ЗОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка ; Т-во укр. мови Чикаго. — Запоріжжя, 2016. — 1 л. — Із змісту : [вулицю Червоної кінноти на вулицю Івана Гутніка-Залужного].
3. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 14 серпня 2014 р. № 651 // Офіційний вісник. — 2014. — 4 верес. (№ 38). — С. 7. — У т. ч. лейтенанта Гутніка-Залужного І. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
4. Игры патриотов : [упоминается И. Гутник-Залужный] // МИГ. — 2017. — 30 марта (№ 13). — С. 9.

5. Открыли детскую и спортивную площадки : [в парке Днепропетровского района г. Запорожья, который назван в честь героя АТО И. Гутник-Залужного, открыли детскую и спортивную площадки] // МИГ. — 2016. — 15 сент. (№ 37). — С. 3.
6. Слобожанюк, А. Дед — фронтовик, внук — герой АТО / Анатолий Слобожанюк // Новий день. — 2016. — 18 трав. (№ 84–87). — С. 6.
7. Паршин Н. Нацгвардейцы в праздничном строю : [бойцы в/ч 3033 помянули минутой молчания сослуживцев, погибших в АТО : С. Спичака, И. Гутник-Залужного, С. Добровольского] / Никита Паршин // МИГ. — 2016. — 31 марта (№ 13). — С. 37.
8. Про перейменування вулиці Кінноти в місті Запоріжжя на вулицю Івана Гутніка-Залужного : Рішення Запорізької міської ради № 89 від 19.02.2016 // Запороз. Січ. — 2016. — 26 берез. (№ 54). — С. 3.
9. Орел, М. Два Івани. Дві війни : [про запоріжця І. О. Залужного — ветерана Другої світової війни та його внука Івана Гутник-Залужного, який загинув у зоні АТО] / М. Орел // Пенс. кур'єр. — 2015. — № 18–19. — С. 13.
10. Бойцов АТО увековечивают : [10 авг. на Правобережном кладбище был открыт памятник на могиле И. Гутник-Залужного, ранее в его честь был назван сквер по ул. Товарищеская, а также открыта мемор. доска в школе № 50] // Наше время. — 2015. — 13 авг. (№ 32). — С. 4.
11. Левченко, И. В Запорожье ветеран Второй мировой войны открыл памятник внуку-герою, погибшему в зоне АТО : [памятник мл. лейтенанту И. Гутник-Залужному] / И. Левченко // Факты. — 2015. — 13 авг. — С. 14.
12. Открыт памятник герою АТО : [И. Гутнику-Залужному в Запорожье] // Запороз. Січ. — 2015. — 13 серп. (№ 140–142). — С. 4.
13. Семенова, Д. «Он вызвал огонь на себя» : [к годовщине смерти бойца И. Гутника-Залужного на его могиле установили памятник] / Диана Семенова // Индустр. Запорожье. Панорама / 2015. — 13 авг. (№ 117). — С. 13.
14. Открыли памятник Герою : [командиру взвода Нацгвардии И. Гутнику-Залужному, погибшему под Амвросиевкой в августе 2014 года] // МИГ. — 2015. — 13 авг. (№ 33). — С. 12.

15. *Зюзин, Е.* Герои живут вечно : (на Осипенковском кладбище (г. Запорожье) открыт памятник погибшему бойцу) / Евгений Зюзин // Правда. — 2015. — 13 авг. (№ 33). — С. 15.
16. Сквер в честь героя АТО // Наше время плюс. — 2015. — 18 июня (№ 24). — С. 2.
17. Доска в память о герое АТО : [на здании запорож. гимназии № 50 установлена мемор. доска в честь И. Гутник-Залужного] // Наше время. — 2015. — 4 июня (№ 22). — С. 2.
18. У Запоріжжі відкрили меморіальну дошку на честь загиблого бійця АТО // Запороз. Січ. — 2015. — 30 трав. (№ 94). — С. 1, 3.
19. *Олейник, С.* «Ребята, я вернусь...»: [в гимназии № 50 открыли мемор. доску И. Гутнику-Залужному] / Светлана Олейник // Индустр. Запорожье. — 2015. — 30 мая (№ 77). — С. 6.
20. *Аблицова, А.* Ценой своей жизни запорожец Иван Гутник-Залужный спас целый взвод / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 28 мая (№ 22). — С. 5.
21. В числе награжденных посмертно — пятеро запорожцев : [И. Гутник-Залужный] // Запороз. Січ. — 2015. — 19 трав. (№ 85). — С. 1.
22. Память героически погибшего бойца достойно почтили в Запорожье // Верже. — 2015. — 13 авг. (№ 31). — С. 3.
23. Сквер назовут в честь погибшего бойца : [мл. лейтенанта, командира взвода НГУ И. Гутника-Залужного] // МИГ. — 2015. — 7 мая (№ 19). — С. 4.
24. *Паршин, Н.* Нацгвардейцы отметили свою первую годовщину : [в в/ч 3033 помянули своих погибших сослуживцев : прапорщика С. Спичак и мл. лейтенанта И. Гутника-Залужного] / Никита Паршин // МИГ. — 2015. — 2 апр. (№ 14). — С. 12.
25. *Писарева, А.* Запорожский ветеран получил орден за внука, погибшего в АТО : [погиб И. Гутник-Залужный] / Анастасия Писарева // МИГ. — 2014. — 4 сент. (№ 36). — С. 5.
26. *Зворигіна, Н.* Іван мусив жити! : [молодого 24-річного хлопця, лейтенанта Нац. гвардії І. Гутніка-Залужного із Запоріжжя вбито в зоні АТО] / Н. Зворигіна // Уряд. кур'єр. — 2014. — 20 серп. (№ 151).
27. *Сосницький, Л.* «Чому Путін послав ваших онуків убити мого?» : запоріз. ветеран війни звернувся до бойових побратимів над труною загиблого в зоні АТО лейтенанта : [запоріз.

- героя І. Гутнік-Залужного] / Л. Сосницький // *Голос України*. — 2014. — 16 серп. (№ 156).
28. *Аблицова, А.* На Донбасе погіб ще один запорожець / Анна Аблицова // *Суббота плюс*. — 2014. — 14 авг. (№ 33). — С. 6.
29. *Данилина, Е.* Самый младший лейтенант : [есть фото] / Екатерина Данилина, Ирина Егорова // *Индустр. Запорожье*. — 2014. — 15 авг. (№ 118). — С. 1, 4.
30. *Попрощались с десантником и бойцом Нацгвардии* // *МИГ*. — 2014. — 14 авг. (№ 33). — С. 5.
31. *Погіб, спасая жизни товарищей* : [10 авг. 2014 года погіб І. Гутник-Залужный] // *Наше время плюс*. — 2014. — 14 авг. (№ 33). — С. 3.
32. *Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр.* [Електронний ресурс] : [в т. ч. лейтенанта Гутника-Залужного І. В. (посмертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 09.11.2016 р. № 404-н] // *Запорізька обласна рада* : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Данів Михайло Богданович («Ахім»)
(09.11.1976–29.08.2014)

М. Б. Данів, солдат, народився 9 листопада 1976 року у м. Калуші Івано-Франківської області. Проживав у с. Великій Знам'янці Кам'янсько-Дніпровського району Запорізької області.

Розвідник 2-го батальйону спеціального призначення НГУ «Донбас».

Ранком 29-го серпня 2014 року під час виходу т. зв. «зеленим коридором» із Іловайського «котла» пожежна машина рухалася в автоколоні батальйону «Донбас» із с. Многопілля до с. Червоносільське. На околиці села Червоносільське пожежна машина натрапила на позицію російського танку Т-72 і отримала пряме попадання. Михайло був за кермом машини. Впізнаний за експертизою ДНК. Тіло М. Даніва було ідентифіковано майже через рік після трагедії.

Поховали М. Б. Даніва у с. Великій Знам'янці Кам'янсько-Дніпровського району Запорізької області.

Указом Президента України № 573/2015 від 10 жовтня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі М. Б. Данів нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

М. Б. Данів був нагороджений також орденом «Єдність і воля» (посмертно).

27 листопада 2017 року солдат М. Б. Данів нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Данів М. Б. — С. 57.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 10 жовтня 2015 р. № 573/2015 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 4 листопада (№ 24). — С. 3. — У т. ч солдата резерву Даніва Михайла Богдановича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно)].
3. Вітання вам, захисники Вітчизни : [вшанували хвилиною мовчання бійців, які загинули у зоні АТО : М. Б. Данів, А. В. Захожий, В. Г. Коляда, С. М. Павлів, С. В. Полулях, С. Г. Хорошун, О. С. Щуров] // Новини дня. — 2016. — 29 жовт. (№ 42). — С. 3.
4. Баранова, О. С. Герої серед нас : [вшанували пам'ять загиблого в АТО М. Даніва] / О. С. Баранова, Т. С. Дудко // Знамя труда. — 2016. — 22 окт. (№ 43). — С. 2.
5. Овдиенко, И. На мероприятии ко Дню защитника Украины в мэрии награды вручили военнослужащим частей 3033 и 3042 : [и вспомнили погибших энергодаровцев : в т. ч. М. Данива] / Ирина Овдиенко // Рост. — 2016. — 20 окт. (№ 40). — С. 8.
6. Почтили память погибших под Иловайском : [М. Данив] // МИГ. — 2016. — 1 сент. (№ 35). — С. 3.
7. Овдиенко, И. Энергодар чествовал воинов АТО и волонтеров : [М. Данив был удостоен ордена «Єдність і воля» (посмертно)] / Ирина Овдиенко // Рост. — 2016. — 12 мая (№ 18). — С. 9.

8. В селе Великая Знаменка похоронили бойца батальона «Донбас» : [М. Данива из Каменко-Днепр. р-на] // Знамя труда. — 2015. — 1 авг. (№ 31). — С. 4.
9. Міллер, Л. Перший на Запоріжжі пам'ятник Героям нашого часу відкрили в Енергодарі : [на стенді є фото М. Даніва] / Любов Міллер // Мы и наше время. — 2015. — 1 окт. (№ 36). — С. 9.

Дев'яткін Віктор Вікторович
(03.05.1988–10.02.2015)

В. В. Дев'яткін, солдат, народився 3 травня 1988 року в с. Андріївці Бердянського району Запорізької області. Закінчив Бердянську ЗОШ № 2. У 2007/2008 роках проходив строкову службу у військовій частині Держслужби транспорту, що дислокується в Чернігові. Працював у Києві. Коли почалися події на Донбасі повернувся додому і пішов до військкомату. Призваний Бердянським ОМВК 4 серпня 2014 року (доброволець). 7 серпня 2014 року був направлений в 354 НМП 169 НЦ «Десна», після закінчення навчання відправили в 11-й окремий полк армійської авіації (вертолітники). Частина постійно знаходилася в зоні АТО, зокрема в аеропорту Краматорська.

Загинув 10 лютого 2015 року під час обстрілу м. Краматорська на Донбасі. Похований 13 лютого на цвинтарі с. Роза Нововасилівської сільської ради Бердянського району.

Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» В. В. Дев'яткін нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

У лютому 2016 року В. В. Дев'яткіну присвоєно звання «Почесний громадянин міста Бердянська».

21 вересня 2017 року солдат В. В. Дев'яткін нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 4 черв. 2015 р. № 311 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 лип. (№ 15). — С. 8. —

- У т. ч. солдата Дев'яткіна В. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Из змісту : Дев'яткін В. В. — С. 107.
 3. Герої України : [серед інших – солдат Дев'яткін В. В., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо) згідно з Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 180.
 4. У Бердянську відзначили День українського добровольця : [у бердянському музеї «Подвиг» вшанували пам'ять загиблих бійців] // Південна зоря. — 2017. — 16 берез. (№ 11). — С. 2.
 5. Восьми загиблим військовослужбовцям присвоєно звання «Почесний громадянин міста Бердянська» : [у т. ч. В. В. Дев'яткіну] // Південна зоря. — 2016. — 25 лют. (№ 11). — С. 1.
 6. Життя за Україну : [є фото] // Запоріж. правда. — 2015. — 26 лют. (№ 21–22). — С. 10.
 7. Тишаков, Н. Война унесла жизнь пятого бердянца : [В. Девяткин (из с. Роза Бердянского горсовета) служил в 11-й авиабригаде] / Николай Тишаков // МИГ. — 2015. — 19 февр. (№ 8). — С. 5.
 8. Аблицова, А. Запорожская область в боях на Донбассе потеряла пятерых бойцов : [В. Девяткин] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 19 февр. (№ 8). — С. 5.
 9. Егорова, И. На войну попросился сам : [в с. Роза Бердян. р-на похоронили бойца 11-й бригады армейской авиации В. Девяткина] / Ирина Егорова, Валентина Прядченко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 13 февр. (№ 22). — С. 6.
 10. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдат Дев'яткін В. В., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Дементьев Сергій Валерійович
(30.05.1984–05.02.2016)

С. В. Дементьев, старший солдат, народився 30 травня 1984 року в м. Запоріжжі. З вересня 1990 року до червня 1993 року навчався у Запорізькій ЗОШ III ступеня № 40. Загальну середню освіту здобув у Петропільській школі Запорізького району, далі навчався в Запорізькому професійно-технічному училищі № 31 за спеціальністю «Електрогазозварювальник». З 30 травня 2002 до 20 листопада 2003 роки проходив строкову військову службу у Збройних Силах України у Миколаївській в/ч А3767А. По закінченню служби працював на приватному підприємстві будівельником та навчався заочно в будівельному коледжі. Остання його робота в ТОВ «Еліз».

13 лютого 2015 року С. Дементьев був призваний солдатом до лав Збройних Сил України. Проходив військову службу у військовій частині – польова пошта В3231. У жовтні 2015 році отримав звання «старший солдат». Був поранений, тривалий час лікувався у шпиталі, повернувся в частину. У лютому 2016 року мав повертатися додому по ротації.

5 лютого 2016 року Сергій Дементьев загинув від нещасного випадку в донецькому селі Старолюбівці поблизу Костянтинівки, де базувалась військова частина.

7 лютого 2016 року жителі територіальної громади Веселівської сільради попрощалися зі своїм земляком, учасником АТО, бійцем 26-ї окремої артилерійської бригади С. В. Дементьевим.

21 червня 2017 року старший солдат С. В. Дементьев нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Міхно, І. Цей світ врятують Герої неоголошеної війни : [відкрили мемор. дошку на будівлі Петропільської школи] / Інна Міхно // Червоний промінь. — 2017. — 3 черв. (№ 40). — С. 1.
2. Якименко, О. Земляки попрощалися з Сергієм Дементьевим / Ольга Якименко // Червоний промінь. — 2016. — 10 лют. (№ 10). — С. 2.

3. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого солдата Дементьєва С. В., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Демидов Юрій Геннадійович
(03.02.1983–05.09.2014)

Ю. Г. Демидов, солдат, народився 3 лютого 1983 року у селі Радивонівці Якимівського району Запорізької області. У 2001 році закінчив Якимівське ПТУ-51, отримав професію тракториста, водія автомобіля.

У листопаді 2001 був призваний на строкову військову службу до Збройних Сил України. Військову службу проходив водієм автомобіля в зенітно-ракетній частині з листопада 2001 до квітня 2003.

28 квітня 2014 року був призваний по мобілізації на військову службу до Збройних Сил України у в/ч пп В 0131. З червня 2014 року брав участь у АТО на території Донецької області бійцем-гранатометником 23-го Запорізького батальйону територіальної оборони «Хортиця».

Загинув Ю. Г. Демидов 5 вересня 2014 року внаслідок неочікуваного мінометного обстрілу в районі с. Широкине, що розташоване між Маріуполем і Новоазовськом.

Завдяки зусиллям Якимівського селищного голови М. Є. Чишка біля села Комінтернове була проведена ексгумація тіл бійців і проведена генетична експертиза та ідентифікація загиблих.

27 листопада 2014 року страшний «вантаж 200» прибув до Якимівки.

Похований 1 грудня 2014 року на кладовищі у с. Радивонівці Якимівського району.

Військовослужбовець Ю. Г. Демидов за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагородже-

ний орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (помертньо).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Демидов Ю. Г. — С. 80.
2. Військовослужбовці Якимівського району Запорізької області, які загинули під час антитерористичної операції на сході України // Арестенко Г. П. Книга Пам'яті та військової слави села Червоноармійське. 2-га частина / Г. П. Арестенко. — Мелітополь : Вид. буд. ММД, 2015. — С. 258.
3. *Воронцова, О.* Народ і армія разом : [Ю. Демидов нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (помертньо)] / Олександра Воронцова // Запорізька правда. — 2016. — 28 квіт. (№ 16). — С. 8.
4. *Егорова, И.* Служба и дружба : [упоминається о погибших бойцах 23-го батальйона ТРО : Ю. Демидов, В. Комар, Е. Москаленко, В. Попов] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2016. — 22 сент. (№ 38). — С. 21–22.
5. *Диденко, Ю.* «Они стали нашей семьей» : [о бойцах 23-го батальйона и о погибших : В. Комар, Ю. Демидов, В. Попов] / Юлия Диденко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 27 марта (№ 45). — С. 6.
6. Простились с акимовцами-героями, погибшими в сентябре : [Ю. Демидов и В. Попов] // МИГ. — 2014. — 4 дек. (№ 49). — С. 4.
7. *Волков, Д.* Акимовщина простилась с героями : [28 ноября в с. Радивоновка с Ю. Демидовым] / Дмитрий Волков // Мелітоп. ведомости. — 2014. — 3–9 дек. (№ 49). — С. 8.
8. *Демидов, Юрий Геннадиевич* : [некролог] // Новий день. — 2014. — 3 груд. (№ 299–304). — С. 21.
9. *Белименко, Т.* Якимівщина прощається з героями : [Ю. Демидов та В. Попов] / Т. Белименко // Слово трудівника. — 2014. — 29 листоп. (№ 94). — С. 2.
10. *Данилина, Е. Ю.* Демидов нарешті-то упокоился в рідній землі : [боец 23-го батальйона тер. оборони Запорож. обл.] /

- Екатерина Данилина // Индустр. Запорожъе. — 2014. — 29 нояб. (№ 178). — С. 3.
11. Життя за Україну : [Демидов Ю. Г., є фото] // Запоріз. правда. — 2014. — 6 листоп. (№ 127–128). — С. 11.
 12. Егорова, И. С автоматами на «Грады» идти невозможно! : [23-й батальон тер. обороны потерял бойцов в т. ч. и Ю. Демидова] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожъе. — 2014. — 11 сент. (№ 132). — С. 1, 4.
 13. Запорожцы прощаются с земляками: [Ю. Демидов] // МИГ. — 2014. — 11 сент. (№ 37). — С. 5.
 14. Потери в АТО продолжаютсЯ : [Ю. Демидов] // Наше время плюс. — 2014. — 11 сент. (№ 37). — С. 2.
 15. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» ІІІ ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Демидова Ю. Г. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.04.2016 р. № 79-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Демуренко Дмитро Сергійович («Мультик»)
(18.07.1994–06.08.2016)

Д. С. Демуренко, молодший сержант, народився 18 липня 1994 року в селі Старомлинівці Великоновосілівського району Донецької області. Середню школу Дмитро закінчив у селі Любимівці Гуляйпільського району Запорізької області. Мешкав у Великій Новоселці, куди переїхав у 2012 році, закінчив місцевий професійний ліцей.

Дмитро Демуренко пішов у зону АТО солдатом-кулеметником контрактної служби в складі 1-го батальйону 93-ї ОМБр. У серпні 2014 року поранений Дмитро потрапив у полон при прориві з Іловайського котла. 21 вересні 2014 року був звільнений у рамках чергового етапу обміну полоненими між українськими силами і бойовиками. Після лікування у шпиталі, відпустка. У відпустці Дмитро вступив на заочну форму навчання факультету післядипломної освіти Харківського національного університету По-

вітряних Сил ім. І. Кожедуба. Демобілізація мала відбутися 28 жовтня 2016 року.

Молодший сержант, заступник командира бойової машини, навідник-оператор 9-ї роти 93-ї окремої механізованої бригади Д. С. Демуренко загинув 6 серпня 2016 року разом із двома бойовими товаришами, підірвавшись на міні біля селища Кримське Новоайдарського району Луганської області.

Похований Д. С. Демуренко 9 серпня 2016 року в смт Велика Новосілка Донецької області. Залишилися батьки та четверо молодших братів.

Указом Президента України від 27 жовтня 2016 року № 476 молодшого сержанта Д. С. Демуренка нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

14 вересня 2017 року в Любимівській ЗОШ I–III ступенів Гуляйпільського району Запорізької області відкрили меморіальну дошку на честь загиблого воїна Д. С. Демуренка.

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 27 жовт. 2016 року № 476 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 17 листоп (№ 31). — С. 3. — У т. ч. молодшого сержанта Демуренка Д. С. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. Дашевська, Н. І. Пам'ятаємо наших героїв : [в Любимівській ЗОШ відкрили мемор. дошку на честь Д. С. Демуренка] / Н. І. Дашевська // Актуальний погляд. — 2017. — 28 верес. (№ 39). — С. 3.
3. Дашевська, Н. «Ти, Дмитре, не гасни, весь час нам світи...» / Ніна Дашевська // Голос Гуляйпілля. — 2017. — 28 верес. (№ 39). — С. 6.
4. Матвійчук, О. Ми пам'ятаємо тебе, Дмитре! : [у Приютненській ЗОШ відбулося відкриття мемор. дошки на честь загиблого бійця Д. Демуренка] / Ольга Матвійчук // Голос Гуляйпілля. — 2017. — 7 верес. (№ 36). — С. 6.

Денщиків Андрій Анатолійович
(08.03.1985–29.08.2014)

А. А. Денщиків, солдат, народився 8 березня 1985 року в м. Запоріжжі.

12 квітня 2014 року був призваний на військову службу за мобілізацією Шевченківським РВК м. Запоріжжя, службу проходив у в/ч пп В 2890.

Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського «котла» на дорозі між с. Кутейнікове та Осикове. Стояв біля зенітки та був застрелений снайпером. Незабаром машина була підбита, і ті, хто їхали на ній, пересіли на іншу. У машині залишилися тіла А. Денщикова та С. Калініна. 31 серпня 2014 року ця машина була підірвана сепаратистами разом з тілами загиблих. 3-го вересня останки Денщикова разом з тілами 96 інших загиблих у Іловайському котлі були привезені до дніпропетровського моргу. 16 жовтня 2014 року тимчасово похований на Краснопільському цвинтарі м. Дніпропетровська (нині Дніпро) як невпізнаний герой. Був упізнаний за тестами ДНК.

Перепоховали А. А. Денщикова 29 серпня 2015 року на кладовищі Леванівське м. Запоріжжя.

Указом Президента України № 9/2016 від 16 січня 2016 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі А. А. Денщиків нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Денщиків А. А. — С. 58.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 16 січня 2016 р. № 9 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 4 лютого (№ 5). — С. 5. — У т. ч.

- солдата Денщикова А. А. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (помертно).
3. Родини загиблих бійців отримали нагороди : [орден «За мужність» III ступеня А. Денщиков] // Мы и наше время. — 2016. — 25 февр. (№ 7). — С. 3.
 4. Наградили орденами помертно : [в т. ч. и А. Денщикова] // МИГ. — 2016. — 25 февр. (№ 1). — С. 3.
 5. Герои не умирают : [в Запорожье похоронили бойца 93-й отд. мехбригады А. Денщикова, погібшого под Иловайском 29.08.2014 г.] // МИГ. — 2015. — 3 сент. (№ 36). — С. 4.

Дзиза Віталій Олексійович
(01.10.1994–10.03.2017)

В. О. Дзиза, старший матрос, народився 1 жовтня 1994 року у с. Смирновому Більмацького району (колишній Куйбишевський) Запорізької області. Закінчив ЗОШ, після навчання працював будівельником. Добровольцем пішов у Збройні Сили України. Служив матросом 501-го окремого батальйону морської піхоти 36-ї окремої бригади морської піхоти. З літа 2016 року ніс службу за контрактом.

Загинув Віталій Олексійович 10 березня 2017 року в районі міста Маріуполь під час артилерійського обстрілу противника.

Поховали В. О. Дзизу 13 березня 2017 року на сільському кладовищі с. Смирнового Більмацького району Запорізької області. Залишились мати, дружина та маленька донька.

Капітан першого рангу А. О. Урсол вручив медаль «Захисник Маріуполя» матері воїна Валентині Петрівні.

У квітні 2017 року В. О. Дзиза був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертно).

21 вересня 2017 року старший матрос В. О. Дзиза нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (помертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 10 квітня 2017 р. № 104/2017 // Офіційний вісник Президента України. — 2017. — 21 квіт. (№ 9). —

- С. 85. — У т. ч. старшого матроса Дзизу В. О. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня] (помертньо).
2. Воїни Вітчизни : [А. Лівик, В. Гнатуша, В. Дзиза, М. Шумейко] // Рідний край. — 2017. — 14 жовт. (№ 82). — С. 3.
 3. *Воронцова, О.* Люди, які нас надихають : [Президент України помертньо нагородив ст. матроса В. Дзизу орденом «За мужність» III ступеня] / Олександра Воронцова // Запоріж. правда. — 2017. — 20 квіт. (№ 16). — С. 9.
 4. Погибшого морпеха нагородили // МИГ. — 2017. — 20 апр. (№ 16). — С. 9.
 5. *Михайлов, М.* Весняне загострення / Микола Михайлов // Запоріж. правда. — 2017. — 30 берез. (№ 13). — С. 26.
 6. Вся громада провела в останню путь захисника України // Рідний край. — 2017. — 18 берез. (№ 22). — С. 2, 4.
 7. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старший матрос Дзиза В. О., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>
 8. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

**Динька Олег Миколайович («Єгер»)
(25.10.1974–06.09.2017)**

О. М. Динька, солдат, народився 25 жовтня 1974 року на Дніпропетровщині. У 1994 році разом із сім'єю переїхав до Запоріжжя, де працював помічником юриста, агентом з нерухомості, торговельним агентом та виконував ремонтно-будівельні підряди. У селі Григорівці Запорізького району Запорізької області мешкав лише два роки.

У соцмережах – Олег Цихерблок.

У 2014 року О. Динька долучився до Запорізької «Самооборони Майдану» та ВГО «Вільні Люди», їздив на вишколи.

З 2014 року служив у ЗСУ за мобілізацією. Служив гранатометником 1-ї роти механізованого батальйону 1-ї окремої танкової бригади. 13 квітня 2016 року після демобілізації боєць намагався знову піти на контракт, але за станом здоров'я його не взяли. 15 серпня 2016 року пішов добровольцем в 1-ї ОШР ДУК ПС, де був бійцем першої штурмової роти. Брав участь у багатьох контрдиверсійних операціях, неодноразово знищував техніку ворога.

Загинув О. М. Динька під час виконання бойового завдання в результаті підриву на гранаті Ф-1 з «розтяжкою» поблизу селища Піски Ясинуватського району. Бійця довели до лікарні, але отримані травми були несумісні з життям.

Похований О. М. Динька 8 вересня 2017 року на Кушугумському кладовищі Запорізької області. У нього залишились мати та дружина.

О. М. Динька раніше був нагороджений медаллю «За оборону Авдіївки», а в 2014 році нагороджений патріархом Філаретом орде- ном за «Жертовність та любов до України».

Література

1. *Воронцова, О.* Люди, які нас надихають : [загинув боєць О. М. Динька] / Олександра Воронцова // Запоріз. правда. — 2017. — 14 верес. (№ 37). — С. 9.
2. *Якименко, О.* Він був патріотом, добровольцем. І був Героєм / Ольга Якименко // Червоний промінь. — 2017. — 13 верес. (№ 67). — С. 2.
3. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Дмитрієв Юрій Іванович («Сміт»)
(21.07.1965–31.07.2015)

Ю. І. Дмитрієв народився 21 липня 1965 року в с. Полтаві Алтайського краю. З травня 1984 до червня 1985 року проходив строкову службу у прикордонних військах.

Юрій Дмитрієв віддав службі в органах внутрішніх справ 16 років. Займав посаду начальника відділення КМСД Вільнянського РВ ГУМВС України в Запорізькій області. У 2011 році звільнився за віком у званні майор міліції. У червні 2014 року повернувся до лав міліції командиром взводу в батальйон «Скіф». Колишній прикордонник, ветеран-правоохоронець, у лютому 2015 року був відкомандирований у розпорядження підрозділу полку патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» ГУ МВС України у Дніпропетровській області.

Під час несення служби в зоні АТО, 23 липня 2015 року, у бою в районі селища Піски Юрій Іванович отримав тяжке поранення від снайперської кулі.

Життя Ю. Дмитрієва обірвалося 31 липня в Дніпропетровській обласній лікарні ім. Мечнікова. Поховали його 1 серпня 2015 року у м. Вільнянську Запорізької області.

На будівлі Вільнянської школи № 1 була відкрита пам'ятна дошка на честь випускника школи Ю. Дмитрієва.

Вулиця ім. М. Островського у м. Вільнянську перейменована і тепер носить ім'я Юрія Дмитрієва.

Указом Президента України № 573/2015 від 10 жовтня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Ю. Дмитрієв нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

21 вересня 2017 року майора Ю. І. Дмитрієва було нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради

- Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Дмитрієв Ю. І. — С. 129.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 10 жовтня 2015 р. № 573/2015 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 4 листопада (№ 24). — С. 3. — У т. ч. майора міліції Дмитрієва Юрія Івановича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
 3. *Романовський, В.* Для захисту прав родин загиблих : [Ю. Дмитрієв] / В. Романовський // Дніпров. вогні. — 2017. — 22 берез. (№ 22). — С. 2.
 4. Лицарі неба : [20 берез. у КЗ ім. Довженка відбулася прем'єра докум. фільму режисера К. Стрельченка «Піски. Лицарі неба». Один із героїв фільму — запоріз. майор міліції Ю. Дмитрієв («Сміт»), який загинув в липні 2015 р.] // Запоріз. правда. — 2017. — 23 берез. (№ 12). — С. 10.
 5. В пам'ять о погибших бойцах добробатов : [на доме по ул. Добровольческих батальонов открыли памятную доску] // МИГ. — 2017. — 16 марта (№ 11). — С. 3.
 6. *Тандура, О.* Увіковічили пам'ять Героя : [у м. Вільнянськ відкрито пам'ятну дошку Ю. Дмитрієву] / Олег Тандура // Запороз. Січ. — 2016. — 16 січ. (№ 8). — С. 4.
 7. *Тандура, О.* Вшанували пам'ять : [у Вільнянську, на будинку школи № 1, відкрили мемор. дошку пам'яті випускника цієї школи, добровольця батальйону «Дніпро-І», який загинув 31 лип. 2015 року] / Олег Тандура // МИГ. — 2015. — 30 дек. (№ 53). — С. 5.
 8. *Пихтєєва, В.* Герої ніколи не вмирають : [18 груд. на подвір'ї Вільнян. ЗОШ № 1 відкрили мемор. дошку майору міліції] / В. Пихтєєва // Дніпров. вогні. — 2015. — 26 груд. (№ 100). — С. 1.
 9. Нагорода учаснику АТО – посмертно : [орденом «За мужність» нагороджено майора міліції Ю. І. Дмитрієва із Вільнянська] // Дніпров. вогні. — 2015. — 17 жовт. (№ 80). — С. 1.
 10. Вільнянск : [18 авг. 2015 года состоялось открытие мемор. доски Ю. Дмитриеву, который погиб в АТО] // Надежда. — 2015. — 23–29 сент. (№ 39). — С. 1.
 11. *Логанов, Є.* Вшанували пам'ять загиблих / Євген Логанов // Запоріз. правда. — 2015. — 22 серп. (№ 96). — С. 3.

12. Запорожский милиционер получил смертельное ранение в зоне АТО : [майор милиции Ю. Дмитриев] // Верже. — 2015. — 6 авг. (№ 30). — С. 2.
13. *Егорова, И.* «У Юрия была одна просьба – служить на передовой» / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 6 авг. (№ 113). — С. 11.
14. Погиб милиционер-патриот : [Ю. Дмитриев] // МИГ. — 2015. — 6 авг. (№ 32). — С. 3.
15. Погиб запорожский боец : [майор милиции Ю. Дмитриев] // Наше время плюс. — 2015. — 6 авг. (№ 31). — С. 2.
16. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. майор Дмитрієв Ю. І., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada-zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Добровольський Сергій Валерійович
(01.10.1984–24.08.2014)

С. В. Добровольський, старший прапорщик, народився 1 червня 1984 року в м. Олександрії Кіровоградської області. До Запоріжжя переїхав у вересні 2006 року. З 21 вересня 2007 року на службі у в/ч 3033 м. Запоріжжя. 5 червня 2014 року старшина роти БМТЗ С. Добровольський був відправлений до населеного пункту Успенка для виконання бойових завдань у зоні АТО.

24 серпня 2014 року колона НГУ потрапила до засідки бойовиків поблизу с. Новоіванівки Амвросіївського району. Зав'язався нерівний бій, Сергій загинув прямо на полі. Місцеві жителі поховали загиблих.

10 жовтня 2014 року ексгумований пошуковцями Місії «Евакуація-2000» («Чорний тюльпан») та привезений до м. Дніпропетровська. Впізнаний за тестами ДНК.

Поховали С. В. Добровольського 28 березня 2015 року в м. Олександрії Кіровоградської області на Алеї Слави військового кладовища.

Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені

у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі С. В. Добровольський нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

31 травня 2016 року у військовій частині 3033 Нацгвардії України (м. Запоріжжя) відкрили меморіальну дошку воїну С. В. Добровольському.

9 листопада 2016 року старший прапорщик С. В. Добровольський нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Добровольський С. В. — С. 51.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 15 травня 2015 р. № 270/2015 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 червня. (№ 13). — С. 24 — У т. ч. старшого прапорщика Добровольського С. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).
3. Диденко, Ю. Погибли в неравном бою : [двоим гвардейцам в части открыли мемор. доски С. Добровольскому и Б. Грязнову] / Юлия Диденко // Индустр. Запорожье. — 2016. — 2 июня (№ 22). — С. 5.
4. Паршин, Н. Нацгвардейцы в праздничном строю : [бойцы в/ч 3033 помянули минутой молчания сослуживцев, погибших в АТО : С. Добровольського, Б. Грязнова, С. Спичак] / Никита Паршин // МИГ — 2016. — 31 марта (№ 13). — С. 37.
5. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого прапорщика Добровольського С. В. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 09.11.2016 р. № 404-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Довганюк Володимир Леонідович
(17.01.1967–10.02.2015)

В. Л. Довганюк, полковник, народився у 17 січня 1967 року в м. Бердянську Запорізької області. Закінчив Бердянську ЗОШ № 5. Проживав у м. Києві. Полковник ГУР МО. Закінчив Краснодарське вище військове училище, проходив військову службу на офіцерських посадах у Семипалатинську в Казахстані, у Броварах і Києві. Брав участь у миротворчих місіях ООН в Югославії, Ліберії, Сьєрра-Леоне. Мав відзнаки та нагороди Міноборони. Пішов у відставку. Влітку 2014 року поновився на військовій службі.

Загинув 10 лютого 2015 року під час обстрілу російськими бойовиками з боку Горлівки з РСЗВ «Смерч» аеродрому м. Краматорська Донецької області.

1 вересня 2015 року у м. Бердянську відбулося урочисте відкриття меморіальних дошок на фасаді ЗОШ № 5, де навчалися загиблі в АТО Станіслав Карачевський і Володимир Довганюк.

В. Л. Довганюку присвоєно звання «Почесний громадянин міста Бердянська» (посмертно).

21 вересня 2017 року полковник В. Л. Довганюк нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Довганюк В. Л. — С. 108.
2. У Бердянську відзначили День українського добровольця : [у бердян. музеї «Подвиг» вшанували пам'ять загиблих бійців] // Південна зоря. — 2017. — 16 берез. (№ 11). — С. 2.
3. Восьми загиблим військовослужбовцям присвоєно звання «Почесний громадянин міста Бердянська»: [у т. ч. В. Л. Довганюк] // Південна зоря. — 2016. — 25 лют. (№ 11). — С. 1.
4. *Зотов, Л.* Герои на умирают : [В. Довганюк] / Леонид Зотов // Південна зоря. — 2015. — 27 серп. (№ 42). — С. 5.

5. В зоні АТО погіб ще один бердянець : [полковник ВСУ В. Довганюк] // Південна зоря. — 2015. — 26 лют. (№ 14). — С. 26.
6. *Прядченко, В.* Был настоящим советским офицером и патриотом : [при обстрілі штаба АТО в Краматорське погіб уродженець Бердянська В. Довганюк] / Валентина Прядченко // Індустр. Запоріжжя. — 2015. — 20 фебр. (№ 26). — С. 3.
7. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. полковника Довганюка В. Л., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Дубінін Володимир Геннадійович
(16.02.1979–12.12.2014)

В. І. Дубінін, солдат, народився 16 лютого 1979 року в м. Каттакурган Самаркандської області (Узбекистан).

15 серпня 2014 року призваний Мелітопольсько-Веселівським ОРВК Запорізької області номером обслуги 10-ї гаубичної арт. батареї 4-го гаубичного артилерійського дивізіону 55-ї ОАБр.

12 грудня 2014 року, переходячи залізничний переїзд при закритому шлагбаумі, потрапив під потяг, внаслідок чого отримав не сумісні з життям травми та загинув на місці, не приходячи до тями.

Похований 16 грудня на цвинтарі в селі Білорецькому Веселівського району Запорізької області.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Дубінін В. Г. — С. 98.
2. Вшановано пам'ять земляків : [Дубініна В. Г.] // Колос. — 2017. — 25 січ. (№ 6). — С. 1.

3. Герої не вмирають : [у с. Білорецьке (тепер с. Мала Михайлівка) на будівлі КЗ «Білорецька ЗОШ» I–III ст. відкрили мемор. дошку воїну В. Дубініну] // Колос. — 2016. — 27 серп. (№ 63). — С. 2.
4. Іван Мігуля : «Ми пам'ятатимо хлопців, які вберегли нас ціною власного життя» : [у т. ч. В. Дубініна] // Колос. — 2015. — 26 серп. (№ 64). — С. 2.
5. Життя за Україну : [є фото] // Запоріз. правда. — 2014. — 25 груд. (№ 148–149). — С. 11.

Дудін Олександр В'ячеславович
(20.01.1994–30.07.2017)

О. Дудін, солдат, народився 20 січня 1994 року в смт Куйбишевому (нині Більмак), мешкав у смт Розівці Запорізької області. Закінчив Маріупольський машинобудівний коледж.

13 листопада 2016 року Олександр був призваний на строкову службу до Київської оперативної бригади НГУ, у січні 2017 року відряджений для проходження служби до військової частини 3029 («Ягуар»), згодом підписав контракт на 6 місяців. Останні 2 місяці ніс службу в зоні АТО. Неодружений.

30 липня 2017 року, пізно ввечері, після шикування, О. Дудін загинув від пострілу з автомату. Трапилося це на блокпосту біля Маріуполя. Розпочато розслідування.

Похований Олександр Дудін у смт Розівці Запорізької області.

Література

1. Егорова, И. Погиб на блокпосту / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2017. — 3 авг. (№ 31). — С. 22.
2. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Дужик Євген Євгенович («Панда»)
(28.05.1989–14.02.2015)

Є. Є. Дужик, сержант, народився 28 травня 1989 року в м. Запоріжжі. У 2006 році закінчив 9 класів ЗОШ № 23, навчався у професійному ліцеї № 29, де отримав повну середню освіту і професію газоелектрозварника. Проживав у Шевченківському районі міста Запоріжжя.

19 січня 2012 року призваний на строкову військову службу, яку проходив у 55-й окремій артилерійській бригаді. У цій же частині Є. Дужик продовжив військову службу за контрактом командиром гармати гаубичної артилерії. У січні 2015 року Є. Дужика відправили до зони АТО. За кілька днів до загибелі Євген мав разом з товаришами піти на ротацію, але військових залишили в зоні АТО.

Загинув 14 лютого 2015 року під час артилерійського обстрілу вогневої позиції під ст. Дебальцеве. Поховали Є. Є. Дужика у м. Запоріжжі. Залишилися сестра, дружина, син і донька.

Указом Президента України № 282/2015 від 23 травня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Є. Є. Дужик нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

14 березня 2016 року Є. Є. Дужик нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

У травні 2016 року на будівлі професійного ліцею № 29 відкрили меморіальну дошку герою, який загинув у зоні АТО, сержанту Є. Дужику.

Воїни 55-ї артилерійської бригади відкрили пам'ятник загибелому побратиму Євгену Дужику на Капустяному кладовищі Запоріжжя.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Дужик Є. Є. — С. 111.

2. Усна історія російсько-української війни (2014–2016). Вип. 2. 55-а окрема артилерійська бригада / ред. Г. Васильчука та В. Мороко ; Укр. ін-т нац. пам'яті ; Запоріж. нац. ун-т., Іст. ф-т ; Запоріж. облдержадмін., Департамент культури, туризму, національностей та релігій., Ін-т укр. археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського НАН України, Запоріж. відділення. — К. : К.І.С., 2016. — 464 с. : іл. — Із змісту : Дужик Є. Є. — С. 452.
3. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 23 трав. 2015 року № 282 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 18 черв. (№ 14). — С. 3. — У т. ч. сержанта Дужика Є. Є. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
4. Сегодня была война... : истории, которые нельзя забыть... : сб. поисково-публицистических студенческих работ / [авт. идеи и рук. проекта В. Н. Косенко]. — [Б. м. : б. и., б. г.]. — 36 с. : ил. — Із змісту : [Дужик Є. Є.]. — С. 27, 29.
5. Герої України : [серед інших — сержант Дужик Є. Є., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 282/2015 від 23 травня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 178.
6. Артбригадовцы открыли памятник погибшему собрату : [на Капустяном кладбище Запорожья открыли памятник сержанту Е. Дужику] // МИГ. — 2017. — 19 окт. (№ 42). — С. 3.
7. Безрук, А. Воїни 55-ї артилерійської бригади відкрили пам'ятник загиблому побратиму : [Є. Дужику] / Андрій Безрук // Запоріж. правда. — 2017. — 19 жовт. (№ 42). — С. 1.
8. Харченко, Ю. «Саша, чого ти хочеш? — Жити...» : [є згадка про Є. Дужика] / Юрій Харченко // Запороз. Січ. — 2017. — 18 лют. (№ 34). — С. 8.
9. Дубченко, И. «Когда мне сообщили о смерти мужа, я не поверила и продолжала звонить ему на мобильный» : [о бойце Е. Дужике и его семье] / Ирина Дубченко // Суббота плюс. — 2016. — 24 нояб. (№ 47). — С. 33.
10. «Боги війни» тримають небо нам Донбасом : [в Запоріж. НВК № 60 відбулася церемонія відкриття інформаційної дошки,

- присвяченої загиблим військовослужбовцям 55-ї окремої артбригади] // Запоріж. правда. — 2016. — 20 жов. (№ 41). — С. 26.
11. В честь погибших артиллеристов : [на здании УВК № 60 открыли доску в честь погибших в АТО бойцов 55-й артбригады : Белокобыльский С. М., Васин М. В., Габчак И. Н., Говоруха А. Н., Дужик Е. Е., Дьячков Ю. А., Катанов В. В., Севостьянчик Д. А., Сиротин Е. А., Третьяк П. А.] // МИГ. — 2016. — 13 окт. (№ 41). — С. 29.
 12. Увічнено імена загиблих воїнів 55-ї артбригади : [відкрили інформаційну дошку 10 жовт. в Запоріжжі на фасаді будівлі ЗУВК № 60] // Запороз. Січ. — 2016. — 11 жовт. (№ 187). — С. 3.
 13. Запорожцам, погибшим в АТО, открыли мемориальные доски : [Е. Дужику на лицее № 29] // МИГ. — 2016. — 26 мая (№ 21). — С. 4.
 14. Ребята, вы боги! : [упоминается командир орудия Е. Дужик (55-а ОАБр)] // Индустр. Запорожье. — 2016. — 18 февр. (№ 7). — С. 5.
 15. Коваленко, Б. Снится Саша — в пикселе, с лейтенантскими погонами : [обстрел под Дебальцево унес жизнь двух запорожцев : Е. Дужика и А. Говорухи] / Богдана Коваленко // Индустр. Запорожье. — 2016. — 11 февр. (№ 6). — С. 1, 12–13.
 16. Егорова, И. Боевое знамя получили на Крещатике : [полковник С. Брусов принял Боевое знамя 55-й артбригады, и вспомнили погибших бойцов в зоне АТО] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 27 авг. (№ 124). — С. 19.
 17. Федорова, К. Награда нашла героев : [Е. Дужик награжден орденом «За мужество» III степени (посмертно)] / Кристина Федорова // Правда. — 2015. — 16 июля (№ 29). — С. 15.
 18. Запорожцам, погибшим в АТО, открыли мемориальные доски : [на здании профессионального лицея № 29 открыта мемор. доска сержанту Е. Дужику] // МИГ. — 2016. — 26 мая (№ 21). — С. 4.
 19. Зинченко, А. «Сына тяжело ранило за 20 минут до объявления перемирия» : [в зоне АТО погиб Е. Дужик] / Анна Зинченко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 14 мая (№ 67). — С. 11.
 20. Егорова, И. Ждать. Молиться. Помнить. : [в Запорожье вспоминали погибших военнослужащих : Говоруху А., Дужика Е., Закревского К., Клевчука И., Третьяка П., Швачко Р.] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 19 марта (№ 40). — С. 1, 3.

21. Життя за Україну : [є фото] // Запоріж. правда. — 2015. — 26 лют. (№ 21–22). — С. 10.
22. Запорожцы прощались с земляками, погибшими на Донбассе : [Е. Дужик] // Суббота плюс. — 2015. — 26 февр. (№ 9). — С. 5.
23. Возвратились не все : [Е. Дужик и А. Говоруха погибли накануне перемирия] // Правда. — 2015. — 26 февр. (№ 9). — С. 18.
24. Диденко, Ю. «Они были очень веселыми ребятами» : [Е. Дужик и А. Говоруха] / Юлия Диденко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 24 февр. (№ 28). — С. 6.
25. Двоє запоріжців загинули в ніч оголошення перемир'я // Запороз. Січ. — 2015. — 24 лют. (№ 33). — С. 3.
26. Запорожье потеряло ещё двух бойцов // Остров Свободы. — 2015. — 20 февр. (№ 6). — С. 3.
27. Аблицова, А. Запорожская область в боях на Донбассе потеряла пятеро бойцов : [Е. Дужик] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 19 февр. (№ 8). — С. 5.
28. Егорова, И. Артбригада потеряла троих бойцов : [А. Говоруху, Е. Дужика, Е. Кириченко] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 19 февр. (№ 25). — С. 19.
29. Герої не вмирають! : [Є. Дужик] // Запоріж. правда. — 2015. — 19 лют. (№ 18–19). — С. 3.
30. Егорова, И. Погиб под Дебальцево за 20 минут до прекращения огня : [Е. Дужик] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 17 февр. (№ 24). — С. 6.
31. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. сержант Дужик Є. Є. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 14.03.2016 р. № 37-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Д'яков Михайло Олегович
(17.06.1968–14.06.2014)

М. О. Д'яков, майор, народився 17 червня 1968 року у с. Плеханове Грязинського району Липецької області, росіянин. У 1990 році закінчив Качинське вище військово-авіаційне училище льотчиків. Начальник повітряно-вогневої і тактичної підготовки військової частини А3840, на посаді з 28 лютого 2008 року, кваліфікація «G2 клас».

Загинув 14 червня 2014 року в літаку Іл-76, збитому терористами під Луганськом, який здійснював перевезення особового складу з метою ротації. Загинуло 9 членів екіпажу та 40 десантників. Похований 25 липня 2014 року на Новому кладовищі в м. Мелітополі.

Указом Президента України № 543/2014 від 20.06.2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу М. О. Д'яков нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

У Мелітополі були розміщені скорботні білборди, а в гарнізонному Будинку офіцерів почав працювати міні-музей пам'яті про загиблій екіпаж Іл-76. На роковини трагедії на Новому кладовищі і на території в/ч А3840 військово-транспортної авіації відбулося урочисте відкриття меморіальних комплексів льотчикам: О. І Білому [командир], М. О. Д'якову, І. І. Скочкову, С. А. Телегіну, В. В. Буркавцову, О. В. Козолію, О. А. Павленку, О. С. Коваліку, В. В. Ментусу.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Д'яков М. О. — С. 17.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 20 черв. 2014 р. № 543 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 4 лип. (№ 28). — С. 3. — У т. ч. майора Д'якова Михайла Олеговича нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

3. [Майор Д'яков М. О. нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 140.
4. *Левченко, І.* Біль утрати не стихає... / Ірина Левченко // Запоріж. правда. — 2015. — 18 черв. (№ 67–68). — С. 2.
5. *Данилина, Е.* Одна семья : [родные погибших летчиков передали их личные вещи в музей] / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 16 июня (№ 85). — С. 5.
6. Життя за Україну : [М. О. Д'яков, є фото] // Запоріж. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10.
7. Кобинець А. «...і будуть люди на землі» : [у ніч з 13 на 14 червня в районі аеропорту в м. Луганськ російські бойовики збили військово-транспортний літак Іл-76, на борту якого був майор М. Д'яков] / Алла Кобинець // Запоріж. правда. — 2014. — 19 черв. (№ 68–69). — С. 1.
8. В военных действиях на Донбассе погибло 11 запорожцев : [М. О. Д'яков] // Рационал. газета. — 2014. — 18 июня (№ 23). — С. 6.
9. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 201–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. майора Д'якова М. О. (посмертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Дьячков Юрій Анатолійович
(04.12.1980–25.08.2014)

Ю. А. Дьячков, солдат, народився 4 грудня 1980 року в селі Нижня Хортиця Запорізького району. З 1988 до 1998 рік навчався в Розумівській ЗОШ. Після закінчення школи служив у лавах Збройних Сил України (1999–2000). З 2000 до 2003 рік працював у Державній службі охорони (Запоріжжя). З 2005 до 2013 рік контролер ОАО «Запоріжсталь».

Призваний на військову службу 31 липня 2014 року Запорізьким РВК солдатом 6-ї гаубичної артилерійської батареї 2-го гаубичного дивізіону 55-ї окремої артилерійської бригади.

25 серпня 2014 року колона 55-ї артбригади потрапила під обстріл бойовиків в селищі Старобешеве Донецької області. Юрія було смертельно поранено, військового вважали зниклим без вісті. Але тіло його було знайдено під руїнами лікарні у с. Старобешеве. Солдата привезли до одного із моргів Запорізької області. Тіло ідентифікували.

Похований Ю. А. Дьячков 2 вересня 2014 року на сільському кладовищі у с. Нижня Хортиця Запорізької області. Депутат сільради Тетяна Капраль присвятила Юрію вірш, який зачитала на похоронах.

Указом Президента України № 109/2015 від 26 лютого 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України Ю. А. Дьячков нагороджений орденами «За мужність» III ступеня (помертньо).

Юрію Анатолійовичу Дьячкову присвоєно звання «Почесний громадянин Запорізького району».

14 березня 2016 року Ю. А. Дьячков нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (помертньо).

У Розумівській школі відкрито пам'ятну дошку героєві, загиблomu в зоні АТО.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Дьячков Ю. А. — С. 52.
2. Усна історія російсько-української війни (2014-2016). Вип. 2. 55-а окрема артилерійська бригада / ред. Г. Васильчука та В. Мороко ; Укр. ін-т нац. пам'яті ; Запоріз. нац. ун-т., Іст. ф-т ; Запоріз. облдержадмін., Департамент культури, туризму, національностей та релігій., Ін-т укр. археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського НАН України, Запоріз.

- відділення. — К.: К.І.С., 2016. — 464 с.: іл. — Із змісту: [Дьячков Ю. А.]. — С. 453.
3. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 26 лютого 2015 р. № 109 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 16 березня. (№ 7). — С. 10. — У т. ч. солдата Дьячкова Ю. А. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно)].
 4. Сегодня была война...: истории, которые нельзя забыть...: сб. поисково-публицистических студенческих работ / [авт. идеи и рук. проекта В. Н. Косенко]. — [Б. м.: б. и., б. г.]. — 36 с: ил.. — Із змісту: [Дьячков Ю. А.]. — С. 26–27, 28.
 5. Гордість Запорізького району: [Почесний громадянин Запорізького району (посмертно)] // 50 років Запорізькому району / [вступ. ст.: О. Полунін, С. Семеренко]. — [Б. В. Д.], 2015. — С. 8.
 6. *Богоутдінова, Н.* Ми пишаємося вами, земляки!: [у т. ч. Ю. А. Дьячковим] / Наталія Богоутдінова // Червоний промінь. — 2016. — 24 груд. (№ 97). — С. 2.
 7. «Боги війни» тримають небо над Донбасом: [в Запоріж. НВК № 60 відбулася церемонія відкриття інформаційної дошки, присвяченої загиблим військовослужбовцям 55-ї окремої артбригади] // Запоріж. правда. — 2016. — 20 жов. (№ 41). — С. 26.
 8. В честь погибших артиллеристов: [на зданні УВК № 60 відкрили дошку в честь погибших в АТО бойців 55-й артбригади: Белокобыльский С. М., Васин М. В., Габчак И. Н., Говоруха А. Н., Дужик Е. Е., Дьячков Ю. А., Катанов В. В., Севостьянич Д. А., Сиротин Е. А., Третьак П. А.] // МИГ. — 2016. — 13 окт. (№ 41). — С. 29.
 9. Увічнено імена загиблих воїнів 55-ї артбригади: [відкрили інформаційну дошку 10 жовт. в Запоріжжі на фасаді будівлі ЗУВК № 60] // Запороз. Січ. — 2016. — 11 жовт. (№ 187). — С. 3.
 10. Школьный приговор: Герои не забыты!: [в Розумовской школе відкрили памятную дошку герою АТО] // Остров Свободы. — 2015. — 4 сент. (№ 33). — С. 4.
 11. Доска в честь героя АТО: [1 сент. 2015 года была открыта мемор. доска в Розумовской школе в честь её выпускника Ю. Дьячкова] // Наше время плюс. — 2015. — 3 сент. (№ 35). — С. 3.

12. *Егорова, И.* Боевое знамя получили на Крещатике : [полковник С. Брусов принял Боевое знамя 55-й артбригады и вспомнили погибших бойцов в зоне АТО] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 27 авг. (№ 124). — С. 19.
13. Пам'яті відважного українця Юрія Дьячкова // Червоний промінь. — 2015. — 25 лют. (№ 21). — С. 4.
14. Про присвоєння звання «Почесний громадянин Запорізького району» : Рішення тридцять шостої сесії Запорізької райради VI скл. № 19 від 25.12.2014 р. : [які загинули у боротьбі за незалежність, АТО : Ю. А. Дьячкову, А. В. Ломейко, П. В. Мазур, О. С. Стасюк] // Червоний промінь. — 2014. — 31 груд. (№ 151–152). — С. 2.
15. Життя за Україну : [є фото] // Запорізька правда. — 2014. — 21–25 верес. (№ 10–11). — С. 10.
16. *Андрєєва, О.* Попрощалися із солдатом Юрієм Дьячковим / Олена Андрєєва // Червоний промінь. — 2014. — 6 верес. (№ 96–97). — С. 2.
17. *Капраль, Т.* «Воюють з ворогом сини...»: [вірш присвячений Юрію] / Тетяна Капраль // Червоний промінь. — 2014. — 6 верес. (№ 96–97). — С. 2.
18. *Семенова, Д.* Убил «Град» : [в с. Нижня Хортица простились с комбатом] / Диана Семенова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 4 сент. (№ 128). — С. 1.
19. *Безрук, А.* Запорожье прощается со своими героями / Андрей Безрук // МИГ. — 2014. — 4 сент. (№ 36). — С. 5.
20. *Аблицова, А.* Война на Донбассе забрала жизни еще четверых запорожцев : [Ю. Дьячков] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 4 сент. (№ 36). — С. 6.
21. *Семенова, Д.* Запорожский боец АТО чудом выжил после обстрела боевиков : [пропавшими без вести считаются еще два бойца 55-й артбригады : В. Катанов и Ю. Дьячков] / Диана Семенова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 28 авг. (№ 123). — С. 3.
22. В зоне АТО снова погибли запорожцы // МИГ. — 2014. — 28 авг. (№ 35). — С. 5.
23. Счет погибших пошел на десятки : [В. Катанов, Ю. Дьячков] // Наше время плюс. — 2014. — 28 авг. (№ 35). — С. 3.
24. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Елект-

ронний ресурс]: [в т. ч. солдат Дьячков Ю. А. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 14.03.2016 р. № 37-н] // Запорізька обласна рада: офіц. сайт. — Режим доступу: <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzeni-osoby-iii-stupenem>

Дяченко Олександр Юрійович
(17.10.1976–30.07.2014)

О. Ю. Дяченко народився 17 жовтня 1976 року в м. Запоріжжі.

Олександр вступив до лав «Правого сектору» на початку лютого 2014 року і з цього часу разом із представниками інших патріотичних сил охороняв порядок свого міста. 29 липня 2014 року він разом із 10 товаришами з «Правого сектору» добровільно вирушив в зону АТО. Боець координував стріlkів.

У ніч із 29 на 30 липня під селищем Піски Донецької області у нього влучила куля снайпера, загинув о 04.00. Із поля бою побратими вивезли його та трьох поранених на «броні». Олександр був у бронезилеті, який його не врятував.

Поховали О. Ю. Дяченка на Осипенківському кладовищі м. Запоріжжя. Залишилися жінка та син.

21 червня 2017 року снайпер О. Ю. Дяченко нагороджений орде ном «За заслуги перед Запорізьким краєм» ІІІ ступеня (по смертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту: Дяченко О. Ю. — С. 38.
2. В пам'ять о погибших бойцах добробатов: [на доме по ул. Добровольческих батальонов открыли памятную доску] // МИГ. — 2017. — 16 марта (№ 11). — С. 3.
3. Уходят люди: [погиб в зоне АТО А. Дьяченко] // Правда. — 2014. — 7 авг. (№ 32). — С. 2.

4. *Аблицова, А.* На Донбасе погинули ще два запорожця : [А. Дьяченко и Е. Трофимов] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 7 авг. (№ 32). — С. 3.
5. Запорожский «Правый сектор» потерял бойца в зоне АТО : [доброволец А. Дьяченко] // МИГ. — 2014. — 7 авг. (№ 32). — С. 5.
6. *Муха, О.* Вічно будуть жити в наших серцях...: [в зоні АТО загинув снайпер О. Дьяченко – активіст «Правого сектору»] / Олена Муха // Запороз. Січ. — 2014. — 2 серп. (№ 157). — С. 1.
7. Вічна пам'ять тобі, Олександрє! // Запоріз. правда. — 2014. — 2 серп. (№ 87). — С. 2.
8. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. Дьяченка О. Ю., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Євдокімов Роман Віталійович
(14.06.1990–26.09.2014)

Р. В. Євдокімов, молодший сержант, народився 14 червня 1990 року в Мелітополі. У селі Долинське він навчався з 2002 року, а після восьмого класу вступив до Мелітопольського будівельного центру професійно-технічної освіти та здобув професію електрогазозварника. Відслужив в армії. Останнім часом проживав у Мелітополі.

До лав Збройних Сил України був призваний у квітні 2014 року Мелітопольсько-Веселівським ОРВК до 93-ї окремої механізованої бригади. Посада – механік-радіотелефоніст.

Загинув молодший сержант Роман Євдокімов 26 вересня 2014 року в районі м. Ясинувата Донецької області під час обстрілу російськими бойовиками з РСЗВ «Град» у результаті важкого осколкового поранення в голову.

Похований 30 вересня 2014 року на центральному кладовищі Мелітополя.

Указом Президента України № 9/2016 від 16 січня 2016 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вір-

ність військовій присязі, Р. В. Євдокімов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

6 травня 2016 року на будівлі Долинської школи (Мелітопольський район) була встановлена меморіальна дошка учаснику АТО Роману Євдокімову, який там навчався.

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 16 січ. 2016 р. № 9 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 4 лют. (№ 5). — С. 6. — У т. ч. солдата Євдокімова Р. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Из змісту : Євдокімов Р. В. — С. 86.
3. Волошка, І. Турнір на честь загиблого воїна : [у с. Фруктове (Мелітоп. р-н) вперше провели змагання з пляжного волейболу, які були присвячені пам'яті загиблого в зоні АТО Р. Євдокімова] / Ірина Волошка // Новий день. — 2017. — 10 трав. (№ 82–85). — С. 14.
4. Имя погибшего хранит гранит : [в с. Долинское открыли памятную доску погибшему воину] // Мелітоп. ведомости. — 2016. — 11–17 мая (№ 20). — С. 2.
5. Открыли мемориальную доску в честь бойца АТО // МИГ. — 2016. — 12 мая (№ 19). — С. 3.
6. Куршев, Д. Пам'ятний знак на честь героя / Дмитро Куршев // Новий день. — 2016. — 11 трав. (№ 80–83). — С. 2.
7. Мелітопольський район : [в с. Долинское открыли мемор. доску бойцу Р. Евдокимову, погибшему в АТО] // Надежда. — 2016. — 11–17 мая (№ 20). — С. 1.
8. Родини загиблих бійців отримали нагороди : [орден «За мужність» III ступеня Р. Євдокімову] // Мы и наше время. — 2016. — 25 февр. (№ 7). — С. 3.
9. Наградили орденами по смертно : [в т. ч. и Р. Евдокимова] // МИГ. — 2016. — 25 февр. (№ 1). — С. 3.

10. Матери погибшего солдата выделили денежную помощь // МИГ. — 2014. — 13 нояб. (№ 46). — С. 7.
11. Життя за Україну: [є фото] // Запоріж. правда. — 2014. — 6 листоп. (№ 127-128). — С. 10.
12. Савченко, А. Запорожские бойцы гибнут на передовой во время «перемирия» / Александра Савченко, Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 2 окт. (№ 40). — С. 6.
13. Ольховская, Ю. Перемирие, которое убивает: [Мелитополь простился с Р. Евдокимовым, погибшим в зоне АТО] / Юлия Ольховская // Мелитоп. ведомости. — 2014. — 1-7 окт. (№ 40). — С. 2.
14. Попрощались с воинами-земляками // МИГ. — 2014. — 2 окт. (№ 40). — С. 5.
15. Бойца проводили в последний путь // Новый день. — 2014. — 1 жовт. (№ 241-246). — С. 17.
16. Погодина, М. Мелитопольцы попрощались с бойцом 93-й бригады Романом Евдокимовым / Маргарита Погодина // Наш город плюс. — 2014. — 1-8 окт. (№ 40). — С. 7.
17. Бабкова, Т. Мелитополь похоронил героя / Татьяна Бабкова // Главная газета Мелитополя. — 2014. — 1-7 окт. (№ 40). — С. 7.
18. Межейко, В. Він залишиться у наших серцях // Віктор Межейко // Запоріж. правда. — 2014. — 28 верес. — 2 жовт. (№ 112-113). — С. 2.

**Єжов Олександр Анатолійович («Сказаний їжак»)
(23.07.1977-12.08.2015)**

О. А. Єжов, солдат, народився 23 липня 1977 року в м. Запоріжжі. З 1988 до 1994 рік навчався в ЗОШ № 100. Закінчив професійне училище № 38. Понад 15 років працював на «Укрграфіті»: спочатку станочником, потім слюсарем-ремонтником, наладчиком верстатів ЧПУ. Після звільнення працював у м. Дніпропетровську (нині Дніпро) програмістом на приватній фірмі.

28 січня 2015 року був призваний на військову службу під час мобілізації Запорізьким ОМВК. Командир танка 14-ї окремої механізованої бригади.

Загинув 12 серпня 2015 року поблизу с. Новоселівки Волноваського району Донецької області.

Похований О. А. Єжов 15 серпня 2015 року на Осипенківському кладовищі м. Запоріжжя.

4 листопада 2015 року на Запорізькій школі № 100 (Дніпровський р-н) відкрили меморіальну дошку на честь 38-річного командира танка.

9 листопада 2016 року солдат О. А. Єжов нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Єжов О. А. — С. 133.
2. Новые мемориальные доски : [в честь бойца, погибшего в зоне АТО, А. Ежова, открыли мемор. доску на здании СШ № 100] // Наше время плюс. — 2015. — 12 нояб. (№ 45). — С. 2.
3. Пам'ятна дошка на честь Олександра Єжова : [відкрита на стіні школи № 100] // Запороз. Січ. — 2015. — 7 листоп. (№ 198). — С. 3.
4. Сосницький, Л. Відкриття меморіальної дошки було велелюдним : [в запоріз. школі № 100] / Л. Сосницький. // Голос України. — 2015. — 6 листоп. (№ 206).
5. «Свой танк назвал Ежиком» : [в Запорожье открыли мемор. доску А. Ежову] // Индустр. Запорожье. — 2015. — 6 нояб. (№ 165). — С. 1, 5.
6. [Єжов Олександр Анатолійович (28.07.1977–12.08.2015) на зданні запорож. СШ № 100 відкрили меморіал. доску командира танка 14-й отд. мех. бригади, погібшому в бою под Волновахой] // МИГ. — 2015. — 5 нояб. (№ 45). — С. 3.
7. Простились с танкистом Александром Ежовым : [на Верхней Хортице] // Запороз. Січ. — 2015. — 20 серп. (№ 144–146). — С. 3.
8. Егорова, И. Сержантом командир танка стать не успел : [запорожцы простились с бойцом 14-й бригады] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 18 авг. (№ 120). — С. 2.

9. *Егорова, И.* Погиб под Волновахой при отражении танковой атаки : [Александр Ежов] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 15 авг. (№ 119). — С. 2.
10. Список осіб, яких нагороджено орденом» За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Єжова О. А. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 09.11.2016 р. № 404-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

**Жук Андрій Сергійович («Мауглі»)
(03.05.1984–27.05.2016)**

А. С. Жук народився 3 травня 1984 року в м. Запоріжжі. Виріс у с. Кам'янка Городецького району Хмельницької області. Закінчив Національну академію Державної прикордонної служби України ім. Б. Хмельницького (2005 р.), після закінчення академії за розподілом потрапив на Закарпаття, де був призначений начальником прикордонної застави. Звільнився з посади і переїхав до Одеси. Після трагічних травневих подій у 2014 році пішов до військкомату, а згодом – добровольцем в АТО. Брав участь у боях під селами Старобешеве, Петрівське, Старогнатівка, у секторі «М» у Волноваському районі.

Загинув 27 травня 2016 року під час розвідки місця просування ворожої ДРГ у лісопосадці поблизу с. Богданівка Волноваського району Донецької області, потрапивши в засідку.

29 травня 2016 року з А. С. Жук попрощалися у Києві. Поховали у м. Хмельницькому на Алеї Слави Раківського кладовища. Залишилися мати та сестра.

Указом Президента України № 233/2016 від 3 червня 2016 року нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (по смертно). Присвоєно звання – майор (по смертно).

Указом № 18 від 24 липня 2016 року А. С. Жук нагороджений престижним українським недержавним орденом «Народний Герой України» (по смертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 3 червня 2016 р. № 233 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 22 червня (№ 17). — С. 10. — У т. ч. майора Жука Андрія Сергійовича нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Жуков Олександр Ігорович (23.08.1986–28.10.2017)

О. І. Жуков народився 23 серпня 1986 року у с. Малій Білозерці Василівського району Запорізької області. Закінчив Малобілозерську ЗОШ (2001 р.), Мелітопольський залізничний ліцей (2004). Працював на Запорізькому залізничному комбінаті на посаді складача потягів.

З 2015 до 2016 рік проходив військову службу по мобілізації у в/ч 3033 на посаді стрільця. У липні 2016 року підписав контракт, служив механіком-водієм в/ч 3036 (16-й полк НГУ). У серпні 2017 року перейшов на контрактну службу в 25-ту десантну бригаду, з жовтня обороняв Авдіївку. У період з 30 жовтня 2015 року до 8 червня 2017 року брав участь в АТО.

Загинув О. І. Жуков від вогнепального поранення в голову під час вогневого протистояння з противником у промзоні м. Авдіївки.

Похований О. Жуков 31 жовтня 2017 року в с. Мала Білозерка Василівського району Запорізької області. Залишились мати і донька.

Література

1. Васильевский район : [28 октяб. в зоне АТО погиб житель с. Малая Белозерка] // Надежда. — 2017. — 1–7 нояб. (№ 44). — С. 1.
2. В зоне АТО погиб боец из Запорожской области // Верже. — 2017. — 2 нояб. (№ 43). — С. 2.

Завада Богдан Олексійович
(26.06.1979–16.07.2014)

Б. О. Завада, лейтенант, народився 26 червня 1979 року в м. Запоріжжі. Навчався в СШ № 63, а з 1994 року в гімназії № 7. Службу Б. Завада розпочав у грудні 1997 року в полку спеціального призначення «Гепард» Внутрішніх військ МВС України. У грудні 1998 року підписав контракт на проходження служби у внутрішніх військах. За роки служби пройшов шлях від солдата строкової служби до офіцера. Заочно закінчив ЗНТУ (2002 р.). У 2012 році став командиром роти спеціального призначення полку «Гепард».

Богдан Завада – командир механізованої роти спеціального призначення 9-го полку спеціального призначення Південного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України, в/ч 3029. Улітку 2014 року лейтенант Завада зі своєю ротой брав участь в АТО.

16 липня 2014 року блокпост Нацгвардії поблизу прикордонного села Маринівка у Шахтарському районі Донецької області атакували терористи. Особовий склад вів вогонь із протитанкового гранатомета. Богдан Завада підбив БТР і знищив 10 терористів, і цим допоміг перегрупуватися бійцям Національної гвардії на блокпосту, що врятувало життя бійців. Тіло Богдана Завади досі не повернуто рідним. Територія, де він, імовірно, загинув, продовжує залишатися під контролем бойовиків. 10 березня 2015 року Шевченківський райсуд визнав Богдана Заваду померлим. У нього залишилися дружина і син-школяр.

Президент особливо відзначив подвиг лейтенанта Богдана Завади, вручаючи Зірку Героя дружині загиблого – Тетяні та батькам – Валентині Борисівні й Олексію Федоровичу, Петро Порошенко подякував їм за справжнього Героя.

Указом Президента України № 600/2014 від 19.07.2014 року за виняткову мужність, героїзм і самопожертву, виявлені у захисті державного суверенітету і територіальної цілісності Української держави, вірність військовій присязі Б. Заваді присвоєно звання «Герой України» (посмертно).

26 липня 2016 року у Шевченківському районі м. Запоріжжя відкрили пам'ятну дошку, на якій зазначається, що вулиця імені Мікояна перейменована на честь Героя України Богдана Завади.

Меморіальну дошку Богданові Заваді відкрили на будівлі Запорізької гімназії № 7, у якій навчався Герой України.

9 листопада 2016 року лейтенант Б. О. Завада нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Про присвоєння Б. Заваді звання Герой України : Указ Президента України від 19 липня 2014 року № 600 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 4 серп. (№ 33). — С. 22.
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Завада Б. О. — С. 30.
3. Нові назви знайомих вулиць : путівник : [буклет] / ЗОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка ; Т-во укр. мови Чикаго. — Запоріжжя, 2016. — 1 л. — Із змісту : [вулицю Мікояна на вулицю Богдана Завади].
4. Гололобов, А. Військовослужбовці 9-го полку оперативного призначення вшанували пам'ять своїх побратимів : [у т. ч. Б. Заваду] / Анатолій Гололобов // Запоріж. правда. — 2017. — 31 серп. (№ 35). — С. 16.
5. Константинова, В. У Запоріжжі відзначили 22-річницю заснування Нацгвардії України (частина 3029) : [вшанували загиблих в АТО — лейтенанта Б. Заваду, майора І. Якушина] / Валерія Константинова // Запороз. Січ. — 2016. — 5 листоп. (№ 203). — С. 4.
6. Егорова, И. «Богдана не отпускала, плакала»: [в части 3029 відкрили мемор. знак в честь погиблих в зоні АТО бойцов Б. Завады, И. Якушина, И. Юхимця] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2016. — 27 окт. (№ 43). — С. 21.
7. Левченко, И. В Запорожье відкрили памятную доску Герою Украины Богдану Заваде / И. Левченко // Факты. — 2016. — 3 авг. — С. 15.

8. *Ботнарева, М.* В Запорожье открыли памятную доску Герою Украины Богдану Заваде / Марина Ботнарева // Запороз. Січ. — 2016. — 28 лип. (№ 135–137). — С. 3.
9. *Егорова, И.* Сорвали и бросили: полицейские разыскали и вернули жене Героя Украины Богдана Завады именную табличку в честь ее погибшего мужа: [была установлена в Шевч. р-не г. Запорожья] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2016. — 21 июля (№ 29). — С. 3.
10. *Егорова, И.* Сын полка: [13-летний семиклассник А. Завада побывал в военной части 3029 НГУ, где служил его отец] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2016. — 21 апр. (№ 16). — С. 19.
11. Про перейменування вулиці Микояна в місті Запоріжжя на вулицю Богдана Завади: Рішення Запорізької міської ради № 51 від 19.02.2016 // Запороз. Січ. — 2016. — 22 берез. (№ 50). — С. 6.
12. Отметим грамотами, наградили орденами: [вручена грамота жене погибшего Героя Украины Б. Завады — Татьяне за активное участие в военно-патриот. воспитании молодого поколения] // МИГ. — 2016. — 3 марта (№ 9). — С. 4.
13. *Егорова, И.* Полигон и чистка оружия — круче всего: [13-летний сын Героя Украины отслужил неделю в части своего отца] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2016. — 4 февр. (№ 5). — С. 11.
14. Будет ли семья Богдана Завады жить на улице его имени?: [семье Героя Украины Б. Завады мэрия выделила квартиру] // МИГ. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С. 4.
15. *Семенов, Л.* Обласна влада вручила ключі від квартир сім'ям 11 героїв АТО / Леонід Семенов // Запорізі. правда. — 2015. — 10 груд. (№ 142–143). — С. 2.
16. *Аблицова, А.* В Запорожье семьи погибших АТОшников получают квартиры: [Б. Завады] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С. 37.
17. *Семенов, Л.* Областная власть вручила квартиры семьям 11-ти героев АТО: [семье Б. Завады] / Леонид Семенов // МИГ. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С. 29.

18. «Україна — це ми»: [родина загиблого воїна Б. Завади отримала ключі від квартири] // Запоріз. правда. — 2015. — 5 груд. (№ 141). — С. 1.
19. Зубенко, О. Запорожью есть кем гордиться : [погиб Б. Завада] / Ольга Зубченко // Остров Свободы. — 2015. — 6 нояб. (№ 42). — С. 5.
20. Меморіальна дошка Богданові Заваді : [відкрита на будівлі запоріз. гімназії № 7] // Запороз. Січ. — 2015. — 17 жовт. (№ 183). — С. 3.
21. Мемориальная доска в честь гвардейца — Героя // МИГ. — 2015. — 15 окт. (№ 42). — С. 37.
22. Мемориальную доску участнику АТО // Наше время плюс. — 2015. — 15 окт. (№ 41). — С. 1.
23. Нехай ім'я Богдана Завади живе у назві вулиці // Запороз. Січ. — 2015. — 13 серп. (№ 140–142). — С. 4.
24. Захарова Н. Запорожье не забывает своих героев : [одна из улиц города названа именем Б. Завады] / Наталья Захарова // Суббота плюс. — 2015. — 13 авг. (№ 33). — С. 3.
25. Президент подякував славним синам України : [особливо відзначив подвиг лейтенанта Б. Завади] // Іменем закону. — 2015. — 11 черв. (№ 23). — С. 2.
26. Порошенко вручил Звезду Героя жене погибшего в АТО запорожца : [Б. Завада] // Правда. — 2015. — 11 июня (№ 24). — С. 2.
27. Президент України вручив Зірку Героя рідним Богдана Завади — загиблого запорізького офіцера // Запоріз. правда. — 2015. — 11 черв. (№ 64–65). — С. 2.
28. Президент посмертно наградил запорожского нацгвардейца Звездой Героя // Верже. — 2015. — 11 июня (№ 22). — С. 3.
29. Президент посмертно наградил запорожца Звездой Героя // Суббота плюс. — 2015. — 11 июня (№ 24). — С. 5.
30. Егорова, И. Появится ли в Запорожье улица имени Героя Украины Богдана Завады? : [жена и родители получили его награду] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 11 июня (№ 82). — С. 3, 5.
31. Семье погибшего запорожского офицера Богдана Завады до сих пор не выплатили материальную помощь // МИГ. — 2015. — 26 марта (№ 13). — С. 6.

32. Сухомлин, Л. «Когда нас обстреливали «Градами», мы думали, что это дождь»: [«Бердянские ведомости» пообщались с солдатами из зоны АТО и вспомнили погибших : [С. Карачевский, С. Шерстнев, Б. Завада, В. Поддубный] / Леся Сухомлин // Бердян. ведомости. — 2014. — 4 дек. (№ 49). — С. 9.
33. Життя за Україну : [є фото] // Запоріж. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10.
34. Про присвоєння нашому земляку звання Герой України (помертно) // Новий день. — 2014. — 20 серп. (№ 205–209). — С. 2.
35. Юрик, П. Герої повернулися додому, потрапили в обійми матерів : [Б. Заваді присвоєне звання Герой України (помертно)] / Пилип Юрик // Запоріж. правда. — 2014. — 2 серп. (№ 87). — С. 1.
36. Безрук, А. Потери запорожского «Гепарда» : [Б. Завада] / Андрей Безрук // МИГ. — 2014. — 24 июля (№ 30). — С. 5.
37. Савченко, А. Запорожец героически спас сослуживцев ценой своей жизни : [Б. Завада, И. Якушин] / Александра Савченко // Суббота плюс. — 2014. — 24 июля (№ 30). — С. 6.
38. Герой посмертно : [Б. Завада] // Наше время плюс. — 2014. — 24 июля (№ 30). — С. 4.
39. Президент присвоїв лейтенанту Богдану Заваді звання Героя України // Запороз. Січ. — 2014. — 22 лип. (№ 148). — С. 3.
40. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. лейтенанта Заваду Б. О. (помертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 09.11.2016 р. № 404-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Завірюхін Ігор Анатолійович («Дід»)
(03.01.1957–30.01.2015)

І. А. Завірюхін, майор, народився 3 січня 1957 року у м. Запоріжжі. Після закінчення школи вступив до Рязанського командного військового училища. Брав участь у військових діях у Грузії, Афганістані, Закавказзі. Після виходу на пенсію (1991 р.) переїхав до

м. Бровари, займався приватним охоронно-детективним бізнесом, був директором ТОВ «Альянс-Альфа».

З початку бойових дії на сході України Ігор Завірюхін їздив до зони АТО як волонтер, тренував бійців добровольчих батальйонів МВС. На фронт пішов добровольцем до 25 батальйону територіальної оборони Київської області «Київська Русь» ЗСУ, офіційно зарахований до батальйону у вересні 2014 року.

Загинув 30 січня 2015 року в районі селища Рідкодуб Шахтарського району Донецької області. Через місяць тіло героя було передано українській стороні під Горлівкою.

28 лютого 2015 року жителі м. Бровари попрощалися із 58-річним добровольцем Ігорем Завірюхіним, поховали його в селі Велика Димерка Київської області.

25 грудня 2015 року у Броварах на честь загиблого бійця назвали вулицю імені Ігоря Завірюхіна.

Указом Президента України № 722/2015 від 25 грудня 2015 року за особисту мужність і самовідданість, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, високий професіоналізм, вірність військовій присязі І. А. Завірюхін нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 25 груд. 2015 р. № 722 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 20 січ. (№ 2). — С. 4. — У т. ч. майора Завірюхіна І. А. нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня].

Заїка Олексій Григорович (24.02.1992–04.07.2014)

О. Г. Заїка, старший солдат, народився 24 лютого 1992 року у м. Запоріжжі. Після закінчення СШ № 95 пішов в армію, служив у Білгород-Дністровському в саперно-інженерних військах. Повернувся, шукав роботу, працював в магазині «Комп'ютерний Всесвіт». Був призваний в 93-тю окрему механізовану бригаду 2 квітня 2014 року.

Загинув О. Г. Заїка у вечірньому бою з 3 на 4 липня 2014 року під Карлівкою Донецької області. Блокпост українських військових був обстріляний із застосуванням танкового вогню. Першим побачив бойовиків і відкрив вогонь Олексій. Завдяки хлопцям, які чергували у ту ніч на блокпосту, останні військові змогли відійти. Олексій та шестеро бійців загинули від рук терористів. Поховали його на Капустяному кладовищі.

На місці знищеного українського блокпосту біля смт Новоселівка встановлено пам'ятний хрест, зварений із решти ліжок намету, що згорів, та пам'ятник з іменами загиблих воїнів, зокрема О. Г. Заїки.

Указом Президента України № 631/2014 від 2 серпня 2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, О. Г. Заїка нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

19 травня 2016 року на фасаді Запорізької школи № 95 відкрито меморіальну дошку герою АТО Олексію Заїці – випускнику цієї школи.

28 листопада 2016 року старший солдат О. Г. Заїка нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Заїка О. Г. — С. 27.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 2 серп. 2014 року № 631 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 19 серп. (№ 34). — С. 4. — У т. ч. старшого солдата Заїку Олексія Григоровича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
3. [Старший солдат Заїка О. Г. нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 631/2014 від 2 серпня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 143.

4. Нові назви знайомих вулиць : путівник : [буклет] / ЗОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка ; Т-во укр. мови Чикаго. — Запоріжжя, 2016. — 1 л. — Із змісту : [вулицю Джамбула на вулицю Олексія Заїки].
5. *Логанов, Є.* Ушанували пам'ять захисників десятого блокпоста : [у т. ч. О. Заїку] / Євген Логанов // Уряд. кур'єр. — 2017. — 8 серп. (№ 146). — С. 8.
6. Полный список переименованных улиц в Запорожье : [ул. Джамбула — ул. Алексея Заики] // Наша жизнь. — 2016. — 14 июля (№ 28). — С. 3.
7. Відкрито меморіальну дошку герою АТО Олексію Заїці // Запороз. Січ. — 2016. — 21 трав. (№ 91). — С. 1.
8. Запорожцам, погибшим в АТО, открыли мемориальные доски : [СШ № 95] // МИГ. — 2016. — 26 мая (№ 21). — С. 4.
9. *Аблицова, А.* Татьяна Заика хранит память о погибшем сыне в символической шкатулке / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 29 янв. (№ 5). — С. 6.
10. *Безрук, А.* Героев наградили посмертно : [А. Заїку] / Андрей Безрук // МИГ. — 2014. — 11 сент. (№ 37). — С. 5.
11. *Кліювка, Г.* У шибку твою пташиною вдарюсь... : [про воїна АТО розповідає його мати Т. Ф. Заїка] / Галина Кліювка // Запоріз. правда. — 2014. — 6 верес. (№ 102). — С. 1.
12. Ордени загиблих героїв отримали їхні рідні : [орден «За мужність» III ступеня отримала Т. Заїка — мати Олексія] // Електрометалург. — 2014. — 5 сент. (№ 33). — С. 14.
13. Життя за Україну : [є фото] // Запоріз. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10.
14. *Кобинець, А.* «Нема більшої любові, аніж покласти своє життя за ближнього» : [в облвійськкоматі вручили нагороди сім'ям загиблих у зоні АТО О. Заїки та А. Кравченка] / Алла Кобинець // Запоріз. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 2.
15. *Сизенко, А.* Віддав життя за наш мир і спокій / Андрій Сизенко // Запоріз. правда. — 2014. — 10 лип. (№ 76–77). — С. 2.
16. *Семенова, Д.* Таким парням жити надо, иначе девушкам не за кого будет замуж выходить / Диана Семенова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 10 июля (№ 97). — С. 1, 3.
17. На Донбассе погиб запорожец // Наше время плюс. — 2014. — 10 июля (№ 28). — С. 3.

18. Муха, Е. Слились их большие сердца с сердцем матери — Украины : [погиб А. Заика] / Елена Муха // Запороз. Січ. — 2014. — 10 июля (№ 139–141). — С. 3.
19. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого солдата Заїку О. Г. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 28.11.2016 р. № 466-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

**Закревський Костянтин Романович («Монгол»)
(27.12.1980–22.01.2015)**

К. Р. Закревський, молодший сержант, народився 27 грудня 1980 року в с. Терсянці Новомиколаївського району Запорізької області. Закінчив Терсянську ЗОШ. На початку АТО добровільно прийшов до військкомату, адже крім строкової служби у Збройних силах України, мав досвід воїна-контрактника

5 червня 2014 року призваний на військову службу по мобілізації до в/ч В5509 у м. Кіровоград (нині Кропивницький). Був зарахований до особового складу 42 б ТРО гранатометником. На передовій з літа 2014 року. Останній бій відбувся 22 січня 2015 року. Костянтин Закревський разом з бойовими товаришами відбивав атаку розвідувально-диверсійної групи на блокпосту під ст. Дебальцеве.

Поховали його 25 січня 2015 року у с. Терсянці Новомиколаївського району.

28 лютого 2015 року на підвір'ї Терсянської школи відкрили меморіальну дошку полеглому в зоні АТО, вихованцю цієї школи, молодшому сержанту Костянтину Закревському.

21 вересня 2017 року молодший сержант К. Р. Закревський нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій

- на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Закревський К. Р. — С. 104.
2. *Воронова, І.* Новомиколаївці вшанували пам'ять загиблих воїнів / Інеса Воронова // Вісті нашого району. — 2016. — 20 жовт. (№ 22). — С. 1, 3.
 3. Вони полягли за Україну в зоні АТО у 2014-му : [К. Закревський] // Наше життя. — 2015. — 7 трав. (№ 34–35). — С. 1.
 4. Героям слава! : [К. Закревський] // МИГ. — 2015. — 19 марта (№ 12). — С. 29.
 5. *Горленко, В.* Привітаймось до них на шкільному порозі : [28 лют. на подвір'ї Терсянської школи відкрили мемор. дошку полеглому в зоні АТО К. Закревському] / Віктор Горленко // Наше життя. — 2015. — 19 берез. (№ 21). — С. 1.
 6. *Логвинов, М.* У селі Терсянка увічнили пам'ять героя АТО / Михайло Логвинов // Запоріз. правда. — 2015. — 14 берез. (№ 29). — С. 1.
 7. *Егорова, І.* Ждать. Молиться. Помнить. : [в Запорож'є вшанували погиблих воєннослужащих : Говоруху А., Дужика Е., Закревського К., Клевчука І., Трет'яка П., Швачко Р.] / Ирина Егорова // Индустр. Запорож'є. — 2015. — 19 марта (№ 40). — С. 1, 3.
 8. *Семенова, Д.* Герою открыли сразу две мемориальные доски : [на входе в Терсянский учебно-воспитательный комплекс и на стене родного дома К. Закревского] / Диана Семенова // Индустр. Запорож'є. — 2015. — 14 марта (№ 38). — С. 2.
 9. *Федорова, К.* Вічна пам'ять Героям! / Христина Федорова // Правда. — 2015. — 12 марта (№ 11). — С. 20.
 10. *Гончаренко, Т.* Запорожці установили памятную табличку на доме, где жил погибший герой / Татьяна Гончаренко // Суббота плюс. — 2015. — 12 марта (№ 11). — С. 5.
 11. Новониколаевский район : [в с. Терсянка установили мемор. дошку воєннослужащому К. Закревському, погибшому в АТО] // Надежда. — 2015. — 11–17 марта (№ 11). — С. 1.
 12. Увековечили память погибшего в АТО : [в с. Терсянка відкрили мемор. дошку мл. сержанту К. Закревському] // МИГ. — 2015. — 5 марта (№ 10). — С. 4.

13. *Горленко, В.* Новомиколаївка : Герої, волонтери, громада / Віктор Горленко // Запоріж. правда. — 2015. — 7 лют. (№ 14). — С. 1.
14. Життя за Україну : [є фото] // Запоріж. правда. — 2015. — 26 лют. (№ 21–22). — С. 10.
15. *Горленко, В.* «За честь, за долю, за українську волю!» / Віктор Горленко // Наше життя. — 2015. — 29 січ. (№ 7). — С. 1.
16. Попрощались с 34-летним Героем : [гранатометчик 42-го мотопехотного батальона К. Закревский погіб 22.01.2015, похоронен в с. Терсянка Новоникол. р-на] // МИГ. — 2015. — 29 янв. (№ 5). — С. 7.
17. *Аблицова, А.* На Донбасе погіб еще один боец из Запорожской области : [22 янв. 2015 г. погіб К. Закревский] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 29 янв. (№ 5). — С. 6.
18. *Семенова, Д.* Погіб Герой нашего времени : [К. Закревский] / Диана Семенова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 27 янв. (№ 12). — С. 3.
19. *Зинченко, А.* В День Соборности в зоне АТО погіб 65-й запорожец : [К. Закревский] / Анна Зинченко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 24 янв. (№ 11). — С. 2.
20. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. молодшого сержанта Закревського К. Р., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Залата Віктор Дмитрович
(20.03.1983–08.09.2016)

В. Д. Залата народився 20 березня 1983 року у с. Шевченковому Пологівського району Запорізької області. Навчався в Шевченківській школі, потім перейшов до Басанської. Закінчив школу у 2000 році.

Призваний за мобілізацією влітку 2014 року. Служив у складі 51-ї ОМБр, а згодом 128-й ОГПБр, пройшов бої під ст. Дебальцеве. Після демобілізації підписав контракт, служив у військовій частині у Василькові. За службу Віктор Залата отримав п'ять державних нагород. В. Д. Залата загинув 8 вересня 2016 року, потрапивши під

колеса автомобіля в районі села Віта-Поштова Києво-Святошинського району.

Поховали Віктора Залату 10 вересня 2016 року в селі Шевченкове Пологівського району Запорізької області. Залишилися батьки.

Література

1. «Він пройшов війну. Він пройшов Дебальцеве. І не перейшов дорогу...»: [загинув В. Д. Залата у ДТП] // Пологів. вісті. — 2016. — 15 верес. (№ 37). — С. 2.

Замотаєв Геннадій Георгійович («Пчела») (11.09.1968–12.03.2016)

Г. Г. Замотаєв, народився 11 вересня 1968 року в м. Запоріжжі. Після закінчення середньої школи в 1985 році працював у народному господарстві до призову на службу в Збройні Сили України. У 1990 році, за рекомендацією трудового колективу 5-ВПЧ, розпочав службу в пожежній охороні Запорізького гарнізону, де весь час працював водієм.

17 серпня 2001 року звільнений у запас Збройних Сил України. Мав власний бізнес, займався ремонтом автомобілів. Пішов на фронт добровольцем у серпні 2014 року. Водій 37-го окремого мотопіхотного батальйону. Учасник боїв під Маріуполем та Авдіївкою.

5 квітня 2015 року дістав важкі поранення в результаті підриву машини на міні під с. Широкине. Тоді двоє бійців із Запоріжжя, Д. Щербак та О. Макєєв, загинули, а життя Замотаєва врятували.

12 березня 2016 року Г. Г. Замотаєв помер на роботі (м. Запоріжжя), за попередніми даними, через відрив тромбу.

Указом Президента України Г. Г. Замотаєв нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 23 лип. 2016 р. № 310 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 17 серп. (№ 22). — У т. ч. Замотаєв Г. Г. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

2. *Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова] — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Замотаєв Г. Г. — С. 141.*
3. *Учасникам АТО вручили нагороди : [орден «За мужество» III ступеня Г. Г. Замотаєву (помертньо)] // Новий день. — 2016. — 23 листоп. (№ 204–207). — С. 6.*
4. *Военные комиссары вручили награды участникам АТО : [Г. Замотаєв. — орден «За мужество» III ступеня (помертньо)] // МИГ. — 2016. — 17 нояб. (№ 46). — С. 2.*
5. *Тарнавский, Е. Батальон отважных : [37-й запорожский отдельный мотопехотный батальон 56-й бригады ВСУ. Вспомнили погибшего Г. Замотаєва] / Евгений Тарнавский // Новий день. — 2016. — 14 верес. (№ 163–166). — С. 6.*
6. *Паршин, Н. Запорожскому добробату исполнилось два года : [о погибших солдатах 37-го отдельного мотопехотного батальона] / Никита Паршин // МИГ. — 2016. — 8 сент. (№ 36). — С. 4.*
7. *Пантелеєв, Є. Народжені на першій лінії оборони : [Г. Замотаєв] / Євген Пантелеєв // Запороз. Січ. — 2016. — 6 верес. (№ 163). — С. 3.*
8. *Коваленко, Б. Дважды не умирают. Но разве от этого легче? : [умер Г. Замотаєв] / Богдана Коваленко // Индустр. Запорожье. — 2016. — 17 марта (№ 11). — С. 4.*

**Захожий Анатолий Володимирович
(07.03.1977–20.06.2015)**

А. В. Захожий, солдат, народився 7 березня 1977 року в с. Дніпровці Кам'янсько-Дніпровського району Запорізької області. 8 травня 2015 року, після навчання на Запорізькому полігоні, добровольцем поїхав у зону АТО. Ніс службу в лавах 5-го стрілецького батальйону 11-ї стрілецької роти 23-ї окремої бригади з охорони громадського порядку Національної гвардії України, в/ч 3033 (Запоріжжя). Його підрозділ стояв на одному з блокпостів біля Маріуполя. За короткий час служби Захожий встиг побувати на бойовому завданні. Під час

несення служби в Анатолія загострилася виразка. 19 червня 2015 року йому зробили операцію, яка пройшла успішно, але наступного дня він помер у Маріупольській лікарні від набряку мозку.

Поховали А. В. Захожого 23 червня 2015 року в м. Кам'янці-Дніпровській Запорізької області.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. – Запоріжжя : [Кераміст], 2016. – Із змісту : Захожий А. В. – С. 128
2. Вітання вам, захисники Вітчизни : [вшанували хвилиною мовчання бійців, які загинули у зоні АТО : М. Б. Данів, А. В. Захожий, В. Г. Коляда, С. М. Павлів, С. В. Полулях, С. Г. Хорошун, О. С. Щуров] // Новини дня. – 2016. – 29 жовт. (№ 42). – С. 3.
3. Овдиенко, И. На мероприятии ко Дню защитника Украины в мэрии награды вручили военнослужащим частей 3033 и 3042 : [и вспомнили погибших энергодаровцев : в т. ч. А. Захожива] / Ирина Овдиенко // РосТ. – 2016. – 20 окт. (№ 40). – С. 8.
4. Міллер, Л. Перший на Запоріжжі пам'ятник Героям нашого часу відкрили в Енергодарі : [на стенді є фото А. Захожого] / Любов Міллер // Мы и наше время. – 2015. – 1 окт. (№ 36). – С. 9.

Зелінський Гавриіл Вікторович (17.09.1976–29.08.2014)

Г. В. Зелінський, старший лейтенант, народився 17 вересня 1976 року в с. Малій Білозерці Василівського району Запорізької області. Закінчив Малобілозерську ЗОШ I–II ступеня Василівського району. Після закінчення школи вступив до Національного гірничого університету Дніпропетровська, який закінчив із червоним дипломом за фахом «маркшейдер». Тут зустрів і свою майбутню дружину Наталію, яка народила йому сина Марка. Згодом створив власне аграрне підприємство в м. Новомосковську Дніпропетровської області. Будучи активним учасником Революції Гідності, допо-

магав блокувати колону автобусів десантників, які їхали розганяти Майдан. З перших днів російської агресії став волонтером, а навесні добровольцем пішов до військкомату.

Старший лейтенант 93-ї окремої механізованої бригади Г. В. Зелінський загинув, виходячи з оточення під Іловайськом. Загинув разом із значною частиною бійців 93-ї механізованої бригади, які до сьогодні не ідентифіковані. Був ексгумований пошуковцями Місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан») 11-го вересня 2014 року. Похований 3 квітня 2015 року в м. Новомосковську Дніпропетровської області.

На його честь встановлено меморіальні дошки в Малобілозерській ЗОШ I–II ступенів Василівського району і в Новомосковському колегіумі № 11, а також перейменовано одну із центральних вулиць м. Новомосковська.

Указом Президента України № 553/2015 від 22.09.2015 року, за мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, Г. В. Зелінський нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Зелінський Г. В. — С. 59.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 22 верес. 2015 року № 553 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 5 жовт. (№ 22). — С. 11. — У т. ч. старшого лейтенанта Зелінського Г. В. нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).
3. Герої України : [серед інших — старший лейтенант Зелінський Г. В., нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 553/2015 від 22 вересня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 188.

4. *Логанов, Є.* Пам'ять про героя увіchnили в назві вулиці : [вул. ім. Гавриїла Зелінського у м. Новомосковськ Дніпропетровської області] / Євген Логанов // Уряд. кур'єр. — 2016. — 2 листоп. (№ 205). — С. 5.
5. В Малой Белозерке открыт памятный знак в честь Гавриила Зелинского // МИГ. — 2016. — 20 окт. (№ 42). — С. 4.
6. Васильевский район : [в Малобелозеркой школе открыли мемор. доску выпускнику, ст. лейтенанту Г. Зелинскому, погибшему в АТО] // Надежда. — 2015. — 30 сент. — 6 окт. (№ 40). — С. 1.
7. Мемориальная доска в память о герое : [в школе с. Малая Белозерка Васильев. р-на открыли мемориал. доску выпускнику, ст. лейтенанту 93-й отд. мехбригады Г. Зелинскому] // МИГ. — 2015. — 24 сент. (№ 39). — С. 3.
8. Увіchnили пам'ять земляка : [у Малобілозерській ЗОШ I–II ступеня Василів. р-ну відкрили мемор. дошку випускнику, ст. лейтенанту Г. Зелінському] // Запоріж. правда. — 2015. — 24 верес. (№ 109–110). — С. 2.
9. Мемориальная доска : [на стене Малобелозерской школе Васильев. р-на открыли мемор. доску ст. лейтенанту Г. Зелинскому] // Наше время плюс. — 2015. — 24 сент. (№ 38). — С. 3.

Зінченко Олексій Володимирович
(24.03.1977–16.08.2014)

О. В. Зінченко, капітан 2 рангу, народився 24 березня 1977 року в с. Ясне Мелітопольського району Запорізької області.

Командир частини «морських котиків» 73-го морського центру спеціального призначення (частина спеціальної розвідки Військово-Морських Сил ЗСУ, створена на базі колишньої 7-ї окремої бригади СПО ВМС України). Базується в місті Очакові Миколаївської області у військовій частині № 1594.

Загинув О. В. Зінченко 16 червня 2014 року під час обстрілу з БМ-21 «Град» у районі смт Старобешеве Донецької області.

Поховали в с. Кам'яний Брід Лисянського району Черкаської області.

Нагороди:

- медаль «За бездоганну службу» III ст. (2 липня 2009) – за вагомий особистий внесок у розвиток транспортної системи України, забезпечення безперебійної роботи морського та річного флоту, високий професіоналізм, зразкове виконання військового обов'язку.
- відзнака міністра оборони України «Доблесть і честь»;
- медаль «10 років Збройним Силам України»;
- медаль «15 років Збройним Силам України»; медаль «За сумлінну службу» II та III ступеней.

Указом Президента України № 708/2014 від 8 вересня 2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України О. В. Зінченко нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту: Зінченко О. В. — С. 47.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 8 верес. 2014 року № 708 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 3 жовт. (№ 40). — С. 3. — У т. ч. капітана 2 рангу Зінченка Олексія Володимировича нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).
3. [Капітан 2 рангу Зінченко О. В., нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 708/2014 від 8 вересня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 162.

Зюзь Володимир Іванович
(25.04.1948–14.08.2014)

В. І. Зюзь народився 25 квітня 1948 року в Бресті, батько його був військовим. Проживав у с. Осипенко Бердянського району Запорізької області. Після школи Володимир закінчив машинобудівний технікум. В армії служив у десантних військах. Потім працював на заводі «Південгідромаш». У 90-ті роки, коли промисловість розвалювалася, зайнявся постачаннями продовольства. Для цього переїхав до с. Осипенко, де жили його бабуся і дідусь.

Волонтер батальйону територіальної оборони «Айдар» Збройних Сил України. Член Бердянської районної організації ВО «Свобода» з 2010 року. Брав активну участь у житті партії, відразу після виборів президента 2014 року, незважаючи на 66-річний вік, зголосився на війну добровольцем.

Під час оточення Луганська силами АТО на їх відділення йшли 8 танків, два з них були підбиті, інші відвернули й пішли в бік. Командир батальйону та його заступники були поранені. В. І. Зюзь сказав товаришам, щоб вони відходили, а він їх прикриє. Потім позицію накрило залпом з РСЗВ «Град», внаслідок чого боєць загинув 14 серпня 2014 року.

Похований В. І. Зюзь у с. Осипенко Бердянського району.

14 серпня 2015 року в с. Осипенко відбулося урочисте відкриття меморіальної дошки загиблому воїну АТО, добровольцю батальйону територіальної оборони «Айдар» В. Зюзю.

21 червня 2017 року В. І. Зюзь нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту: Зюзь В. І. — С. 45.
2. У Бердянську відзначили День українського добровольця: [у бердянському музеї «Подвиг» вшанували пам'ять загиблих бійців] // Південна зоря. — 2017. — 16 берез. (№ 11). — С. 2.

3. В пам'ять о погибших бойцах добробатов : [на доме по ул. Добровольческих батальонов открыли памятную доску] // МИГ. — 2017. — 16 марта (№ 11). — С. 3.
4. Турчак, М. Володимир Зюзь — наш герой / Марія Турчак // Південна зоря. — 2016. — 24 серп. (№ 49). — С. 15.
5. Восьми загиблим військовослужбовцям присвоєно звання «Почесний громадянин міста Бердянська» : [у т. ч. В. І. Зюзі] // Південна зоря. — 2016. — 25 лют. (№ 11). — С. 1.
6. Московцева, В. Він пішов добровольцем...: [у с. Осипенко відкрили мемор. дошку учаснику АТО] / Віталіна Московцева // Запоріж. правда. — 2015. — 20 серп. (№ 94–95). — С. 4.
7. Лемішко, О. Вшанували Володимира Зюзя : [в с. Осипенко Бердян. р-ну відбулося відкриття меморіальної дошки воїну АТО, добровольцю батальону територіальної оборони «Айдар» В. Зюзі] / Олена Лемішко // Південна зоря. — 2015. — 20 серп. (№ 41). — С. 13.
8. Прядченко, В. «Дед прикрыв» / Валентина Прядченко // Индустр. Запорожье. — 2014. — 19 авг. (№ 120). — С. 3.
9. Тишаков, Н. Жизнь до последней секунды — за Украину / Николай Тишаков // МИГ. — 2014. — 21 авг. (№ 34). — С. 5.
10. Прядченко, В. Ушел еще один герой / Валентина Прядченко // Бердян. ведомости. — 2014. — 21 авг. (№ 34). — С. 5.
11. Савченко, А. Война в Донбассе унесла жизни еще четырех запорожцев : [у т. ч. В. Зюзь] / Александра Савченко // Суббота плюс. — 2014. — 21 авг. (№ 34). — С. 6.
12. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. Зюзь В. І., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Іванов Євген Вікторович
(29.03.1986–31.08.2014)

Є. В. Іванов, солдат, народився 29 березня 1986 року в селі Ганнівці Якимівського району Запорізької області. Після закінчення Великотернівської ЗОШ (2003 р.) навчався в Мелітопольському професійному технічному ліцеї № 10 (2004 р.). Отримав спеціальність «автослюсар». Працював водієм у Новоданилівській сільській раді.

Призваний на військову службу 28 квітня 2014 року Якимівським райвійськкоматом. Службу проходив стрільком 23-го батальйону територіальної оборони «Хортиця» ЗС України («Десна»).

Загинув 31 серпня 2014 року під час виконання бойового завдання під Маріуполем. Похований 3 вересня 2014 року на Ганнівському сільському кладовищі Якимівського району.

На фасаді Великотернівської школи відкрили меморіальну дошку Є. В. Іванову.

Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Є. В. Іванов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Військовослужбовець Є. В. Іванов нагороджений також орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

8 травня 2015 року в с. Терсянці відбулося відкриття меморіальної дошки на честь вихованця Великотернівської школи Євгена Іванова.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Іванов Є. В. — С. 77
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 4 черв. 2015 року № 311 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 лип. (№ 15). — С. 3. —

- У т. ч. солдата Іванова Є. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (помертно).
3. Герої України : [серед інших – солдат Іванов Є. В., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертно) згідно з Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 180.
 4. Військовослужбовці Запорізької області, які загинули під час АТО на сході України // Арестенко Г. П. Книга Пам'яті та військової слави села Червоноармійське. 2-га частина / Г. П. Арестенко. — Мелітополь : Вид. буд. ММД, 2015. — С. 257.
 5. *Воронцова, О.* Народ і армія разом : [Є. Іванов нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (помертно)] / Олександра Воронцова // Запоріз. правда. — 2016. — 28 квіт. (№ 16). — С. 8.
 6. *Бачурін, Р.* Ще одна меморіальна дошка : [в с. В. Тернівка відбулося відкриття мемор. дошки на честь вихованця Велико-тернівської школи Є. Іванова] / Р. Бачурін // Слово трудівника. — 2015. — 13 трав. (№ 36). — С. 1.
 7. Життя за Україну // Запоріз. правда. — 2014. — 21–25 верес. (№ 109–110). — С. 10.
 8. *Егорова, И.* С автоматами на «Грады» йти неможливо! : [Е. Іванов] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 11 сент. (№ 132). — С. 1, 4.
 9. *Дороднова, Е.* Погибшего под Мариуполем хоронили всем селом / Екатерина Дороднова // Надежда. — 2014. — 10–16 сент. (№ 37). — С. 2.
 10. *Безрук, А.* Запорожье прощается со своими героями / Андрей Безрук // МИГ. — 2014. — 4 сент. (№ 36). — С. 5.
 11. *Егорова, И. В.* В военкоматах с нетерпением ждут добровольцев : [погиб Е. Іванов] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 4 сент. (№ 128). — С. 4.
 12. *Аблицова, А.* Война на Донбассе забрала жизни еще четверых запорожцев : [Е. Іванов] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 4 сент. (№ 36). — С. 6.
 13. Потери в АТО продолжаютсЯ : [Е. Іванов] // Наше время плюс. — 2014. — 4 сент. (№ 36). — С. 2.

14. *Егорова, И.* Под Мариуполем погиб солдат батальона территориальной обороны : [Евгений Иванов] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 2 сент. (№ 127). — С. 3.
15. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Іванова Є. В. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.04.2016 р. № 79-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Ільїн Віталій В'ячеславович
(19.03.1991–29.08.2014)

В. В. Ільїн, сержант, народився 19 березня 1991 року в с. Панфілівці Чернігівського району Запорізької області. Зростав В. Ільїн у простій сільській родині. Навчався у Панфілівській школі, був учасником шкільного танцювального колективу «Едельвейс», любив малювати військові сюжети, танки та кулемети. Після закінчення школи навчався в Бердянському технічному ліцеї, отримав професію будівельника. Далі була служба у Збройних Силах України.

Призваний 5 липня 2013 року на контракт до 93-ї окремої механізованої бригади, з травня 2014 року служив у зоні АТО. 29 серпня 2014 року колону техніки і військовослужбовців, які виходили з Іловайського «котла», обстріляли танки терористів. Командирів бригади були потрібні дев'ятеро добровольців для виконання важливої бойової задачі. Одним із цих сміливців був Віталій.

Загинув В. В. Ільїн 29 серпня 2014 року при виході з оточення, на дорозі поміж селом Новокатеринівка та хутором Горбатенко. Похований 4 вересня 2014 року на кладовищі селища Красне Чернігівського району Запорізької області.

Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі В. В. Ільїн нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

У 2016 році село Панфілівка перейменовано в Ільїне на честь В. В. Ільїна. На фасаді приміщення Ільїнської ЗОШ встановлено меморіальну дошку на честь героя.

21 червня 2017 року сержант В. В. Ільїн нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Ільїн В. В. — С. 60
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 15 травня 2015 р. № 270/2015 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 червня. (№ 13). — С. 16 — У т. ч. сержанта Ільїна В. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).
3. Герої України : [серед інших – сержант Ільїн В. В., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно) згідно з Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 160.
4. Єременко М. Герої не вмирають / Микола Єременко // Нива. — 2017. — 1 верес. (№ 70). — С. 2.
5. Почтили пам'ять погибших под Иловайском : [В. Ильин] // МИГ. — 2016. — 1 сент. (№ 35). — С. 3.
6. Братішко, Н. За мирний День Прапора вклонились Герою : [в с. Ільїному (Панфілівці) вшанували пам'ять загиблого воїна В. Ільїна] / Наталія Братішко // Нива. — 2016. — 31 серп. (№ 70). — С. 2.
7. В числе нагажденних по смертно – пятеро запорожцев : [В. Ильин] // Запороз. Січ. — 2015. — 19 трав. (№ 85). — С. 1.
8. Марченко, В. «Мамо, не плач. Я повернуся весною...»: [на стіні Панфілівської школи відкрили пам'ятну дошку В. Ільїну] / Вікторія Марченко // Нива. — 2015. — 21 берез. (№ 22). — С. 1.
9. Життя за Україну : [В. Ільїн, є фото] // Запоріз. правда. — 2014. — 21–25 верес. (№ 109–110). — С. 10.

10. *Аблицова, А.* Война на Донбасе забрала жизни девяти запорожцев : погибшие служили в 93 бригаде и 23 батальоне : [В. Ильин] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 11 сент. (№ 37). — С. 6.
11. *Марченко, В.* «Пішов у вічність наш герой...» / Вікторія Марченко // Нива. — 2014. — 6 верес. (№ 71). — С. 1.
12. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. сержанта Ільїна В. В., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Ілюшко Ігор Михайлович
(10.02.1989–17.03.2017)

І. М. Ілюшко, старший солдат, народився 10 лютого 1989 року в с. Черноземне Якимівського району Запорізької області. У 2007 році закінчив Мелітопольський професійний ліцей залізничного транспорту, за спеціальністю «слюсар з ремонту рухомого складу, помічник машиніста електровоза». Відслужив строкову армійську службу. Працював у локомотивному депо Нижньодніпровськ – Вузол помічником машиніста, бригадиром бригади слюсарів.

Служив на посаді командира гармати 92-ї окремої механізованої бригади. З 29 березня 2016 року перебував на військовій службі за контрактом.

Загинув І. Ілюшко 17 березня 2017 року внаслідок обстрілу поблизу міста Мар'їнка Донецької області під час виконання бойового завдання.

Поховали І. М. Ілюшка 21 березня 2017 року в с. Черноземне Якимівського району Запорізької області. Залишилися батьки, громадянська дружина і двоє маленьких дітей.

У вересні 2017 року Указом Президента молодшого сержанта І. М. Ілюшка нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

24 серпня 2017 року в селі Черноземному відкрили меморіальну дошку на честь І. М. Ілюшка, який загинув в АТО.

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України: Указ від 2 вересня 2017 року № 259/2017 // Офіційний вісник Президента України. — 2017. — 20 вересня. (№ 21). — С. 12 — У т. ч. старшого солдата Ілюшка І. М. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. Президент посмертно нагородив запорожських воєннослужащих: [орденом «За мужество» III ступеня І. Ілюшко і В. Капралова] // Верже. — 2017. — 7 сент. (№ 35). — С. 2.
3. *Гнедашев, В.* Черноземне: увічнено пам'ять земляка / Віктор Гнедашев // Слово трудівника. — 2017. — 2 верес. (№ 52). — С. 6.
4. Меморіальна дошка – герою-земляку: [у Черноземській ЗОШ] // Слово трудівника. — 2017. — 26 серп. (№ 51). — С. 1.
5. *Михайлов, М.* Весняне загострення / Микола Михайлов // Запоріж. правда. — 2017. — 30 берез. (№ 13). — С. 26.
6. В зоні АТО погіб наш земляк [І. Ілюшко] // Мелітоп. ведемости. — 2017. — 22–28 марта (№ 12). — С. 2.
7. *Ілюшко, Ігор Михайлович*: [некролог] // Слово трудівника. — 2017. — 22 берез. (№ 23). — С. 2.
8. Акимовський район: [погіб воїн І. Ілюшко] // Надежда. — 2017. — 22–28 марта (№ 12). — С. 1.
9. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс]: [в т. ч. старшого солдата Ілюшка І. М. (посмертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада: офіц. сайт. — Режим доступу: <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>
10. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія: [сайт]. — Режим доступу: [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Казаков Олексій
(1994–11.06.2017)

О. Казаков, старший сержант, народився в 1994 році в м. Кам'янці-Дніпровській Запорізької області. Мешкав у місті Мелітополі, де закінчив ЗОШ № 1. Командир взводу 55-ї ОБЗ. Закінчив Київський військовий інститут. У 2015 році призначений на посаду командира взводу в/ч А1671 (Рівне). Командир взводу 55-ї ОБЗ.

Ешелон з військовими прямував на ротацію через Кременчук (Полтавська область). Близько 5.30 на залізничній станції Чередники Олексій обходив вантажний поїзд і перевіряв пломби на вагонах. Під час обходу офіцера вразило струмом, у результаті чого він згорів.

Поховали старшого сержанта Олексія Казакова в Мелітополі 13 червня 2017 року. Залишились батьки і сестра.

Література

1. Небоевая потеря : [от несчастного случая погиб участник АТО] // Мелітоп. ведомости. — 2017. — 14–20 июня (№ 24). — С. 2.
2. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Каляянов Олександр Іванович
(09.06.1975–21.07.2014)

О. І. Каляянов, солдат, народився 9 червня 1975 року в м. Запоріжжі.

Водій 39-го батальйону територіальної оборони «Дніпро-2». 21 липня 2014 року неподалік селища Кам'янка Донецької області на блокпост сил АТО заїхав мікроавтобус, начинений вибухівкою, який підірвався. Внаслідок вибуху загинуло п'ять військових, у т. ч. і О. Каляянов.

Похований О. І. Каляянов у с. Голубівці Новомосковського району Дніпропетровської області.

Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі О. І. Калаянов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 4 черв. 2015 р. № 311 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 лип. (№ 15). — С. 9. — У т. ч. солдата Калаянова О. І. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).
2. Герої України : [серед інших — солдат Калаянов О. І., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо) згідно з Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року.] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 180.

Каліберда Артем Миколайович (30.10.1989–29.08.2014)

А. М. Каліберда, солдат, народився 30 жовтня 1989 року в м. Запоріжжі.

Призваний по мобілізації 11 квітня 2014 року. Проходив службу в 93-й окремій механізованій бригаді. Загинув 29-го серпня 2014 року під час виходу з Іловайського «котла» т. зв. «зеленим коридором» на дорозі в районі с. Новокатеринівки. Другого вересня тіло А. М. Каліберди разом з тілами 87 інших загиблих було перевезено до запорізького моргу. Ідентифікований за експертизою ДНК.

Похований А. М. Каліберда на Кушугумському кладовищі м. Запоріжжя.

Указом Президента України № 9/2016 від 16 січня 2016 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі А. М. Каліберда нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

28 листопада 2016 року солдат А. М. Каліберда нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 16 січ. 2016 р. № 9 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 4 лют. (№ 5). — С. 6. — У т. ч. солдата Каліберду А. М. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Каліберда А. М. — С. 61.
3. Почтили пам'ять погибших под Иловайском : [А. Калиберда] // МИГ. — 2016. — 1 сент. (№ 35). — С. 3.
4. Родини загиблих бійців отримали нагороди : [орден «За мужність» III ступеня А. Каліберда] // Мы и наше время. — 2016. — 25 февр. (№ 7). — С. 3.
5. Наградили орденами по смертно : [в т. ч. и А. Калиберду] // МИГ. — 2016. — 25 февр. (№ 1). — С. 3.
6. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Каліберду А. М. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 28.11.2016 р. № 466-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Калінін Сергій Володимирович (25.08.1974–29.08.2014)

С. В. Калінін, солдат, народився 25 серпня 1974 року в Запоріжжі. Закінчив ЗОШ № 55. Військову службу проходив у прикордонних військах у м. Одесі. Працював на «Кремнійполімері» і в ком-

панії «Вітадент». Сергій був призваний під час проведення першої хвилі мобілізації 11 квітня 2014 року до 93-ї окремої механізованої бригади. Входив до складу розрахунку зенітної установки, облаштованої у кузові вантажівки ЗІЛ-131.

Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського «котла» т. зв. «зеленим коридором» на дорозі між с. Кутейніково та Осиково. Стояв біля зенітки та був застрелений снайпером. Незабаром машина була підбита, і ті, хто їхали на ній, пересіли на іншу. У машині залишилися тіла А. А. Денщикова та С. В. Калініна. 31 серпня машина була підірвана сепаратистами разом із тілами загиблих. Останки героя були зібрані пошуковцями Місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан») 11 вересня 2014 року поруч з понівеченою машиною. Був похований у братській могилі на Дніпропетровщині як невідомий солдат. Тіло бійця було упізнано за тестами ДНК у вересні 2015 року.

26 вересня 2015 року С. В. Калінін був похований на Кушугумському кладовищі Запорізької області. Залишилися батьки, дружина та троє дітей.

Указом Президента України № 9/2016 від 16 січня 2016 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі С. В. Калінін нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

9 листопада 2016 року солдат С. В. Калінін нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 16 січня 2016 р. № 9 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 4 лютого (№ 5). — С. 6. — У. т. ч. солдата Калініна С. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Калінін С. В. — С. 62

3. Родини загиблих бійців отримали нагороди : [орден «За мужність» III ступеня С. Калінін] // Мы и наше время. — 2016. — 25 февр. (№ 7). — С. 3.
4. Наградили орденами посмертно : [в т. ч. и С. Калинина] // МИГ. — 2016. — 25 февр. (№ 1). — С. 3.
5. Запорожцы простились с бойцом, погибшим под Иловайском : [С. Калинин] // Правда. — 2015. — 1 окт. (№ 41). — С. 2.
6. Віддав життя за Україну : [С. В. Калінін] // Запороз. Січ. — 2015. — 29 верес. (№ 171). — С. 3.
7. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Калініна С. В. (посмертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 09.11.2016 р. № 404-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Капралов Володимир Васильович
(08.07.1981–31.03.2017)

В. В. Капралов, старший солдат, народився 8 липня 1981 року у м. Вільнянську. Виріс у робітничій родині, навчався у Вільнянській ЗОШ № 3, закінчив профтехучилище за фахом маляр-штукатур, а згодом ще й зварювальника. Працював на ТОВ «Рост», «Агрошляхбуду», молокозаводі, ТСЦ «Простор».

У 2015 році пішов добровольцем, служив у складі 37-го ОМПБ «Запоріжжя». З лютого 2017 року підписав контракт на військову службу в харківську 92-гу бригаду ЗСУ.

12 березня 2017 року В. Капралов був важко поранений під Мар'їнкою, закрив своїм тілом побратимів під час мінометного обстрілу, отримав численні осколкові поранення, у тому числі і поранення голови. Перебував у стані коми. Дев'ять годин нейрохірурги боролися за життя Володимира Капралова.

31 березня 2017 року Володимир Капралов помер у Дніпровській лікарні ім. Мечнікова.

Поховали В. Капралова 2 квітня 2017 року на Павлівському кладовищі у м. Вільнянську Запорізької області.

2 вересня 2017 року Президент нагородив у т. ч. і солдата В. В. Капралова орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

Рішенням міськвиконкому від 14 вересня 2017 року Володимиру Капралову присвоєно звання «Почесний громадянин міста Вільнянська» (по смертно).

27 листопада 2017 року старший солдат В. В. Капралов нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» (по смертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України: Указ від 2 вересня 2017 року № 259/2017 // Офіційний вісник Президента України. — 2017. — 20 вересня. (№ 21). — С. 12 — У т. ч. старшого солдата Капралова В. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).
2. *Воловодченко, В.* Кожен залишає свій слід у цьому житті: [В. Капралову присвоєно звання «Почесний громадянин міста Вільнянська»] / В. Воловодченко // Дніпр. вогні. — 2017. — 27 верес. (№ 73). — С. 2.
3. *Романовський, В.* «Молимо бога зберегти вас усіх» [про воїна АТО В. Капралова] / В. Романовський // Дніпр. вогні. — 2017. — 9 верес. (№ 68). — С. 1.
4. Президент по смертно наградил запорожских военнослужащих: [орденом «За мужество» III степени И. Илюшко и В. Капралова] // Верже. — 2017. — 7 сент. (№ 35). — С. 2.
5. *Романовський, В.* Вільнянськ провів в останню путь свого героя / В. Романовський // Дніпров. вогні. — 2017. — 5 квіт. (№ 26). — С. 2.
6. *Чумак, В. Б.* Щоб пам'ятали / В. Б. Чумак // Запороз. Січ. — 2017. — 1 квіт. (№ 64). — С. 6.
7. *Михайлов, М.* Весняне загострення / Микола Михайлов // Запоріж. правда. — 2017. — 30 берез. (№ 13). — С. 26.
8. *Романовський, В.* Своїм тілом прикрив товаришів / В. Романовський // Дніпров. вогні. — 2017. — 25 берез. (№ 23). — С. 2.
9. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія: [сайт]. — Режим доступу: [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Карачевський Станіслав Володимирович
(19.04.1981–06.04.2014)

С. В. Карачевський, майор, народився 19 квітня 1981 року в м. Бердянську. Проходив службу в 10-й Сакській морській авіаційній бригаді (в/ч А1100) Військово-Морських Сил ЗС України.

Загинув 6 квітня 2014 року на території АР Крим у смт Новофедорівці (Сакський р-н) в офіцерському гуртожитку від кулі солдата військ РФ.

Поховали С. В. Карачевського 11 квітня 2014 року на кладовищі у м. Бердянську. Залишилися дружина та двоє дітей.

Рішенням виконавчого комітету Бердянської міської ради від 12.08.2014 року № 258 Станіслава Володимировича Карачевського посмертно нагороджено «Почесним орденом міста».

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту: Карачевський С. В. — С. 13
2. Катастрофа і триумф. Історія українських Героїв / [упоряд. М. Семенченко; відп. ред. А. Мотозюк]. — Вид. 2-ге, перероб. — Вид. 1-ше верес. 2015 р. — К.: ТОВ «Українська прес-група», 2016. — 296 с. : іл. — Із змісту: [Карачевський С. В.]. — С. 16.
3. У Бердянську відзначили День українського добровольця: [у бердянському музеї «Подвиг» вшанували пам'ять загиблих бійців] // Південна зоря. — 2017. — 16 берез. (№ 11). — С. 2.
4. Восьми загиблим військовослужбовцям присвоєно звання «Почесний громадянин міста Бердянська»: [у т. ч. С. В. Карачевському] // Південна зоря. — 2016. — 25 лют. (№ 11). — С. 1.
5. Семья застреленного офицера осваивается в новой квартире: [в г. Николаев] // МИГ. — 2016. — 21 янв. (№ 3). — С. 3.
6. *Копанева, Е.* «Увидев, как дети, смеясь, бегают по новой квартире, я почувствовала, что муж рядом, думаю, он смотрел на нас с небес и радовался» / Екатерина Копанева // Факты. — 2015. — 17 июня (№ 105). — С. 8, 15.

7. В Крыму осудили убийцу офицера из Бердянска : [6 апр. 2014 года в пос. Новофедоровка был убит офицер С. Карачевский] // Суббота плюс. — 2015. — 22 апр. (№ 17). — С. 5.
8. Сухомлин, Л. «Когда нас обстреливали „Градами“, мы думали, что это дождь» : [«Бердянские ведомости» пообщались с солдатами из зоны АТО и вспомнили погибших : [С. Карачевский, С. Шерстнев, Б. Завада, В. Поддубный] / Леся Сухомлин // Бердян. ведомости. — 2014. — 4 дек. (№ 49). — С. 9.
9. «Героями не рождаются, героями становятся...» : [17 сент. 2014 года в Бердян. ООШ № 5 на уроке мужества говорили о бердянцах, которые погибли в АТО : С. Карачевский, С. Шерстнев] // Південна зоря. — 2014. — 25 верес. (№ 68). — С. 16.
10. Життя за Україну : [С. В. Карачевський, є фото] // Запоріж. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10.
11. Шилин, Д. Они отдали свою жизнь за Украину : [С. Карачевский погиб в Крыму] / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2014. — 22 авг. (№ 122). — С. 4.
12. В военных действиях на Донбассе погибло 11 запорожцев : [С. В. Карачевский] // Рационал. газета. — 2014. — 18 июня (№ 23). — С. 6.
13. Тишаков, Н. Бердянцы похоронили настоящего офицера, который погиб в Крыму / Николай Тишаков // МИГ. — 2014. — 17 апр. (№ 16). — С. 37.
14. Черкунов, Н. В Крыму убит украинский офицер : [С. Карачевский] / Николай Черкунов // Бердян. ведомости. — 2014. — 10 апр. (№ 15). — С. 9.

**Касьяненко Данило Костянтинович («Телефон»)
(05.03.1996–06.08.2015)**

Д. К. Касьяненко, солдат, народився 5 березня 1996 року в м. Запоріжжі.

Активний учасник Революції Гідності. Воював у зведеній штурмовій роті «Карпатська Січ» (93-тя окрема механізована бригада) з перших днів заснування підрозділу.

У зоні АТО Д. К. Касьяненко загинув 6 серпня 2015 року. Життя обірвала міна під час бойової варти на позиції поблизу аеропорту Донецька.

Прощання з героєм відбулося під адмінспорудою обласної ради м. Запоріжжя, поховали Д. К. Касьяненка на Леванівському кладовищі.

Указом Президента України № 9/2016 від 16 січня 2016 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Д. К. Касьяненко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

23 травня 2016 року на будівлі запорізької школи № 107 відкрили меморіальну дошку загиблому в районі Донецького аеропорту запорізькому добровольцю Данилу Касьяненку.

9 листопада 2016 року солдат Д. К. Касьяненко нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 16 січня 2016 р. № 9 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 4 лютого (№ 5). — С. 6. — У т. ч. солдата Касьяненка Д. К. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Касьяненко Д. К. — С. 131.
3. Игры патриотов : [вспоминается Д. Касьяненко] // МИГ. — 2017. — 30 марта (№ 13). — С. 9.
4. В память о погибших бойцах добробатов : [на доме по ул. Добровольческих батальонов открыли памятную доску] // МИГ. — 2017. — 16 марта (№ 11). — С. 3.
5. Запорожцам, погибшим в зоне АТО, открыли мемориальные доски : [23 мая открыли мемор. доску в гимназии № 107 в честь Д. Касьяненко] // МИГ. — 2016. — 26 мая (№ 21). — С. 4.

6. *Розкаряка, В.* Запорозці вшанували земляка-захисника — бійця «Карпатської січі»: [Д. Касьяненко (позивний «Телефончик»), який загинув біля Донецького аеропорту] / Віталій Розкаряка // Запоріз. правда. — 2016. — 9 берез. (№ 9). — С. 3.
7. Родини загиблих бійців отримали нагороди : [орден «За мужність» III ступеня Д. Касьяненко] // Мы и наше время. — 2016. — 25 февр. (№ 7). — С. 3.
8. Наградили орденами посмертно : [в т. ч. и Д. Касьяненко] // МИГ. — 2016. — 25 февр. (№ 1). — С. 3.
9. Сміливі та віддані : [про загибель Д. Касьяненко] // Слово Просвіти. — 2015. — 20–26 серп. (№ 33). — С. 4.
10. На Донбасе погибли еще два запорожца : [Д. Касьяненко и В. Тилиженко] // Суббота плюс. — 2015. — 13 авг. (№ 33). — С. 2.
11. Погиб в районе Донецкого аэропорта // МИГ. — 2015. — 13 авг. (№ 33). — С. 12.
12. *Захаржевская, Т.* Лестница в небо : [на Донбасе погибли бойцы : Д. Касьяненко и В. Тилиженко] / Татьяна Захаржевская // Правда. — 2015. — 13 авг. (№ 33). — С. 15.
13. Запорозцы простились с Даниилом Касьяненко // Запороз. Січ. — 2015. — 13 серп. (№ 140-142). — С. 4.
14. *Логанов, Є.* Імена невідомі, пам'ять – вічна! : [Д. Касьяненко] / Євген Логанов // Запоріз. правда. — 2015. — 13 серп. (№ 91–92). — С. 1.
15. Новые потери в АТО : [добровольцы Д. Касьяненко и В. Тилиженко] // Наше время плюс. — 2015. — 13 авг. (№ 32). — С. 4.
16. *Егорова, И.* «Брат, мы за тебя отомстим» : [в Запорожье простились с Д. Касьяненко] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 13 авг. (№ 117). — С. 11.
17. *Сосницький, Л.* Поховали героїв : [церемонія прощання із загиблим в зоні АТО Д. Касьяненком] / Л. Сосницький // Голос України. — 2015. — 11 серп. (№ 146).
18. Загинув ще один запорожець – Данило Касьяненко // Запороз. Січ. — 2015. — 8 серп. (№ 139). — С. 3.
19. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Касьяненка Д. К. (посмертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 09.11.2016 р. № 404-н] //

Запорізька обласна рада: офіц. сайт.— Режим доступу :
<http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Катанов Віктор Володимирович
(15.03.1982–25.08.2014)

В. В. Катанов, солдат, народився 15 березня 1982 року в м. Запоріжжі. Закінчив запорізьку ЗОШ № 83. Здобув середню спеціальну освіту. Працював електрогазозварником на заводі «АвтоЗАЗ».

Призваний на військову службу Центральним РВК 31 липня 2014 року м. Запоріжжя. Близько місяця проходив військову підготовку на полігоні «Близняки». 23 серпня 2014 року поїхав на передову, а 25 серпня 2014 року колона 55-ї артбригади потрапила під обстріл бойовиків у селищі Старобешеве Донецької області. Боець Катанов зазнав смертельного поранення – осколок влучив у пахову артерію, велика втрата крові. Деякий час військового вважали зниклим безвісті, але тіло його було знайдено під руїнами лікарні. Бійця привезли до одного із моргів Запорізької області. Тіло ідентифікували.

Похований В. В. Катанов 3 вересня 2014 року на Першотравневому кладовищі в Запоріжжі.

Указом Президента України № 109/2015 від 26 лютого 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України В. В. Катанов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

14 березня 2016 року В. В. Катанов нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

На фасаді Запорізького машинобудівельного вищого професійного училища відкрили меморіальну дошку герою АТО Віктору Катанову.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії

- «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Катанов В. В. — С. 53.
2. Усна історія російсько-української війни (2014–2016). Вип. 2 : 55-а окрема артилерійська бригада / Укр. ін-т нац. пам'яті та ін. ; відп. ред. В. Мороко]. — К. : К.І.С., 2016. — 464 с. : іл. — Із змісту : [Катанов В. В.]. — С. 453.
 3. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 26 лютого 2015 р. № 109 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 16 березня. (№ 7). — С. 10. — У т. ч. солдата Катанова В. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
 4. Сегодня была война... : истории, которые нельзя забыть...: сб. поисково-публицистических студенческих работ / [авт. идеи и рук. проекта В. Н. Косенко]. — [Б. м. : б. и., б. г.]. — 36 с. : ил. — Із змісту : [Катанов В. В.]. — С. 26–27, 28.
 5. «Боги війни» тримають небо над Донбасом : [в Запорізі. НВК № 60 відбулася церемонія відкриття інформаційної дошки, присвяченої загиблим військовослужбовцям 55-ї окремої артбригади] // Запорізі. правда. — 2016. — 20 жовт. (№ 41). — С. 26.
 6. В честь погибших артиллеристов : [на зданні УВК № 60 відкрили дошку в честь погибших в АТО бойців 55-ї артбригади : Белокобыльский С. М., Васин М. В., Габчак И. Н., Говоруха А. Н., Дужик . Е., Дьячков Ю. А., Катанов В. В., Севостьянич Д. А., Сиротин Е. А., Третьяк П. А.] // МИГ. — 2016. — 13 окт. (№ 41). — С. 29.
 7. Увічнено імена загиблих воїнів 55-ї артбригади : [відкрили інформаційну дошку 10 жовт. в Запоріжжі на фасаді будівлі ЗУВК № 60] // Запороз. Січ. — 2016. — 11 жовт. (№ 187). — С. 3.
 8. Памяти героя АТО Виктора Катанова : [на фасаді Запорож машиностроит. высшего проф. училища відкрили мемор. дошку] // Запороз. Січ. — 2016. — 9 черв. (№ 103–105). — С. 3.
 9. Левченко, И. «С тех пор как погиб сын, я по телевизору смотрю только новости — что там на востоке Украины?» : [в Запорож. обл. произошел конфликт из-за мемор. доски в память о бойце АТО] / И. Левченко // Факты. — 2016. — 2 июня. — С. 10.
 10. Бутенко, В. За время войны погибли 108 запорожцев. Семьи 11 из них получают новые квартиры : [В. Катанов] / Валерий Бутенко // Суббота плюс. — 2016. — 10 марта (№ 10). — С. 12.

11. *Семенов, Л.* Областная власть вручила квартиры семьям 11-ти героев АТО : [семье В. Катанова] / Леонид Семенов // МИГ. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С 29.
12. *Аблицова, А.* В Запорожье семьи погибших АТОшников получают квартиры : [В. Катанова] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С. 37.
13. *Семенов, Л.* Обласна влада вручила ключі від квартир сім'ям 11 героїв АТО / Леонід Семенов // Запоріз. правда. — 2015. — 10 груд. (№ 142–143). — С. 2.
14. «Україна — це ми»: [родина загиблого воїна В. Катанова отримала ключі від квартири] // Запоріз. правда. — 2015. — 5 груд. (№ 141). — С. 1.
15. *Егорова, И.* Боевое знамя получили на Крещатике : [полковник С. Брусов принял Боевое знамя 55-й артбригады и вспомнили погибших бойцов в зоне АТО] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 27 авг. (№ 124). — С. 19.
16. *Олейник, С.* «Мы называем ее мамой полка» : [боевые товарищи бойца В. Катанова, погибшего год назад под Старобешеве, чувствуют постоянную поддержку Марии Григорьевны] / Светлана Олейник // Индустр. Запорожье. — 2015. — 27 авг. (№ 124). — С. 4.
17. *Егорова, И.* «Нас просто сдали как пацанов» : [сослуживцы Виктора Катанова не забывают его мать] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 13 авг. (№ 117). — С. 13, 23.
18. *Зинченко, А.* «Сына тяжело ранило за 20 минут до объявления перемирия» : [в зоне АТО погиб В. Катанов] / Анна Зинченко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 14 мая (№ 67). — С. 11.
19. *Аблицова, А.* У запорожанки Марии Катановой война забрала единственного сына / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 12 февр. (№ 7). — С. 6.
20. *Ожгихин, С.* Сыночки : [мать погибшего бойца В. Катанова решила посвятить свою жизнь чужим детям] / Сергей Ожгихин // Правда. — 2014. — 11 дек. (№ 57). — С. 4.
21. *Життя за Україну* : [В. В. Катанов, є фото] // Запоріз. правда. — 2014. — 21–25 верес. (№ 109–110). — С. 10.
22. *Семенова, Д.* Он всегда улыбался / Диана Семенова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 6 сент. (№ 130). — С. 4.

23. *Аблицова, А.* Война на Донбассе забрала жизни еще четверых запорожцев : [В. Катанов] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 4 сент. (№ 36). — С. 6.
24. *Безрук, А.* Запорожье прощается со своими героями / МИГ. — 2014. — 4 сент. (№ 36). — С. 5.
25. В зоне АТО снова погибли запорожцы // МИГ. — 2014. — 28 авг. (№ 35). — С. 5.
26. Счет погибших пошел на десятки : [В. Катанов, Ю. Дячков] // Наше время плюс. — 2014. — 28 авг. (№ 35). — С. 3.
27. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 01 січня 2015–2017 р. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдат Катанов В. В. (по смертно), згідно розпорядж. голови обл. ради від 14.03.2016 р. № 37-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Киреев Максим
(24.07.1986–25.07.2015)

Максим Киреев народився 24 липня 1986 року. До 14 років мешкав у м. Енергодарі, потім родина переїхала до с. Водяного Кам'янсько-Дніпровського району Запорізької області, де Максим закінчив ЗОШ. У 2008 році Киреев одружився і переїхав до м. Кам'янка-Дніпровська, де працював дільничним.

14 червня 2014 року Максим Киреев добровольцем пішов служити в батальйон «Скіф» Нацгвардії України. Службу ніс на блокпосту в с. Розівці, де отримав 2 грудня 2014 року поранення від розриву гранати. У результаті розриву позбувся ока і пальців на руках, а також осколкове поранення голови. Сім днів Максим перебував у стані коми в дніпропетровській лікарні ім. Мечникова. Вжив. У подальшому Киреев був звільнений. Вважаючи звільнення несправедливим, Максим звернувся до суду. Не витримавши бюрократичної тяганини, покінчив життя самогубством.

Поховали Максима Киреева 27 липня 2015 року в селі Водяному.

Література

1. Овдиенко, И. На мероприятии ко Дню защитника Украины в мэрии награды вручили военнослужащим частей 3033 и 3042 : [и вспомнили погибших энергодаровцев : в т. ч. М. Киреева] / Ирина Овдиенко // РосТ. — 2016. — 20 окт. (№ 40). — С. 8.
2. Міллер, Л. Перший на Запоріжжі пам'ятник Героям нашого часу відкрили в Енергодарі : [на стенді є фото М. Киреева] / Любов Міллер // Мы и наше время. — 2015. — 1 окт. (№ 36). — С. 9.

Кириченко Євгеній Олександрович (03.03.1988–14.02.2015)

Є. О. Кириченко, старший солдат, народився 3 березня 1988 року в м. Мелітополі Запорізької області. Закінчив ЗОШ № 4, 2006 року – Мелітопольське професійно-технічне училище № 10 і восени був призваний на строкову службу, яку проходив у 72-й механізованій бригаді в Білій Церкві. Як контрактник Євген почав службу 24 квітня 2013 року у військовій частині А3840 Мелітополя, на базі якої було сформовано саперний підрозділ для розмінування колишньої артбази поблизу Новобогданівки. За виконання цих робіт був нагороджений знаком «За розмінування».

7 лютого 2015 року на військовому полігоні «Широкий Лан» (Миколаївська область), під час розмінування ділянки після навчальних стрільб у Євгена в руках розірвалася граната РПГ-7. З важкими пораненнями солдата було доставлено до Військово-медичного клінічного центру Південного регіону м. Одеси. Тиждень лікарі боролись за його життя, але 14 лютого 2015 року Євген Кириченко помер у реанімаційному відділенні.

Поховали Є. О. Кириченка в м. Мелітополі Запорізької області.

13 лютого 2016 року у м. Мелітополі відбулося відкриття меморіальної дошки на фасаді ЗОШ № 4, де навчався Є. О. Кириченко.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії

- «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Из змісту : Кириченко Є. О. — С. 110.
2. Школьники вспоминали защитника : [ООШ № 4] // Мелитоп. ведомости. — 2017. — 10–16 мая (№ 19). — С. 2.
 3. Мемориальная доска в честь сапера : [на фасаде Мелитоп. СШ № 4 установили мемор. доску] // МИГ. — 2016. — 18 февр. (№ 7). — С. 3.
 4. *Погодина, М.* В честь погибшего бойца установили памятную доску : [на здании Мелитоп. ООШ № 4] / Маргарита Погодина // Наш город плюс. — 2016. — 17–24 февр. (№ 7). — С. 7.
 5. *Черныш, В.* Дождем природа плакала, когда героя вспоминали : [13 февр. 2016 года на здании Мелитоп. СШ № 4 открыли мемор. доску погибшему саперу Е. Кириченко] / Владимир Черныш // Мелитоп. ведомости. — 2016. — 17–23 февр. (№ 8). — С. 7.
 6. Мелитополь : [13 февр. 2016 года в ООШ № 4 открыта мемор. доска саперу Е. Кириченко] // Надежда. — 2016. — 17–23 февр. (№ 8). — С. 2.
 7. *Золотов, В.* Герои не умирают! : [18 февр. Мелитополь простился с бойцом АТО — Евгением Кириченко] / Вадим Золотов // Новый день. — 2015. — 25 лют. (№ 54–58). — С. 7.
 8. *Данилина, Е.* Случилось то, что не должно было случиться : [погиб Е. Кириченко] / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 21 февр. (№ 27). — С. 5.
 9. Герої не вмирають! : [Є. Кириченко] // Запоріз. правда. — 2015. — 19 лют. (№ 18–19). — С. 3.
 10. Погибли сапер и артиллерист : [мелитоп. контрактник Е. Кириченко и командир орудия 55-й запорож артбригады сержант Е. Дужик] // МИГ. — 2015. — 19 февр. (№ 8). — С. 4.
 11. *Аблицова, А.* Запорожская область в боях на Донбассе потеряла пятеро бойцов : [Е Кириченко] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 19 февр. (№ 8). — С. 5.
 12. *Егорова, И.* Артбригада потеряла троих бойцов : [А. Говоруху, Е. Дужика, Е. Кириченко] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 19 февр. (№ 25). — С. 19.
 13. *Ольховская, Ю.* Мелитополь потерял еще одного своего сына : [от полученных ранений скончался сапер инженерно-сапер-

- ного взводу Е. Кириченко] / Юлия Ольховская // Мелитоп. ведомости — 2015. — 18–24 февр. (№ 8). — С. 2.
14. Убит войной : [Е. Кириченко] // Главная газета Мелитополя. — 2015. — 18–24 февр. (№ 7). — С. 20.
15. Данилина, Е. Возле портрета Евгения Кириченко в его родной школе — почетный караул : [мелитоп. ООШ № 4] / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 17 февр. (№ 24). — С. 3.

Клевчук Иван В'ячеславович
(25.10.1995–29.08.2014)

І. В. Клевчук, старший солдат, народився 25 жовтня 1995 року в смт Новомиколаївці Запорізької області. У 2013 році закінчив Новомиколаївську ЗОШ № 1.

28 жовтня 2013 року був призваний на військову службу за контрактом Вільнянсько-Новомиколаївським ОРВК Запорізької області до в/ч А1302 (смт Черкаське) кулеметником першого механізованого відділення третього механізованого взводу сьомої механізованої роти.

І. В. Клевчук загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з оточення поблизу м. Іловайська Донецької області. Поховали 4 вересня 2014 року у смт Новомиколаївці Запорізької області.

24 жовтня 2014 року на приміщенні Новомиколаївської спеціалізованої ЗОШ № 1 I–III ступенів встановлено меморіальну дошку пам'яті Івана Клевчука.

Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі І. В. Клевчук нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

21 вересня 2017 року старший солдат І. В. Клевчук нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій

- на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Клевчук І. В. — С. 63.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 14 листоп. 2014 року № 873 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 3 груд. (№ 46). — С. 13. — Ут. ч. старшого солдата Клевчука Івана В'ячеславовича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
 3. [Старший солдат — Клевчук І. В., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 167.
 4. Його ім'я не згасне поміж нас : [на приміщенні Новомикол. СЗОШ № 1 встановлено мемор. дошку пам'яті І. Клевчука, який навчався у цій школі] // Наше життя. — 2016. — 20 жовт. (№ 83). — С. 1.
 5. Почтили пам'ять погибших под Іловайском : [І. Клевчук] // МИГ. — 2016. — 1 сент. (№ 35). — С. 3.
 6. Земляки відкрили меморіальну дошку на честь Івана Клевчука : [17 жовтня 2016 року у Новомиколаївці на приміщенні Управління соціального захисту населення райдержадміністрації] // Вісті нашого району. — 2016. — 20 жовт. (№ 22). — С. 3.
 7. *Горленко, В.* Схиляємо голови і пам'ятаємо тебе, син грузинського народу, українець Іраклію! : [бойовий побратим Івана Клевчука із Новомиколаївки, який загинув під Іловайськом] / Віктор Горленко // Наше життя. — 2015. — 19 груд. (№ 99). — С. 2.
 8. *Завгородня, І.* Пам'яті загиблих героїв Івана Клевчука та Іраклія Кутелії : [вірш] / І. Завгородня // Наше життя. — 2015. — 19 груд. (№ 99). — С. 2.
 9. Вони полягли за Україну в зоні АТО у 2014-му : [І. Клевчук] // Наше життя. — 2015. — 7 трав. (№ 34–35). — С. 1.
 10. *Егорова, І.* Ждуть. Молиться. Помнить. : [в Запорож'є вшанували погибших воєннослужащих : Говоруху А., Дужика Е., Закревського К., Клевчука І., Третьяка П., Швачко Р.] / Ирина Егорова // Индустр. Запорож'є. — 2015. — 19 марта (№ 40). — С. 1, 3.

11. *Аблицова, А.* Запорожского военного на Донбассе расстрелял российский офицер за невыполнение приказа / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 5 марта (№ 10). — С. 38.
12. Новониколаевский район : [25 февр. 2015 года родителям погибшего под Иловайском И. Клевчука вручили орден «За мужество» III степени] // Надежда. — 2015. — 4–10 марта (№ 10). — С. 1.
13. Батькам загиблого Івана Клевчука вручено орден сина «За мужність» // Наше життя. — 2015. — 28 лют. (№ 16). — С. 1.
14. *Горленко, В.* Новомиколаївка : герої, волонтери, громада : [воїн АТО Іван Клевчук] / Віктор Горленко // Запорізька правда. — 2015. — 7 лют. (№ 14). — С. 1.
15. Герої не вмирають! // Наше життя. — 2014. — 6 груд. (№ 97). — С. 3–4.
16. Президент наградил четырех запорожцев посмертно : [в т. ч. и И. Клевчука] // Миг. — 2014. — 20 нояб. (№ 47). — С. 5.
17. Президент Украины наградил государственными наградами 238 военнослужащих : [орденом «За мужество» III степени посмертно удостоен И. Клевчук] // Запороз.Січ. — 2014. — 20 нояб. (№ 236–238). — С. 3.
18. *Кліювка, Г.* Мрія про армію / Ганна Кліювка // Сіл. вісті. — 2014. — 9 жовт. (№ 112).
19. *Кліювка, Г.* Він захищав Україну / Ганна Кліювка // Запорізька правда. — 2014. — 2–4 жовт. (№ 114). — С. 1.
20. Життя за Україну // Запорізька правда. — 2014. — 21–25 верес. (№ 109–110). — С. 10.
21. Запорожцы прощаются с земляками : [И. Клевчук] // МИГ. — 2014. — 11 сент. (№ 37). — С. 5.
22. *Аблицова, А.* Война на Донбассе забрала жизни девяти запорожцев : погибшие служили в 93 бригаде и 23 батальоне : [И. Клевчук] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 11 сент. (№ 37). — С. 6.
23. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого солдата Клевчука І. В., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Ковалік Олександр Сергійович
(23.08.1972–14.06.2014)

О. С. Ковалік, прапорщик, народився 23 серпня 1972 року у с. Златоустівці Криворізького району Дніпропетровської області. У 1994 році закінчив школу прапорщиків при 755 УЦ (ВПС). Старший повітряний стрілець авіаційної ескадрильї військової частини А3840, на посаді з 10 січня 2008 року.

Загинув близько першої години ночі 14 червня 2014 року при заході на посадку в аеропорту Луганська. Терористами був збитий військово-транспортний літак Іл-76 Повітряних Сил Збройних Сил України, який здійснював перевезення особового складу з метою ротації. Загинуло 9 членів екіпажу та 40 десантників.

Похований О. С. Ковалік 25 липня 2014 року на Новому кладовищі у м. Мелітополі.

Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу О. С. Ковалік нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

У Мелітополі були розміщені скорботні білборди, а в гарнізонному Будинку офіцерів почав працювати міні-музей пам'яті про загиблий екіпаж Іл-76. На роковини трагедії на Новому кладовищі і на території в/ч А3840 воєнно-транспортної авіації відбулося урочисте відкриття меморіальних комплексів льотчикам: О. І. Белому [командир], М. О. Д'якову, І. І. Скочкову, С. А. Телегіну, В. В. Буркавцову, О. В. Козолію, О. А. Павленку, О. С. Коваліку, В. В. Ментусу.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Ковалік О. С. — С. 17.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 20 черв. 2014 р. № 543 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 4 лип. (№ 28). — С. 3. —

- У т. ч. прапорщика Коваліка Олександра Сергійовича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
3. [Прапорщик Ковалік О. С. нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 140.
 4. *Максимова, Я.* Два года в небе : [воспоминания о трагедии Ил-76] / Яна Максимова // Главная газета Мелитополя. — 2016. — 15–21 июня (№ 24). — С. 6.
 5. Почтили память экипажа «Ил-76», сбитого над Луганском : [у мемор. комплекса в мелитопольском авиагородке] // МИГ. — 2016. — 16 июня (№ 24). — С. 4.
 6. *Данилина, Е.* «В действиях экипажа ошибки не было!» / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 18 июня (№ 86). — С. 6, 21.
 7. *Левченко, І.* Біль втрати не стихає... / Ірина Левченко // Запоріж. правда. — 2015. — 18 черв. (№ 67–68). — С. 2.
 8. *Данилина, Е.* Одна семья : [мини-музей, в память об экипаже] / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 16 июня (№ 85). — С. 5.
 9. *Данилина, Е.* Память погибшего год назад экипажа авиаторы почтили в небе / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 13 июня (№ 84). — С. 4.
 10. Життя за Україну : [є фото] // Запоріж. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10.
 11. *Шилин, Д.* Они отдали свою жизнь за Украину... : [в Запорож. облвоенкомате провели День памяти по погибших в зоне АТО] / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2014. — 22 авг. (№ 122). — С. 4.
 12. Памяти героев... // Остров Свободы. — 2014. — 15 авг. (№ 31). — С. 5. — (Помним).
 13. *Кобинець, А.* «...і будуть люди на землі» : [у ніч з 13 на 14 червня в районі аеропорту в м. Луганськ російські бойовики збили військово-транспортний літак Іл-76] / Алла Кобинець // Запоріж. правда. — 2014. — 19 черв. (№ 68–69). — С. 1.
 14. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2014–2017 рр.

[Електронний ресурс]: [в т. ч. прапорщика Коваліка О. С. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

**Коваль Юрій Геннадійович («Директор»)
(02.08.1960–30.07.2016)**

Ю. Г. Коваль народився 2 серпня 1960 року в селі Борисівці Приморського району Запорізької області. Після школи навчався в Омському політехнічному інституті. Жив і працював у м. Бердянську. З самого початку АТО знаходився на передовій у складі добровольчих батальйонів: «Самооборона Бердянська», «ОУН», «ПС», «Карпатська Січ». Був одним із засновників ДБ «Берда», разом з яким брав участь у звільненні с. Широкине. З 6 серпня 2015 року воював у складі 93 ОМБР. Під час утримання шахти Бутівка був двічі поранений. З 6 серпня 2015 року повернувся у стрій командиром бронемашини 93-ї ОМБр ЗСУ (позивний «Директор»).

У ніч з 29 на 30 липня 2016 року в зоні АТО, у районі Лисичанська, Юрій Коваль загинув. У нього залишилися дружина і четверо дітей.

Поховали Юрія Геннадійовича 2 серпня 2016 року в м. Бердянську.

Ю. Г. Коваль нагороджений медаллю «Захисник Вітчизни» (по смертно).

Література

1. У Бердянську відзначили День українського добровольця : [у бердянському музеї «Подвиг» вшанували пам'ять загиблих бійців] // Південна зоря. — 2017. — 16 берез. (№ 11). — С. 2.
2. Участникам АТО вручили нагороди : [медаль «Защитнику Отечества» Ю. Коваль (по смертно)] // Новий день. — 2016. — 23 листоп. (№ 204–207). — С. 6.
3. Военные комиссары вручили награды участникам АТО : [Ю. Коваль – медаль «Защитнику Отечества» (по смертно) — награду получили родные] // МИГ. — 2016. — 17 нояб. (№ 46). — С. 2.

4. Юрій Коваль «Директор» з Бердянська загинув у бою під Лисичанськом // Україна молода. — 2016. — 23 верес. (№ 119).
5. Люди, що нас надихають : [загинув Ю. Коваль] // Запоріж. правда. — 2016. — 11 серп. (№ 31). — С. 9.
6. У Бердянську попрощаються з загиблим в зоні АТО «Директором» // Запороз. Січ. — 2016. — 2 серп. (№ 139). — С. 3.
7. Юра Коваль вернувся в родній Бердянск навсегда : [в зоні АТО погиб «Директор» из Бердянска] // МИГ. — 2016. — 4 авг. (№ 31). — С. 4.
8. Данилина-Левочко Е. Под Лисичанском погиб «Директор» / Екатерина Данилина-Левочко // Индустр. Запорожье. — 2016. — 4 авг. (№ 31). — С. 20.
9. Пам'ять : [Ю. Коваль] // Півд. зоря. — 2016. — 4 серп. (№ 45). — С. 23.
10. *Прядченко, В.* «Это было настоящее пекло!» : [рассказывают бойцы роты «Берда» Ю. Коваль и В. Левада] / Валентина Прядченко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 21 марта (№ 42). — С. 5.

**Ковальов Костянтин Георгійович («Гера»)
(10.05.1958–31.01.2015)**

К. Г. Ковальов, молодший сержант резерву, народився 10 травня 1958 року у м. Запоріжжі. Служив у 2-му батальйоні спеціального призначення НГУ «Донбас» начальником поста збору та обробки інформації.

Загинув К. Г. Ковальов 31 січня 2015 року поблизу міста Вуглегірська Донецької області в ході виконання службово-бойового завдання по вивезенню поранених вояків. Похований у м. Дніпропетровську (Дніпро).

Указом Президента України № 365/2015 від 27 червня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі К. Г. Ковальов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 27 черв. 2015 р. № 365 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 21 лип. (№ 16). — С. 4. — У т. ч. молодшого сержанта Ковальова К. Г. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня].
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту: Ковальов К. Г. — С. 101.

Козлов Микола Володимирович («Матвій») (24.07.1953–23.05.2014)

М. В. Козлов, майор, народився 24 липня 1953 року в м. Кізелі Пермської області (Росія). У 16 років переїхав із батьками на Донеччину. Закінчив військовий навчальний заклад, кадровий військовий, прикордонник. Після відставки переїхав до Запоріжжя, де отримав службову квартиру (1991 р.). Пішов добровольцем (через вік відмовили в мобілізації) до батальйону територіальної оборони Донецької області «Донбас» після того, як до армії призвали сина.

23 травня 2014 року загинув у бою з терористами біля с. Карлівка Мар'їнського району Донецької області, потрапивши у засідку.

Поховали М. В. Козлова у с. Вищетарасівці Томаківського району Дніпропетровської області.

У вересні 2017 року добровольця батальйону «Донбас» М. Козлова нагороджено недержавним орденом «Народний Герой України» (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії

- «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту: Козлов М. В. — С. 15.
2. У Запоріжжі вручили ордени «Народний Герой України» : [у т. ч. відзначили М. В. Козлова «Матвій» (по смертно)] // МИГ. — 2017. — 21 сент. (№ 38). — С. 2.
 3. Запоріжжя вперше приймає «Народних Героїв України» : [орденом нагороджено у т. ч. М. Козлова (по смертно)] // Запоріж. правда. — 2017. — 21 верес. (№ 38). — С. 1.
 4. *Питишкіна, Н.* Область впервые приняла «Народных Героев Украины» : [орденом наградили Н. Козлова (по смертно)] / Наталья Питишкіна // Надежда. — 2017. — 20–26 сент. (№ 38). — С. 3.
 5. *Шилин, Д.* Они отдали свою жизнь за Украину : [в запорожском облвоенкомате провели День памяти по погибшим в зоне АТО] / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2014. — 22 авг. (№ 122). — С. 4.
 6. Памяти героев... // Остров свободы. — 2014. — 15 авг. (№ 31). — С. 5. — (Помним).
 7. *Щербина, М.* Гроб на лафет : [в Запорожье прощались с погибшим бойцом батальона «Донбасс» Н. В. Козловым («Матвей»)] / Максим Щербина // Правда. — 2014. — 29 мая (№ 22). — С. 7.

Козолій Олександр Володимирович
(29.05.1984–14.06.2014)

О. В. Козолій, старший лейтенант, народився 29 травня 1984 року у с. Воздвиженці Приморського краю (Росія). Середню школу закінчив в Коломиї. У 2004 році закінчив Васильківський коледж ВПС. Служив старшим бортовим авіаційним техніком авіаційної ескадрильї 25-ї гвардійської військово-транспортної авіаційної бригади ЗСУ, на посаді з 4 червня 2009 року (Мелітополь).

Загинув близько першої години ночі 14 червня 2014 року при заході на посадку в аеропорту Луганська. Терористами був збитий військово-транспортний літак Іл-76 Повітряних Сил Збройних Сил України, який здійснював перевезення особового складу з метою ротації. Загинуло 9 членів екіпажу та 40 десантників.

Поховали О. В. Козолія 25 липня 2014 року на Новому кладовищі у м. Мелітополі Запорізької області.

Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу О. В. Козолій нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (по смертно).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Луганського аеропорту» (по смертно).

У Мелітополі були розміщені скорботні білборди, а в гарнізонному Будинку офіцерів почав працювати міні-музей пам'яті про загиблій екіпаж Іл-76. На роковини трагедії на Новому кладовищі і на території в/ч А3840 воєнно-транспортної авіації відбулося урочисте відкриття меморіальних комплексів льотчикам: О. І. Белому [командир], М. О. Д'якову, І. І. Скочкову, С. А. Телегіну, В. В. Буркавцову, О. В. Козолію, О. А. Павленку, О. С. Коваліку, В. В. Ментусу.

14 серпня 2014 року Олександрю Козолію було присвоєно звання «Почесний громадянин Коломиї» (по смертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Козолій О. В. — С. 17.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 20 черв. 2014 р. № 543 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 4 лип. (№ 28). — С. 3. — У т. ч. старшого лейтенанта Козолія Олександра Володимировича нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (по смертно).
3. [Старший лейтенант Козолій О. В. нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (по смертно) згідно з Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 140.

4. *Максимова, Я.* Два года в небе : [воспоминания о трагедии Ил-76] / Яна Максимова // Главная газета Мелитополя. — 2016. — 15–21 июня (№ 24). — С. 6.
5. Почтили память экипажа «Ил-76», сбитого над Луганском : [у мемор. комплекса в мелитопольском авиагородке] // МИГ. — 2016. — 16 июня (№ 24). — С. 4.
6. *Данилина, Е.* «В действиях экипажа ошибки не было!» / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 18 июня (№ 86). — С. 6, 21.
7. *Левченко, І.* Біль утрати не стихає... / Ірина Левченко // Запоріж. правда. — 2015. — 18 черв. (№ 67–68). — С. 2.
8. *Данилина, Е.* Одна семья : [мини-музей, в память об экипаже] / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 16 июня (№ 85). — С. 5.
9. *Данилина, Е.* Память погибшего год назад экипажа авиаторы почтили в небе / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 13 июня (№ 84). — С. 4.
10. Вдовы погибших летчиков получили ордера на квартиры : [вдова гвардии ст. лейтенанта А. Козолия Оксана] // МИГ. — 2015. — 26 февр. (№ 9). — С. 4.
11. Життя за Україну : [є фото] // Запоріж. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 11.
12. *Шилин, Д.* Они отдали свою жизнь за Украину... : [в Запорож. облвоенкомате провели День памяти по погибшим в зоне АТО] / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2014. — 22 авг. (№ 122). — С. 4.
13. Памяти героев... // Остров Свободы. — 2014. — 15 авг. (№ 31). — С. 5. — (Помним).
14. *Кобинець, А.* «...і будуть люди на землі» : [у ніч з 13 на 14 червня в районі аеропорту в м. Луганськ бойовики збили військово-транспортний літак Іл-76] / Алла Кобинець // Запоріж. правда. — 2014. — 19 черв. (№ 68–69). — С. 1.
15. *Ольховская, Ю.* Последний полёт «Соколов» : [самый молодой член погибшего экипажа Ил-76 А. Козолий] / Юлия Ольховская // Мелитоп. ведомости. — 2014. — 18–24. — (№ 25). — С. 1–2.
16. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 01 січня 2015–2017 р. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого солдата Козолій І. М.

(посмертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

**Колесніченко Сергій Володимирович
(23.09.1981–16.03.2015)**

С. Н. Колесніченко, старший сержант, народився 23 вересня 1981 року у м. Приморську Запорізької області. У 1999 році закінчив Приморський ліцей, 2002 – Вище професійне училище № 40 (м. Мелітополь). Служив у ЗСУ з 1999 року. Сергій Колесніченко – головний сержант взводу спостереження та технічних засобів розвідки 30-ї окремої механізованої бригади (Новоград-Волинський).

С. В. Колесніченко загинув 16 березня 2015 року поблизу села Нижнє Лозове Донецької області. Автомобіль УАЗ із розвідниками підірвався на фугасі терористів.

Поховали його у м. Приморську, залишилися дружина та двоє синів.

Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі С. В. Колесніченко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

У Приморському регіональному українсько-болгарському ліцеї увічнили пам'ять випускника 1999 року, старшого сержанта взводу розвідки 30-ї окремої мехбригади Сергія Колесніченка. Право відкрити меморіальну дошку надали кращим учням та активістам шкільного парламенту.

27 листопада 2017 року старший сержант С. В. Колесніченко нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради

- Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Колесніченко С. В. — С. 117.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 15 трав. 2015 р. № 270 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 черв. (№ 13). — С. 11. — У т. ч. старшого сержанта Колесніченка С. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).
 3. Герої України : [серед інших – старший сержант Колесніченко С. В., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо) згідно з Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 160.
 4. *Гладченко, О.* Їм у віках судилося безсмертя...: [в Ногайському коледжі ТДАТУ пройшов урок мужності, на якому вшанували хвилиною мовчання бійців АТО С. Шилова та С. Колесніченка] / Олена Гладченко, Тетяна Махотка // ЮГ-інформ. — 2017. — 21 сент. (№ 38). — С. 7.
 5. Семенов, Л. Обласна влада вручила ключі від квартир сім'ям 11 героїв АТО / Леонід Семенов // Запоріз. правда. — 2015. — 10 груд. (№ 142–143). — С. 2.
 6. Аблицова, А. В Запорож'є сім'ї погиблих АТОшників отримують квартири : [С. Колесніченко] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С. 37.
 7. *Семенов, Л.* Областная власть вручила квартиры семьям 11-ти героев АТО : [семье С. Колесніченко] / Леонид Семенов // МИГ. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С. 29.
 8. «Україна — це ми» : [родина загиблого воїна отримала квартиру] // Запоріз. правда. — 2015. — 5 груд. (№ 141). — С. 1.
 9. Мемориальные доски в честь героев АТО : [в Примор. региональном укр.-болгарском лицее открыли мемор. доску в честь ст. сержанта С. Колесніченко] // Наше время плюс. — 2015. — 10 сент. (№ 36). — С. 3.
 10. *Булгак, В.* В добрый путь, лицеисты : [1 сент. в Примор. лицее увековечили память погибшего в зоне АТО выпускника этого учебного учреждения С. В. Колесніченко] / Валентина Булгак // Примор. степь. — 2015. — 5 сент. (№ 36). — С. 8.

11. Вклонилися землякам – героям АТО : [С. Колесніченко] // Запоріж. правда. — 2015. — 5 верес. (№ 102). — С. 2.
12. Диденко, Ю. Погибшим Героям установили меморіальні дошки : [С. Колесніченко и С. Шилову] / Юлія Диденко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 5 сент. (№ 130). — С. 6.

Коломійчук Сергій Вікторович
(22.07.1981–08.09.2017)

С. В. Коломійчук народився 22 липня 1981 року в селі Куманівці Козятинського району Вінницької області. Згодом родина переїхала до села Переможне Якимівського району Запорізької області. Вищу освіту Сергій одержав у Мелітопольському державному педагогічному університеті. Мешкав у м. Мелітополі Запорізької області. Військовослужбовець 23-го ОМПБ «Хортиця» 56-ї ОМПБр.

Доброволець першої хвилі мобілізації (2014 р.). Учасник АТО, воював в районі Маріуполь – Новоазовськ. Після того як 5 вересня 2014 року загинули троє бійців 23-го батальйону поблизу с. Комінтернове (нині Пікузи), двічі намагався вчинити самогубство. Пройшов курс лікування у стаціонарі психіатрії. За рік до демобілізації Сергій вступив на військову службу за контрактом.

8 вересня 2017 року Сергій Коломійчук покінчив життя самогубством. Похований 12 вересня 2017 року в селищі Переможне Якимівського району Запорізької області.

Залишилися дружина і маленька дитина.

Література

1. Памяти земляка : [Коломійчук Сергей Вікторович (22.07.1981–08.09.02017) боец 23-го батальона] // Слово трудівника. — 2017. — 16 верес. (№ 54). — С. 14.
2. Боец АТО из Мелитополя свел счеты с жизнью // Наш город плюс. — 2017. — 13 сент. (№ 37). — С. 4.
3. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Комар В'ячеслав Степанович
(26.04.1984–05.09.2014)

В. С. Комар, старший солдат, народився 26 квітня 1984 року в с. Любецьке Новомиколаївського району Запорізької області. Мав базову середню освіту. Закінчив дев'ять класів Любецької ЗОШ у 2000 році. 23 травня 2002 року призваний на строкову службу Новомиколаївським РВК Запорізької області.

28 квітня 2014 року призваний на військову службу за мобілізацією Вільнянсько-Новомиколаївським ОРВК до в/ч А1978 м. Запоріжжя. З першого червня 2014 року брав участь в АТО, з 25 червня 2014 року перебував на посаді командира відділення в/ч пп ВО131 м. Маріуполя.

5 вересня 2014 року помер від важкого уламкового поранення в груди під час несення військової служби поблизу с. Комінтернове Маріупольського району Донецької області.

Похований В. С. Комар 9 вересня 2014 року в селі Любецьке Новомиколаївського району Запорізької області.

Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі В. С. Комар нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Військовослужбовець В. С. Комар нагороджений також орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Комар В. С. — С. 78.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 4 черв. 2015 року № 311 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 лип. (№ 15). — С. 3. — У т. ч. старшого солдата Комара В. С. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

3. Герої України : [серед інших — старший солдат Комар В. С., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 180.
4. *Воронова, І.* Новомиколаївці вшанували пам'ять загиблих воїнів / Інеса Воронова // Вісті нашого району. — 2016. — 20 жовт. (№ 22). — С. 1, 3.
5. *Воронцова, О.* Народ і армія разом : [В. Комар нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно)] / Олександра Воронцова // Запоріз. правда. — 2016. — 28 квіт. (№ 16). — С. 8.
6. *Егорова, І.* Служба и дружба : [упоминається о погибших бойцах 23-го батальона ТРО : Ю. Демидов, В. Комар, Е. Москаленко, В. Попов] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2016. — 22 сент. (№ 38). — С. 21–22.
7. *Горленко, В.* На місці, де поліг Герой... : [5 серп. 2014 року під Маріуполем загинув боєць] / Віктор Горленко // Наше життя. — 2015. — 5 груд. (№ 95). — С. 2.
8. *Горленко, В.* В'ячеславу Комару присвячуємо : [вірш] / Віктор Горленко // Наше життя. — 2015. — 5 груд. (№ 95). — С. 2.
9. *Миллер, Л.* «Нам этот бой не забудь нипочем...»: [погиб В. Комар] / Любовь Миллер // Мы и наше время. — 2015. — 3 сент. (№ 32). — С. 3.
10. Вони полягли за Україну в зоні АТО у 2014-му : [В. Комар] // Наше життя. — 2015. — 7 трав. (№ 34–35). — С. 1.
11. *Диденко, Ю.* «Они стали нашей семьей»: [о бойцах 23-го батальона и о погибших : В. Комар, Ю. Демидов, В. Попов] / Юлия Диденко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 27 марта (№ 45). — С. 6.
12. *Горленко, В.* Новомиколаївка : герої, волонтери, громада : [воїн АТО В. Комар] / Віктор Горленко // Запоріз. правда. — 2015. — 7 лют. (№ 14). — С. 1.
13. «...Я любив вас усіх, та найбільше любив Україну. Певно, то є найбільша „провина“ моя» : [спогади рідної сестри В. Комара] // Наше життя. — 2014. — 6 груд. (№ 97). — С. 3.
14. Життя за Україну : [В. Комар, є фото] // Запоріз. правда. — 2014. — 21–25 верес. (№ 109–110). — С. 10–11.

15. Запорожці прощаються с земляками : [В. Комар] // МИГ. — 2014. — 11 сент. (№ 37). — С. 5.
16. *Егорова, И.* С автоматами на «Грады» ийти невозможно! : [погиб В. Комар] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 11 сент. (№ 132). — С. 1, 4.
17. Потери в АТО продолжаются : [В. Комар] // Наше время плюс. — 2014. — 11 сент. (№ 37). — С. 2.
18. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого солдата Комара В. С. (помертньо), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.04.2016 р. № 79-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Корнєв Артем Ігорович
(12.05.1991–29.10.2014)

А. І. Корнєв, старший матрос, народився 12 травня 1991 року у м. Пологах. У 2008 році закінчив 11 класів Пологівської ЗОШ, вступив до Мелітопольського коледжу залізничного транспорту (на спеціальність «помічник машиніста»), який закінчив у 2009 році із червоним дипломом. На рахунку А. Корнєва більше двадцяти стрибків із парашутом, мав звання чемпіона України з пауерліфтингу. Артем гідно представляв Пологівщину на різноманітних спортивних змаганнях і навіть став кандидатом у майстри спорту з бігу на довгі дистанції.

6 жовтня 2009 року призваний на військову службу за контрактом у військову частину 1414 на посаду снайпера. 11 жовтня 2012 року був звільнений з військової служби. 25 лютого 2013 року призваний на військову службу за контрактом у військову частину А 2777 першого окремого батальйону морської піхоти, служив у Феодосії. Після анексії Криму пішов служити в зону АТО.

29 жовтня 2014 року російські збройні формування обстріляли смт Талаківку зі 152-мм артилерії та РСЗВ «Град». Снарядами накрило бронемашину морських піхотинців, яка вибухнула. Артем втратив обидві ноги, був доставлений до лікарні в Маріуполь, близько 19-ї години він помер в лікарні.

Похований А. І. Корнеєв 1 листопада 2014 року у Пологах, залишилися батьки, брат-студент та маленький синочок Ваня.

Указом Президента України № 144/2015 від 14 березня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, А. І. Корнеєв нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

5 грудня 2014 року в пологівській гімназії «Основа» відбулося відкриття меморіальної дошки випускнику цього навчального закладу А. Корнеєву, який загинув в зоні АТО.

29 жовтня 2015 року в пологівській спортивній школі відбулись змагання на першість ДЮСШ з пауерліфтингу пам'яті Артема Корнеєва. Турнір проводять вже вдруге.

21 вересня 2017 року старший матрос А. І. Корнеєв нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Корнеєв А. І. — С. 91
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 14 берез. 2015 року № 144 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 квіт. (№ 9). — С. 16. — У т. ч. старшого матроса Корнеєва А. І. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
3. Герої України : [серед інших – старший матрос Корнеєв А. І., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 144/2015 від 14 березня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], — 2015. — С. 158.
4. Пологовці почитили погибших земляков : [Р. Солов'єва, А. Корнеєва, Д. Шингура] // МИГ. — 2017. — 31 авг. (№ 35). — С. 4.

5. *Осипенко, Н.* Пологівщина пам'ятає своїх героїв : [Д. Шингура, Р. Соловйова, А. Корнева] / Наталія Осипенко // Пологів. вісті. — 2017. — 24 серп. (№ 34). — С. 3.
6. *Осипенко, Н.* Йому б виповнилося 26... якби не війна / Наталія Осипенко // Пологів. вісті. — 2017. — 18 трав. (№ 20). — С. 2.
7. *Бойкова, О.* Україна відзначила День добровольця : [вшанували героїв : Д. Шингура, Р. Соловйова, А. Корнева] / Оксана Бойкова // Пологів. вісті. — 2017. — 15 берез. (№ 11). — С. 8.
8. *Бойкова, О.* Герої не вмирають! : [вшанували пам'ять воїна] / Оксана Бойкова // Пологів. вісті. — 2016. — 2 листоп. (№ 44). — С. 9.
9. Пам'ятний турнір : [29 жовт. 2016 року в Пологів. ДЮСШ відбувся турнір із пауерліфтингу, присвячений пам'яті колишнього вихованця закладу А. Корнева, який загинув в зоні АТО] // Пологів. вісті. — 2016. — 2 листоп. (№ 44). — С. 16.
10. *Бойкова, О.* У гімназії «Основа» урочисто відкрили кабінет патріотичного виховання : [та кабінет пам'яті Артема Корнева] / О. Бойкова // Пологів. вісті. — 2016. — 2 черв. (№ 22). — С. 3.
11. Міська влада вшанувала пам'ять Артема Корнева : [одну із вулиць м. Пологи перейменували на честь А. Корнева, морського піхотинця, який загинув 29 жовтня 2014 року в зоні АТО] // Пологів. вісті. — 2016. — 25 лют. (№ 8). — С. 2.
12. *Донець, А.* У гімназії «Основа» зібрали кошти на відкриття музею Артема Корнева та воїнів АТО / А. Донець // Пологів. вісті. — 2015. — 17 груд. (№ 51). — С. 9.
13. В Пологах почили пам'ять учасника АТО // Мрія. — 2015. — 4 нояб. (№ 42). — С. 4.
14. *Шапка, К.* Пологівці вшанували пам'ять героя-земляка Артема Корнева / Катерина Шапка // Районка. — 2015. — 4 листоп. (№ 44). — С. 5.
15. Пологовський район : [сім'я погибшого в АТО А. Корнева получила орден «За мужество» III степени, котрым он награжден посмертно] / Надежда. — 2015. — 2–8 сент. (№ 36). — С. 1.
16. *Бевзюк, О.* Орден «За мужність» вручили батькам Артема Корнева / Оксана Бевзюк // Районка. — 2015. — 26 серп. (№ 34). — С. 5.
17. *Слабишева, Л.* Герої не вмирають : [в гімназії «Основа» відкрили мемор. дошку випускнику гімназії А. Корневу, старшому сержанту морської піхоти, який загинув в зоні АТО] / А. Слабишева // Пологів. вісті. — 2014. — 11 груд. (№ 50). — С. 9.

18. Вірний присязі і кожному з нас // Пологи́в. ві́сті. — 2014. — 6 листо́п. (№ 45). — С. 9.
19. Життя за Україну : [А. Корне́в, є фото] // Запо́різ. пра́вда. — 2014. — 6 листо́п. (№ 127–128). — С. 11.
20. *Аблицова, А.* Под Мариуполем погиб еще один запорожец / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 6 ноя́б. (№ 45). — С. 5.
21. *Бевзюк, О.* До останнього подиху українець / Оксана Бевзюк // Районка. — 2014. — 5 листо́п. (№ 45). — С. 1, 6. — [є фото].
22. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого матроса Корне́ва А. І., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Кравцов Роман Анатолійович
(26.12.1979–28.08.2014)

Р. А. Кравцов, старший солдат, народився 26 грудня 1979 року в Запоріжжі. Освіта – неповна середня. Працював на Запорізькому електровозоремонтному заводі слюсарем. Його військова кваліфікація – механік телефонних станцій і телефонної апаратури.

Призваний під час мобілізації 2 квітня 2014 року Комунарським РВК у команду В2830 (в/ч А1302).

Загинув 28 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського «котла» на дорозі в районі с. Новокатеринівка. 2 вересня 2014 року тіло Романа разом із тілами 87 інших загиблих в Іловайському «котлі» було перевезено до запорізького моргу. Був упізнаний бойовими товаришами та родичами.

Похований Р. А. Кравцов 5 вересня 2014 року на кладовищі смт Балабине Запорізької області.

Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Р. А. Кравцов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

24 травня 2016 року в Запорізькій школі № 23 відкрили меморіальну дошку на честь воїна АТО Р. А. Кравцова, який загинув під час виходу з Іловайського «котла».

9 листопада 2016 року старший солдат Р. А. Кравцов нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту: Кравцов Р. А. — С. 64.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 14 листоп. 2014 року № 873 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 3 груд. (№ 46). — С. 13. — У т. ч. старшого солдата Кравцова Романа Анатолійовича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
3. [Старший солдат Кравцов Р. А. нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 168.
4. Почтили пам'ять погибших под Іловайском : [Р. Кравцова] // МИГ. — 2016. — 1 сент. (№ 35). — С. 3.
5. Запорожцям, погибшим в АТО, открыли мемориальные доски : [Р. А. Кравцову на здании школы № 23] // МИГ. — 2016. — 26 мая (№ 21). — С. 4.
6. У Запоріжжі вшанували пам'ять героїв АТО : [у Комунар. р-ні м. Запоріжжя відкрили пам'ятний знак на ЗОШ № 23 Р. Кравцову] // Наша жизнь. — 2016. — 26 мая (№ 21). — С. 3.
7. Семенов, Л. Областная власть вручила квартиры семьям 11-ти героев АТО : [семье Р. Кравцова] / Леонид Семенов // МИГ. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С. 29.

8. *Аблицова, А.* В Запорозьє сем'яи погибших АТОшников получают квартиры : [Р.Кравцова] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С. 37.
9. *Семенов, Л.* Обласна влада вручила ключі від квартир сім'ям 11 героїв АТО / Леонід Семенов // Запоріз. правда. — 2015. — 10 груд. (№ 142–143). — С. 2.
10. «Україна — це ми»: [родина загиблого воїна Р. Кравцова отримала ключі від квартири] // Запоріз. правда. — 2015. — 5 груд. (№ 141). — С. 1.
11. *Логанов, Є.* Пам'ятаємо, пишаємось! : [Р. Соловійов, А. Перов, Р. Кравцов] / Євген Логанов // Запоріз. правда. — 2015. — 7 берез. (№ 26). — С. 1.
12. Президент нагородив чотирьох запорожцев посмертно : [в т. ч. и Р. Кравцова] // МИГ. — 2014. — 20 нояб. (№ 47). — С. 5.
13. Президент Украины наградил государственными наградами 238 военнослужащих : [орденом «За мужество» III ступеня посмертно нагажден Р. Кравцова] // Запороз.Січ. — 2014. — 20 нояб. (№ 236–238). — С. 3.
14. Життя за Україну : [Кравцов Р. А., є фото] // Запоріз. правда. — 2014. — 21–25 верес. (№ 109–110). — С. 10.
15. Запорожцы прощаются с земляками : [Р. Кравцов] // МИГ. — 2014. — 11 сент. (№ 37). — С. 5.
16. *Аблицова, А.* Война на Донбассе забрала жизни девяти запорожцев : погибшие служили в 93 бригаде и 23 батальоне : [Р. Кравцов] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 11 сент. (№ 37). — С. 6.
17. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 01 січня 2015–2017 р. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого солдата Кравцова Р. А. (посмертно), згідно розпорядж. голови обл. ради від 09.11.2016 р. № 404-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Кравченко Андрій Анатолійович
(24.02.1987–21.06.2014)

А. А. Кравченко, старший солдат, народився 24 лютого 1987 року. Закінчив Запорізький металургійний лицей за спеціальністю «прокатник», працював на комбінаті «Запоріжсталь». У 2005 році призваний на строкову службу до Чернігівської області у розвідбатальйон. Після служби повернувся на завод. У 2013 році перейшов працювати на «Дніпроспецсталь». Був призваний під час мобілізації 2 квітня 2014 року до 93-ї окремої механізованої бригади у смт Черкаське Дніпропетровської області, служив піхотинцем.

Загинув на наступний день після оголошення перемир'я. Трапилося це вдень, 21 червня 2014 року під час виконання бойового завдання неподалік райцентру Добропілля в Донецькій області – майже на кордоні з Дніпропетровськом. Армійська колона потрапила до засідки, влаштованої терористами. Андрій загинув від поранення в голову.

Поховали А. А. Кравченка 23 червня 2014 року на кладовищі Павло-Кічкаса м. Запоріжжя. Залишилися мати, дружина та двоє дітей.

Указом Президента України № 599/2014 від 19.07.2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, А. А. Кравченко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

У березні 2016 в Запоріжжі відкрито меморіальну дошку пам'яті Андрія Кравченка.

28 листопада 2016 року старший солдат А. А. Кравченко нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту: Кравченко А. А. — С. 24.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 19 лип. 2014 року № 599 // Офіційний вісник

- Президента України. — 2014. — 4 серп. (№ 33). — С. 18. — У т. ч. старшого солдата Кравченка Андрія Анатолійовича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
3. [Старший солдат Кравченко А. А. нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 599/2014 від 19 липня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 142.
 4. *Аблицова, А.* Погибший на фронте Андрей Кравченко навещает жену во снах / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 22 янв. (№ 4). — С. 6.
 5. *Федоринова, А.* Крик души! Держитесь, ребята, вы – наши герои! : [вспоминали А. Кравченко] / Анна Федоринова, Павел Веселков // Электрометаллург. — 2014. — 26 сент. (№ 36). — С. 8.
 6. *Безрук, А.* Героев наградили посмертно : [А. Кравченко] / Андрей Безрук // МИГ. — 2014. — 11 сент. (№ 37). — С. 5
 7. Ордени загиблих героїв отримали їхні рідні : [орден «За мужність» III ступеня отримала Ю. Кравченко – вдова Андрія] // Электрометаллург. — 2014. — 5 сент. (№ 33). — С. 14.
 8. Життя за Україну : [А. Кравченко, є фото] // Запоріж. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10.
 9. За мужество : [сім'я погибших героїв А. Кравченко и А. Заики получили их награды – ордена «За мужество» III степени] // Правда. — 2014. — 4 сент. (№ 36). — С. 2.
 10. *Кобинець, А.* «Нема більшої любові, аніж покласти своє життя за ближнього» : [в облвійськкоматі вручили нагороди сім'ям загиблих у зоні АТО О. Заїки та А. Кравченка] / Алла Кобинець // Запоріж. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 2.
 11. Награды получают родные : [наградили посмертно ст. солдата А. Кравченко] // Индустр. Запорожье. — 2014. — 24 июля (№ 105). — С. 3.
 12. *Пилия, Н.* С чего начинается Родина? / Наталья Пилия // Феросплавник. — 2014. — 4 лип. (№ 12). — С. 1, 3.
 13. *Безрук, А.* На Кичкасе простились с Андреем Кравченко, погибшим на Донбассе / Андрей Безрук // МИГ. — 2014. — 26 июня (№ 26). — С. 5.

14. Носков, В. Небесный батальон : [в Запорожье простились с А. Кравченко] / Владимир Носков // Правда. – 2014. – 26 июня (№ 26). – С. 5.
15. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого солдата Кравченка А. А. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 28.11.2016 р. № 466-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. – Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

**Кучерков Микола («Танк»)
(09.01.1990–29.04.2017)**

М. Кучерков, солдат, народився 9 січня 1990 року у с. Новоспаському Приазовського району Запорізької області. Мешкав у м. Мелітополі.

З початку бойових дій у 2014 році добровольцем пішов до військкомату, служив у 37-му ОМПБ «Запоріжжя». Після мобілізації за кілька місяців повернувся на військову службу за контрактом у 23 ОМПБ «Хортиця» 56-ї ОМБр.

Микола Кучерков дістав кульове наскрізне проникаюче поранення черевної порожнини від кулі снайпера в промзоні м. Авдіївка Донецької області. Операція тривала більше 5 годин, але врятувати життя не вдалося, Микола Кучерков помер 29 квітня 2017 року в лікарні м. Авдіївки.

За роки військових дій на Донбасі боєць пройшов Новобахмутівку, Авдіївку, Первомайськ, Широкине, Талаківку, Сартану та інші.

Поховали М. Кучеркова 2 травня 2017 року в селі Новоспаське Приазовського району Запорізької області.

Література

1. Моргун, Ю. Помним. Скорбим. Преклоняємся : [распоряжением председателя ОГА награжден медалью «За развитие Запорожского края» участник АТО Н. Н. Кучерков (по смертно)] / Ю. Моргун // Приазов. новь. – 2017. – 24 июня (№ 48). – С. 2.
2. Наш земляк погиб под Авдеевкой // Мелитоп. ведомости. – 2017. – 10–16 мая (№ 19). – С. 5.

3. «Танка» с нами уже нет...// Приазов. новь. — 2017. — 6 мая (№ 34–35). — С. 3.
4. *Воронцова, О.* Люди, які нас надихають : [у с.Новоспаське попрощалися з бійцем] / Олександра Воронцова // Запоріз. правда. — 2017. — 4 трав. (№ 18). — С. 8.
5. Погиб боец из Приазовского района // МИГ. — 2017. — 4 мая (№ 18). — С. 3.
6. Приазовский район : [в зоне АТО погиб Н. Кучерков] // Надежда. — 2017. — 3–9 мая (№ 18). — С. 1.
7. Боец погиб от пули снайпера // Новый день. — 2017. — 3 трав. (№ 78–91). — С. 5.
8. *Конда, А.* В зоне АТО снайпер убил нашего земляка : [бойца Н. Кучеркова] / Анастасия Конда // Наш город плюс. — 2017. — 3 мая (№ 18). — С. 5.
9. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс]// Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Кушов Руслан Бахрікулович
(21.02.1977–14.08.2014)

Р. Б. Кушов, сержант, народився 21 лютого 1977 року у с. Маячці Василівського району Запорізької області. Проживав у м. Дніпрорудному. У 1992 році закінчив 9 класів Дніпрорудненської ЗОШ № 2. Після школи, на навчальних курсах отримав спеціальність газозварника. Працював у приватних фірмах. Служив дійсну військову службу в десантних військах у місті Котовськ Одеської області. Останні роки працював у Києві. Учасник Євромайдану. У червні добровольцем пішов у 24-й батальйон територіальної оборони «Айдар». Загинув 13 серпня 2014 року у боях біля с. Хрящевате Краснодонського району Луганської області.

Поховали Р. Б. Кушова у м. Дніпрорудному Запорізької області.

1 вересня 2015 року в Дніпрорудненській школі «Світоч» урочисто відкрили меморіальну дошку на честь пам'яті земляка-героя.

Указом Президента України від 27.06.2015 р. № 365/2015 за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Р. Б. Кушов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

Нагороджений також нагрудним знаком «За оборону Луганського аеропорту» (по смертно) та орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 27 черв. 2015 р. № 365 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 21 лип. (№ 16). — С. 4. — У т. ч. сержанта Кушова Р. Б. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня.
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Из змісту: Кушов Р. Б. — С. 46.
3. Герої України : [серед інших – сержант Кушов Р. Б., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно) згідно з Указом Президента України № 365/2015 від 27 червня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук]. — [2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 182
4. Патриотическое панно установили на стене : [в г. Днепрорудное, на стене общежития профессионального училища, открыли крупнейшее в Запорожской обл. патриотическое панно, посвященное погибшим в зоне АТО Р. Кушову и А. Сергееву] // МИГ. — 2017. — 31 авг. (№ 35). — С. 4.
5. В память о погибших бойцах добробатов : [на доме по ул. Добровольческих батальонов открыли памятную доску] // МИГ. — 2017. — 16 марта (№ 11). — С. 3.
6. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. сержанта Кушова Р. Б. (по смертно), згідно з

розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н]//
Запорізька обласна рада: офіц. сайт.— Режим доступу:
<http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Левківський Віктор Сергійович
(13.10.1965–08.02.2015)

В. С. Левківський, старший лейтенант, народився 13 жовтня 1965 року в селі Возничі Овруцького району Житомирської області. У 1981 році закінчив 8 класів місцевої школи, в 1983 році Лучанківську середню школу з золотою медаллю. Потім вступив до Українського інституту водного господарства м. Рівне.

З 1984 до 1985 рік служив у Збройних Силах України, у 1990 році закінчив інститут. Трудову діяльність почав з посади майстра ПМК № 120 смт Пришиб Михайлівського району Запорізької області. В 1991 році переїхав з родиною до колгоспу «Таврія» в с. Новоданилівці Якимівського району і займав посаду інженера-будівельника. Останні два роки займався особистим селянським господарством.

Призваний 25 квітня 2014 року по мобілізації Якимівським РВК до 23-го окремого мотопіхотного батальйону у званні старшого лейтенанта.

Загинув В. С. Левківський 8 лютого 2015 року під час обстрілу ротного опорного пункту в районі с. Новоселівки Донецької області.

Похований на кладовищі села Новоданилівки Якимівського району 10 лютого 2015 року

Старший лейтенант В. С. Левківський за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії

- «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту: Левківський В. С. — С. 106.
2. Військовослужбовці Якимівського району Запорізької області, які загинули під час антитерористичної операції на сході України // Арестенко Г. П. Книга Пам'яті та військової слави села Червоноармійське. 2-га частина / Г. П. Арестенко. — Мелітополь : Вид. буд. ММД, 2015. — С. 260.
 3. *Бачурін, Р.* Меморіальна дошка герою-земляку : [на будівлі Новоданилівської ЗОШ відкрили мемор. дошку учаснику АТО В. С. Левківському] / Р. Бачурін // Слово трудівника. — 2016. — 21 трав. (№ 28). — С. 1.
 4. *Воронцова, О.* Народ і армія разом : [В. Левківський нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно)] / Олександра Воронцова // Запоріз. правда. — 2016. — 28 квіт. (№ 16). — С. 8.
 5. Життя за Україну : [В. Левківський, є фото] // Запоріз. правда. — 2015. — 26 лют. (№ 21–22). — С. 10.
 6. Акимовський район : [в зоні АТО погіб житель с. Таврія ст. лейтенант В. Левковський] // Надіжда. — 2015. — 18–24 февр. (№ 8). — С. 1.
 7. *Абдурахманова, С.* Герої не вмирають! : [загинув заст. командира роти з технічної частини 23-го окремого мотопіхотного батальйону 93 ОМБр ст. лейтенант В. Левківський] / Світлана Абдурахманова // Запоріз. правда. — 2015. — 12 лют. (№ 15–16). — С. 2.
 8. От мины погіб боец запорожского батальона // Запороз. Січ. — 2015. — 12 лют. — С. 4.
 9. Попрощались с героями : [В. Левковским] // МИГ. — 2015. — 12 февр. (№ 7). — С. 3.
 10. *Аблицова, А.* На Донбассе погібли два запорожских бойца : [В. Левковський, С. Мар'єнко] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 12 февр. (№ 7). — С. 6.
 11. Якимівщина попрощалася із бойовим офіцером // Слово трудівника. — 2015. — 11 лют. (№ 11). — С. 1.
 12. *Волков, Д.* В Акимовском районе простились с офицером, погібшим в зоні АТО / Дмитрий Волков // Мелитоп. ведомости. — 2015. — 11–17 февр. (№ 7). — С. 8.

13. *Егорова, И.* Залетевшая в блиндаж мина убила бойца 23-го батальона : [В. Левковский] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 10 февр. (№ 20). — С. 5.
14. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого лейтенанта Левківського В. С. (помертньо), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.04.2016 р. № 79-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Левченко Євгеній Миколайович
(10.09.1986–14.01.2017)

Є. М. Левченко, сержант, народився 10 вересня 1986 року у Верхній Терсі Гуляйпільського району Запорізької області. Закінчив 11 класів місцевої ЗОШ, служив в армії, працював у ТОВ «Агро-Континент». Одруження, потім – служба в органах МВС у м. Бердянську, звідки й призвали його у третю хвилю мобілізації до лав Збройних Сил України. Потрапив до 80-ї аеромобільної бригади, призначили командиром екіпажу БТР. Побував не в одній гарячій точці. Через рік повернувся додому, у січні 2016-го пішов на контрактну службу. Служив командиром відділення 30-ї окремої механізованої бригади, учасник бойових дій у зоні АТО.

Під час перебування в реабілітаційній відпустці в м. Бердянську Є. Левченко зник, за два дні його тіло знайшли та упізнали в морзі. За попередніми даними, помер через відрив тромбу.

Поховали Є. М. Левченка 15 січня 2017 року у с. Верхній Терсі Гуляйпільського району Запорізької області.

Залишилися батьки, дружина та донька.

Література

1. Гуляйпольский район : [погибшего бойца похоронили в его родном селе] // Надежда. — 2017. — 25–31 янв. (№ 4). — С. 1.
2. *Красовська, В.* Сержанта, командира відділення пам'ятають і ще довго пам'ятатимуть його побратими... / Валентина Красовська // Голос Гуляйпілля. — 2017. — 19 січ. (№ 3). — С. 3.

3. Гуляйпільця, що загинув у зоні АТО, проводжали в останню путь як справжнього Героя // Районка. — 2017. — 18 січ. (№ 3). — С. 4.
4. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія: [сайт]. — Режим доступу: [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Левчук Павло Миколайович
(05.02.1988–14.06.2014)

П. М. Левчук, солдат, народився 5 лютого 1988 року у м. Токмаку Запорізької області. У 2005 році Павло із золотою медаллю закінчив Токмацьку ЗОШ № 5, а потім – відділення політології ДНУ імені Гончара. У 2013 році закінчив аспірантуру Дніпропетровського національного університету, працював асистентом на кафедрі політології. 5 червня 2014 року захистив дисертацію. На початку 2014 р. Павло поповнив лави ЗСУ, учасник АТО, стрілок-зенітник у складі 25-ї окремої Дніпропетровської повітряно-десантної бригади.

Загинув близько першої години ночі 14 червня 2014 року при заході на посадку в аеропорту Луганська. Терористами був збитий військово-транспортний літак Іл-76 Повітряних Сил Збройних Сил України, який здійснював перевезення особового складу з метою ротації. Загинуло 9 членів екіпажу та 40 десантників.

Похований 25 липня 2014 року на міському кладовище у м. Токмаку Запорізької області.

Указом Президента України № 543/2014 від 20.06.2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу П. М. Левчук нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Ім'ям Героя у м. Токмаку названо сквер – сквер ім. Павла Левчука.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій

- на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту : Левчук П. М. — С. 21.
2. Ковальов, Д. Повстання ідентичності / Денис Ковальов, Павло Ковальов. — [Дніпропетровськ : Баланс-Клуб, 2016]. — 304 с. — Із змісту : [П. Левчук]. — С. 221–223.
 3. Катастрофа і Триумф. Історія українських Героїв / [упоряд. М. Семенченко; відп. ред. А. Мотозюк]. — Вид. 2-ге, перероб. — Вид. 1-ше верес. 2015 р. — К. : ТОВ «Українська прес-група», 2016. — 296 с. : іл. — Із змісту : [Левчук П. М.]. — С. 250–251.
 4. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 20 черв. 2014 р. № 543 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 4 лип. (№ 28). — С. 3. — У т. ч. солдата Левчука Павло Миколайовича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
 5. [Солдат Левчук П. М. нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 534/2014 від 20 червня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 140.
 6. Соколова, А. «Пам'яті загиблих в ім'я живих» : [мітинг-реквієм відбувся у м. Токмак, вшанували пам'ять воїнів : І. Гребінця, П. Левчука, О. Шелепаєва, М. Шумака] / Анна Соколова // Таврія. — 2017. — 23 лют. (№ 8). — С. 1.
 7. Слава Україні! Героям Слава! // Токмацька гривня. — 2017. — 21 черв. (№ 25). — С. 2.
 8. Егорова, И. «Я знал, что он сделает шаг вперед» : [погиб молодой ученый из Токмака П. Левчук в экипаже Ил-76] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 18 июня (№ 86). — С. 12–13.
 9. Романиченко, Д. В память о погибшем Павле Левчуке : [презентация книги о своём выпускнике в школе № 5] / Д. Романиченко // Токмац. гривня. — 2015. — 17 черв. (№ 24). — С. 3.
 10. Життя за Україну : [П. М. Левчук, є фото] // Запоріз. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10.
 11. Шилин, Д. Они отдали свою жизнь за Украину... : [в запорож. облвоенкомате провели День памяти по погибшим в зоне

- АТО] / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2014. — 22 авг. (№ 122). — С. 4.
12. Памяти героев... // Остров свободы. — 2014. — 15 авг. (№ 31). — С. 5. — (Помним).
 13. Волошина, М. Молодой ученый отдал жизнь за Украину : [П. Левчук] / Мария Волошина // Надежда. — 2014. — 15–21 авг. (№ 33). — С. 2.
 14. Рибальченко, В. Загинув після захисту дисертації / В. Рибальченко // Голос України. — 2014. — 15 лип. (№ 132).
 15. Наш земляк серед загиблих у збитому терористами літаку ІЛ-76 // Таврія. — 2014. — 19 черв. (№ 25). — С. 2.
 16. Мороховський, С. Розстріляний політ / Сергій Мороховський // Запоріж. правда. — 2014. — 21 черв. (№ 70). — С. 1.
 17. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Левчука П. М. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Лівик Анатолій Миколайович
(31.01.1979–27.02.2016)

А. М. Лівик, старший сержант, народився 31 січня 1979 року у с. Шевченківське Куйбишевського (нині Більмацького) району Запорізької області. Навчався в місцевій школі, потім в одному із профтехучилищ Бердянська. Строкову службу проходив на Львівщині. Працював на залізниці.

Доброволець, мобілізований під час четвертої хвилі мобілізації до 53-ї окремої механізованої бригади. Анатолій Лівик був командиром бойової машини піхоти. Учасник бойових дій у зоні АТО.

Помер А. М. Лівик 27 лютого 2016 року внаслідок відриву тромбу під час навчань на полігоні «Широкий Лан», куди бійці із зони АТО були виведені на навчання. Прослужив майже два роки.

Поховали А. М. Лівика у с. Шевченківське Куйбишевського району Запорізької області.

Залишилася дружина та дві доньки.

Література

1. *Хорообрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Лівик А. М. — С. 140.*
2. *Воїни Вітчизни : [А. Лівик, В. Гнатуша, В. Дзиза, М. Шумейко] // Рідний край. — 2017. — 14 жовт. (№ 82). — С. 3.*
3. *Забілий, Р. Мого земляка забрала неоголошена війна / Руслан Забілий // Рідний край. — 2017. — 7 трав. (№ 36). — С. 2.*
4. *Ровна, В. Моя Україна під синьо-жовтим стягом : [з нагоди Дня Державного Прапора України куйбишевці вшанували пам'ять воїнів : В. Гнатуші, А. Лівика, О. Циганкова, М. Шумейка] / Вікторія Ровна // Рідний край. — 2016. — 31 серп. (№ 69). — С. 3.*

Лобов Дмитро Олексійович (16.02.1992–29.08.2014)

Д. О. Лобов, солдат, народився 16 лютого 1992 року в с. Охрімівці Якимівського району Запорізької області. У 1999 році родина переїхала до с. Шелюги.

Виховувався Дмитро у неповній багатодітній родині. З 1999 до 2009 рік навчався у Шелюгівській ЗОШ. У квітні 2010 року був призваний на строкову військову службу до Збройних Сил України, службу проходив у Київському окремому полку Президента України на посадах стрільця та радіотелеграфіста (29.04.2010–19.04.2011). Після служби працював охоронцем на підприємстві «Агроеталон». У квітні 2014 року призваний по мобілізації Якимівським РВК. Службу проходив у 93-й окремій механізованій бригаді, брав участь в АТО.

Загинув 29 серпні 2014 року під час виходу з Іловайського котла на дорозі на півночі села Новокатеринівка (з боку х. Горбатенко) у БМП-2, яка виходила разом із танками і бойовими машинами 17-ї окремої танкової бригади. 10 вересня 2014 року останки було виявлено пошуковою групою місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан»)

і привезено до Запоріжжя. Упізнаний за тестами ДНК. Похований у с. Шелюги Якимівського району Запорізької області.

17 лютого 2016 року в облдержадміністрації відбулася церемонія вручення державних нагород родинам загиблих бійців АТО, серед них значилося ім'я і Дмитра Лобова: він нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Другого грудня 2016 року на фасаді Охрімівської ЗОШ відкрили меморіальну дошку колишньому учню школи, учаснику АТО Дмитру Лобову.

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 16 січ. 2016 р. № 9 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 4 лют. (№ 5). — С. 7. — У т. ч. солдата Лобова Д. О. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Лобов Д. О. — С. 65.
3. Бачурін, Р. Відкрито меморіальну дошку учаснику АТО : [на фасаді Охрімів. ЗОШ відкрили мемор. дошку колишньому учню школи Д. Лобову] / Р. Бачурін // Слово трудівника. — 2016. — 3 груд. (№ 93). — С. 6.
4. Почтили пам'ять погибших под Иловайском : [Д. Лобова] // МИГ. — 2016. — 1 сент. (№ 35). — С. 3.
5. [17 лютого в облдержадміністрації відбулася церемонія вручення державних нагород родинам загиблих бійців АТО] // Слово трудівника. — 2016. — 20 лют. (№ 13). — С. 1.
6. Родини загиблих бійців отримали нагороди : [орден «За мужність» III ступеня Д. Лобову] // Мы и наше время. — 2016. — 25 февр. (№ 7). — С. 3.
7. Наградили орденами посмертно : [в т. ч. и Д. Лобова] // МИГ. — 2016. — 25 февр. (№ 1). — С. 3.

8. Акимовский район : [в с. Шелюги прошли похороны погибшего в зоне АТО уроженца с. Охрименка Д. Лобова] // Надежда. — 2015. — 29 июля – 4 авг. (№ 31). — С. 1.
9. Лобов Дмитро Олексійович : [воїн, учасник АТО] // Слово трудівника . — 2015. — 18 лип. (№ 55). — С. 2.
10. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Лобова Д. О. (посмертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

**Логачов Павло
(1984–29.03.2016)**

П. Логачов народився 1984 року. Мешкав у м. Бердянську. Військовослужбовець 13-го окремого аеромобільного батальйону 95-ї окремої аеромобільної бригади. Учасник АТО.

Загинув Павло Логачов 29 березня 2016 року. Поховали його 1 квітня 2016 року в м. Бердянську Запорізької області.

Література

1. У Бердянську відзначили День українського добровольця : [у бердянському музеї «Подвиг» вшанували пам'ять загиблих бійців] // Південна зоря. — 2017. — 16 берез. (№ 11). — С. 2.

**Ломейко Андрій Вікторович
(25.03.1975–10.11.2014)**

А. В. Ломейко, солдат, народився 25 березня 1975 року в смт Кушугумі Запорізького району. Після школи та строкової служби у м. Новомосковську Дніпропетровської області до 2000 року працював оперативним працівником в Управлінні внутрішніх справ Комунарського РВ УМВС м. Запоріжжя, а з 2000 року – на

ДП «Прогрес» на посаді терміста. Був активним донором, неодноразово рятував людські життя.

Призваний по мобілізації 28 серпня 2014 року Шевченківським РВК м. Запоріжжя до в/ч 2231 (Кривий Ріг) в 40-й батальйон територіальної оборони. У жовтні переведений для проходження військової служби до 37-го окремого мотопіхотного батальйону. Помер А. В. Ломейко 10 листопада 2014 року в Андріївській ЦРБ від втрати крові після отриманих важких поранень у спину та ноги під час мінометного обстрілу російськими збройними формуваннями блокпосту в районі м. Авдіївки поблизу Донецького аеропорту.

Похований 14 листопада 2014 року на цвинтарі у смт Кушугумі Запорізького району Запорізької області.

Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі А. В. Ломейко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

25 грудня 2014 року А. В. Ломейку присвоєно звання «Почесний громадянин Запорізького району». 19 серпня 2016 року у Кушугумі було відкрито меморіальну дошку воїну АТО.

28 листопада 2016 року солдат А. В. Ломейко нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова] — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Ломейко А. В. — С. 92.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 4 черв. 2015 р. № 311 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 лип. (№ 15). — С. 12. — У т. ч. солдата Ломейка А. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
3. Гордість Запорізького району : [Почесний громадянин Запорізького району (посмертно)] // 50 років Запорізькому району / [вступ. ст. : О. Полунін, С. Семеренко]. — [Б. В. Д.], 2015. — С. 8.

4. *Пантелеєв, Є.* Народжені на першій лінії оборони : [А. Ломейко] / Євген Пантелеєв // Запороз. Січ. — 2016. — 6 верес. (№ 163). — С. 3.
5. *Тарнавский, Е.* Батальон отважных : [37-й Запорож. отдельный мотопехотный батальон 56-й бригады ВСУ. Вспомнили погибших : А. Ломейко, Р. Швачко, Д. Щербак, О. Макеев, Г. Замотаев, Д. Богданов] / Евгений Тарнавский // Новый день. — 2016. — 14 верес. (№ 163–166). — С. 6.
6. *Воронцова, О.* Події, що нас захоплюють : [у Запоріжжі в парку Перемоги пройшло святкування 2-ї річниці 37-го окремого мотопіхотного батальйону] / Олександра Воронцова // Запоріз. правда. — 2016. — 8 верес. (№ 35). — С. 8.
7. *Паршин, Н.* Запорожскому добробату исполнилось два года : [о погибших солдатах 37-го отдельного мотопехотного батальона] / Никита Паршин // МИГ. — 2016. — 8 сент. (№ 36). — С. 4.
8. *Стіна, Н.* Вшанували пам'ять Андрія Ломейка : [19 серп. 2016 року у Кушугумі було відкрито мемор. дошку воїну АТО] / Наталія Стіна // Червоний промінь. — 2016. — 20 серп. (№ 62). — С. 7.
9. 37-му батальйону – один год : [в боях на Донбасі погинуло 5 бійців із 37-го батальйона : А. Ломейко, Р. Швачко, А. Дубовик, О. Макеев, Д. Щербак] // Наше время плюс. — 2015. — 10 сент. (№ 36). — С. 3.
10. *Логанов, Є.* Їх добре пам'ятають визволені Маріуполь та Широкине : [про бійців окремого 37-го мотопіхотного батальйону] / Євген Логанов // Запоріз. правда. — 2015. — 5 верес. (№ 102). — С. 1.
11. *Печерская, И.* Спасать. Защищать. Дружить. : [інтерв'ю з запорож. бійцем АТО К. Харченко ; розповідь про тих, хто загинув (А. Ломейко, Р. Швачко)] / Ильяна Печерская // Наше время плюс. — 2015. — 22 янв. (№ 3). — С. 5.
12. Про присвоєння звання «Почесний громадянин Запорізького району»: рішення тридцять шостої сесії Запорізької райради VI скл. № 19 від 25.12.2014 р. : [А. В. Ломейко, який загинув у зоні АТО] // Червоний промінь. — 2014. — 31 груд. (№ 151–152). — С. 2.
13. Заслуженный отдых : [в Запорожжє із зони АТО прибули бійці 37-го батальйона, крім загинувшого бійця А. Ломейко] // Правда. — 2014. — 30 дек. (№ 60). — С. 5.

14. Життя за Україну : [А. Ломейко, є фото] // Запоріз. правда. — 2014. — 25 груд. (№ 148–149). — С. 10.
15. Данилина, Е. Передовой жизненный опыт : [в зоне АТО погіб А. Ломейко] Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2014. — 27 нояб. (№ 176). — С. 21.
16. Егорова, И. Под Донецком первую боевую потерю понес 37-й тербат : [А. Ломейко] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 13 нояб. (№ 168). — С. 13.
17. Аблицова, А. На Донбассе погіб еще один запорожец / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 13 нояб. (№ 46). — С. 6.
18. Под Донецком погіб боец 37-го батальона // МИГ. — 2014. — 13 нояб. (№ 46). — С. 5.
19. Стіна, Н. Світла пам'ять захиснику Вітчизни, Андрію Ломейку / Наталія Стіна // Червоний промінь. — 2014. — 19 листоп. (№ 133). — С. 1.
20. В Запорожье из АТО прибыли бойцы 37-го батальона : [погіб 10 ноября А. Ломейко] // Запороз. Січ. — 2014. — 30 дек. (№ 265–267). — С. 3.
21. Диденко, Ю. Умка войны больше не увидит : [упоминаються погібшие бойцы АТО А. Ломейко и Р. Швачко] / Юлия Диденко // Индустр. Запорожье. — 2014. — 30 дек. (№ 195). — С. 11.
22. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Ломейка А. В. (помертньо), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 28.11.2016 р. № 466-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Лоцман Анатолій Іванович
(28.03.1959–08.12.2015)

А. І. Лоцман, солдат, народився 28 березня 1959 року у с. Леженому Запорізького району Запорізької області. У 1976 році закінчив Леженську ЗОШ. Із 1977 до 1979 рік служив у лавах Збройних Сил СРСР. Після служби працював в Управлінні внутрішніх справ РВ УМВС України м. Запоріжжя. Останні роки займався підприємництвом.

30 січня 2015 року був призваний Запорізьким об'єднаним міським комісаріатом під час четвертої хвилі мобілізації. Навчання пройшов у навчальному центрі в м. Житомир, після чого за розподілом потрапив у 14-ту окрему механізовану бригаду.

У ніч із 19 на 20 листопада 2015 року бійці відбивали атаку розвід-диверсійної групи противника під Мар'їнкою. Під час цього бою солдат Анатолій Лоцман отримав кульове поранення в голову. У тяжкому стані бійця доставили до обласної лікарні ім. Мечникова у м. Дніпропетровську. Майже два тижня він знаходився в комі. 8 грудня Анатолій Іванович помер.

Поховали А. І. Лоцмана 10 грудня 2015 року у с. Лежене Запорізького району Запорізької області.

24 грудня 2015 року А. І. Лоцману присвоєно звання «Почесний громадянин Запорізького району» (по смертно).

6 лютого 2016 року в с. Лежене Запорізького району відкрили на будівлі ЗОШ меморіальну дошку А. Лоцману.

Указом Президента України 103/2016 від 21 березня 2016 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі солдат А. І. Лоцман нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

21 червня 2017 року солдат А. І. Лоцман нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 21 берез. 2016 р. № 103 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 5 квітня. (№ 10). — С. 51. — У т. ч. солдата Лоцмана А. І. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту: Лоцман А. І. — С. 136.

3. У Лежено урочисто вшанували військових – учасників АТО : [вшанували пам'ять А. Лоцмана] // Суббота плюс. — 2016. — 8 дек. (№ 49). — С. 7.
4. Міхно, І. Вшанували героїв : [напередодні святкування 25-ї річниці Дня Збройних Сил України у Леженському СБК урочисто вшанували військових, у т. ч. А. І. Лоцмана] / Інна Міхно // Червоний промінь. — 2016. — 7 груд. (№ 92). — С. 2.
5. В честь героя АТО відкрили меморіальну дошку : [6 февр. в с. Лежено (Запорож. р-н) відкрили на фасаді местної школи мемор. дошку А. Лоцману] // Наша газета. — 2016. — 17 февр. (№ 2). — С. 8.
6. Стіна, Н. У Леженому відкрили меморіальну дошку Анатолію Лоцману : [який загинув у зоні АТО] / Наталія Стіна // Червоний промінь. — 2016. — 10 лют. (№ 10). — С. 1.
7. Депутати затвердили бюджет на 2016 рік : [схвалили питання про присвоєння звання «Почесний громадянин району» учаснику АТО із Леженого А. І. Лоцману] // Червоний промінь. — 2015. — 26 груд. (№ 137). — С. 1.
8. Світла пам'ять захиснику Вітчизни Анатолію Лоцману // Червоний промінь. — 2015. — 12 груд. (№ 133). — С. 2.
9. Егорова, І. Из комы так и не вышел : [в с. Лежено Запорож. р-на простились с бойцом] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 11 дек. (№ 185). — С. 3–4.
10. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Лоцмана А. І., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Люлюк Олексій Олександрович
(19.07.1983–23.07.2016)

О. О. Люлюк, старший солдат, народився 19 липня 1983 року у смт Куйбишевому (нині Більмак) Запорізької області. Закінчив школу та профтехучилище в рідному селищі. Здобув освіту в кооперативному технікумі м. Запоріжжя. У 1992 році був

призваний на строкову службу, яку проходив у Чернігівській області. Шість років працював у Куйбишевському РВ УМВС.

Із березня 2014 року О. О. Люлюк як воїн-контрактник служив у 92-й механізованій бригаді в с. Башкирівка Харківської області. Весною 2016 року солдата переведено до 93-ї механізованої бригади, далі навчання на полігоні в Широкому Лані, а потім зона АТО в Луганській області.

О. О. Люлюк трагічно загинув 23 липня 2016 року в районі с. Кримське Новоайдарського району Луганської області.

Похований боєць у смт Більмак (Куйбишеве) Запорізької області.

Література

1. Воїни Вітчизни : [А. Лівик, О. Люлюк, В. Гнатуша, В. Дзиза, М. Шумейко] // Рідний край. — 2017. — 14 жовт. (№ 82). — С. 3.

Мазур Павло Васильович (31.03.1988–21.08.2014)

П. В. Мазур, солдат, народився 1988 року. Виріс у селищі Високогірному Запорізького району, закінчив СШ № 81 в Запоріжжі. Практично весь час жив з бабусею О. І. Козяр.

Військову службу проходив у м. Чоп. Після проходження служби працював у Біленьківській виправній колонії № 99 та Придніпровській залізній дорозі. У 2012 році одружився і переїхав жити до Житомира, де працював на місцевому молокозаводі. У серпні 2014 року отримав повістку, після тижневого навчання його направили у 50-й окремий ремонтно-відновлювальний батальйон. 20 серпня 2014 року прибув на місце призначення, а 21 серпня 2014 року його батальйон потрапив під шалений ворожий обстріл. Загинули майже всі поблизу с. Старогнатівка Тельманівського району Донецької області, у 15 км від кордону.

Поховали П. В. Мазура 23 серпня 2014 року на кладовищі Високогірного Запорізького району Запорізької області. У Павла залишилися батьки, бабуся, дружина і шестимісячний син.

25 грудня 2014 року П. В. Мазуру присвоєно звання «Почесний громадянин Запорізького району» (посмертно).

Указом Президента України № 270/2015 від 15.05.2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі П. В. Мазур нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

21 червня 2017 року солдат П. В. Мазур нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту: Мазур П. В. — С. 49.
2. Герої України : [серед інших – солдат Мазур П. В., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 160.
3. Гордість Запорізького району : [Почесний громадянин Запорізького району (посмертно)] // 50 років Запорізькому району / [вступ. ст. : О. Полунін, С. Семеренко]. — [Б. В. Д.], 2015. — С. 8.
4. Про присвоєння звання «Почесний громадянин Запорізького району» : рішення тридцять шостої сесії Запорізької райради VI скл. № 19 від 25.12.2014 р. : [П. В. Мазур] // Червоний промінь. — 2014. — 31 груд. (№ 151–152). — С. 2.
5. *Кирпа, Н.* Високогірне попрощалося із захисником Вітчизни Павлом Мазуром / Наталя Кирпа // Червоний промінь. — 2014. — 30 серп. (№ 93–94). — С. 1.
6. Життя за Україну : [П. Мазур, є фото] // Запоріж. правда. — 2014. — 21–25 верес. (№ 109–110). — С. 10.
7. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Мазура П. В., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Макеев Олег Миколойович («Борода»)
(12.02.1967–05.04.2015)

О. М. Макеев, старший солдат, народився 12 лютого 1967 року у м. Запоріжжі. Підприємець. На військову службу призваний 6 вересня 2014 року за власним бажанням у 37-й окремий мотопіхотний батальйон корегувальником артилерійського вогню.

Олег Миколайович Макеев загинув 5 квітня 2015 року поблизу с. Широкино Донецької області, підірвавшись на протитанковій міні. Поховали О. Макеева 8 квітня 2015 року на Первомайському кладовищі м. Запоріжжя.

Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі О. М. Макеев нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

У районній адміністрації Запорізької міської ради по Комунарському району відбулася церемонія нагородження старшого солдата, навідника радіотелефоніста першої мінометної роти в/ч 6266 Макеева Олега Миколайовича (посмертно). Орден «За мужність» III ступеня передали його дружині Тетяні та синові Денису.

28 листопада 2016 року старший солдат О. М. Макеев нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту: Макеев О. М. — С. 118
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 4 черв. 2015 р. № 311 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 лип. (№ 15). — С. 12. — У т. ч. солдата Макеева О. М. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

3. На аллее в память об актерах фильма «Тарас Бульба» появилось новое дерево : [его посадили в честь участника АТО О. Макеева] // Запороз. Січ. — 2016. — 15 листоп. (№ 209). — С. 8.
4. Восьмий дуб – на згадку про Олега Макеева : [на о. Хортиця посадять дубок на алеї пам'яті акторів, які знімалися у фільмі «Тарас Бульба». У фільмі О. Макеев був рядовим козаком із масовки, а загинув як герой у зоні АТО] // Запоріз. правда. — 2016. — 10 листоп. (№ 44). — С. 10.
5. Приходите! : [высадка дуба на о. Хортиця в память О. Макеева, старшего солдата 93-й отдельной механиз. бригады] // МИГ. — 2016. — 10 нояб. (№ 45). — С. 4.
6. *Тарнавский, Е.* Батальон отважных : [37-й запорожский отдельный мотопехотный батальон 56-й бригады ВСУ. Вспомнили погибшего О. Макеева] / Евгений Тарнавский // Новый день. — 2016. — 2016. — 14 верес. (№ 163–166). — С. 6.
7. *Воронцова, О.* Події, що нас захоплюють : [у Запоріжжі в парку Перемоги пройшло святкування 2-ї річниці 37-го окремого мотопіхотного батальйону] / Олександра Воронцова // Запоріз. правда. — 2016. — 8 верес. (№ 35). — С. 8.
8. *Паршин, Н.* Запорожскому добробату исполнилось два года : [о погибших солдатах 37-го отдельного мотопехотного батальона] / Никита Паршин // МИГ. — 2016. — 8 сент. (№ 36). — С. 4.
9. *Пантелеев, Е.* Народжені на першій лінії оборони : [О. Макеев] / Євген Пантелеев // Запороз. Січ. — 2016. — 6 верес. (№ 163). — С. 3.
10. 37-му батальону – один год : [в боях на Донбассе погибло 5 бойцов из 37-го батальона : А. Ломейко, Р. Швачко, А. Дубовик, О. Макеев, Д. Щербак] // Наше время плюс. — 2015. — 10 сент. (№ 36). — С. 3.
11. *Логанов, Е.* Їх добре пам'ятають визволені Маріуполь та Широкине : [про бійців окремого 37-го мотопіхотного батальйону] / Євген Логанов // Запоріз. правда. — 2015. — 5 верес. (№ 102). — С. 1.
12. [Родным погибшего под пригородом Мариуполя Широкино запорожца Олега Макеева вручили его посмертную награду — орден «За мужество»] // Наше время плюс. — 2015. — 13 авг. (№ 32). — С. 2.

13. У Комунарському районі посмертно нагородили загиблого учасника АТО // Запороз. Січ. — 2015. — 8 серп. (№ 139). — С. 3
14. Життя за Україну // Запоріз. правда. — 2015. — 9 лип. (№ 76–77). — С. 11.
15. Попрощаємося, щоб завжди пам'ятати // Запороз. Січ. — 2015. — 11 квіт. (№ 64). — С. 3.
16. Наши земляки подорвались у Широкино // Запороз. Січ. — 2015. — 9 апр. (№ 61–63). — С. 5.
17. Данилина, Е. Это очень тяжелая потеря / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 9 апр. (№ 52). — С. 1–2.
18. Шилин, Д. «Они уходят из жизни, как подобает настоящим воинам» / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2015. — 9 апр. (№ 52). — С. 11.
19. Данилина, Е. «Я страх потерял, меня это пугает» : [интервью с бойцом О. Макеевым («Борода») за сутки до его гибели] / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 9 апр. (№ 52). — С. 1, 11.
20. Логанов, Е. Загинули під селом Широкине : [О. Макеев, Д. Щербак] / Євген Логанов // Запоріз. правда. — 2015. — 9 квіт. (№ 39–40). — С. 4.
21. Савченко, А. Запорожцы простились с тремя погибшими бойцами : [О. Макеев, И. Роменский, Д. Щербак] / Александра Савченко // Суббота плюс. — 2015. — 9 апр. (№ 15). — С. 5.
22. Новые потери в АТО : [Д. Щербак, О. Макеев, Г. Замотаев] // Наше время плюс. — 2015. — 9 апр. (№ 14). — С. 3
23. Егорова, И. Внедорожник с запорожцами подорвался на мине / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 7 апр. (№ 51). — С. 3.
24. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Макеева О. М. (посмертно), згідно розпорядж. голови обл. ради від 28.11.2016 р. № 466-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Малюта Роман Володимирович («Джин»)
(14.01.1966–05.01.2015)

Р. В. Малюта, старшина резерву, народився 14 січня 1966 року. Жив у селі Долинському Бердянського району. Родичів не мав.

Активний учасник Революції Гідності та Самооборони Майдану. Із Майдану пішов добровольцем у батальйон «Айдар», потім перейшов до батальйону «Донбас», а через деякий час до військової частини 3066 Національної Гвардії.

Загинув 5 січня 2015 року у ДТП під Артемівськом при слідуванні в зону АТО після відпустки. Через погані погодні умови зіткнулися військові автомобілі «КрАЗ» та автобус «Богдан».

Похований 8 січня 2015 року на кладовищі с. Долинського Бердянського району Запорізької області.

Указом Президента України № 365/2015 від 27 червня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Р. В. Малюта нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту: Малюта Р. В. — С. 102
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 27 червня. 2015 р. № 365 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 21 липня (№ 16). — С. 7. — У т. ч. старшину резерву Малюту Р. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
3. Життя за Україну : [Р. Малюта, є фото] // Запоріж. правда. — 2015. — 26 лют. (№ 21-22). — С. 10.
4. Коваленко, С. Це лихо не лише приголомшило, а й згуртувало гвардійські лави : [Р. Малюта] / Сергій Коваленко // Іменем закону. — 2015. — 22 січ. (№ 3). — С. 14.

5. Герої не вмирають : [загинув у ДТП] // Південна зоря. — 2015. — 17 січ. (№ 4). — С. 3.
6. Жуланова, О. Остання дорога Романа Малюти / Олена Жуланова // Запоріж. правда. — 2015. — 15 січ. (№ 3–4). — С. 5.
7. Похоронили бойца Нацгвардии, погибшего в ДТП : [Р. Малюта] // МИГ. — 2015. — 15 янв. (№ 3). — С. 5.
8. Аблицова, А. Два запорожских военных погибли в авариях : [Р. Малюта] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 15 янв. (№ 3). — С. 6.
9. Прощание с солдатом : [в с. Долинское Бердян р-на похоронили Р. Малюту] // Наше время плюс. — 2015. — 15 янв. (№ 2). — С. 2.
10. Северова, И. В Бердянске похоронли бойца, погибшего в ДТП под Артемовском : [Р. Малюту хоронили в с. Долинском] / И. Северова // Надежда. — 2015. — 14–20 янв. (№ 3). — С. 3.
11. Сосницький, Л. Хотілося б вірити, що всьому виною — журналістський непрофесіоналізм : [жителі с. Долинське Бердян. р-ну, які поховали свого земляка з АТО, обурені телесюжетом, у якому їх звинуватили причіпниками сепаратистів] / Л. Сосницький // Голос України. — 2015. — 13 січ. (№ 3). — С. 4.
12. Герої не вмирають! : [боєць Національної гвардії України Р. В. Малюта] // Запоріж. правда. — 2015. — 9 січ. (№ 1–2). — С. 2.
13. Егорова, И. Добровольца Нацгвардии похоронили со всеми почестями / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 9 янв. (№ 2). — С. 7.

Мамасуєв Роман Михайлович
(20.02.1983–22.12.2016)

Р. М. Мамасуєв, прапорщик, народився 20 лютого 1983 року в місті Алушті (АР Крим). Вступив до Василівського державного аграрного технікуму за спеціальністю «фермерське господарство». Після строкової служби залишився в армії за контрактом, відслужив 6 років (до 2009) у званні прапорщика.

2016 року Роман Мамсуєв почав служити за контрактом, після підготовки в навчальному центрі в Старичах (Львівська область), 30 листопада 2016 року потрапив до 72-ї окремої механізованої

бригади в роту радіаційного, хімічного і бактеріологічного захисту – вогнеметником і вирушив на передову.

Загинув Р. Мамасуєв 22 грудня 2016 року вранці біля м. Авдіївки в результаті кульового поранення в шию.

24 грудня 2016 року поховали його у с. Велика Криниця Василівського району Запорізької області. Залишилися мати, сестра, дружина і дві доньки.

Указом Президента України № 161/2017 від 13 червня за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку Р. М. Мамасуєв нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 13 червня 2017 року № 161/2017 // Офіційний вісник Президента України. — 2017. — 5 липня (№ 14). — С. 3. — У т. ч. прапорщика Мамасуєва Р. М. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. Васильевский район : [Президент наградил орденом «За мужество» III ст. бойца 72-й бригады ВСУ Р. Мамасуева (посмертно)] // Надежда. — 2017. — 21–27 июня (№ 25). — С. 1.

Мар'єнко Сергій Вікторович (08.11.1978–30.01.2015)

С. В. Мар'єнко, молодший сержант, народився 8 листопада 1978 року в с/мт Комишувасі Оріхівського району Запорізької області. У 1997 році закінчив Запорізький будівельний технікум за спеціальністю «будівництво та експлуатація будівель та споруд». Строкову військову службу проходив з 8 червня 1998 року до 26 жовтня 1999. Працював на заводі «Укрграфіт».

7 серпня 2014 року був призваний на військову службу по мобілізації. Після проходження навчання в 169 НЦ (с/мт Десна) проходив службу в 128-й окремій механізованій бригаді.

Загинув С. В. Мар'єнко 30 січня 2015 року під час обстрілу позицій в районі м. Дебальцеве Донецької області.

Похований 8 лютого 2015 року на Комишуваському цвинтарі Оріхівського району. Залишилися мати, дружина і дві доньки.

Указом Президента України № 108/2015 від 26 лютого 2015 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі С. В. Мар'єнко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

28 листопада 2016 року молодший сержант С. В. Мар'єнко нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Мар'єнко С. В. — С. 105.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 26 лютого 2015 року № 108 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 16 берез. (№ 7). — С. 3. — У т. ч. молодшого сержанта Мар'єнка С. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
3. Герої України : [серед інших – молодший сержант Мар'єнко С. В., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 108/2015 від 26 лютого 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 157.
4. У Запоріжжі вшанували пам'ять героїв АТО : [у Комунар. р-ні м. Запоріжжя відкрили пам'ятний знак на будівлі ЗОШ Сергію Мар'єнку] // Наша жизнь. — 2016. — 26 мая (№ 21). — С. 3.
5. Запорожцам, погибшим в АТО, открыли мемориальные доски : [С. Мар'єнко] // МИГ. — 2016. — 26 мая (№ 21). — С. 4.
6. Марченко, О. Оріхівці вшанували загиблих героїв : [С. Суховий, С. Мар'єнко, С. Маркозов, А. Сущевський] / Олена Марченко // Запоріж. правда. — 2015. — 1 серп. (№ 87). — С. 1.

7. Запорожье : [9 июля 2015 года матери погибшего под Дебальцево С.Марьенко вручили орден сына «За мужество»]// Надежда. — 2015. — 15–21 июля (№ 29). — С. 1.
8. Колесникова, Я. «До сих пор берегу его номер в телефоне» : [запорож. Т.Саржинская на войне потеряла единственного сына Сергея]/ Янина Колесникова // Верже. — 2015. — 23 июля (№ 28). — С. 9.
9. Життя за Україну : [С. Мар'єнко, є фото] // Запорізь. правда. — 2015. — 26 лют. (№ 21–22). — С. 10.
10. Попрощались с героями : [С.Марьенко]// МИГ. — 2015. — 12 февр. (№ 7). — С. 3.
11. Межейко, В. Герої на вмирають! : [загинув мл. сержант 128-ї гірничо-піхотної бригади С.Мар'єнко]/ Віктор Межейко // Запорізь. правда. — 2015. — 12 лют. (№ 15–16). — С. 2.
12. Аблицова, А. На Донбасе погинули два запорожских бойца : [В.Левковский, С.Марьенко]/ Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 12 февр. (№ 7). — С. 6.
13. Диденко, Ю. Маме и жене звонили «из Ужгорода» : [погибшего под Дебальцево С.Марьенко похоронили в Камышевахе]/ Юлия Диденко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 12 февр. (№ 21). — С. 20.
14. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» ІІІ ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. молодшого сержанта Мар'єнка С. Б. (посмертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 28.11.2016 р. № 466-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Маркозов Сергій Миколайович
(04.12.1977–12.06.2015)

С. М. Маркозов, солдат, народився 4 грудня 1977 року у смт Комишувасі Орхівського району Запорізької області. Закінчив 9 класів Комишуваської школи, потім навчався у Великобілозерському СПТУ. Призваний за мобілізацією у серпні 2014 року. Служив у 55-й артбригаді (Запоріжжя), пізніше переведений до 40-ї окремої артилерійської бригади (Первомайськ).

12 червня 2015 року С. М. Маркозов помер від зупинки серця у м. Волноваха Донецької області.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту: Маркозов С. М. — С. 127
2. *Марченко, О.* Оріхівці вшанували загиблих героїв : [С. Суховий, С. Мар'єнка, С. Маркозова, А. Суцєвського] / Олена Марченко // Запоріж. правда. — 2015. — 1 серп. (№ 87). — С. 1.

Мартьянов Дмитро Андрійович («Сон») (02.11.1992–29.08.2014)

Д. А. Мартьянов, солдат, народився 2 грудня 1992 року у м. Запоріжжі. Активний учасник Революції Гідності, був відомим активістом запорізького майдану та членом Самооборони. Навесні 2014 року захищав місто від сепаратистів.

Із початком війни на Донбасі рушив добровольцем на Схід. Стрілець 2-го батальйону спеціального призначення НГУ «Донбас». Станом на 29 серпня 2014 року перебував у с. Червоносільське (Амвросіївський р-н) серед інших уцілілих бійців батальйону «Донбас». Загинув 29 серпня. 3 вересня тіло Дмитра разом із тілами 96 інших загиблих у Іловайському «котлі» було привезено до дніпропетровського моргу.

8 вересня 2016 року під Запоріжжям на Кушугумському кладовищі поховали Дмитра Мартьянова, який у 22-річному віці загинув під Іловайськом у серпні 2014 року. Тіло загиблого було ідентифіковано не одразу та поховано на Краснопільському цвинтарі у Дніпрі як невпізнаний герой. Згодом, завдяки аналізу зразків ДНК, вдалося встановити особу Дмитра. Його родичі вирішили поховати Дмитра у Запоріжжі.

Мартьянов Дмитро Андрійович нагороджений «Іловайським Хрестом» (посмертно)

Указом Президента України № 506/2016 від 16 листопада 2016 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Д. А. Мартянова нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

21 червня 2017 року солдат Д. А. Мартянов нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 16 листоп. 2016 р. № 506 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 2 груд. (№ 34). — С. 13. — У т. ч. солдата Мартянова Д. А. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Мартянов Д. А. — С. 66.
3. В пам'ять о погибших бойцах добробатов : [на доме по ул. Добровольческих батальонов открыли памятную доску] // МИГ. — 2017. — 16 марта (№ 11). — С. 3.
4. Дмитро Мартянов із тих, хто врятував Україну : [перепоховання добровольця батальйону «Донбас» на Кушугумському цвинтарі] // Запоріж. правда. — 2016. — 15 верес. (№ 36). — С. 25.
5. Ботнарева, М. На честь юного запорізького добровольця заснували знак народної шани / Марина Ботнарева // Запороз. Січ. — 2016. — 15 сент. (№ 169–171). — С. 6.
6. Простились с бойцом, погібшим в Иловайском «котле» // МИГ. — 2016. — 15 сент. (№ 37). — С. 4.
7. Егорова, И. Не струсил и поехал в Иловайск / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2016. — 15 сент. (№ 37). — С. 21.
8. Сосницький, Л. Герою Іловайська віддали останню пошану : [перепоховання бійця батальйону «Донбас»] / Л. Сосницький // Голос України. — 2016. — 10 верес. (№ 172).
9. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Елект-

ронний ресурс]: [в т. ч. солдата Мартянова Д. А., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада: офіц. сайт. — Режим доступу: <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Мельник Володимир Сергійович
(29.03.1987–09.10.2014)

В. С. Мельник, солдат, народився 29 березня 1987 року в селі Мар'ївці Запорізького району Запорізької області. У 1990 році разом з батьками переїхав в село Жовта Круча Оріхівського району Запорізької області. В 2002 році закінчив ЗОШ, з травня 2005 до квітня 2006 проходив строкову службу у Збройних Силах України.

Після служби в ЗСУ працював в м. Запоріжжі на ТОВ «Оліс». У 2012 році одружився і переїхав у місто Василівку Запорізької області, де працював оператором на АЗС «ЛУКОЙЛ».

Призваний 25 березня 2014 року до 79-ї окремої аеромобільної бригади Сухопутних військ Збройних Сил України в/ч А 1302.

Загинув В. С. Мельник 9 жовтня 2014 року у ДТП перебуваючи у відпустці.

Поховали його 11 жовтня 2014 року у с. Жовта Круча Оріхівського району Запорізької області.

21 вересня 2017 року старший солдат В. С. Мельник нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Мельник В. С. — С. 89.
2. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс]: [в т. ч. солдата Мельник В. С., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] //

Запорізька обласна рада: офіц. сайт.— Режим доступу :
<http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Ментус Віктор Володимирович
(07.06.1982–14.06.2014)

В. В. Ментус, прапорщик, народився 7 червня 1982 року в м. Івано-Франківську. У 2005 році закінчив Таврійську державну агротехнічну академію (Мелітополь). Старший повітряний радист, старший оператор авіаційного загону авіаційної ескадрильї військової частини А3840, на посаді з 30 червня 2009 року, класна кваліфікація «1 клас».

Загинув близько першої години ночі 14 червня 2014 року при заході на посадку в аеропорту Луганська. Терористами був збитий військово-транспортний літак Іл-76 Повітряних Сил Збройних Сил України, який здійснював перевезення особового складу з метою ротації. Загинуло 9 членів екіпажу та 40 десантників.

Похований 25 липня 2014 року на Новому кладовищі у м. Мелітополі.

Указом Президента України № 543/2014 від 20.06.2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу В. В. Ментус нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

У Мелітополі були розміщені скорботні білборди, а в гарнізонному Будинку офіцерів почав працювати міні-музей пам'яті про загиблій екіпаж Іл-76. На роковини трагедії на Новому кладовищі і на території в/ч А3840 воєнно-транспортної авіації відбулося урочисте відкриття меморіальних комплексів льотчикам: О. І. Белому [командир], М. О. Д'якову, І. І. Скочкову, С. А. Телегіну, В. В. Буркавцову, О. В. Козолію, О. А. Павленку, О. С. Коваліку, В. В. Ментусу.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії

- «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Ментус В. В. — С. 17.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 20 черв. 2014 р. № 543 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 4 лип. (№ 28). — С. 3. — У т. ч. прапорщика Ментуса Віктора Володимировича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).
 3. [Прапорщик Ментус В. В. нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно) згідно з Указом Президента України № 534/2014 від 20 червня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 140.
 4. *Левченко, І.* Біль утрати не стихає... / Ірина Левченко // Запоріж. правда. — 2015. — 18 черв. (№ 67–68). — С. 2.
 5. *Сиволап, М.* Президент привіз із Києва нового голову ОДА Валентина Резніченка : [і вручив 5 орденів вдовам загиблих у Луганському аеропорту льотчиків] / Михайло Сиволап // Запоріж. правда. — 2015. — 24 лют. (№ 33). — С. 1.
 6. Життя за Україну : [В. В. Ментус, є фото] // Запоріж. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10.
 7. *Кобинець, А.* «...і будуть люди на землі» : [у ніч з 13 на 14 червня в районі аеропорту в м. Луганськ російські бойовики збили військово-транспортний літак Іл-76, на борту якого був прапорщик В. Ментус] / Алла Кобинець // Запоріж. правда. — 2014. — 19 черв. (№ 68–69). — С. 1.
 8. В воєнних діях на Донбасі погинуло 11 запорожців : [В. В. Ментус] // Рационал. газета. — 2014. — 18 юн. (№ 23). — С. 6.
 9. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. прапорщика Ментус В. В. (по смертно), згідно розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Мидловець Олександр Миколайович
(05.01.1968–05.09.2015)

О. М. Мидловець народився 5 січня 1968 року в м. Енергодарі Запорізької області.

Працював зварником у медико-санітарній частині Енергодара. Мобілізований 31 липня 2014 року, служив розвідником у 93-й ОМБ. У зоні АТО провів 8 місяців, обороняв місто Щастя під Луганськом. 4 вересня 2015 року отримав важкі поранення верхніх кінцівок. Помер О. М. Мидловець 5 вересня 2015 року від поранень у лікарні м. Чугуєва (Харківська області.).

Похований О. М. Мидловець у м. Енергодарі Запорізької області. Залишилися мати, дружина та двоє дітей.

За бойові заслуги О. М. Мидловець був нагороджений медаллю «Захиснику Вітчизни» та орденом «Єдність і воля» (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Мидловець О. М. — С. 134.
2. Овдиенко, И. На мероприятия ко Дню защитника Украины в мэрии награды вручили военнослужащим частей 3033 и 3042 : [и вспомнили погибших энергодаровцев : в т. ч. А. Мидловец] / Ирина Овдиенко // Рост. — 2016. — 20 окт. (№ 40). — С. 8.
3. Овдиенко, И. Энергодар чествовал воинов АТО и волонтеров : [А. Мидловец был удостоен ордена «Єдність і воля» (посмертно)] / Ирина Овдиенко // Рост. — 2016. — 12 мая (№ 18). — С. 9.
4. Миллер, Л. Прощание с героем... : [военный из Энергодара А. Мидловец] / Любовь Миллер // Мы и наше время. — 2015. — 10 сент. (№ 33). — С. 8.
5. Миллер, Л. Перший на Запоріжжі пам'ятник Героям нашого часу відкрили в Енергодарі : [на стенді є фото А. Мидловця] / Любов Миллер // Мы и наше время. — 2015. — 1 окт. (№ 36). — С. 9.

Мінченко Олександр Степанович («Аватар»)
(13.11.1980–21.01.2017)

О. С. Мінченко, старший сержант, народився 13 листопада 1980 року у с. Полянівці Мелітопольського району Запорізької області. Працював водієм.

Старший сержант, командир 2-го мотопіхотного взводу 3-ї мотопіхотної роти військової частини В0131, був призваний до лав Збройних Сил України в 2014 році. Служив у 23-му БТО «Хортиця» з перших днів старшим навідником гранатометного взводу, пройшов бої в районі Маріуполя, Широкино, Гнутовського. По закінченню служби (2015 р.) вирішив продовжити службу за контрактом.

3 листопада 2015 року солдат О. Мінченко був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня. Цю відзнаку військовий отримав за відвагу, яку продемонстрував під час евакуації особового складу. Боєць пройшов бойовий шлях від солдата до старшого сержанта.

21 січня 2017 року, близько 16.00 на пр. Карпова в м. Маріуполі сталося ДТП. Водій автомобіля Nissan Sunny на закругленні дороги не впорався з керуванням та скоїв наїзд на електроопору. Від удару автомобіль, в якому перебували двоє військових, розірвало навпіл, пасажир загинув на місці.

24 січня 2017 року О. С. Мінченка поховали у селі Полянівці Мелітопольського району Запорізької області. Залишилась дружина та неповнолітній син.

5 вересня 2017 року у с. Полянівці на будівлі ЗОШ відкрили меморіальну дошку воїну АТО О. С. Мінченку.

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 3 листоп. 2015 р. № 622 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 18 листоп. (№ 25). — С. 16. — У т. ч. солдата Мінченка О. С. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня.
2. Черныш, В. Со стихами и слезами : в Поляновке вспомнили погибшего в АТО героя : [5 сент. 2017 года открыли мемор. доску на СШ в с. Поляновка А. С. Минченко] / Владимир Черныш // Мелитоп. ведомости. — 2017. — 6–12 сент. (№ 36). — С. 8.

3. *Костенко, Я.* В Мелитопольском районе открыли мемориальную доску воину АТО / Ярослав Костенко // Наш город плюс. — 2017. — 6 сент. (№ 36). — С. 4.
4. *Тимошенко, Ю.* Мріяв повернутися з перемогою : [відкрили мемор. дошку на честь воїна АТО О. С.Мінченка] / Юлія Тимошенко // Новий день. — 2017. — 6 верес. (№ 151–154). — С. 4.
5. Откроют мемориальную доску в честь погибшего ветерана АТО : [А. Минченко] // МИГ. — 2017. — 31 авг. (№ 35). — С. 8.
6. *Гнедашев, В.* Данина пам'яті нашим землякам (до Дня українського добровольця) / Віктор Гнедашев // Слово трудівника. — 2017. — 15 берез. (№ 21). — С. 3.
7. *Черныш, В.* В последний путь защитника Родины провожало село / Владимир Черныш // Мелитоп. ведомости. — 2017. — 25–31 янв. (№ 4). — С. 9.
8. Аварія забрала життя воїна АТО з Полянівки // Новий день. — 2017. — 25 січ. (№ 15–19). — С. 2, 17.
9. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

**Мірошніченко Меруж Валентинович («Скіф»)
(17.11.1984–12.08.2014)**

М. В. Мірошніченко, солдат, народився 17 листопада 1984 року у смт Якимівці Запорізької області, проживав у м. Мелітополі. Займався єдиноборствами – був тренером із панкратіону (відроджений стародавній олімпійський вид єдиноборства), підприємець. Частина свого життя мав ім'я Микола, згодом обрав та зафіксував у документах ім'я Меруж – на честь слов'янського князя, що означало «наша сила».

Записався у Добровольчий Український Корпус. 12 серпня 2014 року був в автобусі активістів «Правого сектору», розстріляному терористами на блокпосту під Донецьком, на об'їзній трасі поблизу залізничної станції Мандрикине. Про смерть Меружа стало відомо тільки 26 серпня 2014 року.

Поховали М. В. Мірошніченка на кладовищі у смт Якимівці Запорізької області.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту: Мірошніченко М. В. — С. 43.
2. Військовослужбовці Якимівського району Запорізької області, які загинули під час антитерористичної операції на сході України // Арестенко Г. П. Книга Пам'яті та військової слави села Червоноармійське. 2-га частина / Г. П. Арестенко. — Мелітополь : Від. буд. ММД, 2015. — С. 256.
3. *Гнедашев, В.* Данина пам'яті нашим землякам (до Дня українського добровольця) / Віктор Гнедашев // Слово трудівника. — 2017. — 15 берез. (№ 21). — С. 3.
4. В пам'ять о погибших бойцах добробатов : [на доме по ул. Добровольческих батальонов открыли памятную доску] // МИГ. — 2017. — 16 марта (№ 11). — С. 3.
5. *Михайлов, М.* Смерть героя очима бюрократії / Микола Михайлов // Запоріж. правда. — 2016. — 17 берез. (№ 10). — С. 5.
6. *Данилина, Е.* Братство сильных людей : [родные бойца, погибшего в АТО, осуществили его мечту — открыли спортклуб] / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 12 сент. (№ 134). — С. 7.
7. *Левченко, И.* «О том, что сын воюет, я узнала только когда он погиб» : [рассказывает мать погибшего бойца М. Миросниченко] / Ирина Левченко // Суббота плюс. — 2015. — 2 апр. (№ 14). — С. 5.
8. *Данилина, Е.* «Не сомневалась : он вернется хоть откуда!» / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 24 марта (№ 43). — С. 6–7.
9. *Бутенко, В.* Запорожский суд не захотел предоставить льготы детям погибшего на Донбассе добровольца / Валерий Бутенко // Суббота плюс. — 2015. — 19 марта (№ 12). — С. 5.

10. Позднякова, Ю. АТО как последний путь : [Акимовка прости-лась с бойцом АТО М. Мирошниченко] / Юлия Позднякова // Главная газета Мелитополя. — 2014. — 3–9 сент. (№ 36). — С. 6.
11. Аблицова, А. В зоне АТО погибли добровольцы из Запорожской области Александр Пальгуев и Меруж Мирошниченко / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 28 авг. (№ 35). — С. 6.

Митрога Ігор Федорович
(11.06.1970–12.02.2015)

І. Ф. Митрога, солдат, народився 11 червня 1970 року у м. Василівці Запорізької області. Призваний за мобілізацією 21 серпня 2014 року в Національну гвардію України, в/ч В3011 (Кривий Ріг). Дві ротації був у зоні АТО – під Луганськом та Маріуполем.

Загинув І. Ф. Митрога не в зоні бойових дій – помер у міській лікарні Кривого Рогу після 9 днів перебування в комі. Причина: під час конфлікту в кафе в Ігоря стався крововилив у мозок у результаті травми.

Поховали І. Ф. Митрогу 14 лютого 2015 року у м. Василівці Запорізької області.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Митрога І. Ф. — С. 109.
2. Герої не вмирають! : [І. Ф. Митрога помер у дніпропетров. шпиталі] // Запоріж. правда. — 2015. — 19 лют. (№ 18–19). — С. 3.
3. Аблицова, А. Запорожская область в боях на Донбассе потеряла пятеро бойцов : [И. Митрога] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 19 февр. (№ 8). — С. 5.
4. Скончался от травмы, полученной в кафе: [И. Митрога] // Индустр. Запорожье. — 2015. — 17 февр. (№ 24). — С. 6.

Москаленко Євген Григорович
(26.11.1990–20.09.2014)

Є. Г. Москаленко, старший солдат, народився 26 листопада 1990 року в м. Запоріжжі. У 2008 році закінчив ЗОШ № 64, з 1 вересня 2008 до 23 грудня 2009 року навчався в Запорізькому професійному ліцеї № 29, отримав спеціальність «слюсар з ремонту автомобілів». У травні 2010 року Євгена було призвано до Збройних Сил України у в/ч № 3021 (м. Дніпропетровськ). У 2012 році припинив військову службу за контрактом у в/ч № 3330 (м. Запоріжжя). Працював на підприємстві з виготовлення меблів.

23 квітня 2014 року Є. Москаленко призваний на військову службу під час мобілізації Шевченківським РВК Запоріжжя, 1 червня 2014 року був направлений водієм у зону АТО.

Загинув Є. Москаленко 20 вересня 2014 року внаслідок розриву міни. Поховали його 24 вересня 2014 року на Східному кладовищі у м. Запоріжжі.

21 вересня 2015 року активісти запорізької організації «Українське об'єднання патріотів» відкрили меморіальну дошку в навчально-виховному комплексі № 64 загиблому в зоні АТО Є. Г. Москаленку, який закінчив цю школу у 2008 році.

21 квітня 2016 року старший солдат Є. Г. Москаленко «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту : Москаленко Є. Г. — С. 84.
2. *Воронцова, О.* Народ і армія разом : [Є. Москаленко нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно)] / Олександра Воронцова // Запоріж. правда. — 2016. — 28 квіт. (№ 16). — С. 8.

3. *Егорова, И.* Служба и дружба : [упоминається о погибших бойцах 23-го батальйона ТРО : Ю. Демидов, В. Комар, Е. Москаленко, В. Попов] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2016. — 22 сент. (№ 38). — С. 21–22.
4. Запорожские патриоты уверены – память о героях должна жить вечно : [установлен мемориал погибшему под Мариуполем бойцу 23-го батальйона тер. обороны Е. Москаленко в его школе № 64 г. Запорожья] // Остров Свободы. — 2015. — 25 сент. (№ 36). — С. 9.
5. Неизвестных бойцов похоронят на Кушугумском кладбище : [упоминається погибший Е. Москаленко] // МИГ. — 2014. — 25 сент. (№ 39). — С. 5.
6. На 64-й школе появилась мемориальная доска, посвященная погибшему герою : [Е. Москаленко] // Запороз. Січ. — 2015. — 24 сент. (№ 167–169). — С. 3.
7. *Егорова, И.* Комбат спасся чудом : [под Мариуполем батальйон теробороны потерял бойца Е. Москаленко] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 23 сент. (№ 139). — С. 7.
8. Життя за Україну : [Є. Москаленко, є фото] // Запоріз. правда. — 2014. — 6 лист. (№ 127–128). — С. 10.
9. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого солдата Москаленка Є. Г. (посмертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.04.2016 р. № 79-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Назаренко Дмитро Анатолійович
(10.01.1992–29.08.2014)

Д. А. Назаренко, солдат, народився 10 січня 1992 року в м. Запоріжжі. У 2009 році закінчив СШ № 103.

Загинув разом із значною частиною бійців 93-ї механізованої бригади 29-го серпня 2014 року під час виходу з Іловайського «котла» на перехресті доріг із с. Победа до с. Новокатеринівка поруч зі ставком.

Був ексгумований пошуковцями Місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан») 11-го вересня 2014 року. Упізнаний за експертизою ДНК 27 березня 2015 року. Похований Д. А. Назаренко у м. Запоріжжі.

Указом Президента України № 436/2015 від 17 липня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Д. А. Назаренко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

3 березня 2016 року в Запорізькому військкоматі на уроці мужності «Герої не вмирають. Героям слава» нагорода героя була вручена дружині Д. Назаренка з рук в.о. губернатора Запорізької області Костянтина Бриля й обласного військового комісара Олександра Біди.

У Запорізькій школі № 103 була встановлена меморіальна дошка на честь воїна АТО Д. Назаренка.

9 листопада 2016 року старший солдат Д. А. Назаренко нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 17 лип. 2015 р. № 436 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 5 серп. (№ 17). — С. 10. — У т. ч. солдата Назаренка Д. А. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. Герої України : [серед інших — солдат Назаренко Д. А., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 436/2015 від 17 липня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 185.
3. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Назаренко Д. А. — С. 67.

4. Запорожцям, погибшим в АТО, открыли мемориальные доски : [Д. Назаренко на СШ № 103] // МИГ. — 2016. — 26 мая (№ 21). — С. 4.
5. Життя за Україну // Запоріз. правда. — 2015. — 9 лип. (№ 76–77). — С. 11.
6. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Назаренка Д. А. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 09.11.2016 р. № 404-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagrodzheni-osoby-iii-stupenem>

Негер Іван Іванович
(25.03.1981–19.11.2014)

І. І. Негер, солдат, народився 25 березня 1981 року у с. Верхня Терса Гуляйпільського району Запорізької області. Закінчив Верхньотерсянську ЗОШ, працював слюсарем-сантехніком у ТОВ «Агро-Континент».

Призваний на військову службу по мобілізації 21 липня 2014 року Гуляйпільським РВК Запорізької області. Служив у складі 28-ї окремої механізованої бригади в с. Березовому Мар'їнського району Донецької області.

Загинув І. І. Негер 19 листопада 2014 року під час чергового мінометного обстрілу українських позицій під Маріуполем (с. Велика Новоселівка). Поховали солдата з усіма почестями 23 листопада 2014 року на кладовищі рідного села. Залишилися мати і сестра.

У вересні 2015 року відкрили пам'ятну дошку на честь загиблого військовослужбовця Івана Негера у Верхньотерсянській ЗОШ.

Іван Іванович Негер нагороджений пам'ятним нагрудним знаком «Кров за Україну» (по смертно).

21 червня 2017 року солдат І. І. Негер нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій

- на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Негер І. І. — С. 94.
2. *Кушніренко, І.* Гуляйпільці — борці за Україну / Іван Кушніренко, Володимир Жилінський. — Запоріжжя : Дніпров. металург, 2015. — 98 с. — Із змісту : [І. Негер]. — С. 63–64.
 3. Негер Іван Іванович // *Голос Гуляйпілля.* — 2017. — 18 трав. (№ 20). — С. 11.
 4. *Мащенко, О.* Захисник – наша слава, захисник – наша гордість, ти — надія держави й легендарна хоробрість : [вшанували пам'ять І. Негера] / Ольга Мащенко // *Голос Гуляйпілля.* — 2016. — 20 жовт. (№ 48). — С. 2.
 5. Пам'ятним нагрудним знаком «Кров за Україну» нагороджені : [у т.ч. І. І. Негер (посмертно)] // *Голос Гуляйпілля.* — 2016. — 1 верес. (№ 41). — С. 6.
 6. *Коростильова, Н.* Загиблому солдату... : [вірш присвячений матері Івана Негера...] / Наталія Коростильова // *Голос Гуляйпілля.* — 2016. — 30 черв. (№ 32). — С. 8.
 7. Річниця гибелі рядового АТО Негера Івана // *Голос Гуляйпілля.* — 2015. — 21 лист. (№ 91). — С. 1.
 8. Поставили меморіальную дошку в честь бойца АТО // *Мрія.* — 2015. — 16 сент. (№ 35). — С. 4.
 9. Вшануємо наших земляків! : [які загинули в АТО : Є. В. Васильєва, І. І. Негера] // *Голос Гуляйпілля.* — 2015. — 5 верес. (№ 67). — С. 2.
 10. Життя за Україну : [І. І. Негер, є фото] // *Запоріз. правда.* — 2014. — 25 груд. (№ 148–149). — С. 10.
 11. *Егорова, И.* Солдата нашли в блиндаже мертвым / Ирина Егорова / *Индустр. Запорожье.* — 2014. — 28 нояб. (№ 177). — С. 3.
 12. Проводили в последний путь // *МИГ.* 2014. — 27 нояб. (№ 48). — С. 5.
 13. *Аблицова, А.* Под Мариуполем погиб еще один боец из Запорожской области : [И. Негер] / Анна Аблицова // *Суббота плюс.* — 2014. — 27 нояб. (№ 48). — С. 9.
 14. Гуляйпільці знову сумують... : [у зоні АТО загинув рядовий І. Негер] // *Голос Гуляйпілля.* — 2014. — 25 лист. (№ 91). — С. 1.

15. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс]: [в т. ч. солдата Негера І. І., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада: офіц. сайт. — Режим доступу: <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Нестеренко Віктор Георгійович
(27.03.1954–16.08.2016)

В. Г. Нестеренко народився 27 березня 1954 року в с. Мости Городнянського району Чернігівської області. Строкову службу проходив у Бердянську, тут познайомився з майбутньою дружиною, одружився і залишився на постійне місце проживання. Кадровий офіцер, працював старшим інструктором з водійської справи на полігоні, свого часу брав участь у миротворчих місіях в Африці. Військовий у відставці, працював на волонтерських засадах майстром з ремонту озброєння в 56-й окремій мотопіхотній бригаді ЗСУ. Виїжджав на позиції ЗСУ для допомоги у ремонті військової техніки. Останній його виїзд був напередодні загибелі, 15 серпня 2016 року. Оскільки ремонтні роботи не були закінчені, він залишився на другий день.

Загинув В. Нестеренко 16 серпня 2016 року, близько 2:00, під час нічного обстрілу бойовиками території села Чермалик Волноваського району Донецької області. Вранці бійці знайшли його мертвим. Осколок пробив легеню і серце.

Поховали В. Г. Нестеренка у м. Бердянську Запорізької області на Новопетровському кладовищі. Залишились доньки.

Література

1. У Бердянську відзначили День українського добровольця: [у бердянському музеї «Подвиг» вшанували пам'ять загиблих бійців] // Південна зоря. — 2017. — 16 берез. (№ 11). — С. 2.
2. Бердянск: [в зоне АТО погиб волонтер, отставной военный В. Нестеренко] // Надежда. — 2016. — 24–30 авг. (№ 35). — С. 2.

Новгородський Володимир Михайлович («Михалич»)
(09.09.1962–09.07.2016)

В. М. Новгородський, солдат, народився 9 вересня 1962 року у м. Бельці (Молдова). Проживав у м. Мелітополі Запорізької області. Працював в охоронній фірмі. Спортсмен, тренер з рукопашного бою. Мобілізований 3 вересня 2014 року до 3-го батальйону 79-ї окремої аеромобільної бригади ЗСУ. Звільнений у запас у вересні 2015 року. 2 березня 2016 року підписав контракт на військову службу в 54-ту окрему механізовану бригаду, мав позивний «Михалич».

Загинув Володимир Новгородський 9 липня 2016 року під час обстрілу села Троїцьке.

Поховали В. М. Новгородського 12 липня 2016 року у м. Мелітополі Запорізької області. У нього залишилися дружина і син – бойовий офіцер, захисник Донецького аеропорту.

Указом Президента України № 476/2016 від 27 жовтня 2016 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі В. М. Новгородський нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 27 жовт. 2016 р. № 476 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 17 листоп. (№ 31). — С. 4. — У т. ч. солдата Новгородського В. М. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. Участникам АТО вручили награды : [орден «За мужество» III степени В. Новгородскому (посмертно)] // Новий день. — 2016. — 23 листоп. (№ 204–207). — С. 6.
3. Коваленко, Б. Ждал награду три месяца : [бойцов 37-го батальона наградили орденами, в т. ч. и погибших : ордена «За мужество» III степени вручены родным воинов В. Новгородского, С. Турковського, И. Гребинца и М. Шумака] / Богдана Коваленко // Индустр. Запорожье. — 2016. — 17 нояб. (№ 46). — С. 6.
4. Военные комиссары вручили награды участникам АТО : [Новгородский В. М. — орден «За мужество» III степени (посмертно)] // МИГ. — 2016. — 17 нояб. (№ 46). — С. 2.

5. *Вовк, В.* Орден «За мужество» вручили родственникам погибшего в АТО / Валерия Вовк // Мелитоп. ведомости. — 2016. — 16–22 нояб. (№ 47). — С. 7.
6. Мелитополь : [10 нояб. 2016 года родственникам погибшего бойца АТО В.Новгородского вручили орден «За мужество» III степени] // Надежда. — 2016. — 16–22 нояб. (№ 47). — С. 1
7. *Волков, А.* Мелитопольского бойца наградили посмертно : [В.Новгородского] / Андрей Волков // Наш город плюс. — 2016. — 16 нояб. (№ 46). — С. 4.
8. Медалью наградили посмертно // Новый день. — 2016. — 16 жовт. (№ 200–203). — С. 5.
9. *Левченко, И.* Отец и сын : воины добра / Ирина Левченко // Наша жизнь. — 2016. — 28 июля (№ 30). — С. 6.
10. *Левченко, И.* «Он во время артобстрела ребят загнал в укрытие, а сам не успел» / Ирина Левченко // Суббота плюс. — 2016. — 28 июля (№ 30). — С. 9.
11. *Левченко, И.* «Почему я, здоровый мужык, сижу дома, а ты, пацан, воюешь?» : [в Мелитополе простились с 53-летним контрактником В.Новгородским, который ушел в АТО вслед за своим сыном] / Ирина Левченко // Факты. — 2016. — 27 июля. — С. 11.
12. *Данилина-Левочко, Е.* Настоящий. Надежный. Мужчина. / Екатерина Данилина-Левочко // Индустр. Запорожье. — 2016. — 14 июля (№ 28). — С. 21
13. *Артеха, О.* Погребенный войной : [погиб в зоне АТО боец В.Новгородский] / Ольга Артеха // Главная газета Мелитополя. — 2016. — 13–19 июля (№ 28). — С. 7.
14. Город простился с героем // Новый день. — 2016. — 15 лип. (№ 117–120). — С. 5.
15. *Кумок, М.* За что они гибнут? : [погиб В.Новгородский] / Михаил Кумок // Мелитоп. ведомости. — 2016. — 13–19 июля (№ 29). — С. 2.
16. В бою погиб воин из Мелитополя : [В.Новгородский (позывной «Михалыч»)] // Наш город плюс. — 2016. — 13 июля (№ 28). — С. 7.
17. *Ольховская, Ю.* «Настоящий. Надёжный. Мужчина...» / Юлия Ольховская // Мелитоп. ведомости. — 2016. — 13–19 июля (№ 29). — С. 2.

18. Мелитополь : [9 июля 2016 года в зоне АТО погиб житель Мелитополя, боец В.Новгородский] // Надежда. — 2016. — 13–19 июля (№ 29). — С. 1.
19. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс]: [в т. ч. солдата Новгородського В. М. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада: офіц. сайт. — Режим доступу: <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

**Основа Олександр Володимирович
(01.09.1983–27.07.2014)**

О. В. Основа, солдат, народився 1 вересня 1983 року у с. Попелівці Мглинського району Брянської області. Закінчив Вільнянську ЗОШ № 1 та професійний ліцей. Мав професію слюсаря з ремонту автомобілів. Працював у ТОВ НВП «Міг» м. Запоріжжя.

Призваний на військову службу в квітні 2014 року до 93-ї ОМБр с. Орлівщина Новомосковського району. Служив гранатометником.

Загинув Олександр Основа 27 липня 2014 року в боях поблизу ст. Дебальцеве.

Поховали його на Вільнянському кладовищі. Залишилася мати.

На Вільнянській ЗОШ № 1 встановлено меморіальну дошку на честь бійця АТО О. Основи.

Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу О. В. Основа нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

21 вересня 2017 року старший солдат О. В. Основа нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради

- Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Основа О. В. — С. 35.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 14 листоп. 2014 року № 873 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 3 груд. (№ 46). — С. 15. — У т. ч. солдата Основу Олександра Володимировича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
 3. [Старший солдат Основа О. В. нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 168.
 4. *Романовський, В.* Для захисту прав родин загиблих : [О. Основа] / В. Романовський // Дніпров. вогні. — 2017. — 22 берез. (№ 22). — С. 2.
 5. *Романовський, В.* Олександр Основа : два роки, як не з нами / В. Романовський // Дніпров. вогні. — 2016. — 30 лип. (№ 58). — С. 1.
 6. *Михайлов, О.* Ми гордимся тобою, Олександрє! : [у Вільнян. ЗОШ № 1 відкрили мемор. дошку] / О. Михайлов / Дніпров. вогні. — 2015. — 30 трав. (№ 40). — С. 1.
 7. Неизвестных бойцов похоронят на Кушугумском кладбище : [упоминается А. Основа] // МИГ. — 2014. — 25 сент. (№ 39). — С. 5.
 8. Життя за Україну : [О. В. Основа, є фото] // Запоріз. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10–11.
 9. *Василенко, О.* Під Дебальцево він прийняв вогонь на себе / О. Василенко // Дніпров. вогні. — 2014. — 2 серп. (№ 57). — С. 1
 10. Низький уклін матері загиблого солдата! : [загинув боєць О. Основа] // Запоріз. правда. — 2014. — 31 лип. (№ 85–86). — С. 2.
 11. *Савченко, А.* В Донбасе погибли еще четыре жителя Запорожской области : [в т. ч. А. Основа] / Александра Савченко // Суббота плюс. — 2014. — 31 июля (№ 31). — С. 3.
 12. В Мелитополе простились с погибшими летчиками... а в Запорожье — с убитыми пехотинцами : [А. Основа] // МИГ. — 2014. — 31 июля (№ 31). — С. 5.
 13. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Елект-

ронний ресурс] : [в т. ч. старшого солдата Основу О. В., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада: офіц. сайт.— Режим доступу: <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Павленко Олег Анатолійович
(28.06.1971–14.06.2014)

О. А. Павленко, старший лейтенант, народився 28 червня 1971 року у м. Потсдамі (Німеччина). У 1988 р., по закінченні середньої школи – у Збройних Силах СРСР. В 1991 р. закінчив Калінінградське військово-авіаційно-технічне училище. Служив старшим техніком обслуги обслуговування радіоелектронного обладнання інженерно-авіаційної служби авіаескадрильї в/ч А3840, остання посадка в 25-й Мелітопольській гвардійській бригаді транспортної авіації ПС ЗСУ. Мав класну кваліфікацію «3-й клас» і нагороди. Перебував у запасі (до 2011). З весни 2014 року брав участь в АТО на сході України.

13 червня 2014 року 25-ту Мелітопольську бригаду в числі трьох бортів направили у Донбас. Літак «Іл-76МД» ПС ЗСУ № 76777 під назвою «Три сокири» мав сісти в Луганську, і десантники 25-ї ОПДБр мали заступити на бойову вахту – змінити своїх товаришів. На борту, крім дніпропетровських військовослужбовців (40 чол.) і мелітопольських льотчиків (9 чол.), був вантаж вагою в 15 т: техніка та провіант. Уночі 14.06.2014 р. при заході на посадку до Луганського аеропорту, який був в облозі, літак збили бойовики ЛНР. Борт був обстріляний в 00 год 50 хв на висоті 700 м ракетами із ПЗРК і крупнокаліберними кулеметами над с. Самсонівка. Він впав і вибухнув за кілька кілометрів від аеропорту. У страшній катастрофі загинули всі, у т. ч. – старший лейтенант О. А. Павленко.

Після тривалих перемовин з ДНРівцями, останки загиблих були передані представникам України. Знадобилося більше місяця, щоб їх ідентифікувати і поховати у братській могилі на Мелітопольському цвинтарі «Нове-1» (25.07.2014).

В Олега Павленка залишилися дружина і донька.

Указом Президента України № 543/2014 від 20.06.2014 року, за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного сувере-

нітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу О. А. Павленко нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (по смертно).

Також – нагрудним знаком «За оборону Луганського аеропорту» (по смертно).

У Мелітополі були розміщені скорботні білборди, а в гарнізонному Будинку офіцерів почав працювати міні-музей пам'яті про загиблій екіпаж Іл-76. На роковини трагедії на Новому кладовищі і на території в/ч А3840 воєнно-транспортної авіації відбулося урочисте відкриття меморіальних комплексів льотчикам: О. І. Білому [командир], М. О. Дьякову, І. І. Скочкову, С. А. Телегіну, В. В. Буркавцову, О. В. Козолію, О. А. Павленку, О. С. Коваліку, В. В. Ментусу.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Льотчики 25-ї окремої авіаційно-транспортної Мелітопольської бригади, кращий екіпаж транспортної авіації. — С. 17–18.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 20 черв. 2014 р. № 543 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 4 лип. (№ 28). — С. 3. — У т. ч. старшого лейтенанта Павленка Олега Анатолійовича нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (по смертно).
3. [Старший лейтенант Павленко О. А. нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (по смертно) згідно з Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року.] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 140.
4. Данилина-Левочко, Е. Два года после беды : [в суде рассматривается дело об авиакатастрофе Ил-76] / Екатерина Данилина-Левочко // Индустр. Запорожье. Панорама. — 2016. — 16 июня (№ 24). — С. 4, 20.

5. *Максимова, Я.* Два года в небе : [воспоминания о трагедии Ил-76] / Яна Максимова // Главная газета Мелитополя. — 2016. — 15–21 июня (№ 24). — С. 6.
6. Почтили память экипажа «Ил-76», сбитого над Луганском : [у мемориального комплекса в мелитопольском авиагородке] // МИГ. -2016. — 16 июня (№ 24). — С. 4.
7. *Данилина, Е.* «В действиях экипажа ошибки не было!» / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. Панорама. — 2015. — 18 июня (№ 86). — С. 6, 21.
8. *Левченко, І.* Біль утрати не стихає... / Ирина Левченко // Запоріж. правда. — 2015. — 18 черв. (№ 67–68). — С. 2.
9. *Левченко, І.* «Мы потеряли товарищей год назад, но рана от утраты не зажила до сих пор»: [в Мелитополе открыли памятник экипажу сбитого боевиками самолета Ил-76] / Ирина Левченко // Факты. — 2015. — 17 июня (№ 105). — С. 15.
10. *Данилина, Е.* Одна семья : [в Мелитополе начал работать мини-музей в память об экипаже] / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 16 июня (№ 85). — С. 5.
11. *Данилина, Е.* Память погибшего год назад экипажа авиаторы почтили в небе / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 13 июня (№ 84). — С. 4.
12. Вдовы погибших летчиков получили ордера на квартиры // МИГ. — 2015. — 26 февр. (№ 9). — С. 4.
13. *Сиволап, М.* Президент привіз із Києва нового голову ОДА В.Резніченка : [і вручив п'ять ордерів на квартири удовам загиблих льотчиків] / Михайло Сиволап // Запороз. Січ. — 2015. — 24 лют. (№ 33). — С. 1.
14. *Данилина, Е.* За сбитый Ил-76 и гибель военных ответит штабной генерал / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2014. — 21 нояб. (№ 173). — С. 5.
15. Життя за Україну : [Павленко О. А.] // Запоріж. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10–11.
16. *Шилин, Д.* Они отдали свою жизнь за Украину. Посмотрите год рождения каждого : [упоминается О. Павленко] / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2014. — 22 авг. (№ 122). — С. 4.
17. *Левченко, І.* «Ребята, я очень долго ждал, когда вы вернетесь домой в Мелитополь»: [на 42-й день предали земле останки

- авиаторов Ил-76МД] / Ирина Левченко // Факты. — 2014. — 29 июля (№ 132). — С. 15.
18. Муха, О. І в скорботі завмерла країна, відправляючи вас до небес... / Олена Муха // Запороз. Січ. — 2014. — 29 лип. (№ 153). — С. 1.
 19. Сосницький, В. Мелітопольці прощаються з екіпажем збитого Іл-76 / Віктор Сосницький // Голос України. — 2014. — 23 лип. (№ 138). — С. 6.
 20. Носков, Я. Город в черном. Мелитополь оплакивает погибших летчиков / Яков Носков // Правда. — 2014. — 19 июня (№ 25). — С. 7.
 21. Кобинець, А. «...І будуть люди на землі» : [був збитий мелітоп. військово-транспортний літак «Іл-76»] / Алла Кобинець // Запоріз. правда. — 2014. — 19 черв. (№ 68–69). — С. 1, 3, 4.
 22. Сосницький, Л. Мелітополь сумує, Запоріжжя готує добровольців : [Мелітополь у жалобі з приводу загибелі льотчиків Іл-76] / Леонід Сосницький // Голос України. — 2014. — 19 черв. (№ 116). — С. 5.
 23. В Луганске сбит «Ил-76» : погибли 49 украинских военных. Девять из них – из Мелитополя, один – уроженец Токмака // МИГ. — 2014. — 19 июня (№ 25). — С. 5.
 24. Герои не умирают. Вечная слава героям!..: [сбит мелітоп. транспортний самолет Ил-76] // Новий день. — 2014. — 18 черв. (№ 150–155). — С. 2–3.
 25. Ольховская, Ю. Последний полет «Соколов» : [+ цв. фото] / Юлия Ольховская // Мелітоп. ведомости. — 2014. — 18–24 июня (№ 25). — С. 1–2.
 26. Памяти героев... // Остров Свободы. — 2014. — 15 авг. (№ 31). — С. 5. — (Помним).
 27. Позднякова, Ю. Полет на смерть: [9 человек экипажа Ил-76 погибли в Луганске] / Юлия Позднякова // Главная газета Мелітополя. — 2014. — 18–24 июня (№ 25). — С. 4–5.
 28. Савенков, Д. Земное предательство в немирном небе, или прерванный полет : [9 мелітопольских авиаторов не вернулись с задания] / Денис Савенков, Анна Форис, Евгений Хромейко // Наш город Мелітополь. — 2014. — 18–25 июня (№ 25). — С. 4–5.
 29. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний

ресурс] : [в т. ч. старшого лейтенанта Павленка О. А. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

**Павлів Сергій Мирославович («Седой»)
(21.07.1971–24.05.2015)**

С. М. Павлів, солдат, народився 21 липня 1971 року у м. Херсоні. Більшу частину життя прожив у с. Водяному Кам'янсько-Дніпровського району Запорізької області. Закінчив Водянську ЗОШ № 1 і Запорізький кооперативний технікум. Служив в армії на Північному флоті механіком інженерно-авіаційної служби на вертолітах К-27. Був у шлюбі майже 22 роки. Виховав двох синів та доньку, мав одного онука. У Сергія було багато захоплень: він грав на гітарі і добре співав, збирав мотоцикли. Згодом брав участь у благодійних акціях для воїнів АТО.

21 серпня 2014 року Сергія, за його бажанням, призвали до лав ЗСУ. Служив в 55-й окремій артилерійській бригаді, що в 3-му гаубичному дивізіоні (7-ма гаубична батарея, 2-й взвод). Був номером розрахунку гармати. Увесь час перебував на передовій у районі Маріуполя, де бійці бригади тримали лінію оборони. Мав позивний «Седой». Отримав поранення. Лікувався у шпиталі. Після двох операцій повернувся на пост. Але смерть забрала його 24 травня 2015 року. Її причиною став блукаючий тромб.

27 травня 2015 р. в селі Водяне відбулися похорони солдата АТО Сергія Павлів. Його фото є на пам'ятному знаку героям АТО в м. Енергодарі.

27 листопада 2017 року солдат С. М. Павлів нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії

- «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Павлів С. М. — С. 124.
2. Вітання вам, захисники Вітчизни : [вшанували хвилиною мовчання бійців, які загинули у зоні АТО : М. Б. Данів, А. В. Захожий, В. Г. Коляда, С. М. Павлів, С. В. Полулях, С. Г. Хорошун, О. С. Щуров] // Новини дня. — 2016. — 29 жовт. (№ 42). — С. 3.
 3. *Овдиенко, И.* На мероприятии ко Дню защитника Украины в мэрии награды вручили военнослужащим частей 3033 и 3042 : [и вспомнили погибших энергодаровцев : в т. ч. С. Павлив] / Ирина Овдиенко // Рост. — 2016. — 20 окт. (№ 40). — С. 8.
 4. *Міллер, Л.* Перший на Запоріжжі пам'ятник Героям нашого часу відкрили в Енергодарі : [на стенді є фото С. Павлів] / Любов Міллер // Мы и наше время. — 2015. — 1 окт. (№ 36). — С. 9.
 5. *Майборода, І.* Сергій Павлів, доброволець АТО, назавжди залишиться у нашій пам'яті / Ілона Майборода // Знамя труда. — 2015. — 13 июня (№ 24). — С. 2.
 6. *Егорова, И.* «Он такие бои прошел! Господь Бог от осколков уберег...»: [артиллериста С. Павлив убила не вражеская пуля, а коварный тромб] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. Панорама. — 2015. — 4 июня (№ 78). — С. 6.
 7. *Аблицова, А.* Война на Донбассе забрала жизнь еще одного жителя Запорожья / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 4 июня (№ 23). — С. 5.
 8. *Стаценко, К.* Всі герої – наші : [С. Павлів] / Катерина Стаценко // Мы и наше время. — 2015. — 4 июня (№ 20). — С. 3.

Пальгуєв Олександр Сергійович
(18.09.1992–12.08.2014)

О. С. Пальгуєв народився 18 вересня 1992 року. Був названим сином у родині, що мешкала в с. Дівнинському Приазовського району Запорізької області. Мав двоюрідних братів і сестер. Навчався і працював у м. Мелітополі, захоплювався боротьбою і боді-білдингом. У 2014 р. закінчив МГПУ ім. Б. Хмельницького за фахом «Фізичне виховання». Хотів вступити до магістратури, але не пройшов за кількістю балів. А вже через місяць, 17 липня 2014 року,

Олександр подався добровольцем у зону АТО у складі Добровольчого Українського Корпусу «Правий Сектор».

О. Пальгуєв загинув 12 серпня 2014 року, коли автобус з бійцями ДУК потрапив у засідку на блок-посту під Донецьком на об'їзній трасі поблизу залізничної станції Мандрикине. Тільки 22.08.2014 року його тіло було упізнане, а 26.08.2014 року поховане на сільському кладовищі с. Дівнинське Приазовського району Запорізької області.

20 лютого 2015 року у Дівнинській ЗОШ відкрито куточок пам'яті солдату О. С. Пальгуєву, який загинув у зоні АТО.

27 листопада 2017 року О. С. Пальгуєв нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Пальгуєв О. С. — С. 42.
2. В пам'ять о погибших бойцах добробатов : [на доме по ул. Добровольческих батальонов открыли памятную доску] // МИГ. — 2017. — 16 марта (№ 11). — С. 3.
3. Приазовский район : [20 февр. 2015 года в Девнинской школе открыли уголок памяти А. Пальгуева, который погиб в зоне АТО] // Надежда. — 2015. — 25 февр. — 3 марта (№ 9). — С. 1.
4. Ольховская, Ю. В Приазовье почтили память героя / Юлия Ольховская // Мелитоп. ведомости. — 2015. — 25 февр.-3 мар. (№ 9). — С. 8.
5. Данилина, Е. Уголок памяти посвятили выпускнику : [в Девнинской ООШ (Приазов. р-н) открыли уголок памяти А. Пальгуеву] / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 24 февр. (№ 28). — С. 6.
6. Данилина, Е. Ушел человек! : Из зоны АТО продолжают приходить похоронки. На этот раз в село Девнинское в семью Александра Пальгуева / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2014. — 29 авг. (№ 125). — С. 4.

7. *Ольховская, Ю.* «Обнялись, брат, до связи!» / Юлия Ольховская // Мелитоп. ведомости. — 2014. — 27 авг. — 2 сент. (№ 35). — С. 9.
8. *Пиперко, А.* В зоне АТО погіб випускник мелитопольського вуза : [А. Пальгуев] / Анастасия Пиперко // Наш город плюс. — 2014. — 27 авг.-3 сент. (№ 35). — С. 5.
9. *Ольховская, Ю.* Александру Пальгуеву — навеки 21 / Юлия Ольховская // Надежда. — 2014. — 29 авг. (№ 35). — С. 3.
10. *Аблицова, А.* В зоне АТО погибли добровольцы из Запорожской области Александр Пальгуев и Меруж Мирошниченко / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 28 авг. (№ 35). — С. 6.

Панасейко Яків Федорович
(23.11.1989–18.03.2016)

Я. Ф. Панасейко народився 23 листопада 1989 року в Запоріжжі.

Під час першої хвилі мобілізації в 2014 р. став добровольцем. Стояв на блокпостах у Запорізькій області, зокрема в Оріхівському районі. Через бажання воювати, поїхав на базу ДУК «Правий сектор» в Дніпропетровську область. За три місяці, проведені на передовій в зоні АТО, він встиг виконати бойові завдання в донецькому аеропорту і селищі Піски, де отримав тяжке уламкове поранення ноги від розриву міни. Довго лікувався. Потім проходив підготовку в 55-й артбригаді ВСУ. На початку 2016 року був «списаний» з лав ВСУ за станом здоров'я з III групою інвалідності. Переніс одну операцію, очікував наступну. Через наслідки війни помер від серцевого нападу у ніч на 19 березня 2016 року.

Похований Я. Ф. Панасейко 21 березня 2016 року на цвинтарі Святого Миколая м. Запоріжжя. У нього залишилася мати і двоє братів.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Панасейко Я. Ф. — С. 142.

Панков Володимир Юрійович
(29.07.1960–22.09.2016)

В. Ю. Панков, старший сержант, народився 29 липня 1960 року в Казахстані. Дитинство та юність пройшли на Вільнянщині. Середню освіту отримав у Любимівській ЗОШ I–II ступеня Вільнянського району, де жили його батьки. Потім перебрався до Мелітополя, звідки у 2015 році пішов служити старшим сержантом 23-го окремого мотопіхотного батальйону 56-ї механізованої бригади у зону АТО.

Загинув В. Ю. Панков 22 вересні 2016 року біля с. Гранітне Донецької області. Поховали військовослужбовця в Любимівці Вільнянського району Запорізької області.

Література

1. Романовський, В. Вільнянщина втратила ще одного свого сина // Дніпров. вогні. — 2016. — 1 жовт. (№ 76). — С. 2.
2. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого сержанта Панкова В. Ю. (пос мертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Папіровник Леонід Іванович
(03.04.1984–10.06.2015)

Л. І. Папіровник, солдат, народився 3 квітня 1984 року в м. Душанбе (Таджикистан). Середню школу закінчив в с. Романова Балка Первомайського району Миколаївської області, а ПТУ за фахом тракториста-механізатора – в смт Веселе Запорізької обл. Працював у СФГ «Байда» та агрофірмі «Зелений гай». До ЗСУ не призивався. Останні 15 років мешкав в с. Чкалове Веселівського району Запорізької області, де в 2005 році одружився. Мав п'ятирічну доньку, трьох сестер і маму, яка живе в Миколаївській області. Батька-військовослужбовця втратив у 2008 році. Брав активну участь у громадській діяльності, зокрема, в різних заходах Будинку культури.

Леонід Папіровник був призваний за мобілізацією 26 січня 2015 року Мелітопольсько-Веселівським ОРВК до команди В 5229. Проходив службу у 30-й ОМБр, спочатку в Житомирській, згодом у Донецькій областях. 10 червня 2015 року біля смт Луганське Артемівського району Донецької області близько 14.30, під час виконання інженерних обладнань позицій, старший солдат А. М. Храпатий, при необережному поводженні зі зброєю АКС-74, зробив несанкціонований постріл, у результаті чого солдат Л. І. Папіровник отримав смертельне вогнепальне поранення у груди, від якого загинув на місці.

14 червня 2015 року односельці, рідні, бійці Веселівської Самооборони та місцеві чиновники прощалися із загиблим солдатом біля Будинку культури.

Л. І. Папіровник був похований на кладовищі селища Чкалове Веселівського району Запорізької області.

21 червня 2017 року солдат Л. І. Папіровник нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Папіровник Л. І. — С. 126.
2. Вшановано пам'ять земляків : [Папіровник Л. І.] // Колос. — 2017. — 25 січ. (№ 6). — С. 1.
3. Життя за Україну // Запоріз. правда. — 2015. — 9 лип. (№ 76–77). — С. 11.
4. Веселовский район : [14 июня в с. Чкалово похоронили Л. Папировника] // Надежда. — 2015. — 24–30 июня (№ 26). — С. 1.
5. Семенова, Д. Запорожская область потеряла в АТО еще одного бойца: [Л. Папировник] / Диана Семенова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 18 июня (№ 86). — С. 21.
6. Аблицова, А. На Донбассе погиб военный из Запорожской области / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 18 июня (№ 25). — С. 5.
7. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 01 січня 2015–2017 р. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Папіровника Л. І., згідно з

розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н]//
Запорізька обласна рада: офіц. сайт.— Режим доступу:
<http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Пастушак Олександр Вікторович
(11.06.1995–09.07.2016)

О. В. Пастушак народився 11 червня 1995 року у м. Запоріжжі. Військовослужбовець, учасник боїв під Іловайськом. Самотужки вибрався з «Іловайського котла», через що вважав себе дезертиром і ховався на Запоріжжі. Сирота, з рідних залишилися бабуся та дідусь.

3 травня 2016 року О. Пастушак був жорстоко побитий у Вільнянському районі Запорізької області. З важкою черепно-мозковою травмою потрапив до Запорізької клінічної лікарні. Першого липня 2016 року був доставлений літаком до Військово-медичного клінічного центру Південного регіону (м. Одеса). Перебував у комі, помер не приходячи до свідомості.

Педак Олександр Анатолійович («Шао-Лінь»)
(04.04.1959–30.03.2017)

О. А. Педак, старший солдат, народився 4 квітня 1959 року. Мешкав у Комунарському районі м. Запоріжжя. У 2015 році був призваний за мобілізацією до лав ЗСУ. Військовослужбовець 72-ї бригади. За контрактом служив у тій же частині старшим навідником мінометної батареї.

Загинув старший солдат О. А. Педак 30 березня 2017 року під час боїв поблизу Авдіївки.

Похований 2 квітня 2017 року у м. Запоріжжі. Залишилася дружина та син, який проходить службу у Національній гвардії України.

Указ Президента України № 138/2017 від 22 травня 2017 року за особисту мужність, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку О. А. Педак нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

21 червня 2017 року старший солдат О. А. Педак нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 22 травня 2017 р. № 138 // Офіційний вісник Президента України. — 2017. — 2 черв. (№ 12). — С. 10. — У т. ч. старшого солдата Педака О. А. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно)].
2. Орден «За мужество» — посмертно : [награжден старший солдат А. Педак] / МИГ. — 2017. — 25 мая (№ 21). — С. 5.
3. Запорожских воинов наградили орденом «За мужество» посмертно : [солдата А. Вельможко и ст. солдата А. Педак] // Верже. — 2017. — 25 мая (№ 20). — С. 2.
4. Чумак, В. Б. Щоб пам'ятали / В. Б. Чумак // Запороз. Січ. — 2017. — 1 квіт. (№ 64). — С. 6.
5. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого солдата Педака О. А., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>
6. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Перов Артур Дмитрович (18.05.1992–18.08.2014)

А. Д. Перов, старший солдат, народився 18 травня 1992 року у м. Запоріжжі. Навчався у 84-й школі. Захоплювався футболом. У 2011 році закінчив Запорізьке професійне училище, здобув спеціальність слюсаря-електрика і працював на взуттєвій фабриці. Проходив строкову службу в армії у 2011–2012 роках.

Призваний за мобілізацією 2 квітня 2014 р. Комунарським районним військкоматом. Старший солдат, оператор-топогеодезист 93-ї ОМБр.

А. Перов загинув 18 серпня 2014 року в бою біля с. Новокатеринівки Донецької області під час артобстрілу військової колони з установки БМ-27 «Ураган». Похований 20.08.2014 р. на Першотравневому кладовищі в Запоріжжі. У нього залишились мати, батько і вітчим.

Указом Президента України № 873/2014 від 14.11.2014 року за особливу мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі А. Д. Перов нагороджений орденом «За мужність III ступеня» (посмертно).

24 травня 2016 року на будівлі ЗОШ № 84 було відкрито меморіальну дошку герою.

28 листопада 2016 року старший солдат А. Д. Перов нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Перов А. Д. — С. 48.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 14 листоп. 2014 року № 873 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 3 груд. (№ 46). — С. 15. — У т. ч. старшого солдата Перова Артура Дмитровича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
3. [Старший солдат Перов А. Д. нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 168.

4. Запорожцям, погибшим в АТО, відкрили меморіальні дошки: [в т. ч. А. Перову] // МИГ. — 2016. — 26 мая (№ 21). — С. 4.
5. *Зинченко, А.* «Сына тяжело ранило за 20 минут до объявления перемирия»: [в мемориальном мероприятии «Зажжем свечи памяти» приняли участие мама и отчим А. Перова] / Анна Зинченко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 14 мая (№ 67). — С. 11.
6. Героев наградили посмертно: [орден «За мужество» III степени (посмертно) вручен маме Артура Перова] // МИГ. — 2015. — 12 марта (№ 11). — С. 3.
7. *Логанов, Є.* Пам'ятаємо, пишаємось!: [Р. Соловійов, А. Перов, Р. Кравцов] / Євген Логанов // Запоріж. правда. — 2015. — 7 берез. (№ 26). — С. 1.
8. Життя за Україну: [Перов Артур Дмитрович, солдат, фото] // Запоріж. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101) — С. 10–11.
9. Двое пропали без вести, один — погиб // МИГ. — 2014. — 21 авг. (№ 34). — С. 5.
10. *Межейко, В.* Герої не вмирають!: [А. Д. Перов загинув в зоні АТО] / Віктор Межейко // Запоріж. правда. — 2014. — 21 серп. (№ 94–95). — С. 2.
11. *Шилин, Д.* Они отдали свою жизнь за Украину. Посмотрите год рождения каждого: [Артур Перов] / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2014. — 22 авг. (№ 122). — С. 4
12. *Савченко, А.* Война в Донбассе унесла жизни еще четырех запорожцев: [в т. ч. А. Перов] / Александра Савченко // Суббота плюс. — 2014. — 21 авг. (№ 34). — С. 6.
13. 25-я потеря: [А. Перов] // Наше время плюс. — 2014. — 21 авг. (№ 34). — С. 3.
14. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс]: [в т. ч. старшого солдата Перова А. Д. (посмертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 28.11.2016 р. № 466-н] // Запорізька обласна рада: офіц. сайт. — Режим доступу: <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Пивоваров Олександр Сергійович
(08.09.1988–28.09.2014)

О. С. Пивоваров, солдат, народився 8 вересня 1988 року в м. Запоріжжі. У 1994 р., після передчасної смерті батька, його мама з двома синами переїздить у пошуках роботи до Москви. Там Олександр навчався в Московській СШ № 796, виявляючи себе стараним учнем і здібним спортсменом. Щоліта відвідував бабусю в с. Владівці Чернігівського району Запорізької області. Після закінчення школи Олександр приїхав до Запоріжжя й добровільно пішов на службу до лав ЗСУ (10.2006–10.2007), адже його дід був офіцером-авіатором, а прадід загинув у роки Другої світової війни. Служив у селищі Гвардійське Дніпропетровської області у складі 3-ї парашутно-десантної роти 25-ї повітряно-десантної бригади, у званні солдата на посаді ЗКБМ-НО. Після звільнення в запас працював у Москві і був студентом Російської митної академії. Мріяв про родину та первістка-сина.

Коли в Україні розпочалася Революція Гідності, був активним учасником чернігівських «євромайданів». А вже 25 березня 2014 р. став солдатом за мобілізацією Центрального ОРВК м. Запоріжжя. Був стрільцем-помічником гранатометника 79-ї окремої аеромобільної бригади Сухопутних військ ЗСУ, яка спочатку охороняла кордон біля с. Чонгар, а потім – летовище в Донецьку. У серпні він отримав довгоочікувану відпустку, а потім – знову в АТО.

У ніч з 27 на 28 вересня 2014 р. під Донецьким аеропортом БТР, у якому перебував Олександр та шестеро його побратимів, був розстріляний прямим влученням із ворожого танка на вул. Путилівська Роща. Хлопці загинули миттєво. Олександр Пивоваров став 42-м запоріжцем, який загинув у зоні АТО. Ротація їхнього підрозділу мала відбутися через два дні.

18 грудня 2014 року на Алеї Слави Кушугумського кладовища м. Запоріжжя з військовими почесними поховали десантника О. С. Пивоварова.

Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі О. С. Пивоваров нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

21 червня 2017 року солдат О. С. Пивоваров нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Пивоваров О. С. — С. 87.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 15 трав. 2015 р. № 270 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 черв. (№ 13). — С. 11. — У т. ч. солдата Пивоварова О. С. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).
3. Герої України : [серед інших — солдат Пивоваров О. С. нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно) згідно з Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 160.
4. Єременко, М. Герої не вмирають! : [О. Пивоваров] / Микола Єременко // Нива. — 2017. — 3 жовт. (№ 79). — С. 1.
5. Воронцова, О. Ідеї, які нас окриляють : [запорізька міськрада прийняла рішення про перейменування вул. Суворова (Вознесенів. р-н) на вул. ім. Олександра Пивоварова] / Олександра Воронцова // Запоріж. правда. — 2017. — 21 верес. (№ 38). — С. 9.
6. Єременко, М. Герої не вмирають. Вони живуть, доки ми про них пам'ятаємо / Микола Єременко // Нива. — 2016. — 10 серп. (№ 64). — С. 1.
7. Об'єктивно: [в аеропорту Запоріжжя помянули воинов, котрые держали оборону Донецкого аеропорта : в т. ч. А. Пивоварова] // МИГ. 2016. — 28 янв. (№ 4). — С. 11.
8. Диденко, Ю. Горда, что сын отдал жизнь за Родину : [мама погибшего десантника получила орден сына] / Юлия Диденко // Индустр. Запоріжжє. — 2015. — 17 окт. (№ 154). — С. 3.
9. По смертно. Порошенко наградил орденами запорожских героев, погибших в зоне АТО : [орденом «За мужество» III сте-

- пени награвден Пивоваров А.]// Верже. — 2015. — 21 мая (№ 19). — С. 2.
10. В числе награжденных посмертно — пятеро запорожцев : [в т. ч. А. Пивоваров] // Запороз. Січ. — 2015. — 19 трав. (№ 85). — С. 1.
 11. *Егорова, И.* Живые цветы легли на могилы : [мама Пивоварова приняла решение похоронить останки сына на Кушугумском кладбище] / Ирина Егорова / Индустр. Запорожье. — 2015. — 23 апр. (№ 59). — С. 19, 23.
 12. *Єременко, М.* Мріяв про сина і вірив у заможну Україну / Микола Єременко // МИГ. — 2015. — 22 янв. (№ 4). — С. 10.
 13. *Егорова, И.* «Мы до последнего надеялись, что наши дети в плену»: [на Кушугумском кладбище появилась могила А. Пивоварова] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 30 дек. (№ 195). — С. 21.
 14. *Єременко, М.* Він мріяв про сина і вірив у заможну Україну / Микола Єременко // Нива. — 2014. — 24 груд. (№ 103). — С. 1.
 15. Життя за Україну: [Пивоваров Олександр Сергійович, солдат + фото] // Запоріз. правда. — 2014. — 6 лист. (№ 127–128). — С. 10–11.
 16. *Межейко, В.* Він залишиться у наших серцях / Віктор Межейко // Запоріз. правда. — 2014. — 2–4 жовт. (№ 114). — С. 2.
 17. Попрощались с воинами-земляками : [тело А. Пивоварова находится в аэропорту Донецка] // МИГ. — 2014. — 2 окт. (№ 40). — С. 5.
 18. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Пивоварова О. С., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

**Піддубний Віталій Володимирович («Сват»)
(4.10.1977–26.07.2014)**

В. В. Піддубний народився 4 жовтня 1977 року в с. Миропіллі Краснопільського району Сумської області. Мешкав у Бердянську, мікрорайон «Ліски», місто вважав рідним. Дуже любив дружину і двох дітей: 3-річну доньку та старшого сина. Мав професію буді-

вельника. Був учасником Бердянського Євромайдану, активістом Самооборони.

Стрілець 1-ї роти 3-го батальйону спеціального призначення «Донбас», в/ч 3027 Північного оперативно-територіального об'єднання НГУ, солдат резерву В. Піддубний брав участь в АТО на сході України. Залучався до виконання службово-бойових завдань, створював блокпости і натягував намети, був водієм. Мав позивний «Сват».

Загинув В. В. Піддубний 26 липня 2014 року під час перевезення з Артемівська продуктів для взводу. Між Лисичанськом і Попасною на машину був здійснений озброєний напад. Бійці потрапили під рясний кулеметний вогонь. Група прийняла бій з переважаючими силами противника, під час якого Володимир Піддубний отримав травми, несумісні з життям.

28 липня 2014 р. в Бердянську пройшла прощальна панахида з бійцем, де були присутні родичі, активісти, бойові товариші і городяни. Поховали солдата на Сумщині.

Указом Президента України № 651/2014 від 14.08.2014 року стрілець 3-го батальйону оперативного призначення НГУ «Донбас» В. В. Піддубний нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Рішенням виконкому Бердянської міськради від 12.08.2014 року № 258 В. В. Піддубного посмертно нагороджено «Почесним орденом міста».

У грудні 2015 року Запорізька обласна влада вшанувала нашого земляка за його подвиг і вручила сертифікат та ключі від квартири родині загиблого.

18 лютого 2016 року В. В. Піддубному присвоєно звання «Почесний громадянин міста Бердянська» (посмертно).

9 листопада 2016 року солдат В. В. Піддубний нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії

- «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Піддубний В. В. — С. 34.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 14 серпня 2014 р. № 651 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 4 вересня. (№ 38). — С. 8. — У т. ч. солдата резерву Піддубного В. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно)]
 3. У Бердянську відзначили День українського добровольця : [у бердянському музеї «Подвиг» вшанували пам'ять загиблих бійців] // Південна зоря. — 2017. — 16 берез. (№ 11). — С. 2.
 4. *Сосницький, Л.* Дочка та дружина героя отримали житло / Л. Сосницький // Голос України. — 2016. — 17 серп. (№ 155). — С. 11.
 5. Восьми загиблим військовослужбовцям присвоєно звання «Почесний громадянин міста Бердянська» : [у т. ч. Піддубному В. В.] // Південна зоря. — 2016. — 25 лют. (№ 11). — С. 1.
 6. *Семенов, Л.* Областная власть вручила квартиры семьям 11-ти героев АТО / Леонид Семенов // Миг. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С. 29.
 7. *Аблицова, А.* В Запорожье семьи погибших АТОшников получают квартиры : [В. Поддубный] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С. 37.
 8. *Семенов, Л.* Обласна влада вручила ключі від квартир сім'ям 11 героїв АТО / Леонід Семенов // Запоріж. правда. — 2015. — 10 груд. (№ 142–143). — С. 2.
 9. «Україна — це ми» : [родина загиблого воїна В. Піддубного отримала ключі від квартири] // Запоріж. правда. — 2015. — 5 груд. (№ 141). — С. 1.
 10. *Сухомлин, Л.* «Когда нас обстреливали «Градами», мы думали, что это дождь» : [«Бердянские ведомости» пообщались с солдатами из зоны АТО и вспомнили погибших : [С. Карачевский, С. Шерстнев, Б. Завада, В. Поддубный] / Леся Сухомлин // Бердян. ведомости. — 2014. — 4 дек. (№ 49). — С. 9.
 11. *Савченко, А.* В Донбассе погибли еще четыре жителя Запорожской области : [в т. ч. В. Поддубный] / Александра Савченко // Суббота плюс. — 2014. — 31 июля (№ 31). — С. 3.
 12. Бердянск простился с Виталием Поддубным // Бердянские ведомости. — 2014. — 31 июля (№ 31). — С. 5.

13. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Піддубного В. В. (помертньо), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 09.11.2016 р. № 404-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

**Пічул Микола Миколайович (“Студент”)
(11.07.1992–27.07.2014)**

М. М. Пічул, молодший сержант, народився 11 липня 1992 року у м. Запоріжжі (Хортицький р-н). Закінчив школу у с. Красноармійському Новоазовського району Донецької обл. Був футбольним фанатом. Вступив до Приазовського ДТУ в м. Маріуполь. Військова служба – свідомий крок. Узяв академічну відпустку і добровільно пішов боронити Україну. Служив в 3-му батальйоні оперативного призначення НГУ «Донбас» на посаді кулеметника. Мав позивний «Студент». Проявив себе мужнім і сильним воїном.

Молодший сержант Микола Пічул загинув 27 липня 2014 року від вогнепального поранення, отриманого від п'яних бійців ЗСУ, коли заступився за мирних мешканців у с. Красноармійське. Похований у Маріуполі, де живуть батьки. У нього залишилися мати та брат.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту: Пічул М. М. — С. 36.

Полулях Сергій Володимирович
(13.12.1982–18.10.2014)

В. Полулях народився 13 грудня 1982 року в смт Чернігівці Запорізької області. Мешкав разом із сім'єю в м. Енергодарі, де закінчив ЗОШ № 2. Військову службу у ЗСУ не проходив. 2 квітня 2014 року пішов добровольцем до 93-ї ОМБр м. Дніпропетровська (в/ч 2830) на посаду кулеметника-навідника. За сім місяців служби став справжнім бійцем, багатьом врятував життя, багатьох проводив в останню путь.

18 жовтня 2014 року під час відбиття атаки на Донецький аеропорт біля с. Тоненьке Сергій Полулях отримав важкі поранення. Після обстрілу важкої артилерії в нього влучила снайперська куля. Надали першу допомогу та відвезли до лікарні Красноармійська, але життя врятувати не вдалось. У Сергія залишились батьки, брат та вагітна наречена, яка згодом народить доньку, а за два тижні мало відбутися весілля. 21 жовтня 2014 року майже весь Енергодар проводжав в останній путь солдата, якого було поховано на центральному кладовищі.

26 вересня 2015 року відбулася церемонія відкриття першого в Запорізькій області пам'ятного знаку, присвяченого бійцям АТО – «Герої нашого часу». Меморіальний комплекс встановлено на Алеї навпроти Енергодарської ЗОШ № 2, де навчався Сергій Полулях. Його ім'я було занесено в Книгу пошани міста Енергодара.

Указом Президента України № 9/2016 від 16.01.2016 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі С. В. Полулях нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

27 листопада 2017 року С. В. Полулях нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 16 січня 2016 р. № 9 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 4 лютого (№ 5). — С. 9. — У т. ч. солдата Полуляха С. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Полулях С. В. — С. 90.
3. Вітання вам, захисники Вітчизни : [вшанували хвилиною мовчання бійців, які загинули у зоні АТО : М. Б. Данів, А. В. Захожий, В. Г. Коляда, С. М. Павлів, С. В. Полулях, С. Г. Хорошун, О. С. Щуров] // Новини дня. — 2016. — 29 жовт. (№ 42). — С. 3.
4. Овдиенко, И. На мероприятии ко Дню защитника Украины в мэрии награды вручили военнослужащим частей 3033 и 3042 : [и вспомнили погибших энергодаровцев : в т. ч. С. Полулях] / Ирина Овдиенко // Рост. — 2016. — 20 окт. (№ 40). — С. 8.
5. Наградили орденами посмертно : [военнослужащих 93-й отд. мех. бригады, в т. ч. Полуляха С. В.] // МИГ. — 2016. — 25 февр. (№ 8). — С. 3.
6. Родини загиблих бійців отримали нагороди : [у т. ч. С. Полулях] // Мы и наше время. — 2016. — 25 февр. (№ 7). — С. 3.
7. Энергодарский герой Сергей Полулях награжден посмертно орденом «За мужество» III степени // Рост. — 2016. — 18 февр. (№ 6). — С. 11.
8. Міллер, Л. Перший на Запоріжжі пам'ятник Героям нашого часу відкрили в Енергодарі : [на стенді є фото С. Полуляха] / Любов Міллер // Мы и наше время. — 2015. — 1 окт. (№ 36). — С. 9.
9. Тернова, К. Свадебное платье выбрать не успела : [о гражданской жене С. Полулях] / Ксения Тернова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 26 марта (№ 44). — С. 6.
10. Аблицова, А. Вдова погибшего на фронте запорожского бойца родила дочь / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 26 марта (№ 13). — С. 5.
11. [У энергодарского героя С. Полуляха, погибшего на Донбассе, родилась дочь] / Фото Валерия Щетинина // МИГ. — 2015. — 19 марта (№ 12). — С. 2.
12. Мемориальная доска – в память о выпускнике-герое : [имя С. Полуляха занесено в Книгу почета Энергодара] // МИГ. — 2015. — 5 февр. (№ 6). — С. 3.

13. *Дмитренко, Г.* Героїчно загиблий енергодарець Сергій Полулях – наш земляк : [народився у Чернігівці] / Ганна Дмитренко // Нива. — 2014. — 12 листоп. (№ 91). — С. 2.
14. Життя за Україну : [Полулях Сергій Володимирович + фото] // Запоріж. правда. — 2014. — 6 листоп. (№ 127–128). — С. 11.
15. *Березняк, Л.* Герои не умирают : Энергодар простился с героически погибшим земляком Сергеем Полуляхом / Лариса Березняк // МИГ. — 2014. — 6 нояб. (№ 45). — С. 11.
16. *Майборода, И.* Панихида по погибшему в зоне АТО энергодарцу Сергею Полуляху / Илона Майборода // Знамя труда. — 2014. — 1 нояб. (№ 44). — С. 2.
17. *Березняк, Л.* Энергодар простился с героически погибшим земляком Сергеем Полуляхом / Лариса Березняк // Рост. — 2014. — 23 окт. (№ 41). — С. 10–11.
18. *Абдурахманова, С.* Він залишиться у наших серцях / Світлана Абдурахманова // Запоріж. правда. — 2014. — 18–21 жовт. (№ 121–122). — С. 2.

**Польський Дмитро Олександрович
(23.10.1988–29.08.2014)**

Д. О. Польський, молодший сержант, народився 23 жовтня 1988 року у м. Запоріжжі. Закінчив Запорізький національний технічний університет. Працював інженером-технологом на підприємстві «Мотор Січ». Відслужив армію, повернувся молодшим сержантом. У квітні 2014 року був призваний за мобілізацією на військову службу до ЗСУ.

Д. О. Польський – командир відділення 93-ї окремої механізованої бригади. Загинув 29 серпня 2014 року під час виходу з оточення поблизу м. Іловайська.

Поховали Дмитра Олександровича Польського у м. Запоріжжі.

Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Д. О. Польський нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 14 листопада 2014 р. № 873/2014 // Офіційний вісник Президента України. — 2014 — 3 грудня. (№ 46). — С. 15. — У т. ч. молодшого сержанта Польського Дмитра Олександровича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. [Молодший сержант Польський Д. О. нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 168.

Попов Володимир Геннадійович («Студент») (23.03.1993–05.09.2014)

В. Г. Попов, старший солдат, народився 23 березня 1993 року в смт Якимівці Запорізької області. У 2012 р. закінчив ДНЗ «Якимівський ПАЛ», отримавши професію автослюсаря, водія автомобіля. У листопаді 2012 р. був призваний на строкову військову службу до ЗСУ. Служив зв'язковим у військах ППО (м. Бровари Київської обл.). Після звільнення в запас з листопада 2013 року працював вантажником у ТОВ «Фоззі-Фуд» в Борисполі.

29 квітня 2014 року був призваний за мобілізацією на військову службу до ЗСУ у в/ч пп В 0131 Якимівським райвійськкоматом. З червня 2014 р. брав участь в АТО на посаді механіка-радіотелефоніста, старшого солдата 23-го Запорізького батальйону територіальної оборони «Хортиця» на 9-му блокпосту під Маріуполем (с. Сартана Донецької обл.). Володимир був наймолодшим у взводі, мав позивний «Студент».

Володимир Попов загинув вранці 5 вересня 2014 року в результаті неочікуваного мінометного обстрілу в районі с. Широкине Новоазовського району Донецької області. Він був на броні головного танку, який піддався масованій атаці противника. Танкісти вижили, В. Попов, В. Комар і Ю. Демідов загинули. Довгий час не було можливості забрати їх тіла. 88 днів їхні душі не мали спокою,

а понівечені тіла безіменними були поховані у братській могилі під с. Комінтернове. І тільки після тривалих перемовин з ДНРівцями та довгоочікуваних результатів експертизи ДНК 1 грудня 2014 року у закритій домовині Володя Попов навіки спочив у рідній землі.

13 лютого 2015 року в Якимівській ЗОШ № 2 відбулося урочисте відкриття меморіальної дошки пам'яті загиблого випускника Володимира Попова.

21 квітня 2016 року старший солдат В. Г. Попов за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. *Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Попов В. Г. — С. 79.*
2. *Воронцова, О. Народ і армія разом : [В. Попов нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно)] / Олександра Воронцова // Запоріз. правда. — 2016. — 28 квіт. (№ 16). — С. 8.*
3. *Егорова, И. Служба и дружба : [о погибших бойцах 23-го батальона] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2016. — 22 сент. (№ 38). — С. 21–23.*
4. *Диденко, Ю. «Они стали нашей семьей» : [о бойцах 23-го батальона и о погибших : В. Комар, Ю. Демидов, В. Попов] / Юлия Диденко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 27 марта (№ 45). — С. 6.*
5. *Подольская, Е. Его имя для всех в гранитную вечность вписали... / Е. Подольская // Слово трудівника. — 2015. — 14 лют. (№ 12). — С. 1.*
6. *Логанов, Є. Повернувся живим... : [загинули Попов і Демідов] / Євген Логанов // Запоріз. правда. — 2014. — 25 груд. (№ 148–149). — С. 11.*

7. Данилина, Е. Бросил все, приехал и сказал: «Пойду служить» / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2014. — 4 дек. (№ 180). — С. 21.
8. Волков, Д. Акимовщина простилась с героями : [1 дек. в Акимовке с В. Поповым] / Дмитрий Волков // Мелитоп. ведомости. — 2014. — 3–9 дек. (№ 49). — С. 8.
9. Белименко, Т. Юність, вбита мінометною чергою / Т. Белименко // Слово трудівника. — 2014. — 3 груд. (№ 95). — С. 2.
10. Попов Владимир Геннадиевич : [некролог] // Новий день. — 2014. — 3 груд. (№ 299–304). — С. 21.
11. Данилина, Е. Юрий Демидов наконец-то упокоился в родной земле : [упоминается его боевой побратим – В. Попов] / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2014. — 29 нояб. (№ 178). — С. 3.
12. Життя за Україну : [Попов Володимир Геннадійович, старший солдат] // Запорізі. правда. — 2014. — 6 лист. (№ 127–128). — С. 11.
13. Егорова, И. С автоматами на «Грады» идти невозможно! / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 11 сент. (№ 132). — С. 1, 5.
14. Запорожцы прощаются с земляками : [В. Поповым] // МИГ. — 2014. — 11 сент. (№ 37). — С. 5.
15. Потери в АТО продолжаются : [В. Попов] // Наше время плюс. — 2014. — 11 сент. (№ 37). — С. 2.
16. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого солдата Попова В. Г. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.04.2016 р. № 79-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Приказчиков Андрій Анатолійович
(18.12.1978–27.07.2017)

А. А. Приказчиков, солдат, народився 18 грудня 1978 року у с. Новгородківці Мелітопольського району Запорізької області. Проте більшу частину життя проживав у с. Полянівці. Був призваний до лав ЗСУ за мобілізацією 9 лютого 2015 року. Службу проходив у зоні АТО. Демобілізований у званні солдата 29 квітня 2016 року.

27 липня 2017 року А. А. Приказчиков передчасно пішов з життя, помер від інсульту.

Похований А. А. Приказчикова 28 липня 2017 року у с. Полянці Мелітопольського району Запорізької області.

Література

1. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс]// Вікіпедія. Вільна енциклопедія: [сайт]. – Режим доступу: [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Прокуратов Максим Борисович («Мега») (30.07.1977–26.08.2014)

М. Б. Прокуратов народився 30 липня 1977 року в Запоріжжі в багатодітній родині. Мав брата і трьох сестер. У чотирирічному віці втратив батька. По закінченні школи і училища Максим став висококласним водієм, у посвідченні якого були відкриті всі категорії.

У квітні 2014 року записався до Запорізької «Самооборони». Упродовж двох місяців чергував на блокпосту на Нікопольському напрямку. Згодом став до лав резервістів 2-го батальйону спецпризначення в/ч 3027 Північного оперативно-територіального об'єднання НГУ «Донбас», обійнявши посаду старшого водія в автомобільному відділенні взводу матеріально-технічного забезпечення. Мав позивний «Мега».

Під час запеклих боїв за Іловайськ унаслідок ворожих обстрілів у підрозділі вціліла лише одна вантажівка – солдата Прокуратова. Упродовж кількох днів на своєму «Уралі» під вогнем противника він доставляв на передову для однополчан життєво необхідні вантажі: боєприпаси та харчі. Вже коли замкнулося оточення навколо міста, життя Меги обірвав вибух ворожої міни 26 серпня 2014 р. Земляки – «самооборонівці» зуміли розшукати його тіло в морзі м. Волновахи і повернули тіло солдата додому.

31.08.2014 року М. Прокуратова проводжали в останню путь від Майдана перед будівлею Запорізької облдержадміністрації, де

розташовано штаб «Самооборони». Після жалобного мітингу воїн знайшов вічний спочинок на Правобережному кладовищі Запоріжжя.

Указом Президента України № 892/2014 від 27.11.2014 року М. Б. Прокуратов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

Вулицю Хасанську (м. Запоріжжя) було перейменовано на вулицю ім. Максима Прокуратова. 18 травня 2016 року на домі (вул. Кремлівська, 69), де проживав М. Прокуратов, відкрили меморіальну дошку на честь героя.

9 листопада 2016 року солдат М. Б. Прокуратов нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Прокуратов М. Б. — С. 68.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 27 листопада 2014 р. № 892 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 18 грудня (№ 47). — С. 10. — У т. ч. солдата резерву Прокуратова М. Б. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).
3. Нові назви знайомих вулиць : путівник : [буклет] / ЗОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка ; Т-во укр. мови Чикаго. — Запоріжжя, 2016. — 1 л. — Із змісту : [вулицю Хасанську на вулицю Максима Прокуратова].
4. В пам'ять о погибших бойцах добробатов : [на доме по ул. Добровольческих батальонов открыли памятную доску] // МИГ. — 2017. — 16 марта (№ 11). — С. 3.
5. Почтили память погибших под Иловайском : [М. Прокуратова] // МИГ. — 2016. — 1 сент. (№ 35). — С. 3.
6. Полный список переименованных улиц в Запорожье : [ул. Хасанская — ул. Максима Прокуратова] // Наша жизнь. — 2016. — 14 июля (№ 28). — С. 3.

7. [18 мая открыли мемориальную доску погибшему в зоне АТО бойцу М. Прокуратову] // Надежда. — 2016. — 25–31 мая (№ 22). — С. 1.
8. *Шилин, Д.* «Мама, я иду защищать неньку-Украину!» : [18 мая 2016 года на ул. Кремлевской, 69-А на доме, в котором жил погибший участник АТО М. Прокуратов, была открыта мемор. доска в честь героя] / Дмитрий Шилов // Индустр. Запорожье. — 2016. — 19 мая (№ 20). — С. 2.
9. Вони захистили Батьківщину : [в т. ч. Прокуратов М. Б.] // Моменти. — 2015. — 27 серп. (№ 8) : [«Іменем закону» № 33–34]. — С. 15.
10. *Коваленко, С.* Їхні подвиги відзначено орденами. Посмертно... : [М. Б. Прокуратов] / Сергій Коваленко // Іменем закону. — 2015. — 5 лют. (№ 5). — С. 11.
11. *Безрук, А.* Запорожье прощается со своими героями : [в т. ч. Прокуратов] / Андрей Безрук // МИГ. — 2014. — 4 сент. (№ 36). — С. 5.
12. *Шилин, Д.* «Они меня обстреливают, а я прохожу!» : [В Запорожье провели в последний путь М. Прокуратова] / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2014. — 4 сент. (№ 128). — С. 11.
13. *Аблицова, А.* Война на Донбассе забрала жизни еще четверых запорожцев : [М. Прокуратов] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 4 сент. (№ 36). — С. 6.
14. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Прокуратова М. Б. (посмертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 09.11.2016 р. № 404-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Прохоров Микола Олександрович
(12.03.1990–29.08.2014)

М. О. Прохоров народився 12 березня 1990 року в с. Любимівці Михайлівського району Запорізької області. Закінчив Любимівську ЗОШ I–III ступеня. З 2005 до 2008 рік навчався в Михайлівському ВПУ № 52, отримав диплом за фахом «Тракторист-машиніст та слюсар»

ремонтник». Строкову службу проходив з 11.2008 до 10.2009 водієм у військах ППО (Львівська обл.). Був призваний Василівсько-Михайлівським ОРВК за мобілізацією 29.03.2014 року. Обіймав посаду стрільця (механіка-радіотелефоніста) в 93-й ОМБр 1-го батальйону в/ч пп В2830 ЗСУ.

Микола Прохоров загинув 29 серпня 2014 р. внаслідок вогнепальної вибухової уламкової травми під час виходу з Іловайського «котла» поміж с. Многопілля – с. Червоносільське – с. Осикове. 3-го вересня 2014 року обгоріле тіло солдата було привезене до дніпропетровського моргу, а 16 жовтня 2014 року його тимчасово поховали як невпізаного героя під номером на Краснопільському цвинтарі м. Дніпропетровська. І тільки після тривалих експертиз ДНК 3-го липня 2015 року тіло М. Прохорова було перепоховане в рідній Любимівці.

Два місяці потому односельці зібралися на мітингу біля школи, де було встановлено меморіальну дошку земляку. У нього залишилися мама, брат, дружина і маленька донька, з якими останнім часом він мешкав в с. Осипенко Бердянського району.

Указом Президента України № 9/2016 від 16.01.2016 року М. О. Прохоров нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

21 червня 2017 року солдат М. О. Прохоров нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 16 січня 2016 р. № 9 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 4 лютого (№ 5). — С. 9. — У т. ч. солдата Прохорова М. О. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Прохоров М. О. — С. 69.

3. Крок у безсмертя : [вірш присвячений бійцю АТО М. Прохорову] // Шинкаренко В. Від серця — до серця : поезія / Віктор Шинкаренко. — Запоріжжя : АА Тандем, 2015. — С. 10–11.
4. Кошкалда, О. Не дали пам'ять осквернить : [побратимы замінили сгоревший крест на могилі учасника АТО] / Ольга Кошкалда // Индустр. Запорожье. — 2017. — 9 февр. (№ 6). — С. 21–22.
5. Почтили пам'ять погибших под Иловайском : [Н. Прохорова] // МИГ. — 2016. — 1 сент. (№ 35). — С. 3.
6. Наградили орденами посмертно : [в т. ч. Н. Прохорова] // МИГ. — 2016. — 25 февр. (№ 8). — С. 3.
7. Родини загиблих бійців отримали нагороди : [у т. ч. М. Прохорова] // Мы и наше время. — 2016. — 25 февр. (№ 7). — С. 3.
8. Мемориальная доска в память о бойце, погибшем под Иловайском / [фото Сергея Томко] // Миг. — 2015. — 10 сент. (№ 37). — С. 4.
9. Життя за Україну // Запорізі. правда. — 2015. — 9 лип. (№ 76–77). — С. 11.
10. Логанов, Є. Наш земляк Микола Прохоров – вже не зниклий безвісті, його поховали під Дніпропетровськом / Євген Логанов // Запорізі. правда. — 2015. — 23 трав. (№ 57). — С. 2.
11. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Прохорова М. О., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Пухно Дмитро Сергійович
(29.11.1978–17.02.2017)

Д. С. Пухно, капітан, народився 29 листопада 1978 року в м. Мелітополі Запорізької області. Виріс у родині військового, батько – підполковник запасу, рідний брат – офіцер. Дмитро Сергійович закінчив Львівський військовий лицей та Одеський інститут сухопутних військ. Був розподілений на посаду командира взводу в один з підрозділів, три роки потому звільнений за скороченням штату. У вересні 2016 року уклав контракт із ЗСУ. Військово-

службовець 23-го окремого мотопіхотного батальйону «Хортиця» 56-ї ОМПБр.

Перебуваючи у відпустці, Д. Пухно отримав черепномозкову травму. У ніч на 19 січня 2017 року доставлений у Приазовську району міську лікарню, звідти санавіацією перевезений до Мелітопольської міської лікарні № 1, пізніше – у Запорізьку обласну лікарню. Після операції перебував у комі.

17 лютого 2017 року капітан Д. С. Пухно помер.

20 січня 2017 року Дмитра Сергійовича поховали на центральній алеї Нового кладовища міста Мелітополя.

Література

1. Провели в последний путь : [в Мелітополе похоронили капітана ВСУ 23-го ОМБП 56-й бригады] // МИГ. — 2017. — 23 февр. (№ 8). — С. 7.
2. Бойцы АТО проводили в последний путь : [Д. Пухно] // Мелітоп. ведомости. — 2017. — 22–28 февр. (№ 8). — С. 2.
3. Фесенко, М. Горожане простились с участником АТО Дмитрием Пухно / Михаил Фесенко // Наш город плюс. — 2017. — 22 февр. (№ 8). — С. 7.
4. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Рай Юрій Сергійович (22.10.1988–13.12.2014)

Ю. С. Рай, солдат, народився 22 жовтня 1988 року.

14.08.2014 р. був призваний Бердянським РВК Запорізької обл. Служив у в. ч. А0105 ЗСУ.

13 грудня 2014 року солдат Юрій Рай помер у центральній районній лікарні м. Бердянська Запорізької області внаслідок тупої травми живота, що призвело до перитоніту. У нього залишились мати і сестра.

Похований 16 грудня 2014 р. на цвинтарі села Трояни Бердянського району.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту : Рай Ю. С. — С. 99.
2. Життя за Україну : [Ю. С. Рай, солдат] // Запоріз. правда. — 2014. — 25 груд. (№ 148–149). — С. 11.

Рева Юрій Андрійович («Козак») (26.03.1961–02.02.2017)

Ю. А. Рева, старший солдат, народився 26 березня 1961 року у м. Запоріжжі.

Працював майстром з водіння. Призваний за мобілізацією. У вересні 2016 року продовжив службу за контрактом. Гранатометник 1-ї роти 1-го механізованого батальйону 54-ї окремої механізованої бригади.

Загинув Ю. А. Рева 2 лютого 2017 року під час боїв на Світлодарській дузі від осколкового поранення внаслідок розриву 120-мм міни, що влучила в бліндаж.

Поховали його на кладовищі Святого Миколая в Запоріжжі. Залишилися мати, брат, дружина та двоє дітей.

21 червня 2017 року старший солдат Ю. А. Рева нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

У жовтні 2017 року Указом Президента України старший солдат Ю. А. Рева нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Література

1. День захисника України єднає всіх патріотів : [три запорізьких герої нагороджені орденом «За мужність»] // Запоріз. правда. — 2017. — 19 жовт. (№ 42). — С. 10.

2. ...А запорожцы провожали в последний путь погибшего бойца : [Ю. Рева — боец 54-й отдельной механиз. бригады] // МИГ. — 2017. — 9 февр. (№ 6). — С. 3.
3. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Реву Ю. А. згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>
4. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Ревуцький Артем Михайлович
(18.08.1979–29.08.2014)

А. М. Ревуцький, сержант, народився 18 серпня 1979 р. у м. Запоріжжі. Закінчивши школу № 97, отримав спеціальність «газоелектрозварювальника» в ПТУ № 15 (1996 р.). Півтора роки проходив строкову службу в житомирській десантній дивізії на посаді зв'язківця. На демобілізацію пішов у званні сержанта. Заочно закінчив ЗНТУ за фахом «Фінанси». Працював у відділенні «Приватбанку», згодом у ТОВ «Інтайм» логістом.

Артем Ревуцький був призваний за мобілізацією 2 квітня 2014 року Комунарським РВК в 93-тю ОМБр в команду В2830 (в/ч А1302). Спочатку він служив у Дніпропетровську, а з липня – у зоні АТО. Забезпечував зв'язок між передовою і тилом, супроводжував і охороняв боєприпаси. Не мав бронежилета, бо для зв'язківців вони не передбачені.

Загинув Ревуцький Артем 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського «котла» т. з. «зеленим коридором» на дорозі біля с. Новокатеринівки Донецької обл. Його тіло було привезене до запорізького моргу 2 вересня 2014 року й упізнане родичами та товаришами.

Поховали Артема Ревуцького 4 вересня 2014 року на Першотравневому цвинтарі м. Запоріжжя. У нього залишилися: дев'ятирічний син, батьки та брат (Андрій Ревуцький – директор Департаменту АПР ЗОДА).

Указом Президента України № 873/2014 від 14.11.2014 року А. М. Ревуцький нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно). Нагороду отримали рідні загиблого бійця в облвійськкоматі 9 лютого 2015 року.

16 лютого 2016 року уряд України підтримав батьків солдата і виділив земельний наділ у 4 гектари в с. Комишувасі Оріхівського району.

23 травня 2016 року було відкрито меморіальну дошку герою АТО А. Ревуцькому на будівлі ЗОШ № 97 м. Запоріжжя.

9 листопада 2016 року сержант А. М. Ревуцький нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Ревуцький А. М. — С. 70.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 14 листопада 2014 р. № 873/2014 // Офіційний вісник Президента України. — 2014 — 3 грудня. (№ 46). — С. 15. — У т. ч. сержанта Ревуцького А. М. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).
3. [Сержант Ревуцький А. М. нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно) згідно з Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 168.
4. В запорожских школах установили мемориальные доски в память воинов АТО : [в т. ч. А. Ревуцкому] // Верже. — 2016. — 26 мая (№ 21). — С. 2.

5. Запорожцям, погибшим в АТО, открыли мемориальные доски: [в т. ч. А. Ревуцкому] // МИГ. — 2016. — 26 мая (№ 21). — С. 4.
6. *Шилин, Д.* Земля солдата : [родителям погибшего в АТО солдата А. Ревуцкого выделили участок земли] / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2016. — 7 апр. (№ 14). — С. 1, 5.
7. Запорожье : [матери А. Ревуцкого, погибшего под Иловайском, вручили орден «За мужество» III степени] // Надежда. — 2015. — 18–24 февр. (№ 8). — С. 1.
8. Родным погибшего в АТО сержанта вручили орден // МИГ. — 2015. — 12 февр. (№ 7). — С. 3.
9. *Зинченко, А.* «Верю, что душа сына в раю, потому что ад он увидел, когда их расстреливали» : [родители погибшего А. Ревуцкого помогают 93-й бригаде, в которой служил их сын] / Анна Зинченко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 12 февр. (№ 21). — С. 19.
10. Президент наградил четырех запорожцев посмертно : [в т. ч. А. Ревуцкого] // МИГ. — 2014. — 20 нояб. (№ 47). — С. 5.
11. Президент Украины наградил государственными наградами 238 военнослужащих : [орден «За мужество» III степени посмертно удостоен А. Ревуцкий] // Запороз. Січ. — 2014. — 20 нояб. (№ 236–238). — С. 3.
12. Життя за Україну : Ревуцький А. М., сержант // Запорізі. правда. — 2014. — 21–25 верес. (№ 109–110). — С. 10.
13. Аблицова А. Война на Донбассе забрала жизни девяти запорожцев : погибшие служили в 93-й бригаде и 23-й батальоне : [А. Ревуцкий] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 11 сент. (№ 37). — С. 6.
14. Погиб брат руководителя : [погиб 25-летний Артем Ревуцкий, брат дир. департамента агропромышленного развития ОГА Андрея Ревуцкого] // Наше время плюс. — 2014. — 11 сент. (№ 37). — С. 2.
15. *Егорова, И.* «Все нормально. Сидим в окопах, отстреливаемся» / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 5 сент. (№ 129). — С. 4.
16. [У боях під Іловайськом Донецької області героїчно загинув Ревуцький Артем Михайлович...] // Запорізі. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 2.

17. [ЗОДА з глибокою скорботою сприйняла звістку про те, що в боях під Іловайськом Донецької обл. героїчно загинув Ревуцький А. М. ...] // МИГ. — 2014. — 4 сент. (№ 36). — С. 3.
18. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. сержанта Ревуцького А. М. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 09.11.2016 р. № 404-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Сазонов Леонід Олександрович («Борода»)
(28.03.1990–15.02.2017)

Л. О. Сазонов, молодший сержант, народився 28 березня 1990 року у м. Запоріжжі.

Навчався у ЗЮІ, учасник Запорізького Євромайдану. В АТО з 2014 року, зв'язківець 37-го окремого мотопіхотного батальйону «Запоріжжя» 56-ї ОМПБр. Воював під Маріуполем, у Широкиному. Останні три місяці батальйон був виведений з лінії зіткнення.

Загинув Леонід Сазонов 15 лютого 2017 року в районі м. Волновахи (Донецька область) від вогнепального поранення. Трагедія сталася через необережне поводження зі зброєю

Поховали Л. О. Сазонова на Осипенківському кладовищі м. Запоріжжя.

Література

1. Власть Запорожья проигнорировала похороны героя АТО // Суббота Запорожья. — 2017. — 2 марта (№ 1). — С. 3.
2. Провели в последний путь : [похороны связиста 37-го батальона Л. Сазонова] // МИГ. — 2017. — 23 февр. (№ 8). — С. 7.
3. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Самойленко Сергій Михайлович
(01.03.1994–06.05.2015)

С. М. Самойленко народився 1 березня 1994 року в Токмацькому районі Запорізької області. Був призваний на строкову військову службу 13 листопада 2013 року Токмацьким ОРВК, яку проходив у Запоріжжі у складі 55-ї окремої артилерійської бригади на посаді оператора-електрика.

Загинув Сергій Самойленко 6 травня 2015 року під час передислокації техніки з бригадного полігону «Близнюки» до станції завантаження Лежене. На польовій дорозі біля с. Новооленівка (Запорізький р-н) водій не витримав безпечну дистанцію та скоїв зіткнення з гарматою, що буксувала попереду. Сергій знаходився за кермом тягача й отримав тяжкі травми голови та шиї, внаслідок чого загинув на місці. 16 травня 2015 року він мав повернутися додому. Та не судилося. Йому було 21 рік.

8 травня 2015 року мешканці Токмака з військовими почес-тями провели в останню путь загиблого в дорожньо-транспортній пригоді солдата Сергія Самойленка.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту: Самойленко С. М. — С. 122.
2. Нова військова могила – у мирний час : [мешканці Токмака провели в останній путь бійця С. Самойленка] // Таврія. — 2015. — 21 трав. (№ 21). — С. 1.

Свіренко Максим Олександрович
(09.08.1986–02.04.2017)

М. О. Свіренко народився 9 серпня 1986 року в м. Запоріжжі, проживав у Хортицькому районі.

У 2015 році служив зенітником у 9-му ПОП Нацгвардії в/ч 3029. З 8 вересня 2016 року вступив на військову службу за контрактом у 55-ту ОАБр.

Помер М. О. Свіренко у бліндажі в районі м. Авдіївки Донецької області від гострої серцевої недостатності. О 17-й годині бійця бачили живим, він мав заступити на чергування, а о 17.10 його вже знайшли мертвим.

Поховали Максима Свіренка в Запоріжжі на кладовищі Святого Миколая. Залишилися мати, дружина та маленька донька.

Література

1. Простимся с героем : [2 апреля 2017 года погиб Максим Свиренко] // Электрометаллург. — 2017. — 7 апр. (№ 12). — С. 9.
2. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Севостьянчик Дмитро Олександрович
(17.05.1991–29.08.2014)

Д. О. Севостьянчик, лейтенант, народився 17 травня 1991 року в смт Покровському Дніпропетровської області. Навчався в музичній та неповній середній школі № 2. Мріяв стати військовим. У 2009 р. закінчив Донецький ліцей з посиленою військово-фізичною підготовкою і 24 липня того ж року був призваний до лав ЗСУ Покровським РВК Дніпропетровської області. У 2014 р. закінчив Львівську Національну академію сухопутних військ ім. гетьмана П. Сагайдачного за спеціальністю «Комплекси, прилади та пристрої артилерійської розвідки». Отримав диплом з відзнакою та золоту медаль. 22 червня 2014 р. випускник був

направлений до 55-ї Запорізької ОАБр, в/ч А1978. Згодом старший лейтенант Д. О. Севостьянчик разом із бойовими товаришами був направлений у зону АТО, де обіймав посаду командира взводу звукометричної розвідки.

Загинув Д. О. Севостьянчик вранці 29 серпня 2014 року при виході з оточення під Іловайськом у Донецькій області. Дмитро на військовій техніці рухався в колоні так званім «гуманітарним коридором», який у районі с. Новокатеринівки піддався нещадному обстрілу противника. Боець зазнав уламкового поранення, несумісного з життям. Загинув разом з бойовим побратимом І. Габчаком. 2 вересня 2014 року тіла 87-ми загиблих були привезені до запорізького моргу. Д. О. Севостьянчик був упізнаний товаришами і родичами.

5 вересня 2014 тіло лейтенанта було відправлене до Дніпропетровської області, де живуть його батьки. На могилі солдата в смт Покровське встановлено пам'ятник із чорного мармуру. Його пам'ять вшанована в музеї історії Львівської Національної академії сухопутних військ.

Указом Президента України № 838/2014 від 31.10.2014 року Д. О. Севостьянчик нагороджений орденом Б. Хмельницького III ступеня (посмертно).

14 березня 2016 року Д. О. Севостьянчик нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Севостьянчик Д. О. — С. 71.
2. Усна історія російсько-української війни (2014–2016). Вип. 2. 55-а окрема артилерійська бригада / ред. Г. Васильчука та В. Мороко ; Укр. ін-т нац. пам'яті ; Запоріз. нац. ун-т., Іст. ф-т ; Запоріз. облдержадмін., Департамент культури, туризму, національностей та релігій, Ін-т укр. археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського НАН України, Запоріз. відділення. — К. : К.І.С., 2016. — 464 с. : іл. — Із змісту : [Севостьянчик Д. О.]. — С. 454.

3. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 31 жовт. 2014 року № 838 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 19 листоп. (№ 43). — С. 6. — У т. ч. лейтенанта Севостьяничка Дмитра Олександровича нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).
4. [Лейтенант Севостьяничик Д. О. нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 838/2014 від 31 жовтня 2014 року] // Включаємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 166.
5. «Боги війни» тримають небо над Донбасом : [в Запоріж. НВК № 60 відбулася церемонія відкриття інформаційної дошки, присвяченої загиблим військовослужбовцям 55-ї окремої артбригади] // Запоріж. правда. — 2016. — 20 жов. (№ 41). — С. 26.
6. Сегодня была война... : истории, которые нельзя забыть... : сб. поисково-публицистических студенческих работ / [авт. идеи и рук. проекта В. Н. Косенко]. — [Б. м. : б. и., б. г.]. — 36 с : ил.. — Из змісту : [Севостьяничик Д. О.]. — С. 27, 28.
7. В честь погибших артиллеристов : [на зданиі УВК № 60 відкрили дошку в честь погибших в АТО бойцов 55-й артбригады: Белокобыльский С. М., Васин М. В., Габчак И. Н., Говоруха А. Н., Дужик Е. Е., Дьячков Ю. А., Катанов В. В., Севостьяничик Д. А., Сиротин Е. А., Третьяк П. А.] // МИГ. — 2016. — 13 окт. (№ 41). — С. 29.
8. Увічнено імена загиблих воїнів 55-ї артбригади : [відкрили інформаційну дошку 10 жовт. в Запоріжжі на фасаді будівлі ЗУВК № 60] // Запороз. Січ. — 2016. — 11 жовт. (№ 187). — С. 3.
9. Почтили память погибших под Иловайском : [Д. Севостьяничика] // МИГ. — 2016. — 1 сент. (№ 35). — С. 3.
10. Егорова, И. Боевое знамя получили на Крещатике : [полковник С. Брусков принял Боевое знамя 55-й артбригады и вспомнили погибших бойцов в зоне АТО] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 27 авг. (№ 124). — С. 19.
11. Зинченко, А. «Сына тяжело ранило за 20 минут до объявления перемирия» : [в мемориальном мероприятии «Зажжем свечи памяти» приняли участие родители Д. Севостьяничика] / Анна

- Зинченко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 14 мая (№ 67). — С. 11.
12. Життя за Україну : [Севостьянчик Д. О., лейтенант] // Запорізька правда. — 2014. — 21–25 верес. (№ 109–110). — С. 10–11.
 13. Егорова, И. Погибли при выходе из окружения : [Д. Севостьянчик и В. Габчак] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 4 сент. (№ 128). — С. 4–5.
 14. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. лейтенант Севостьянчик Д. О. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 14.03.2016 р. № 37-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Семеновський Олег Миколайович
(12.07.1978–03.07.2014)

О. М. Семеновський, старший прапорщик, народився 12 липня 1978 року у м. Приморську Запорізької області. Закінчив Бердянську школу № 7, курси підготовки інспекторів у Національній Академії Державної прикордонної служби України ім. Б. Хмельницького, пройшов перепідготовку.

Службу розпочав командиром стрілецького відділення на заставі. До зони АТО поїхав старшим прапорщиком, інспектором-дозиметристом ДПСУ. Вночі 2 липня 2014 року був поранений під час мінометного обстрілу пункту пропуску «Новоазовськ» на кордоні з Росією в Донецькій області. Наступного дня помер у лікарні від отриманих ран.

О. М. Семеновський похований у м. Приморську.

Вдома, у с. Луначарське Бердянського району, у нього залишилися дружина і двоє синів, які вчать у школі № 7, де споруджено пам'ятний стенд на честь батька-воїна.

Указом Президента України № 593/2014 від 15 липня 2014 року О. М. Семеновський нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

18 лютого 2016 року йому присвоєно звання «Почесний громадянин міста Бердянська» (по смертно).

21 вересня 2017 року старший прапорщик О. М. Семеновський нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Семеновський О. М. — С. 26.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 15 липня 2014 р. № 593 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 4 серпня. (№ 33). — С. 10. — У т. ч. старшого прапорщика Семеновського О. М. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).
3. У Бердянську відзначили День українського добровольця : [у бердянському музеї «Подвиг» вшанували пам'ять загиблих бійців] // Південна зоря. — 2017. — 16 берез. (№ 11). — С. 2.
4. Восьми загиблим військовослужбовцям присвоєно звання «Почесний громадянин міста Бердянська» : [у т. ч. О. Семеновському] // Південна зоря. — 2016. — 25 лют. (№ 11). — С. 1.
5. Памяти героєв... // Острів Свободи. — 2014. — 15 авг. (№ 31). — С. 5. — (Помним).
6. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого прапорщика Семеновського О. М., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Сергєєв Олексій Віталійович
(06.08.1975–29.08.2014)

О. В. Сергєєв, солдат, народився 6 серпня 1975 року у м. Дніпрорудному Запорізької області. У зоні АТО воював на посаді сапера у складі 93-ї ОМБр.

Загинув О. В. Сергєєв 29 серпня 2014 року внаслідок вогнепально-вибухової травми, як і значна частина бійців його бригади, під час виходу з Іловайського «котла» т. зв. «зеленим коридором» на перехресті доріг з с. Победа до с. Новокатеринівка Донецької області. Був ексгумований 11 вересня 2014 року пошуковцями Місії «Ексгумація-200» («Чорний тюльпан»). Похований як тимчасово невстановлений захисник України у м. Дніпропетровську. Після встановлення особи за тестом ДНК О. В. Сергєєв перепохований у м. Дніпрорудному. Мав дружину і сина.

Указом Президента України № 9/2016 від 16 січня 2016 року солдат О. В. Сергєєв нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 16 січня 2016 р. № 9 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 4 лютого (№ 5). — С. 9. — У т. ч. солдата Сергєєва О. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Сергєєв О. В. — С. 72.
3. Патриотическое панно установили на стене : [в г. Днепрорудное, на стене общежития профессионального училища, открыли крупнейшее в Запорожской обл. патриотическое панно, посвященное погибшим в зоне АТО Р. Кушову и А. Сергееву] // МИГ. — 2017. — 31 авг. (№ 35). — С. 4.
4. Почтили память погибших под Иловайском : [А. Сергеева] // МИГ. — 2016. — 1 сент. (№ 35). — С. 3.

5. Наградили орденами посмертно: [в т. ч. Сергеева А. В.] // МИГ. — 2016. — 25 февр. (№ 8). — С. 3.
6. Родини загиблих бійців отримали нагороди : [у т. ч. родина О. Сергєєва] // Мы и наше время. — 2016. — 25 февр. (№ 7). — С. 3.
7. Життя за Україну // Запорізьк. правда. — 2015. — 9 лип. (№ 76–77). — С. 11.
8. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого сержанта Сергєєва О. В. (посмертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Сівець Роман Павлович (01.10.1988–03.11.2016)

Р. П. Сівець народився 1 жовтня 1988 року у м. Мелітополі Запорізької області. У 2006 році закінчив Мелітопольський професійний ліцей за спеціальністю «автослюсар». Призваний за мобілізацією 31 липня 2015 року під час 6-ї хвили мобілізації Мелітопольським РВК до 23-го окремого мотопіхотного батальйону «Хортиця» 56-ї ОБПБр.

Роман Сівець приїхав додому у відпустку (м. Мелітополь) і 15 вересня 2016 року звернувся до 1-ї міської лікарні. Лікарі виявили в нього осколкове поранення в голову. Боець розповів, що отримав поранення три дні тому в зоні АТО, під Талаківкою на Донеччині. Романа того ж дня санавіацією доправили до обласної лікарні (м. Запоріжжя). Після перебування у стані коми Роман Сівець помер.

Поховали 28-річного бійця Романа Павловича Сівця у Мелітополі 8 листопада 2016 року.

Література

1. Проводили бойця в останній путь : [в Мелітополі простились с воином АТО 23-го отдельного мотопіхотного батальйона Романом Сивцом] // МИГ. — 2016. — 10 нояб. (№ 45). — С. 4.

2. [8 ноября в Мелитополе похоронили Романа Сивцова] // Суббота плюс. — 2016. — 10–17 нояб. (№ 45). — С. 2.
3. В Мелитополе простились с бойцом АТО // Верже. — 2016. — 10 нояб. (№ 45). — С. 14.
4. *Черныш, В.* В Мелитополе похоронили бойца АТО : [Р. Сивцова] / Владимир Черныш // Мелитоп. ведомости. — 2016. — 9–15 нояб. (№ 46). — С. 2.

Сизов Александр Александрович
(21.09.1980–10.10.2016)

О. О. Сизов, солдат, народився 21 вересня 1980 року в с. Астраханці Мелітопольського району Запорізької області. У 1996 році закінчив 9 класів ЗОШ, далі – Мелітопольське вище професійне училище, де став кухарем, навчався в Мелітопольському автомоторному технікумі за фахом «Економіка». До війни працював електриком на трикотажній фабриці. Призваний за мобілізацією 23 липня 2015 року під час 6-ї хвили мобілізації Мелітопольським РВК до 23-го окремого мотопіхотного батальйону «Хортиця» 56-ї ОМПБр.

Загинув О. О. Сизов 10 жовтня 2016 року під час мінометного обстрілу біля села Талаківки Новоазовського району Донецької області внаслідок осколкового ураження в голову від розриву 82-мм міни.

Похований Олександр Сизов 14 жовтня 2016 року в с. Астраханці Мелітопольського району Запорізької області поряд із могилою батька.

Указом Президента України № 23/2017 від 3 лютого 2017 року солдат О. О. Сизов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 3 лютого 2017 р. № 23/2017 // Офіційний вісник Президента України. — 2017 — 20 лютого. (№ 4). — С. 9. — У т. ч. солдата Сизова О. О. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. Президент наградил бойца орденом «За мужество» : [А. Сизова] // Мелитоп. ведомости. — 2017. — 8–14 февр. (№ 6). — С. 7.

3. В Мелитополі простились с воином АТО Александром Сизовым // МИГ. — 2016. — 20 окт. (№ 42). — С. 4.
4. Він не залишив позицію : [О.Сизов] // Запоріж. правда. — 2016. — 20 жовт. (№ 41). — С. 26.
5. Потери : [погиб боец 23-го батальона 56-й бригады А. Сизов] // Суббота плюс. — 2016. — 20–27 окт. (№ 42). — С. 6.
6. *Ольховская, Ю.* В День защитника Украины попрощались с погибшим бойцом / Юлия Ольховская // Мелитоп. ведомости. — 2016. — 19–25 окт. (№ 43). — С. 3.
7. *Фесенко, М.* Бойца Александра Сизова похоронили в День защитника Украины : [14 окт. 2016 г. в с. Астраханка Мелитоп. р-на] / Михаил Фесенко // Наш город плюс. — 2016. — 19 окт. (№ 42). — С. 2.
8. *Климов, А.* Погиб от осколочных ранений / Андрей Климов // Новый день. — 2016. — 19 жовт. (№ 184–187). — С. 2.
9. В зоне АТО погиб военнослужащий из Мелитополя // Верже. — 2016. — 13 окт. (№ 41). — С. 2.
10. Мелитополь потерял еще одного защитника // Мелитоп. ведомости. — 2016. — 12–18 окт. (№ 42). — С. 4.
11. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Сизова О. О. (помертньо), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Сиротін Євген Олексійович
(05.12.1992–06.08.2014)

Є. О. Сиротін, старший сержант, народився 5 грудня 1992 року в м. Запоріжжі. Призваний до ЗСУ 14 квітня 2011 року. До зони АТО поїхав за контрактом у квітні 2014 року (після операції на легенях) у складі 55-ї окремої артбригади на посаді командира гармати.

Євген Сиротін зник безвісти 6 серпня 2014 року під час виходу з оточення під с. Дякове Антрацитівського району Луганської області. Бойова машина відстала від основного угруповання, яке виходило з «котла», і на блокпосту біля м. Красний Луч потрапила

у засідку ворога, який закидав машину гранатами. Разом з Євгеном загинули майор П. А. Третяк та солдат М. І. Сало. Територія, де загинув військовий, знаходилася під контролем бойовиків. Тому тіло запоріжця забрали тільки через чотири місяці завдяки волонтерам та громадським діячам. Упізнаний за експертизою ДНК.

Бійця Є. О. Сиротіна урочисто поховали на Алеї Героїв Капустяного кладовища м. Запоріжжя 6 грудня 2014 року. Він був нащадком останнього кошового отамана Запорізької Січі Йосипа Гладкого і дуже цим пишався. У нього залишилися батьки і брат.

Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Є. О. Сиротін нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

14 березня 2016 року Є. О. Сиротін нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

8 травня 2016 року в Запорізькій міській раді було відкрито стенд воїнам АТО, де почесне місце займає фото Є. О. Сиротіна.

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 15 трав. 2015 р. № 270 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 черв. (№ 13). — С. 21. — У т. ч. старшого сержанта Сиротіна Є. О. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Из змісту : Сиротін Є. О. — С. 40.
3. Усна історія російсько-української війни (2014–2016). Вип. 2 : 55-а окрема артилерійська бригада / Укр. ін-т нац. пам'яті [та ін. ; відп. ред. В. Мороко]. — К. : К.І.С., 2016. — 464 с. : іл. — Из змісту : [Сиротін Є. О.]. — С. 454.
4. Герої України : [серед інших – старший сержант Сиротін Є. О., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 270/2015 від

- 15 травня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 177.
5. Сегодня была война...: истории, которые нельзя забыть... : сборник поисково-публицистических студенческих работ. — [Б. м. : б. и., б. г.]. — 36 с. — Из змісту : Потери [загинули майор Третьак та сержант Сиротін]. — С. 26, 28.
 6. «Боги війни» тримають небо над Донбасом : [на будівлі ЗУВК № 60 відбулася церемонія відкриття інформаційної дошки, присвяченої загиблим військовослужбовцям 55-ї окремої артбригади] // Запоріж. правда. — 2016. — 20 жов. (№ 41). — С. 26.
 7. В честь погибших артиллеристов : [на зданні УВК № 60 відкрили дошку в честь погибших в АТО бойцов 55-й артбригады : Белокобыльский С. М., Васин М. В., Габчак И. Н., Говоруха А. Н., Дужик Е. Е., Дьячков Ю. А., Катанов В. В., Севостьянич Д. А., Сиротин Е. А., Третьак П. А.] // МИГ. — 2016. — 13 окт. (№ 41). — С. 29.
 8. Увічно імена загиблих воїнів 55-ї артбригади : [відкрили інформаційну дошку 10 жовт. в Запоріжжі на фасаді будівлі ЗУВК № 60] // Запороз. Січ. — 2016. — 11 жовт. (№ 187). — С. 3.
 9. *Ботнарева, М.* Сини перетворилися на білих журавлів...: [Світлана Сиротіна, мати загиблого] / Марина Ботнарева // Запороз. Січ. — 2016. — 14 трав. (№ 86). С. 1.
 10. *Коваленко, Б.* Сниться Саша – в пикселе, с лейтенантскими погонами : [мамам Саши Говорухина и Жени Сиротина сняться сыновья] / Богдана Коваленко / Индустр. Запорожье. — 2016 — 11 февр. (№ 6). — С. 1.
 11. *Егорова, И.* Боевое знамя получили на Крещатике : [полковник С. Брусов принял Боевое знамя 55-й артбригады и вспомнили погибших бойцов в зоне АТО] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 27 авг. (№ 124). — С. 19.
 12. [Губернатор Г. Самардак вручил почетные награды вернувшимся из зоны АТО военнослужащим 55-й отд. арт. бригады: Орденом «За мужество» III ст. посмертно награжден ст. сержант Е. Сиротин] // Наше время плюс. — 2015. — 23 июля (№ 29). — С. 2.

13. Федорова, К. Награда нашла героев : [Е. Сиротин награжден орденом «За мужество» III степени (посмертно)] / Кристина Федорова // Правда. — 2015. — 16 июля (№ 29). — С. 15.
14. Посмертно. Порошенко наградил орденами запорожских героев, погибших в зоне АТО : [орденом «За мужество» III степени награжден Е. Сиротин] // Верже. — 2015. — 21 мая (№ 19). — С. 2.
15. В числе награжденных посмертно — пятеро запорожцев : [Е. Сиротин] // Запороз. Січ. — 2015. — 19 трав. (№ 85). — С. 1.
16. Зинченко, А. «Сына тяжело ранило за 20 минут до объявления перемирия» : [в мемориальном мероприятии «Зажжем свечи памяти» приняли участие родители Е. Сиротина] / Анна Зинченко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 14 мая (№ 67). — С. 11.
17. Життя за Україну : [Є. О. Сиротін, сержант] // Запорізі. правда. — 2014. — 25 груд. (№ 148–149). — С. 10.
18. Аблицова, А. В Запорожье простились с артиллеристами, погибшими на Донбассе : [Е. Сиротин, П. Третьяк] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 11 дек. (№ 50). — С. 6.
19. Логанов, Є. Загинули за Україну : [Є. Сиротін, П. Третьяк] / Євген Логанов // Запорізі. правда. — 2014. — 11 груд. (№ 142–143). — С. 2.
20. Диденко, Ю. Погибших артиллеристов наконец-то предали земле / Юлия Диденко, Диана Семенова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 9 дек. (№ 183). — С. 3.
21. Запоріжці поховали старшого сержанта Євгена Сиротіна // Запороз. Січ. — 2014. — 9 груд. (№ 250). — С. 3.
22. Ожгихин, С. Дети войны : [о гибели своего сына Е. Сиротина мама узнала по фото в Интернете] / Сергей Ожгихин // Правда. — 2014. — 21 авг. (№ 34). — С. 4.
23. Памяти героев...: [Евгений Сиротин] // Остров Свободы. — 2014. — 15 авг. (№ 31). — С. 5. — (Помним).
24. Переговоры о передаче тел погибших возобновили: [П. Третьяк и Е. Сиротин] // Индустр. Запорожье (Панорама). — 2014. — 11 сент. (№ 132). — С. 4.
25. Шилин, Д. Они отдали свою жизнь за Украину: [упоминается сержант Сиротин] / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2014. — 22 авг. (№ 122). — С. 4.

26. Савченко, А. Война в Донбассе унесла жизни еще четырех запорожцев : [в т. ч. Е. Сиротин] / Александра Савченко // Суббота плюс. — 2014. — 21 авг. (№ 34). — С. 6.
27. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. сержант Сиротин Є. О. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 14.03.2016 р. № 37-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Скочков Ігор Іванович
(17.05.1977–14.06.2014)

І.І. Скочков народився 17 травня 1977 року в с. Благівці Луганської області. Закінчив ЗОШ 1994 р. та інститут льотчиків ВПС у Харкові (нині – університет ПС ім. І. Кожедуба) 1998 року. Працював штурманом корабля в транспортній авіації. У 2009–2011 роках перебував у запасі. Але його наче магнітом тягнуло в небо, і два роки потому він повернувся на службу. Гвардії капітан був штурманом авіаційної ескадрильї 25-ї окремої авіаційно-транспортної Мелітопольської бригади, яка кілька років брала участь у воєнно-транспортній операції «Північний сокіл» у Гренландії і отримала оцінку НАТО 1-го рівня. Мав класну кваліфікацію «3 клас» і нагороди. Мешкав із сім'єю в авіамістечку у невеличкому житловому масиві Мелітополя, неподалік військової частини А3840.

13 червня 2014 року 25-ту Мелітопольську бригаду в числі трьох бортів направили в Донбас. Літак «Іл-76МД» ПС ЗСУ № 76777 під назвою «Три сокири» мав сісти в Луганську, і десантники 25-ї ОПДБр мали заступити на бойову вахту – змінити своїх товаришів. На борту, крім дніпропетровських військовослужбовців (40 чол.) і мелітопольських льотчиків (9 чол.), був вантаж вагою 15 т: техніка та провіант. Уночі 14.06.2014 року при заході на посадку до Луганського аеропорту, який був в облозі, літак був збитий бойовиками ЛНР. Борт був обстріляний в 00 годин 50 хвилин на висоті 700 метрів ракетами із ПЗРК і крупнокаліберними кулеметами над с. Самсонівкою. Він впав і вибухнув за кілька кілометрів від

аеропорту. У страшній катастрофі загинули всі, у т. ч. – штурман літака капітан І. І. Скочков.

Після тривалих перемовин з ДНРівцями останки загиблих були передані представникам України. Знадобилося більше місяця, щоб їх ідентифікувати і поховати у братській могилі на Мелітопольському цвинтарі «Нове-1» (25.07.2014).

Указом Президента України № 543/2014 від 20.06.2014 року гвардії капітана І. І. Скочкова нагороджено орденом Б. Хмельницького III ступеня (посмертно), а також нагрудним знаком «За оборону Луганського аеропорту» (посмертно).

В Ігоря Івановича залишилися дружина, донька, син, батьки, брат і сестра. 21 лютого 2015 року Президент України вручив удові Ігоря Скочкова Оксані ордер на нове житло.

У Мелітополі були розміщені скорботні білборди, а в гарнізонному Будинку офіцерів почав працювати міні-музей пам'яті про загиблій екіпаж Іл-76. На роковини трагедії на Новому кладовищі і на території в/ч А3840 воєнно-транспортної авіації відбулося урочисте відкриття меморіальних комплексів льотчикам: О. І Белому [командир], М. О. Дьякову, І. І. Скочкову, С. А. Телегіну, В. В. Буркавцову, О. В. Козолію, О. А. Павленку, О. С. Коваліку, В. В. Ментусу.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Льотчики 25-ї окремої авіаційно-транспортної Мелітопольської бригади, кращий екіпаж транспортної авіації. — С. 17–18.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 20 черв. 2014 р. № 543 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 4 лип. (№ 28). — С. 3. — У т. ч. капітана Скочкова Ігоря Івановича нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).
3. [Капітан Скочков І. І. нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 534/2014 від 20 червня 2014 року] // Вклоняємось

- доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 140.
4. *Данилина-Левочко, Е.* Два года после беды : [в суде рассматривается дело об авиакатастрофе Ил-76] / Екатерина Данилина-Левочко // Индустриальное Запорожье. Панорама. — 2016. — 16 июня (№ 24). — С. 4, 20.
 5. *Максимова, Я.* Два года в небе : [воспоминания о трагедии Ил-76] / Яна Максимова // Главная газета Мелитополя. — 2016. — 15–21 июня (№ 24). — С. 6
 6. Почтили память экипажа «Ил-76», сбитого над Луганском : [у мемориального комплекса в мелитопольском авиагородке] // МИГ. — 2016. — 16 июня (№ 24). — С. 4.
 7. *Данилина, Е.* «В действиях экипажа ошибки не было!» / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. Панорама. — 2015. — 18 июня (№ 86). — С. 6, 21.
 8. *Левченко, І.* Біль утрати не стихає... / Ірина Левченко // Запоріж. правда. — 2015. — 18 черв. (№ 67–68). — С. 2.
 9. *Данилина, Е.* Одна семья : [воспоминания супруги И. Скочкова] / Екатерина Данилина // Индустр Запорожье. — 2015. — 16 июня (№ 85). — С. 5.
 10. *Данилина, Е.* Память погибшего год назад экипажа авиаторы почтили в небе / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 13 июня (№ 84). — С. 4.
 11. *Левченко, І.* «Мы потеряли товарищей год назад, но рана от утраты не зажила до сих пор»: [в Мелитополе открыли памятник экипажу сбитого боевиками самолета Ил-76] / Ирина Левченко // Факты. — 2015. — 17 июня (№ 105). — С. 15.
 12. Вдовы погибших летчиков получили ордера на квартиры : [в. т. числе – вдова гвардии капитана И. Скочкова Оксана] // МИГ. — 2015. — 26 февр. (№ 9). — С. 4.
 13. *Сиволап, М.* Президент привіз із Києва нового голову ОДА В. Резніченка : [і вручив удові О. Скочковій ордер на квартиру] / Михайло Сиволап // Запороз. Січ. — 2015. — 24 лют. (№ 33). — С. 1.
 14. В Луганске сбит «Ил-76» : погибли 49 украинских военных. Девять из них – из Мелитополя, один – уроженец Токмака // МИГ. — 2014. — 19 июня (№ 25). — С. 5.

15. Герои не умирают. Вечная слава героям!...: [сбит мелитопольский транспортный самолет Ил-76] // Новий день. — 2014. — 18 черв. (№ 150–155). — С. 2–3.
16. Данилина, Е. За сбитый Ил-76 и гибель военных ответит штабной генерал / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2014. — 21 нояб. (№ 173). — С. 5.
17. Життя за Україну : [Скочков І. І.] // Запоріз. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10–11.
18. Кобинець, А. «...І будуть люди на землі» : [був збитий мелітопольський військово-транспортний літак «Іл-76»] / Алла Кобинець // Запоріз. правда. — 2014. — 19 черв. (№ 68–69). — С. 1, 3, 4.
19. Левченко, І. «Ребята, я очень долго ждал, когда вы вернетесь домой в Мелитополь»: [на 42-й день предали земле останки авиаторов Ил-76МД] / Ирина Левченко // Факты. — 2014. — 29 июля (№ 132). — С. 15.
20. Муха, О. І в скорботі завмерла країна, відправляючи вас до небес.../ Олена Муха // Запороз. Січ. — 2014. — 29 лип. (№ 153). — С. 1.
21. Носков, Я. Город в черном. Мелитополь оплакивает погибших летчиков / Яков Носков // Правда и ничего, кроме правды. — 2014. — 19 июня (№ 25). — С. 7.
22. Ольховская, Ю. Последний полет «Соколов» : [+ цв. фото] / Юлия Ольховская // Мелитопольские ведомости. — 2014. — 18–24 июня (№ 25). — С. 1–2.
23. Памяти героев... : [Игорь Скочков] // Остров Свободы. — 2014. — 15 авг. (№ 31). — С. 5. — (Помним).
24. Позднякова, Ю. Полет на смерть: [9 человек экипажа Ил-76 погибли в Луганске] / Юлия Позднякова // Главная газета Мелитополя. — 2014. — 18–24 июня (№ 25). — С. 4–5.
25. Савенков, Д. Земное предательство в немирном небе, или прерванный полет : [9 мелитопольских авиаторов не вернулись с задания] / Денис Савенков, Анна Форис, Евгений Хромейко // Наш город Мелитополь. — 2014. — 18–25 июня (№ 25). — С. 4–5.
26. Сосницький, Л. Мелітополь сумує, Запоріжжя готує добровольців : [Мелітополь у жалобі з приводу загибелі льотчиків Іл-76] / Леонід Сосницький // Голос України. — 2014. — 19 черв. (№ 116). — С. 5.

27. *Сосницький, В.* Мелітопольці прощаються з екіпажем збитого Іл-76 / Віктор Сосницький // *Голос України*. — 2014. — 23 лип. (№ 138). — С. 7.
28. *Шилин, Д.* Они отдали свою жизнь за Украину. Посмотрите год рождения каждого : [упоминается И. Скочков] / Дмитрий Шилин // *Индустр. Запорожье*. — 2014. — 22 авг. (№ 122). — С. 4.
29. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. капітана Скочкова І. І. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // *Запорізька обласна рада : офіц. сайт*. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Слауцький Віталій Вікторович
(06.07.1996–02.04.2017)

В. В. Слауцький народився 6 липня 1996 року у с. Миколаївці Бердянського району Запорізької області.

10 березня 2016 року В. Слауцький вступив на військову службу за контрактом.

Близько 23 години на блокпосту на північних околицях м. Авдіївки старший блокпосту, розряджаючи зброю, з необачності випустив автоматну чергу. Кулі влучили Віталію в голову, груди і живіт, він помер під час транспортування до центральної лікарні Авдіївки 2 квітня 2017 року.

Поховали В. В. Слауцького в селі Миколаївці Бердянського району Запорізької області. Залишилися мати, сестра і молодший брат.

Література

1. Бердянський район : [в с. Николаевка простились с погибшим бойцом Нацгвардии Украины] // *Надежда*. — 2017. — 12–18 апр. (№ 15). — С. 1.
2. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Сметанін Андрій Володимирович
(04.03.1981–03.07.2017)

А. В. Сметанін, старший сержант, народився 4 березня 1981 року в м. Авдіївці Донецької області. Зі шкільних років мешкав у с. Різдвавці Новомиколаївського району Запорізької області. Закінчив ЗОШ у 1998 році. Наприкінці 1990-х працював у КПС «8 Березня». Набувши трудовий досвід, був призваний до лав ЗСУ. Військову службу проходив у Білоцерківському зенітно-ракетному полку. Після демобілізації трудився в Запоріжжі. У серпні 2016 року вступив на військову службу за контрактом до 43-го ОМПБ «Патріот» 53-ї ОМБр.

Загинув А. В. Сметанін 3 липня 2017 року від смертельного кульового поранення під час бою на «Світлодарській дузі».

Поховали його 5 липня 2017 року у с. Різдвавці Новомиколаївського району Запорізької області. Залишились мати, дружина та донька.

У жовтні 2017 року Указом Президента України старший сержант А. В. Сметанін нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

21 вересня 2017 року старший сержант А. В. Сметанін нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. День захисника України єднає всіх патріотів : [три запорізьких герої нагороджені орденом «За мужність»] // Запорізька правда. — 2017. — 19 жовт. (№ 42). — С. 10.
2. Муковський, І. Т. Погиб солдат, живущих защищая : [стих. посвящено погибшему воину АТО А. Сметанину] / Иван Муковський // Наше життя. — 2017. — 20 лип. (№ 56). — С. 3.
3. Пішов навечно у безсмертний караул : [загинув у зоні АТО А. В. Сметанін] // Наше життя. — 2017. — 13 лип. (№ 54). — С. 1.
4. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого сержанта Сметаніна А. В., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим

доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

5. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс]// Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт].— Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Снегір Андрій Віталійович
(12.09.1973–01.01.2016)

А. В. Снегір, солдат, народився 12 вересня 1973 року у м. Запоріжжі. До лав ВСУ був призваний Шевченківським райвійськкоматом м. Запоріжжя 20 лютого 2015 року за четвертою хвилею мобілізації. Служив у зоні АТО у складі 56-ї окремої мотопіхотної бригади.

Був знайдений мертвим 1 січня 2016 року у бліндажі поблизу села Чермалика Волноваського району Донецької області. Ймовірна причина смерті солдата – крововилив у мозок. Поховали А. В. Снегіра у м. Запоріжжі.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Снегір А. — С. 138.

Созоненко Олег Миколайович («Чорний»)
(23.06.1968–10.02.2016)

О. М. Созоненко, солдат, народився 23 червня 1968 року в м. Бердянську Запорізької області. На початку АТО пішов добровольцем на схід. Служив у 93-й механізованій бригаді, у 3-му окремому полку спеціального призначення. Після демобілізації залишився в ЗСУ за контрактом. Мав позивний «Чорний». Був досвідченим бійцем, ходив у розвідку.

Загинув О. М. Созоненко 10 лютого 2016 року в районі міста Авдіївки Донецької області в результаті підриву на вибуховому пристрої з «розтяжкою». Двоє його товаришів були поранені. Їх доставили до дніпропетровського шпиталю.

Солдата О. М. Созоненка поховали в Дніпропетровську, попрощатися з розвідником прийшли рідні та побратими.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Созоненко О. М. — С. 139.

Соколенко Андрій Аполінарійович
(31.08.1973–17.05.2015)

А. А. Соколенко, полковник, народився 31 серпня 1973 року у м. Запоріжжі. У 1994 році закінчив Харківське вище військове училище НГУ. Службу починав лейтенантом у Львові. Його мама – львів'янка, батько – з м. Бердянська Запорізької області. Тато та брат – теж полковники. Андрій Соколенко обіймав посаду заступника командира з тилу – начальника тилу у складі 2-ї окремої Галицької орден Червоного Прапора бригади Західного ОТО НГУ (в/ч 3002). У зону АТО їздив чотири рази. 25 березня 2015 був нагороджений медаллю «За військову службу Україні».

Загинув А. А. Соколенко 17 травня 2015 року в результаті підриву на фугасі автомобіля УАЗ на ґрунтовій дорозі біля села Троїцьке Попаснянського району Луганської області. У позашляховику військові та волонтери розвозили гуманітарну допомогу на передову. Андрій Соколенко був похований на полі почесних поховань № 76 Личаківського кладовища (м. Львів). У нього залишилися дружина і донька.

Указом Президента України № 365/2015 від 27 червня 2015 року полковник А. А. Соколенко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 27 черв. 2015 р. № 365 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 21 лип. (№ 16). — С. 8. — У т. ч. полковника Соколенка А. А. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Соколенко А. А. — С. 123.
3. *Аблицова, А.* В Луганской области на mine подорвался уроженец Запорожья / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 21 мая (№ 21). — С. 3.

Соловйов Роман Юрійович (09.03.1994–29.08.2014)

Р. Ю. Соловйов, старший солдат, народився 9 березня 1994 р. в с. Лазірки Оржицького району Полтавської області. Сирота. Батько невідомий. Мати жила в с. Чапаєвка і була позбавлена батьківських прав у 2005 році Пологівським райсудом. Мав молодшого брата, 1996 р.н. Роман виховувався в дитячих будинках-інтернатах Бердянська та Запоріжжя. З 2006 до 2009 рік навчався в Запорізькій спеціальній загальноосвітній школі-інтернаті «Світанок». Після закінчення Приморського аграрного ліцею пішов на строкову службу

до лав ЗСУ, а з 28 березня 2013 року розпочав службу за контрактом. Служив у 93-й ОМБр у складі 6-го армійського корпусу ЗСУ (в/ч А1302) у смт Черкаському Новомосковського району Дніпропетровської області. У зоні АТО був заступником командира бойової машини, навідником-оператором.

Роман Соловйов загинув 29 серпня 2014 року, отримавши вогнепальне поранення під час виходу з оточення поблизу м. Іловайська. Був похований 5 вересня 2014 року у с. Чапаєвці Пологівського району Запорізької обл.

Указом Президента України № 873/214 від 14.11.2014 року старший солдат Р. Ю. Соловйов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). 4 березня 2015 року в Запорізькому облвійськкоматі нагороду вручили брату загиблого бійця.

На будівлі навчального корпусу Запорізької школи-інтернату «Світанок» 10 березня 2015 року урочисто відкрито меморіальну дошку, якою увічнено пам'ять її колишнього випускника. Відкрили дошку брат загиблого та директор інтернату Катерина Шарикова, яка була законним опікуном Романа. ГО «Волонтерський рух Пологівщини» відвезли у Чапаєвський НВК дошку пам'яті загиблого солдату.

21 вересня 2017 року старший солдат Соловйов Р. Ю. нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Соловйов Р. Ю. — С. 73.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 14 листоп. 2014 року № 873 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 3 груд. (№ 46). — С. 16. — У т. ч. солдата Соловйова Романа Юрійовича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
3. [Солдат Соловйов Р. Ю. нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року] // Вклоняємось до-

- земно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 168.
4. Пологовці почили погибших земляков : [Р. Соловьева, А. Корнева, Д. Шингура] // МИГ. — 2017. — 31 авг. (№ 35). — С. 4.
 5. *Осипенко, Н.* Пологівщина пам'ятає своїх героїв : [Д. Шингура, Р. Соловйова, А. Корнева] / Наталія Осипенко // Пологів. вісті. — 2017. — 24 серп. (№ 34). — С. 3.
 6. *Бойкова, О.* Україна відзначила День добровольця : [вшанували героїв : Д. Шингура, Р. Соловйова, А. Корнева] / Оксана Бойкова // Пологів. вісті. — 2017. — 15 берез. (№ 11). — С. 8.
 7. Почтили память погибших под Иловайском : [Р. Соловьева] // МИГ. — 2016. — 1 сент. (№ 35). — С. 3.
 8. *Дрюченка, М.* «Іловайський котел» забрав життя нашого земляка, але пам'ять про нього — в наших серцях: [Р. Соловйов] / М. Дрюченка // Пологів. вісті. — 2015. — 3 верес. (№ 36). — С. 9.
 9. *Бевзюк, О.* Річниця Іловайського котла: пологівці несли квіти до могили Романа Соловйова / Оксана Бевзюк // Районка. — 2015. — 2 верес. (№ 35). — С. 5.
 10. *Аблицова, А.* Запорожец Роман Соловьев был очень миролюбивым, но погиб на войне / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 19 марта (№ 12). — С. 5.
 11. Героев наградили посмертно: [в. т. ч. Р. Соловьева] // МИГ. — 2015. — 12 марта (№ 11). — С. 3.
 12. Открыли мемориальную доску: [Р. Соловьеву] // МИГ. — 2015. — 12 марта (№ 11). — С. 3.
 13. У школі-інтернаті «Світанок» увічнили пам'ять героя АТО: [Р. Соловйова] // Запоріж. правда. — 2015. — 12 берез. (№ 27–28). — С. 3.
 14. *Федорова, Х.* Вічна пам'ять героям! : [10 берез. на фасаді Запорізької спеціальної ЗОШ-інтернату «Світанок» відкрили мемор. дошку на честь бійця 93-ї мехбригади Р. Соловйова] / Христина Федорова // Правда. — 2015. — 12 марта (№ 11). — С. 20.
 15. *Логанов, Є.* Пам'ятаємо, пишаємось! : [Р. Соловйов, А. Перов, Р. Кравцов] / Євген Логанов // Запоріж. правда. — 2015. — 7 берез. (№ 26). — С. 1.
 16. Президент наградил четырех запорожцев посмертно: [в. т. ч. Р. Соловьева] // МИГ. — 2014. — 20 нояб. (№ 47). — С. 5.
 17. Президент Украины наградил государственными наградами 238 военнослужащих : [орденом «За мужество» III степени

- по смертно удостоєн Р. Солов'єв] // Запороз. Січ. — 2014. — 20 нояб. (№ 236–238). — С. 3.
18. Життя за Україну: [Соловйов Р. Ю., старший солдат] // Запоріз. правда. — 2014. — 21–25 верес. (№ 109–110). — С. 10.
19. *Аблицова, А.* Война на Донбассе забрала жизни девяти запорожцев: погибшие служили в 93-й бригаде и 23-м батальоне: [Р. Солов'єв] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 11 сент. (№ 37). — С. 6.
20. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс]: [в т. ч. старшого солдата Соловйова Р. Ю., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада: офіц. сайт. — Режим доступу: <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Стасюк Олег Степанович
(07.12.1968–24.11.2014)

О. С. Стасюк, солдат, народився 7 грудня 1968 року в м. Вільногірську Дніпропетровської області. У школі активно займався кількома видами спорту: гирьовим, боксом, класичною боротьбою, неодноразово нагороджувався грамотами. У 1986–1988 роках пройшов строкову службу у лавах Радянської Армії. Мав звання старший сержант. У 1994 році закінчив ЗМІ (нині – ЗНТУ), факультет автомобіле- і тракторобудування. Працював у м. Запоріжжі на ДП «ЗМКБ „Прогрес“ ім. академіка О. Г. Івченка» в лабораторії авіадвигунів при інженерному складі. За сумлінну працю був нагороджений медаллю. Займався самоосвітою. Підтримував Народний Рух України В. Чорновола. У 1997 році з родиною приїхав до селища Балабине Запорізької області на постійне місце проживання. Був одружений і виховував двох доньок.

Олег Стасюк був активним учасником Євромайдану. У лютому 2014 року, коли почався перший призов, приїжджав до військкомату, щоб записатися добровольцем. У травні став на облік. Був призваний на військову службу за мобілізацією 3 вересня 2014 року Запорізьким ОМВК до 42-го батальйону територіальної оборони 57-ї ОМБр (м. Кіровоград) на посаду оператора протитанкового взводу.

Кілька разів змінював військові частини. Воював під Краматорськом, Іловайськом, Дебальцеве. 23 листопада 2014 року група бійців на БТРах потрапила під артобстріл на мосту під Дебальцеве. Олег був важко поранений. Солдата доправили до госпіталя в Артемівську, де лікарі зробили декілька складних операцій. Але врятувати його життя не вдалося.

24 листопада 2014 року О. С. Стасюк помер. Був похований 28 листопада 2014 року на цвинтарі в смт Балабине. Залишилися у скорботі батьки, дружина, доньки, друзі та бойові побратими.

Указом Президента України № 311/2015 від 04.06.2015 року О. С. Стасюк нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Рішенням Балабинської селищної ради надано матеріальну допомогу родині нашого земляка і присвоєне звання «Почесний громадянин Запорізького району» (посмертно).

28 листопада 2016 року солдат О. С. Стасюк нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Стасюк О. С. — С. 95.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 4 черв. 2015 року № 311 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 лип. (№ 15). — С. 3. — У т. ч. солдата Стасюка О. С. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
3. Герої України : [серед інших — солдат Стасюк О. С., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 181.
4. Гордість Запорізького району : [Почесний громадянин Запорізького району (посмертно)] // 50 років Запорізькому району / [вступ. ст. : О. Полунін, С. Семеренко]. — [Б. В. Д.], 2015. — С. 8.

5. *Шепеленко, Н.* Ставлення до наших захисників – за законами совісті : [О. Стасюку, який загинув у ході АТО, присвоєне звання «Почесний громадянин Запорізького району»] / Наталія Шепеленко // МИГ. — 2016. — 7 апр. (№ 14). — С. 7.
6. Життя за Україну : [О. С. Стасюк] // Запорізька правда. — 2014. — 25 груд. (№ 148–149). — С. 10–11.
7. *Стіна, Н.* Загинув Олег Стасюк — воїн і патріот / Наталія Стіна // Червоний промінь. — 2014. — 3 груд. (№ 139). — С. 1.
8. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Стасюка О. С. (посмертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 28.11.2016 р. № 466-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Стулін Віталій
(29.01.1964–02.06.2016)

В. Стулін народився 29 січня 1964 року в м. Бердянську Запорізької області. Був призваний за мобілізацією Бердянським О(М)РВК. Служив у одній із бойових військових частин ЗСУ.

Помер Віталій Стулін у шпиталі від хвороби 2 червня 2016 року. За рішенням родини його поховали в с. Довге Чернігівського району Запорізької області.

Література

1. *Кравцов, В.* У Довгому попрощалися з військовослужбовцем / Володимир Кравцов // Нива. — 2016. — 8 черв. (№ 46). — С. 1.

Суховий Сергій Іванович
(06.08.1978–12.08.2014)

С. І. Суховий, солдат, народився 6 серпня 1978 року в смт Комишувасі Оріхівського району Запорізької області. Навчався у селищній школі, закінчив Запорізьке СПТУ-17 (електрогазоварник). Служив в армії, у військах Міністерства внутрішніх справ,

був відзначений знаком «За зразкову службу» II ступеня. Служив добровольцем у батальйоні «Дніпро-1».

Загинув С. Суховий 12 серпня 2014 року, коли вдень автобус із бійцями ДУК потрапив у засідку на блок-посту під Донецьком (ст. Мандрикине).

21 серпня 2014 року Оріхівщина попрощалася і провела в останню путь свого земляка С. І. Сухового. Поховали його у смт Комишувасі Оріхівського району Запорізької області.

21 вересня 2017 року солдат С. І. Суховий нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Суховий С. І. — С. 44.
2. В пам'ять о погибших бойцах добробатов : [на доме по ул. Добровольческих батальонов открыли памятную доску] // МИГ. — 2017. — 16 марта (№ 11). — С. 3.
3. Марченко, О. Оріхівці вшанували загиблих героїв : [С. Суховий, С. Мар'єнко, С. Маркозов, А. Сущевський] / Олена Марченко // Запоріж. правда. — 2015. — 1 серп. (№ 87). — С. 1.
4. Курочкина, Т. Погибшим в зоне АТО выпускникам открыли мемориальную доску : [на фасаде Камышевахской ООШ I–III ст. появилась мемор. доска С. Суховому и А. Сущевскому] / Тамара Курочкина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 5 марта (№ 33). — С. 21.
5. Ореховский район : [в Камышевахской школе открыли мемор. доску памяти выпускников школы С. Суховаго и А. Сущевского, погибших в АТО] // Надежда. — 2015. — 4–10 марта (№ 10). — С. 1.
6. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Сухового С. І., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна

рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Сущевський Андрій Вікторович
(03.06.1978–18.09.2014)

А. В. Сущевський, старший солдат, народився 3 червня 1978 року в с/мт Комишувасі Оріхівського району Запорізької області. У 1993 році отримав неповну середню освіту ЗОШ, закінчив ПТУ у м. Оріхові за спеціальністю «механік-тракторист». З 1999 до 2001 року проходив службу в Криворізькій танковій дивізії, отримав військове звання ефрейтора водія 1-го класу та посвідчення водія БМП. Працював у колективі особового складу пожежної частини в с/мт Комишувасі.

А. Сущевський призваний за мобілізацією 31 липня 2014 року Оріхівським РВК. Служив старшим солдатом у 17-й танковій бригаді (м. Кривий Ріг), останнє місце дислокації військової частини було під Дебальцеве Донецької області.

Загинув А. В. Сущевський 8 вересня 2014 року під селом Калинівка Донецької області. Похований 7 листопада 2014 року на кладовищі с/мт Комишувахи. Залишилися мати, дружина та донька.

Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі А. В. Сущевський нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

21 вересня 2017 року старший солдат А. В. Сущевський нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 4 черв. 2015 р. № 311 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 лип. (№ 15). — С. 16. — У т. ч. старшого солдата Сущевського А. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

2. *Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Суцевський А. В. — С. 83.*
3. *Марченко, О. Оріхівці вшанували загиблих героїв : [С. Суховий, С. Мар'єнко, С. Маркозов, А. Суцевський] / Олена Марченко // Запоріз. правда. — 2015. — 1 серп. (№ 87). — С. 1.*
4. *Курочкина, Т. Погибшим в зоне АТО выпускникам открыли мемориальную доску : [на фасаде Камышевахской ООШ І–ІІІ ст. появилась мемор. доска С. Суховому и А. Суцевскому] / Тамара Курочкина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 5 марта (№ 33). — С. 21.*
5. *Ореховский район : [в Камышевахской школе открыли мемор. доску памяти выпускников школы С. Суховаго и А. Суцевского, погибших в АТО] // Надежда. — 2015. — 4–10 марта (№ 10). — С. 1.*
6. *Життя за Україну : [А. В. Суцевський] // Запоріз. правда. — 2014. — 25 груд. (№ 148–149). — С. 10.*
7. *Аблицова, А. Запорожцы простились с еще одним земляком, погибшим на Донбассе / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 13 нояб. (№ 46). — С. 6.*
8. *Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» ІІІ ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого солдата Суцевського А. В., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>*

Телегін Сергій Анатолійович
(22.10.1975–14.06.2014)

С. А. Телегін, капітан, народився 22 жовтня 1975 року у м. Запоріжжі. В 1983–1993 роки навчався в ЗОШ № 11 м. Кривий Ріг Дніпропетровської області. З серпня 1993 до червень 1996 року був курсантом Київського інституту ВПС. По закінченні служив авіаційним техніком. 27 листопада 2009 року був призначений началь-

ником технічно-експлуатаційної частини інженерно-авіаційної служби авіаційної ескадрильї 25-ї окремої Мелітопольської гвардійської бригади транспортної авіації, яка кілька років брала участь у воєнно-транспортній операції «Північний сокіл» у Гренландії і отримала оцінку НАТО 1-го рівня. Мав класну кваліфікацію «1-й клас» і нагороди. Мешкав із сім'єю в авіамістечку в невеличкому житловому масиві Мелітополя, неподалік військової частини А3840. З весни 2014 року брав участь в АТО на сході України.

13 червня 2014 року 25-ту Мелітопольську бригаду у числі трьох бортів направили в Донбас. Літак «Іл-76МД» ПС ЗСУ № 76777 під назвою «Три сокири» мав сісти в Луганську, і десантники 25-ї ОПДБр мали заступити на бойову вахту – змінити своїх товаришів. На борту, крім дніпропетровських військовослужбовців (40 чол.) і мелітопольських льотчиків (9 чол.), був вантаж вагою 15 тонн : техніка та провіант. Уночі 14.06.2014 року при заході на посадку до Луганського аеропорту, який був в облозі, літак був збитий бойовиками ЛНР. Борт був обстріляний в 00 год 50 хв на висоті 700 м ракетами із ПЗРК і крупнокаліберними кулеметами над с. Самсонівкою. Він впав і вибухнув за кілька кілометрів від аеропорту. У страшній катастрофі загинули всі, в т. ч. – гвардії капітан С. А. Телегін.

Після тривалих перемовин з ДНРівцями останки загиблих були передані представникам України. Знадобилося більше місяця, щоб їх ідентифікувати і поховати у братській могилі на Мелітопольському цвинтарі «Нове-1» (25.07.2014).

Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року капітан С. А. Телегін нагороджений орденом Б. Хмельницького III ступеня (посмертно), а також нагрудним знаком «За оборону Луганського аеропорту» (посмертно).

У Сергія Анатолійовича залишилися дружина, син, батьки та брат. 21 лютого 2015 року Президент України вручив удові С. Телегіна Поліні ордер на нове житло.

У Мелітополі були розміщені скорботні білборди, а в гарнізонному Будинку офіцерів почав працювати міні-музей пам'яті про загиблій екіпаж Іл-76. На будівлі школи, де навчався Сергій Телегін встановили меморіальну дошку. На роковини трагедії на мелітопольському Новому кладовищі і на території в/ч А3840 воєнно-транспортної авіації відбулося урочисте відкриття меморіальних комплексів льотчикам: О. І. Белому [командир], М. О. Дьякову, І. І. Скочкову,

С. А. Телегіну, В. В. Буркавцову, О. В. Козолію, О. А. Павленку,
О. С. Коваліку, В. В. Ментусу.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Льотчики 25-ї окремої авіаційно-транспортної Мелітопольської бригади, кращий екіпаж транспортної авіації. Телегін С. А. — С. 17–19.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 20 черв. 2014 р. № 543 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 4 лип. (№ 28). — С. 3. — У т. ч. капітана Телегіна Сергія Анатолійовича нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).
3. [Капітан Телегін С. А. нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 140.
4. *Данилина-Левочко, Е.* Два года после беды : [в суде рассматривается дело об авиакатастрофе Ил-76] / Екатерина Данилина-Левочко // Индустриальное Запорожье. Панорама. — 2016. — 16 июня (№ 24). — С. 4, 20.
5. *Максимова, Я.* Два года в небе : [воспоминания о трагедии Ил-76] / Яна Максимова // Главная газета Мелитополя. — 2016. — 15–21 июня (№ 24). — С. 6.
6. Почтили память экипажа «Ил-76», сбитого над Луганском : [у мемор. комплекса в мелитопольском авиагородке] // Миг. — 2016. — 16 июня (№ 24). — С. 4.
7. *Данилина, Е.* «В действиях экипажа ошибки не было!» / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 18 июня (№ 86). — С. 6, 21.
8. *Левченко, І.* Біль втрати не стихає... / Ірина Левченко // Запоріж. правда. — 2015. — 18 черв. (№ 67–68). — С. 2.

9. *Левченко, И.* «Мы потеряли товарищей год назад, но рана от утраты не зажила до сих пор»: [в Мелитополе открыли памятник экипажу сбитого боевиками самолета Ил-76] / Ирина Левченко // Факты. — 2015. — 17 июня (№ 105). — С. 15.
10. *Данилина, Е.* Одна семья : [мини-музей, в память об экипаже] / Екатерина Данилина // Индустр Запорожье. — 2015. — 16 июня (№ 85). — С. 5.
11. *Данилина, Е.* Память погибшего год назад экипажа авиаторы почтили в небе / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 13 июня (№ 84). — С. 4.
12. Вдовы погибших летчиков получили ордера на квартиры : [в т. числе — вдова гвардии капитана Телегина — Полина] // МИГ. — 2015. — 26 февр. (№ 9). — С. 4.
13. *Сиволап, М.* Президент привіз із Києва нового голову ОДА В. Резніченка : [і вручив дружині С. Телегіна — Поліні ордер на квартиру] / Михайло Сиволап // Запороз. Січ. — 2015. — 24 лют. (№ 33). — С. 1.
14. *Данилина, Е.* За сбитый Ил-76 и гибель военных ответит штабной генерал / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2014. — 21 нояб. (№ 173). — С. 5.
15. Життя за Україну : [Телегін С. А.] // Запоріз. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10–11.
16. *Шилин, Д.* Они отдали свою жизнь за Украину. Посмотрите год рождения каждого : [упоминается С. Телегин] / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2014. — 22 авг. (№ 122). — С. 4.
17. Памяти героев : [Сергей Телегин] // Остров Свободы. — 2014. — 15 авг. (№ 31). — С. 5. — (Помним).
18. *Носков, Я.* Небесный экипаж : [в Мелитополе попрощались с пилотами погибшего Ил-76] / Яков Носков // Правда. — 2014. — 31 июля (№ 31). — С. 6.
19. *Левченко, И.* «Ребята, я очень долго ждал, когда вы вернетесь домой в Мелитополь»: [на 42-й день предали земле останки авиаторов Ил-76МД] / Ирина Левченко // Факты. — 2014. — 29 июля (№ 132). — С. 15.
20. *Муха, О.* І в скорботі завмерла країна, відправляючи вас до небес... / Олена Муха // Запороз. Січ. — 2014. — 29 лип. (№ 153). — С. 1.

21. *Сосницький, В.* Мелітопольці прощаються з екіпажем збитого Іл-76 / Віктор Сосницький // *Голос України*. — 2014. — 23 лип. (№ 138). — С. 7.
22. *Носков, Я.* Город в черном. Мелитополь оплакивает погибших летчиков / Яков Носков // *Правда*. — 2014. — 19 июня (№ 25). — С. 7.
23. *Ольховская, Ю.* Последний полет «Соколов»: [+ цв. фото] / Юлия Ольховская // *Мелитопольские ведомости*. — 2014. — 18–24 июня (№ 25). — С. 1–2.
24. *Позднякова, Ю.* Полет на смерть: [9 человек экипажа Ил-76 погибли в Луганске] / Юлия Позднякова // *Главная газета Мелитополя*. — 2014. — 18–24 июня (№ 25). — С. 4–5.
25. *Савенков, Д.* Земное предательство в немирном небе, или прерванный полет: [9 мелитопольских авиаторов не вернулись с задания] / Денис Савенков, Анна Форис, Евгений Хромейко // *Наш город Мелитополь*. — 2014. — 18–25 июня (№ 25). — С. 4–5.
26. *Сосницький, Л.* Мелітополь сумує, Запоріжжя готує добровольців: [Мелітополь у жалобі з приводу загибелі льотчиків Іл-76] / Леонід Сосницький // *Голос України*. — 2014. — 19 черв. (№ 116). — С. 5.
27. *Кобинець, А.* «...І будуть люди на землі»: [був збитий мелітопольський військово-транспортний літак «Іл-76»] / Алла Кобинець // *Запорізька правда*. — 2014. — 19 черв. (№ 68–69). — С. 1, 3, 4.
28. В Луганске сбит «Ил-76»: погибли 49 украинских военных. Девять из них – из Мелитополя, один – уроженец Токмака // *МИГ*. — 2014. — 19 июня (№ 25). — С. 5.
29. Герои не умирают. Вечная слава героям!...: [сбит мелитоп. транспортный самолет Ил-76] // *Новый день*. — 2014. — 18 черв. (№ 150–155). — С. 2–3.
30. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс]: [в т. ч. капітана Телегіна С. А. (посмертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // *Запорізька обласна рада: офіц. сайт*. — Режим доступу: <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Тинянов Олександр Сергійович
(17.06.1990–19.05.2017)

О. С. Тинянов, молодший сержант, народився 17 червня 1990 року у с. Таврійському Оріхівського району Запорізької області.

Військовослужбовець 55-ї ОАБр. 2 травня 2017 року дістав поранення у голову від кулі снайпера в районі м. Авдіївки Донецької області. Терміново був евакуйований у м. Дніпро. Помер О. С. Тинянов 19 травня 2017 року від поранення в лікарні ім. Мечникова.

Похований О. С. Тинянов у с. Таврійське Оріхівського району Запорізької області. Залишилися дружина та донька.

21 червня 2017 року О. С. Тинянов нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

У жовтні 2017 року Указом Президента України молодший сержант О. С. Тинянов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Література

1. Президент наградил военнотружачаго 55-й бригады : [орденом «За мужество» III степени А. С. Тынянова (посмертно)] // МИГ. — 2017. — 19 окт. (№ 42). — С. 3.
2. День захисника України єднає всіх патріотів : [три запорізьких герої нагороджені орденом «За мужність»] // Запорізі. правда. — 2017. — 19 жовт. (№ 42). — С. 10.
3. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. молодшого сержанта Тинянова О. С., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>
4. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу : [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Тіліженко Віталій Вікторович («Кекс»)
(25.12.1978–10.08.2015)

В. В. Тіліженко народився 25 грудня 1978 року у м. Запоріжжі. Закінчив Запорізький інститут економіки та інформаційних технологій (ЗІЕІТ). У 2004–2005 роках викладав в академії бізнесу і права ім. Кручининої (Київ). З 2005 року був бізнес-тренером і ІТ-консультантом у компаніях Інформменеджер, ВРО Group, Professional Trainings. Вів блог на Цензор.НЕТ. Активний учасник Революції Гідності. Громадський активіст, волонтер, розробник військового спорядження.

З перших днів – у зоні бойових дій. В. Тіліженко борець 1-ї штурмової роти 5-го окремого батальйону Добровольчого Українського Корпусу «Правий сектор».

В. В. Тіліженко загинув 10 серпня 2015 року в бою під час оборони позицій 72-ї окремої механізованої бригади під Волновахою, відбиваючи танкову атаку противника. Отримав поранення в стегно, осколок потрапив в артерію, що призвело до загибелі.

14 серпня 2015 року під стінами облдержадміністрації попрощалися із загиблим В. В. Тіліженком. У нього залишилися сестри, дядько і тітка.

30 жовтня 2015 року В. В. Тіліженко нагороджений нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту» (посмертно).

25 грудня 2015 року на Запорізькій школі № 109 відкрили меморіальну дошку на честь бійця ДУК «Правий сектор» В. В. Тіліженка, який загинув у зоні АТО.

10 серпня 2016 року, у рамках музейного проекту «Клуб історичного кіно» у Національному музеї історії України у Другій світовій війни (м. Київ) відбулася презентація документального фільму Антося Цялежніка, присвяченого річниці загибелі «Кекса».

21 червня 2017 року В. В. Тіліженко нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно)

У вересні 2017 року бійця добровольчого українського корпусу «Правий сектор» В. Тіліженка нагороджено недержавним орденом «Народний Герой України» (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Тіліженко В. В. — С. 132.
2. Нові назви знайомих вулиць : путівник : [буклет] / ЗОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка ; Т-во укр. мови Чикаго. — Запоріжжя, 2016. — 1 л. — Із змісту : [проїзд Піонерський на проїзд Віталія Тіліженка]
3. У Запоріжжі вручили ордени «Народний Герой України» : [у т. ч. відзначили В. Тіліженка «Кекс» (посмертно)] // МИГ. — 2017. — 21 сент. (№ 38). — С. 2.
4. Запоріжжя вперше приймає «Народних Героїв України» : [орденом нагороджено у т. ч. Віталія Тіліженка (посмертно)] // Запоріж. правда. — 2017. — 21 верес. (№ 38). — С. 1.
5. *Питишкіна, Н.* Область впервые приняла «Народных Героев Украины» : [орденом наградили В. Тилиженко (посмертно)] / Наталья Питишкіна // Надежда. — 2017. — 20–26 сент. (№ 38). — С. 3.
6. *Воронцова, О.* Люди, що нас надихають : [10 серпня минулого року в бою під Волновахою загинув боєць із Запоріжжя] / Олександра Воронцова // Запоріж. правда. — 2016. — 11 серп. (№ 31). — С. 9.
7. *Сосницький, Л.* У Запоріжжі відкрито меморіал на могилі Віталія Тіліженка / Л. Сосницький // Голос України. — 2016. — 9 серп. (№ 149). — С. 7.
8. Полный список переименованных улиц в Запорожье : [пр. Пионерский – пр. Виталия Тилиженко] // Наша жизнь. — 2016. — 14 июля (№ 28). — С. 3.
9. Никто не забыт : [открыта 25 дек. мемор. доска на здании запорож. школы № 109 в память о бойце В. Тилиженко] // Правда. — 2015. — 30 дек. (№ 55). — С. 17.
10. *Шак, В.* В Запорожье простились с погибшим на Восточном фронте бойцом Правого сектора / Владимир Шак // МИГ. — 2015. — 20 авг. (№ 34). — С. 4.

11. *Захаржевская, Т.* Последний путь / Татьяна Захаржевская // Правда. — 2015. — 20 авг. (№ 34). — С. 14.
12. *Северова, И.* Запорожье простилось с погибшим добровольцем : [В. Тилиженко] / Ирина Северова // Надежда. — 2015. — 19–25 авг. (№ 34). — С. 2.
13. *Сосницький, Л.* Патріота знали як фронтового репортера / Л. Сосницький // Голос України. — 2015. — 18 серп. (№ 151).
14. Запоріжці попрощалися із загиблим під Волновахою бійцем // Запороз. Січ. — 2015. — 15 серп. (№ 143). — С. 3.
15. *Зинченко, А.* Герой прошел свой путь до конца : [в Запорожье простились с добровольцем В. Тилиженко] / Анна Зинченко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 15 авг. (№ 119). — С. 1–2.
16. На Донбассе погибли еще два запорожца : [Д. Касьяненко и В. Тилиженко] // Суббота плюс. — 2015. — 13 авг. (№ 33). — С. 2.
17. *Логанов, Є.* Імена, невідомі, пам'ять – вічна! / Євген Логанов // Запорізі. правда. — 2015. — 13 серп. (№ 91–92). — С. 1.
18. *Семенова, Д.* В АТО погіб еще один запорожский боец : [В. Тилиженко] / Диана Семенова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 13 авг. (№ 117). — С. 12.
19. *Захаржевская, Т.* Лестница в небо : [на Донбассе погибли бойцы : Д. Касьяненко и В. Тилиженко] / Татьяна Захаржевская // Правда. — 2015. — 13 авг. (№ 33). — С. 15.
20. ...Погіб под Волновахой // МИГ. — 2015. — 13 авг. (№ 33). — С. 12.
21. Под Волновахой погіб Виталий Тилиженко // Запороз. Січ. — 2015. — 13 серп. (№ 140–142). — С. 4.
22. Новые потери в АТО : [добровольцы Д. Касьяненко и В. Тилиженко] // Наше время плюс. — 2015. — 13 авг. (№ 32). — С. 4.
23. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. Тіліженка В. В. згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Тішкін Олег Васильович
(09.02.1968–04.03.2016)

О. В. Тішкін, солдат, народився 9 лютого 1968 року в Кіровограді (нині Кропивницький). Останні 20 років проживав у Запоріжжі. Артилерист бригадної артилерійської групи 28-ї окремої механізованої бригади (Чорноморське), в/ч пп ВОО95.

На військову службу пішов добровольцем під час мобілізації у липні 2015 року. У зоні проведення АТО, з літа 2015 року, брав участь у боях під Мар'їнкою Донецької області.

Помер О. В. Тішкін 4 березня 2016 року на бойовій позиції в зоні проведення АТО від серцевого нападу.

Поховали його 7 березня 2016 року на Далекосхідному кладовищі м. Кіровограда. Залишилося два сини.

Література

1. Памяти героя : [годовщина смерти Тишкина О. В., погибшего под Луганском] // МИГ. — 2017. — 23 февр. (№ 8). — С. 19.

Третяк Петро Анатолійович
(03.08.1972–06.08.2014)

П. А. Третяк, підполковник, народився 3 серпня 1972 року у смт Томаківці Дніпропетровської області. Тут закінчив середню школу. З раннього дитинства мріяв про професію офіцера. 1 серпня 1989 року був призваний на строкову службу. Кадровий військовий, у зону АТО пішов заступником командира гаубичної артбатареї з виховної роботи у складі 55-ї окремої артилерійської бригади. Замполіта називали «Серцем артбригади». Він вселяв упевненість у підлеглих і в командирів, врятував багато солдатів.

Загинув 6 серпня 2014 року під час виходу з оточення біля с. Дякове Антрацитівського району Луганської області. Бойова машина відстала від основного угруповання і на блокпосту біля м. Красний Луч потрапила в засідку ворога, який закидав її гранатами. Разом із Петром Третяком загинули старший сержант Є. О. Сиротін та солдат М. І. Сало. Тривалий час подальша його доля була невідома: він значився як зниклий безвісти. Завдяки дружині, яка почала активні

пошуки і вийшла на Український Союз ветеранів Афганістану та волонтерів «Офіцерського корпусу», тіло військового вдалося привезти до Запоріжжя. Упізнаний за експертизою ДНК.

П. Третяк був похований 8 грудня 2014 року в смт Томаківці, де мешкають його батьки. У нього залишилися дружина, дві доньки і син-студент, який хоче стати офіцером.

Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року П. А. Третяк нагороджений орденом Б. Хмельницького III ступеня (посмертно). Присвоєно звання «Підполковник» (посмертно). Нагороджений також орденом «За розвиток Запорізького краю» III ступеня, який був вручений дружині.

На одному з будинків житлового комплексу «Ренесанс» м. Запоріжжя, де живе сім'я загиблого, відкрили меморіальну дошку на честь героя.

Харківський художник М. Д'яченко презентував серію портретів бійців 55-ї артбригади «Громовержці», основою для якої стали реальні фотографії (Петра Третяка у т. ч.).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Третяк П. А. — С. 39.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 15 трав. 2015 р. № 270 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 черв. (№ 13). — С. 11. — У т. ч. підполковника Третяка П. А. нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).
3. Герої України : [серед інших – підполковник Третяк П. А., нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 159.
4. Усна історія російсько-української війни (2014–2016). Вип. 2. 55-а окрема артилерійська бригада / Укр. ін-т нац. пам'яті [та

- ін.; відп. ред. В. Мороко].— К. : К.І.С., 2016. — 464 с. : іл. — Із змісту : [Третяк П. А.]. — С. 455.
5. Сегодня была война...: истории, которые нельзя забыть...: сб. поисково-публицист. студенческих работ / [авт. идеи и рук. проекта В. Н. Косенко]. — [Б. м. : б. и., б. г.]. — Із змісту : Потери [загинули майор Третяк та сержант Сиротін]. — С. 26, 28.
 6. «Боги війни» тримають небо над Донбасом : [в Запоріж. НВК № 60 відбулася церемонія відкриття інформаційної дошки, присвяченої загиблим військовослужбовцям 55-ї окремої артбригади] // Запоріж. правда. — 2016. — 20 жов. (№ 41). — С. 26.
 7. В честь погибших артиллеристов : [на зданні УВК № 60 відкрили дошку в честь погибших в АТО бойців 55-ї артбригади : Белокобыльский С. М., Васин М. В., Габчак И. Н., Говоруха А. Н., Дужик Е. Е., Дьячков Ю. А., Катанов В. В., Севостьянич Д. А., Сиротин Е. А., Третяк П. А.] // МИГ. — 2016. — 13 окт. (№ 41). — С. 29.
 8. Увічнено імена загиблих воїнів 55-ї артбригади : [відкрили інформаційну дошку 10 жовт. в Запоріжжі на фасаді будівлі ЗУВК № 60] // Запороз. Січ. — 2016. — 11 жовт. (№ 187). — С. 3.
 9. Полный список переименованных улиц в Запорожье : [ул. Ватутина — ул. Петра Третьяка] // Наша жизнь. — 2016. — 14 июля (№ 28). — С. 3.
 10. Ордена – героям АТО: [жене погибшего подполковника П. Третьяка вручен орден «За заслуги перед Запорожским краем»] // МИГ. — 2016. — 28 янв. (№ 4). — С. 2.
 11. Громовержцы из 55-й артбригады : [харьковский художник М. Дьяченко представил серию портретов бойцов (в т. ч. П. Третьяка)] // МИГ. — 2015. — 24 дек. (№ 52). — С. 3.
 12. *Егорова, И.* Боевое знамя получили на Крещатике : [полковник С. Брусов принял Боевое знамя 55-й артбригады и вспомнили погибших бойцов в зоне АТО] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 27 авг. (№ 124). — С. 19.
 13. *Захарова, Н.* Запорожье не забывает своих героев : [открыли мемор. дошку пам'яті П. Третьяка] / Наталья Захарова // Суббота плюс. — 2015. — 13 авг. (№ 33). — С. 3.
 14. Бойцов АТО увековечивают : [7 авг. 2015 года на базе жилого комплекса «Ренессанс» в Бородинском микрорайоне відкрили

- мемор. доску в честь П. Третьяка] // Наше время плюс. — 2015. — 13 авг. (№ 32). — С. 4.
15. Мы помним своих героев : [в жилом комплексе «Ренессанс» (Бородинский микрорайон) открыли мемор. доску погибшему год назад в зоне АТО П. Третьяку] // Горожанин-Информ. — 2015. — 13 авг. (№ 33). — С. 2.
 16. Посмертно. Порошенко наградил орденами запорожских героев, погибших в зоне АТО : [орденом Богдана Хмельницкого III степени награжден П. Третьяк] // Верже. — 2015. — 21 мая (№ 19). — С. 2.
 17. В числе награжденных посмертно – пятеро запорожцев : [П. Третьяк] // Запороз. Січ. — 2015. — 19 трав. (№ 85). — С. 1.
 18. *Зинченко, А.* «Сына тяжело ранило за 20 минут до объявления перемирия» : [в мемориальном мероприятии «Зажжем свечи памяти» приняла участие вдова П. Третьяка] / Анна Зинченко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 14 мая (№ 67). — С. 11.
 19. *Егорова, И.* Ждать. Молиться. Помнить : [в Запорожье вспоминали погибших военнослужащих : Говоруху А., Дужика Е., Закревского К., Клевчука И., Третьяка П., Швачко Р.] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 19 марта (№ 40). — С. 1, 3.
 20. Життя за Україну : [П. А. Третьяк] // Запорізі. правда. — 2014. — 25 груд. (№ 148–149). — С. 10.
 21. *Логанов, Є.* Загинули за Україну : [Є. Сиротін, П. Третьяк] / Євген Логанов // Запорізі. правда. — 2014. — 11 груд. (№ 142–143). — С. 2.
 22. *Диденко, Ю.* Погибших артиллеристов наконец-то предали земле: [П. Третьяка и Е. Сиротина] / Юлия Диденко, Диана Семенова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 9 дек. (№ 183). — С. 3.
 23. *Аблицова, А.* В Запорожье простились с артиллеристами, погибшими на Донбассе : [Е. Сиротин, П. Третьяк] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 11 дек. (№ 50). — С. 6.
 24. Особый случай: Переговоры о передаче тел погибших возобновили: [погибшие в зоне АТО: П. Третьяк и Е. Сиротин] // Индустр. Запорожье. — 2014. — 11 сент. (№ 132). — С. 4.
 25. *Шилин, Д.* Они отдали свою жизнь за Украину. Посмотрите год рождения каждого: [упоминается П. Третьяк] / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2014. — 22 авг. (№ 122). — С. 4.

Трофімов Євген Юрійович («Трохим»)
(12.03.1993–28.07.2014)

Є. Ю. Трофімов молодший сержант, народився 12 березня 1993 року у с. Первомаївці Верхньорогачицького району Херсонської області. До служби в армії навчався в Запорізькому національному технічному університеті за фахом «Фізичне виховання та реабілітація». Професійно займався тайським боксом, неодноразовий чемпіон України, мав звання майстра спорту. У 18 років завоював титул чемпіона Європи серед юнаків.

Призваний на військову службу 12 жовтня 2012 року Комунарським РВК м. Запоріжжя. Сержант з матеріально-технічного забезпечення 79-ї окремої аеромобільної бригади Сухопутних військ Збройних Сил України.

28 липня 2014 року в районі села Дібровка Шахтарського району по колоні військовослужбовців 79-ї аеромобільної бригади відкрили вогонь розвідгруповання противника. Євген Юрійович загинув від осколкового поранення в шию.

Поховали Є. Т. Трофімова 4 серпня 2014 року на цвинтарі у Первомаївці Херсонської області. Залишилася дружина з сином, який народився 30 липня і якого назвали Трохимом.

Указом Президента України № 747/2014 від 29 вересня 2014 року, за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України Є. Т. Трофімов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

На честь військового Є. Ю. Трофімова 22–24 травня 2015 року в СК «Мотор Січ» пройшов перший Всеукраїнський турнір з тайського боксу «Пам'ять». На турнірі була присутня родина Євгенія Трофімова – батьки, дружина і син Трохим.

24 травня 2016 року на будівлі Центру молоді та школярів була відкрита меморіальна дошка на честь воїна АТО Є. Ю. Трофімова.

28 листопада 2016 року молодший сержант Є. Ю. Трофімов нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій

- на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Трофімов Є. Ю. — С. 37.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 29 верес. 2014 року № 747 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 20 жовт. (№ 41). — С. 6. — У т. ч. молодшого сержанта Трофімова Євгена Юрійовича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
 3. [Молодший сержант Трофімов Є. Ю. нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 747/2014 від 29 вересня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 163.
 4. Дубченко, И. «Последний раз мы с мужем виделись на нашей свадьбе. Он словно чувствовал, что не вернется» : [рассказ о Е. Трофимове] / Ирина Дубченко // Суббота плюс. — 2016. — 10–17 нояб. (№ 45). — С. 32.
 5. Запорожцам, погибшим в АТО, открыли мемориальные доски : [память мл. сержанта увековечена в Центре молодежи и школьников] // МИГ. — 2016. — 26 мая (№ 21). — С. 4.
 6. Родным погибшего десантника подарили квартиру // МИГ. — 2015. — 18 сент. (№ 38). — С. 5.
 7. Сыну запорожского десантника-героя передали орден : [орден «За мужество» III степени] // Запороз. Січ. — 2015. — 13 серп. (№ 140–142). — С. 4.
 8. Левченко, И. «Когда родился сынок Трофим, все поздравляли меня и... плакали. Я одна не знала, что мужа уже нет в живых» : [вдове и сыну волонтеры помогли обрести жильё] / И. Левченко // Факты. — 2015. — 12 авг. — С. 8.
 9. Знайте, каким он парнем был : [чемпион Европы по тайскому боксу] // Запороз. Січ. — 2015. — 28 трав. (№ 91–93). — С. 14.
 10. Бутенко, В. В память о погибшем в зоне АТО запорожце прошел турнир : [многократный чемпион Украины и Европы по таиландскому боксу Е. Трофимов] / Валерий Бутенко // Суббота плюс. — 2015. — 28 мая (№ 22). — С. 5.
 11. Семенова, Д. По ДНК идентифицировали еще одного бойца, похороненного на Аллее неизвестных героев АТО : [А. Тро-

- фимов] / Диана Семенова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 24 янв. (№ 11). — С. 2.
12. Життя за Україну : [Трофімов Є. Ю., є фото] // Запорізі. правда. — 2014. — 4 верес. (100–101). — С. 11.
 13. Памяти героїв... : [Є. Трофімов] // Острів Свободи. — 2014. — 15 авг. (№ 31). — С. 5. — (Помним).
 14. Носков, Я. Берет для Трофима : [сына погибшего бойца Е. Трофимова забирали из роддома друга] / Яков Носков // Правда. — 2014. — 14 авг. (№ 33). — С. 2.
 15. На Херсонщині похоронили запорожського десантника // МИГ. — 2014. — 7 авг. (№ 32). — С. 5.
 16. Егорова, И. «Брат, ну почему ты сел на ту броню?» / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 7 авг. (№ 113). — С. 6.
 17. Аблицова, А. На Донбасі погинули ще два запорожця : [А. Дьяченко и Е. Трофімов] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 7 авг. (№ 32). — С. 3.
 18. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» ІІІ ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. молодшого сержанта Трофімова Є. Ю. (помертньо), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 28.11.2016 р. № 466-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Турковський Сергій Володимирович
(27.01.1976–14.06.2016)

С. В. Турковський, молодший сержант, народився 27 січня 1976 року у с. Новоуспенівці Веселівського району Запорізької області. Мобілізований у квітні 2015 року. Розвідник 21-го окремого мотопіхотного батальйону «Сармат» 56-ї ОМПБр.

У першій половині дня 14 червня 2016 року противник почав артобстріл села Павлопіль (Волноваський район Донецької області), під час якого загинув С. В. Турковський.

Поховали його у с. Новоуспенівка Веселівського району Запорізької області.

Указом Президента України № 476/2016 від 27 жовтня 2016 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі С. В. Турковський нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 27 жовт. 2016 р. № 476 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 17 листоп. (№ 31). — С. 4. — У т. ч. молодшого сержанта Турковського С. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).
2. Герої не вмирають і не вмруть, героїв пам'ятатимуть віками...: [12 черв. на фасаді Новоуспенівської ЗОШ відбулося відкриття мемор. дошки] // Колос. — 2017. — 17 черв. (№ 44). — С. 3.
3. Вшановано пам'ять земляків : [Турковського С. В.] // Колос. — 2017. — 25 січ. (№ 6). — С. 1.
4. Учасникам АТО вручили нагороди : [орден «За мужество» III ступеня С. Турковському (по смертно)] // Новий день. — 2016. — 23 листоп. (№ 204–207). — С. 6.
5. Коваленко, Б. Ждал нагороду три місяця : [бойцов 37-го батальона нагородили орденами, в т. ч. и погибших : ордена «За мужество» III ступеня вручені родним воинов В. Новгородского, С. Турковского, И. Гребинца и М. Шумака] / Богдана Коваленко // Индустр. Запорожье. — 2016. — 17 нояб. (№ 46). — С. 6.
6. Военные комиссары вручили награды участникам АТО : [С. Турковский – орден «За мужество» III ступеня (по смертно)] // МИГ. — 2016. — 17 нояб. (№ 46). — С. 2.
7. Пам'ятаємо, любимо, сумуємо : [загинув в зоні АТО С. В. Турковський] // Колос. — 2016. — 22 черв. (№ 46). — С. 3.
8. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. молодшого сержанта Турковського С. В. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Ушаков Павло Геннадійович
(10.10.1989–29.08.2014)

П. Г. Ушаков, старший солдат, народився 10 жовтня 1989 року у с. Богатирівці Вільнянського району Запорізької області. Освіту здобув у Люцернянській ЗОШ I–III ступенів. У 2008 році закінчив вище професійне училище № 23 м. Запоріжжя та здобув спеціальність електрогазозварника. Працював у державній організації «Зірка» на посаді охоронця-пожежника II класу. Строкову військову службу проходив у Воєнно-Морських Силах України.

12 квітня 2014 року призваний на військову службу за мобілізацією Вільнянсько-Новомиколаївським ОРВК Запорізької області до 169 НЦ Сухопутних військ ЗСУ, посада – номер обслуги зенітного артилерійського взводу і механізованого батальйону. З 19 серпня 2014 року брав участь в АТО у складі в/ч пп В2830.

Загинув П. Г. Ушаков 29 серпня 2014 року від тяжкого поранення у «коридорі смерті» під час виходу з оточення поблизу м. Іловайськ Харцизького району Донецької області. Похований 7 вересня 2014 року в селі Богатирівці Вільнянського району Запорізької області.

Старший солдат П. Г. Ушаков Указом Президента України від 15 травня 2015 року № 270/2015 за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

16 жовтня 2015 року в м. Запоріжжі відкрили меморіальну дошку на честь бійця П. Г. Ушакова, який віддав своє життя за Україну під час боїв під Іловайськом. Меморіальну дошку встановили на вході вищого професійного училища № 23, яке він закінчив у 2008 році.

Його фото є і в спеціальній експозиції Вільнянського краєзнавчого музею, присвяченій землякам АТО.

21 вересня 2017 року старший солдат П. Г. Ушаков нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій

- на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Ушаков П. Г. — С. 74.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 15 трав. 2015 р. № 270 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 черв. (№ 13). — С. 11. — У т. ч. старшого солдата Ушакова П. Г. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
 3. Герої України : [серед інших – старший солдат Ушаков П. Г., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 177.
 4. *Романовський, В.* Для захисту прав родин загиблих : [П. Ушаков] / В. Романовський // Дніпров. вогні. — 2017. — 22 берез. (№ 22). — С. 2.
 5. *Романовський, В.* Пам'ять героя / В. Романовський // Дніпров. вогні. — 2016. — 3 верес. (№ 68). — С. 1.
 6. Почтили пам'ять погибших под Иловайском // МИГ. — 2016. — 1 сент. (№ 35). — С. 3.
 7. *Романовський, В.* Пам'яті воїна — героя : [відкрили мемор. дошку на вході Вищого профтехучилища № 23] / В. Романовський // Дніпров. вогні. — 2015. — 23 жовт. (№ 82). — С. 3.
 8. Меморіальна доска в честь воїна // МИГ. — 2015. — 22 окт. (№ 43). — С. 45.
 9. Доска в честь героя АТО : [на входе в Запороз. ВПУ № 23 установлена мемор. доска в честь П. Ушакова] // Наше время плюс. — 2015. — 22 окт. (№ 42). — С. 2.
 10. В числе нагажденных посмертно — пятеро запорожцев : [П. Ушаков] // Запороз. Січ. — 2015. — 19 трав. (№ 85). — С. 1.
 11. Життя за Україну // Запоріз. правда. — 2014. — 21–25 верес. (№ 109–110). — С. 10–11.
 12. *Аблицова, А.* Война на Донбассе забрала жизни девяти запорожцев : погибшие служили в 93 бригаде и 23 батальоне : [П. Ушаков] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 11 сент. (№ 37). — С. 6.

13. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 01 січня 2015–2017 р. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Ушакова П. Г., згідно розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/-content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Федан Валерій Олександрович
(21.05.1997–11.08.2017)

В. О. Федан, солдат, народився 21 травня 1997 року в с. Любимівці Михайлівського району Запорізької області. Після школи закінчив Запорізьке вище професійне училище, здобув професію маляра-штукатура. Жив з бабусею у селі Любимівці. Навчався у ЗНУ.

27 лютого 2016 року В. Федан був призваний Михайлівським РВК Запорізької області на службу у ЗСУ за контрактом. Служив заступником командира бойової машини – навідником оператора механізованого батальйону військової частини А 2167.

Загинув В. О. Федан 11 серпня 2017 року від осколкових поранень (підірвався на міні з «розтяжкою») у районі промзони біля Авдіївки Донецької області.

Поховали В. О. Федана 15 серпня 2017 року у с. Любимівці Михайлівського району Запорізької області.

27 листопада 2017 року солдат В. О. Федан нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Воїн-захисник із Любимівки Михайлівського району загинув під Авдіївкою // Запоріж. правда. — 2017. — 17 серп. (№ 33). — С. 2.
2. Егорова, И. Подорвался на растяжке / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2017. — 17 авг. (№ 33). — 3.
3. В Авдеевке погиб запорожский боец // Верже. — 2017. — 17 авг. (№ 32). — С. 2.
4. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу :

[https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Фурдик Дмитро Миколайович
(11.01.1979–17.01.2015)

Д. М. Фурдик, солдат, народився 11 січня 1979 року у м. Петропавлівськ-Камчатський (Росія). Дитинство провів у Вільнянську, куди сім'я Дмитра переїхала, коли йому було 2 роки. У м. Вільнянськ Д. Фурдик закінчив ЗОШ № 2, а оскільки його улюбленим предметом була фізкультура, вступив до Дніпропетровського державного інституту фізичної культури і спорту, який закінчив у 2002 році. Екс-гравець клубу «Дніпровські Ракети» (американський футбол). Займався ресторанним бізнесом.

У жовтні 2014 року Д. Фурдик записався у добровольчий батальйон, згодом перейшов служити гранатометником до 93-ї механізованої бригади, яка захищала аеропорт Донецька.

17 січня 2015 року Д. Фурдик загинув у бою в районі аеропорту Донецька. Під час обстрілу разом із своїм командиром виносив поранених у безпечне місце. Загинув від кулі снайпера, який спостерігав за бійцями.

Поховали бійця з усіма почеснями на кладовищі с. Павлівське Вільнянського району Запорізької області 21 січня 2015 року, де мешкають його мати і брат.

Д. М. Фурдик Указом Президента України № 282/2015 від 23 травня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Восьмого травня 2015 року на базі Вільнянської ЗОШ I–III ступенів № 2 відбулося урочисте відкриття пам'ятної дошки на честь загиблого.

27 листопада 2017 року солдат Д. М. Фурдик нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Фурдик Д. М. — С. 103.
2. Герої України : [серед інших – солдат Фурдик Д. М., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 282/2015 від 23 травня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 179.
3. Романовський, В. Для захисту прав родин загиблих : [Д. Фурдик] / В. Романовський // Дніпров. вогні. — 2017. — 22 берез. (№ 22). — С. 2.
4. Пам'яті нашого земляка – воїна АТО // Дніпров. вогні. — 2017. — 28 січ. (№ 7). — С. 1.
5. Об'єктивно : [в аеропорту Запорожжя помянули воинов, котрые держали оборону Донецкого аеропорта] // МИГ. — 2016. — 28 янв. (№ 4). — С. 11.
6. Купченко, И. Вольнянск прощался с «киборгом» Дмитрием Фурдиком / Илья Купченко // Надежда. — 2015. — 28 янв. — 3 февр. (№ 5). — С. 3.
7. Життя за Україну : [Д. Фурдик] // Запоріз. правда. — 2015. — 26 лют. (№ 21–22). — С. 10.
8. Копелювич, А. «Кіборгами» не народжуються : [про бійця Д. Фурдика] / Аркадій Копелювич // Запоріз. правда. — 2015. — 24 січ. (№ 8). — С. 1.
9. Романовський, В. Свій останній бій Дмитро прийняв під Донецьком, рятуючи побратимів / В. Романовський // Дніпров. вогні. — 2015. — 24 січ. (№ 6). — С. 1.
10. «Киборга» убила снайперская пуля : [Д. Фурдик] // Индустр. Запорожье. — 2015. — 23 янв. (№ 10). — С. 1, 3.
11. Погиб киборг из Запорожской области // МИГ. — 2015. — 22 янв. (№ 4). — С. 4.
12. Межейко, В. Герої не вмирають! / Віктор Межейко // Запоріз. правда. — 2015. — 22 січ. (№ 6–7). — С. 3.

13. *Аблицова, А.* На Донбасе погіб еще один запорожец / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 22 янв. (№ 4). — С. 6.

Хорошун Сергій Григорович («Добрий»)
(27.03.1970–29.05.2016)

С. Г. Хорошун, старший солдат, народився 27 березня 1970 року в с. Лошкарівці Нікопольського району Дніпропетровської області. Проживав у м. Енергодарі Запорізької області. Працював у міліції старшим оперуповноваженим карного розшуку Кам'янсько-Дніпровського РВ ГУМВС України в Запорізькій області. Після звільнення, у грудні 2010 року, перейшов на роботу до райдержадміністрації.

У ЗСУ з 27 лютого 2016 року, служив за контрактом. Після трьох місяців навчання був направлений розвідником у 56-ту мотопіхотну бригаду в зону АТО.

Загинув С. Г. Хорошун 29 травня 2016 року при виконанні бойового завдання потрапив під мінометний обстріл. Стріляли мінами калібру 120-мм у районі м. Павлополь.

Поховали С. Г. Хорошуна 2 червня 2016 року в м. Кам'янці-Дніпровській.

Указом Президента України № 310/2016 від 23 липня 2016 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі С. Г. Хорошун нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

27 листопада 2017 року С. Г. Хорошун нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 23 лип. 2016 р. № 310 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 17 серп. (№ 22). — С. 3. — У т. ч. старшого солдата Хорошуна С. Г. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. Вітання вам, захисники Вітчизни : [вшанували хвилиною мовчання бійців, які загинули у зоні АТО : М. Б. Данів, А. В. Захо-

- жий, В. Г. Коляда, С. М. Павлів, С. В. Полулях, С. Г. Хорошун, О. С. Щуров] // Новини дня. — 2016. — 29 жовт. (№ 42). — С. 3.
3. Овдиенко, И. На мероприятии ко Дню защитника Украины в мэрии награды вручили военнослужащим частей 3033 и 3042 : [и вспомнили погибших энергодаровцев : в т. ч. С. Хорошуна] / Ирина Овдиенко // Рост. — 2016. — 20 окт. (№ 40). — С. 8.
 4. В Каменке проводили в последний путь погибшего героя – Сергея Хорошуна // Рост. — 2016. — 9 июня (№ 22). — С. 19.
 5. В зоне АТО погиб наш земляк // Знамя труда. — 2016. — 7 июня (№ 23). — С. 3, 7.
 6. Погиб наш земляк Сергей Хорошун // Рост. — 2016. — 2 июня (№ 21). — С. 10.
 7. Сергей Григорьевич Хорошун // Новини дня. — 2016. — 2 черв. (№ 22). — С. 13.

Циганков Олексій Вікторович (05.12.1984–09.07.2014)

О. В. Циганков, старший солдат, народився 5 грудня 1984 року у с. Шевченківському Куйбишевського району (нині Більмацький) Запорізької області. Закінчив Куйбишевський професійний аграрний ліцей, де одержав фах тракториста-машиніста. Майже десятиліття працював механізатором у ТОВ «Придонецьке» с. Шевченківське.

31 березня 2014 року Олексій Циганков був призваний на військову службу в прикордонні війська у м. Маріуполь. У липні 2014 року у ході перестрілки (с. Новоазовське) Циганков дістав важке поранення. Після бою його на вертольоті доставили у військовий мобільний шпиталь, а потім у стаціонар м. Києва. Від отриманих поранень помер 9 липня 2014 року в лікарні.

Поховали О. В. Циганкова в рідному селі Шевченківському з усіма воїнськими почестями. Залишилися дружина, дочка та маленький синок, який народився вже після смерті тата і названий на його честь.

У травні 2015 року на фасадах Шевченківської школи та Куйбишевського ліцею урочисто відкрито меморіальні дошки на честь прикордонника О. В. Циганкова.

Указом Президента України № 593/2014 від 15.07.2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного сувере-

нітету та територіальної цілісності України О. В. Циганков нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

Олексій Циганков став першим почесним громадянином села Шевченківське, де народився і виріс.

21 вересня 2017 року старший солдат О. В. Циганков нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Циганков О. В. — С. 28.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 15 липня 2014 р. № 593 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 4 серпня. (№ 33). — С. 10. — У т. ч. старшого солдата Циганкова О. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).
3. Воїни Вітчизни : [О. Циганков, А. Лівик, О. Люлюк, В. Гнатуша, В. Дзиза, М. Шумейко] // Рідний край. — 2017. — 14 жовт. (№ 82). — С. 3.
4. Захисники Вітчизни : [В. Ю. Гнатуша та О. В. Циганков] // Рідний край. — 2017. — 8 лип. (№ 54). — С. 2.
5. Захисники України : [О. В. Циганков, В. Ю. Гнатуша, М. М. Шумейко] // Рідний край. — 2016. — 12 жовт. (№ 81). — С. 2.
6. Ровна, В. Моя Україна під синьо-жовтим стягом : [з нагоди Дня Державного Прапора України куйбишевці вшанували пам'ять воїнів : В. Гнатуші, А. Лівика, О. Циганкова, М. Шумейка] / Вікторія Ровна // Рідний край. — 2016. — 31 серп. (№ 69). — С. 3.
7. Із іменем тата – прикордонника // Рідний край. — 2016. — 6 лип. (№ 53). — С. 2.
8. Причиненко, К. Увічнили своїх випускників : [у Куйбишев. професійному аграрному ліцеї відкрили мемор. дошки бійцям, які загинули у зоні АТО] / Костянтин Причиненко // Запоріж. правда. — 2015. — 21 трав. (№ 55–56). — С. 6.

9. *Прохорович, В.* Герої не вмирають : [у Шевченків. ЗОШ I–III ст. відкрили мемор. дошку] / Василь Прохоров // Рідний край. — 2015. — 16 трав. (№ 40). — С. 2.
10. Перший Почесний громадянин Шевченківського // Запоріз. правда. — 2015. — 13 серп. (№ 91–92). — С. 5.
11. *Причиненко, К.* За хоробрість і звитягу нагороджені : [О. В. Циганков (посмертно)] / Костянтин Причиненко // Запоріз. правда. — 2015. — 7 лют. (№ 14). — С. 1.
12. Вони захищали Вітчизну : [прикордонник нагороджений орденом «За мужність» посмертно] // Рідний край. — 2014. — 6 груд. (№ 100). — С. 3.
13. За героїзм і мужність : [орден «За мужність»] // Рідний край. — 2014. — 9 серп. (№ 64). — С. 1.
14. Життя за Україну // Запоріз. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10.
15. *Причиненко, К.* Вони захищали Україну / Костянтин Причиненко // Запоріз. правда. — 2014. — 14 серп. (№ 91–92). — С. 11.
16. *Шилин, Д.* Они отдали свою жизнь за Украину / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2014. — 22 авг. (№ 122). — С. 4.
17. Памяти героев... // Остров Свободы. — 2014. — 15 авг. (№ 31). — С. 5. — (Помним).
18. Попрощались с десантником и бойцом Нацгвардии : [В. Гнатуша, А. Циганков] // МИГ. — 2014. — 14 авг. (№ 33). — С. 5.
19. Погибли от рук российских агрессоров // МИГ. — 2014. — 17 июля (№ 29). — С. 5.
20. *Егорова, И.* Отражал нападение диверсантов / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 10 июля (№ 97). — С. 3.
21. Прикордонник загинув як герой // Рідний край. — 2014. — 19 лип. (№ 58). — С. 2.
22. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого солдата Циганкова О. В., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Цинкуш В'ячеслав Іванович («Цинк»)
(30.06.1993–06.02.2017)

В. І. Цинкуш, солдат, народився 30 червня 1993 року у Запоріжжі. Солдат 46-го батальйону спеціального призначення «Донбас-Україна» 10-ї ОГПБр.

В АТО пішов добровольцем ще у 2014 році, з січня 2016 року ніс службу за контрактом.

Помер у військовому шпиталі в м. Бахмуті (Донецька область) від травм внаслідок нещасного випадку, солдата було затиснуто між двома БМП.

Похований В. І. Цинкуш на Матвієвському кладовищі м. Запоріжжя 8 лютого 2017 року.

Література

1. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс]// Вікіпедія. Вільна енциклопедія: [сайт]. – Режим доступу: [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Чабанов Дмитро Анатолійович
(22.09.1982–04.07.2014)

Д. А. Чабанов, старший солдат, народився 22 вересня 1982 року у м. Овручі Житомирської області. У 1990 році родина переїхала до м. Бердянська. Навчався Дмитро в ЗОШ № 4, а 10–11 класи закінчував у ЗОШ № 2. Вищу освіту отримав у Луганському виші.

Був призваний до Збройних Сил України у квітні 2014 року і служив у 93-й окремій механізованій бригаді, снайпером.

Д. А. Чабанов загинув 4 липня 2014 року під час нічної танкової атаки бойовиків на блокпосту № 10 біля с. Новоселівки Перша Ясиноватського району Донецької області.

Похований Дмитро Чабанов у м. Дніпрі на Краснопільському кладовищі. Батьки мешкають у Бердянську.

Указом Президента України № 631/2014 від 2 серпня 2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного

суверенітету та територіальної цілісності України Д. А. Чабанов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

12 жовтня 2016 року на фасаді Бердянської ЗОШ № 2 відкрито меморіальну дошку герою АТО Д. А. Чабанову – випускнику цієї школи.

21 вересня 2017 року старший солдат Д. А. Чабанов нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 2 серп. 2014 року № 631 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 19 серп. (№ 34). — С. 7. — У т. ч. старшого солдата Чабанова Дмитра Анатолійовича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. [Старший солдат Чабанов Д. А. нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 631/2014 від 2 серпня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 144.
3. *Логанов, Є.* Ушанували пам'ять захисників десятого блокпосту : [у т. ч. Д. Чабанова] / Євген Логанов // Уряд. кур'єр. — 2017. — 8 серп. (№ 146). — С. 8.
4. У Бердянську відзначили День українського добровольця : [у бердянському музеї «Подвиг» вшанували пам'ять загиблих бійців] // Південна зоря. — 2017. — 16 берез. (№ 11). — С. 2.
5. *Тишаков, Н.* Учасникам акції «Трухановская Сечь» понравилось на Запорож'є : [поезд единения Украины посетил г. Бердянск, где почтили память Д. Чабанова, погибшего в АТО] / Николай Тишаков // МИГ. — 2016. — 22 дек. (№ 51). — С. 5.
6. *Рябоволик, Ю.* В ООШ № 2 установили меморіальную доску погибшему воину АТО Дмитрию Чабанову / Юлия Рябоволик // Південна зоря. — 2016. — 20 жовт. (№ 58). — С. 4.
7. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого солдата Чабанова Д. А., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Четвертаков Віктор Григорович
(24.04.1958–07.10.2014)

В. Г. Четвертаков, солдат, народився 24 квітня 1958 року. Проживав у смт Приазовському Запорізької області. Закінчив СШ, був керівником фермерського господарства «Ніна». У військкоматі відмовлялися мобілізувати багатодітного батька, але він наполіг, написавши відповідну заяву. Призваний 27 серпня 2014 року Приазовським РВК у добровільному порядку на військову службу за мобілізацією. Проїшов підготовку в навчальному артилерійському центрі «Дівички» в Київській області, а у вересні був направлений до 72-ї ОМБр в зону АТО.

Шостого вересня 2014 року В. Г. Четвертаков при виконанні обов'язків військової служби в зоні АТО (Волноваський район Донецької області) отримав важкі поранення та помер у шпиталі м. Дніпропетровська (нині Дніпро).

Поховали В. Четвертакова 9 жовтня 2014 року на центральному кладовищі смт Приазовське Запорізької області. У загиблого залишилися жінка і четверо дорослих дітей.

21 серпня 2015 року в Приазовській школі «Азимут» № 1 відбулось урочисте відкриття меморіальної дошки випускнику школи, почесному жителю Приазовського району, учаснику АТО в Україні, мешканцю селища Приазовське – В. Г. Четвертакову.

27 листопада 2017 року В. Г. Четвертаков нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Четвертаков В. Г. — С. 88.
2. *Моргун, Ю.* Помним. Скорбим. Преклоняємся : [распоряжением председателя ОГА награжден медалью «За развитие Запорожского края» участник АТО В. Г. Четвертаков

- (по смертно)] / Ю. Моргун // Приазов. новь. — 2017. — 24 июня (№ 48). — С. 2.
3. Приазовский район : [21 авг. 2015 года на здании Приазов. школы № 1 открыли мемор. доску в память о выпускнике школы В. Четвертакове (погиб в АТО)] // Надежда. — 2015. — 26 авг. — 1 сент. (№ 35). — С. 1.
 4. Коховец, С. Взгляд героя – на детей! : [в Приазов. РСШ № 1 «Азимут» открыли памятную доску участнику АТО] / С. Коховец // Приазов. новь. — 2015. — 22 авг. (№ 64). — С. 1.
 5. Життя за Україну // Запоріж. правда. — 2014. — 6 листоп. (№ 127–128). — С. 10–11.
 6. Моргун, Ю. Он был настоящим патриотом... / Ю. Моргун // Приазов. новь. — 2014. — 11 окт. (№ 79). — С. 1.
 7. На Донбассе погиб отец четверых детей // МИГ. — 2014. — 16 окт. № 42). — С. 5.

Швачко Роман Александрович («Анархіст»)
(21.04.1975–14.11.2014)

Р. О. Швачко, солдат, народився 21 квітня 1975 року у м. Бердянську. Навчався в ЗОШ № 97. У 2000 р. закінчив Запорізьку державну інженерну академію. За станом здоров'я військову службу не проходив. У січні 2014 р. став активістом київського і запорізького Майданів. У травні він разом із друзями організував загін територіальної самооборони, який згодом став 37-м окремим мотопіхотним батальйоном 93-ї ОМБр. 5 вересня 2014 року хлопці прийняли присягу і стали діючим підрозділом ЗСУ. У жовтні 2014 року їх направили у Донецьку область для організації безпеки проведення виборів у Верховну Раду. Вони стояли на блокпостах біля населених пунктів Курахове, Селидове, Авдіївка. Сім'я Швачка дуже допомагала взводу, де служив Роман оператором проти-танкового відділення. Це – його батько, полковник запасу, який пройшов усю війну в Афганістані, і брат-волонтер, який доставляв посилки в зону АТО.

Роман Швачка з позивним «Анархіст» загинув 14 листопада 2014 року близько 22.00 на блокпосту біля м. Авдіївка під Донецьком. Після мінометного обстрілу він вийшов з укриття перевірити

територію і за півтора метри від нього розірвалася міна. Був похований 17 листопада 2014 року на Капустяному цвинтарі м. Запоріжжя. У нього залишилися батьки, брат і дружина (розлучена) з сином.

Указом Президента України № 311/215 від 4 червня 2015 року солдат Р. О. Швачка нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно.)

У травні 2016 року на будівлі ЗОШ № 97 відкрито меморіальну дошку на честь випускника – Романа Швачки, який загинув у 2014 році під Авдіївкою.

9 листопада 2016 року солдат Р. О. Швачко нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Швачко Р. О. — С. 93.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 4 черв. 2015 року № 311 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 лип. (№ 15). — С. 3. — У т. ч. солдата Швачка Р. О. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
3. Герої України : [серед інших – солдат Швачка Р. О., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року.] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 181
4. Сегодня была война... : истории, которые нельзя забыть... : сб. поисково-публицист. студенческих работ / [авт. идеи и рук. проекта В. Н. Косенко]. — [Б. м. : б. и., б. г.]. — Из содержания : Роман Швачко. — С. 32–34.
5. *Тарнавский, Е.* Батальон отважных : [37-й запорож. отдельный мотопехотный батальон 56-й бригады ВСУ. Вспомнили погибшего Р. Швачко] / Евгений Тарнавский // Новый день. — 2016. — 2016. — 14 верес. (№ 163–166). — С. 6.

6. *Воронцова, О.* Події, що нас захоплюють : [у Запоріжжі в парку Перемоги пройшло святкування 2-ї річниці 37-го окремого мотопіхотного батальйону] / Олександра Воронцова // Запоріж. правда. — 2016. — 8 верес. (№ 35). — С. 8.
7. *Паршин, Н.* Запорожскому добробату исполнилось два года : [о погибших солдатах 37-го отдельного мотопехотного батальона] / Никита Паршин // МИГ. — 2016. — 8 сент. (№ 36). — С. 4.
8. *Пантелеєв, Є.* Народжені на першій лінії оборони : [Р. Швачко] / Євген Пантелеєв // Запороз. Січ. — 2016. — 6 верес. (№ 163). — С. 3.
9. В запорожских школах установили мемориальные доски в память воинов АТО: [в т. ч. Роману Швачко] / Верже. — 2016. — 26 мая (№ 21). — С. 2.
10. Запорожцам, погибшим в АТО, открыли мемориальные доски: [на здании школы № 97 открыли мемор. доску Р. Швачко] // МИГ. — 2016. — 26 мая (№ 21). — С. 4.
11. *Семенов, Л.* Обласна влада вручила ключі від квартир сім'ям 11 героїв АТО / Леонід Семенов // Запоріж. правда. — 2015. — 10 груд. (№ 142–143). — С. 2.; МИГ. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С. 29.
12. *Аблицова, А.* В Запорожье семьи погибших АТОшников получают квартиры : [Р. Швачко] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С. 37.
13. «Україна – це ми»: [родина загиблого воїна Р. Швачка отримала ключі від квартири] // Запоріж. правда. — 2015. — 5 груд. (№ 141). — С. 1.
14. 37-му батальйону – один год : [в боях на Донбасі погинуло 5 бойців із 37 батальйона : А. Ломейко, Р. Швачко, А. Дубовик, О. Макеев, Д. Щербак] // Наше время плюс. — 2015. — 10 сент. (№ 36). — С. 3.
15. *Логанов, Є.* Їх добре пам'ятають визволені Маріуполь та Широкине: [про бійців окремого 37-го мотопіхотного батальйону, в т. ч. Р. Швачка] // Запоріж. правда. — 2015. — 5 верес. (№ 102). — С. 1.
16. *Егорова, И.* Ждать. Молиться. Помнить : [в Запорожье вспоминали погибших военнослужащих : Говоруху А., Дужика Е., Закревского К., Клевчука И., Третьяка П., Швачко Р.] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 19 марта (№ 40). — С. 1, 3.

17. Задержали вандала, разрушившего могилу бойца АТО: [могила Р. Швачко на Капустяном кладбище] // МИГ. — 2015. — 12 февр. (№ 7). — С. 4.
18. *Печерская, И.* Спасать. Защищать. Дружить : [интервью с запорож. бойцом АТО К. Харченко ; рассказ о тех, кто погиб (А. Ломейко, Р. Швачко)] / Ияна Печерская // Наше время плюс. — 2015. — 22 янв. (№ 3). — С. 5.
19. Заслуженный отдых : [в Запорожье из зоны АТО прибыли бойцы 37-го батальона, кроме погибшего бойца Р. Швачко] // Правда. — 2014. — 30 дек. (№ 60). — С. 5.
20. В Запорожье из АТО прибыли воины 37-го батальона : [погиб 14 ноября Р. Швачко («Анархист»)] // Запороз. Січ. — 2014. — 30 дек. (№ 265–267). — С. 3.
21. *Диденко, Ю.* Умка войны больше не увидит: [упоминается погибший боец АТО Р. Швачко] / Юлия Диденко // Индустр. Запорожье. — 2014. — 30 дек. (№ 195). — С. 11.
22. *Данилина, Е.* Передовой жизненный опыт: Жизнь оборвалась. Позывной — Анархист: [Р. Швачко] / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. Панорама. — 2014. — 27 нояб. (№ 176). — С. 21.
23. Життя за Україну: Р. О. Швачко // Запорізька правда. — 2014. — 25 груд. (№ 148–149). — С. 10–11.
24. [В понедельник, 17 ноября запорожцы провели в последний путь земляка, разведчика мотопехотного батальона 93-й ОМБр Р. Швачко] // МИГ. — 2014. — 20 нояб. (№ 47). — С. 5.
25. *Поддубная, Е.* Запорожцы проводили в последний путь Романа Швачко / Елена Поддубная // Запороз. Січ. — 2014. — 20 нояб. (№ 236–238). — С. 3.
26. *Семенова, Д.* Прощай, доброволец! : [в Запорожье проводили в последний путь погибшего в зоне АТО Р. Швачко] / Диана Семенова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 20 нояб. (№ 172). — С. 20.
27. *Аблицова, А.* Запорожцы похоронили героически погибшего земляка-добровольца / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2014. — 20 нояб. (№ 47). — С. 6.
28. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Швачка Р. О. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 09.11.2016 р. № 404-н] //

Запорізька обласна рада: офіц. сайт.— Режим доступу :
<http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Шевченко Олександр Вікторович
(13.06.1970–13.09.2014)

О. В. Шевченко, солдат, народився 13 червня 1970 року у с. Заливному Новомиколаївського району Запорізької області. У 1987 році закінчив Терсянську СШ, працював водієм у ТОВ «Терса». Був призваний для проходження військової служби під час мобілізації 11 серпня 2014 року Вільнянсько-Новомиколаївським ОРВК до 93-ї окремої механізованої бригади, посада: номер обслуги гранатометного відділення механізованої роти 3-го механізованого батальйону.

Загинув О. В. Шевченко 13 вересня 2014 року в результаті осколкового поранення голови з ушкодженням шийних хребтів під час обстрілу блокпосту біля с. Пантелеймонівки Горлівського району Донецької області. Поховали 25 вересня 2014 року на сільському цвинтарі с. Терсянка Новомиколаївського району Запорізької області. Залишилась дружина та двоє дітей.

Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі О. В. Шевченко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

На вході до Терсянського навчально-виховного комплексу, у якому навчався загиблий О. Шевченко, відкрили пам'ятний знак.

21 вересня 2017 року старший солдат О. В. Шевченко нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Шевченко О. В. — С. 82.

2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 4 черв. 2015 року № 311 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 лип. (№ 15). — С. 3. — У т. ч. солдата Шевченка О. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
3. Герої України : [серед інших – солдат Шевченко О. В., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 181.
4. *Воронова, І.* Новомиколаївці вшанували пам'ять загиблих воїнів / Інеса Воронова // Вісті нашого району. — 2016. — 20 жовт. (№ 22). — С. 1, 3.
5. Героям слава! : [О. Шевченко] // МИГ. — 2015. — 19 марта (№ 12). — С. 29.
6. *Федорова, Х.* Вічна пам'ять героям! : [у с. Терсянка Новомикол. р-ну встановили мемор. дошку бійцю О. Шевченку] / Христина Федорова // Правда. — 2015. — 12 марта. (№ 11). — С. 20.
7. *Горленко, В.* Новомиколаївка : Герої, волонтери, громада / Віктор Горленко // Запоріж. правда. — 2015. — 7 лют. (№ 14). — С. 1.
8. Життя за Україну // Запоріж. правда. — 2014. — 24 груд. (№ 148–149). — С. 10.
9. «Він був справжнім солдатом, мужчиною, і я горжусь тим, що його знав»: [розповідь сержанта Ю. Журавського] // Наше життя. — 2014. — 6 груд. (№ 97). — С. 3.
10. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого солдата Шевченка О. В., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Шелепаєв Олександр Анатолійович
(23.02.1991–31.08.2014)

О. А. Шелепаєв, сержант, народився 23 лютого 1991 року у м. Токмаку Запорізької області.

На військову службу призваний 18 квітня 2011 року. Курсант навчальної роти (підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації військовослужбовців військової служби за контрактом рядового складу початкового рівня) окремого навчального автомобільного батальйону (сmt Десна Козелецького району). З червня 2011 року до лютого 2013 року – старший водій автомобільного відділення взводу підвозу роти забезпечення (навчального центру) окремого автомобільного батальйону.

З лютого 2013 року – сержант, інструктор навчального взводу навчальної роти окремого навчального автомобільного батальйону 169-го навчального центру Сухопутних військ України. 30 серпня за наказом начальника 169НТЦ № 27 від 29.08.2014 року сержант вибув для виконання завдань у зону АТО.

Загинув О. Шелепаєв 31 серпня 2014 року у м. Дебальцеве Донецької області – під час виконання бойового завдання отримав кульове вогнепальне поранення голови, тулуба, кінцівок. Похований 3 вересня 2014 року на кладовищі с. Чапаєвки (зараз с. Благодатне) Токмацького району Запорізької області.

Указом Президента України № 838/2014 від 31 жовтня 2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі О. А. Шелепаєв нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

16 квітня 2015 року на фасаді «Молочанського професійного аграрного ліцею» урочисто відкрили меморіальну дошку на честь випускника Олександра Шелепаєва.

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії

- «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Шелепаєв О. А. — С. 76.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 31 жовтня 2014 р. № 838/2014 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 19 листопада. (№ 43). — С. 12. — У т. ч. сержанта Шелепаєва О. А. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (по смертно)
 3. [Сержант Шелепаєв О. А. нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно) згідно з Указом Президента України № 838/2014 від 31 жовтня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 166.
 4. Захисникам Вітчизни – ордени по смертно : [у т. ч. бійцям Токмац. р-ну — І. Гребінець та О. Шелепаєв нагороджені орденами «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня] // Таврія. — 2017. — 31 серп. (№ 35). — С. 3.
 5. Соколова, А. «Пам'яті загиблих в ім'я живих» : [мітинг-реквієм відбувся у м. Токмак, вшанували пам'ять воїнів : І. Гребінця, П. Левчука, О. Шелепаєва, М. Шумака] / Анна Соколова // Таврія. — 2017. — 23 лют. (№ 8). — С. 1.
 6. До роковини загибелі героя : [у с. Благодатне Токмац. р-ну відбулося покладання квітів до могили О. Шелепаєва] // Таврія. — 2016. — 15 верес. (№ 37). — С. 2.
 7. Увічнити пам'ять кожного загиблого — це наш обов'язок : [О. А. Шелепаєв] // Таврія. — 2015. — 25 черв. (№ 26). — С. 2.
 8. Меморіальна дошка випускнику : [у стен Молочанського професійного аграрного лиця відкрили мемор. дошку А. Шелепаєву, погибшому в зоні АТО] // Токмац. гривня. — 2015. — 22 квіт. (№ 16). — С. 2.
 9. Арман, Л. Пам'ять героя АТО увічнено в камені і в наших серцях / Людмила Арман // Таврія. — 2015. — 23 квіт. (№ 17). — С. 1.
 10. Писарева, А. Нагороди от запорожского облвоенкомата : [А. Шелепаєв нагороджен орденом «За мужество» III степени по смертно] / А. Писарева // МИГ. — 2015. — 15 янв. (№ 3). — С. 5.
 11. Життя за Україну // Запоріж. правда. — 2014. — 25 груд. (№ 148–149). — С. 11.
 12. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 01 січня 2015–2017 р. [Елект-

ронний ресурс]: [в т. ч. сержанта Шелепаєва О. А. (по смертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада: офіц. сайт. — Режим доступу: <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Шерстньов Сергій Андрійович (20.10.1988–12.06.2014)

С. А. Шерстньов, солдат, народився 20 жовтня 1988 року у м. Бердянську. Закінчив ВПУ № 9, працював інспектором Бердянської виправної колонії. Пішов до армії добровольцем на початку мобілізації у 79-ту окрему аеромобільну бригаду Сухопутних військ Збройних Сил України старшим розвідником.

Сергій Шерстньов загинув 12 червня 2014 року в бою під містом Сніжним від важкого поранення – куля пройшла між пластинами бронезалета. Похований 14 червня 2014 року на центральному Бердянському кладовищі.

Указом Президента України № 619/2014 від 26 липня 2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, С. А. Шерстньов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смертно).

Сергій Шерстньов нагороджений Почесним орденом м. Бердянська, йому присвоєно звання «Почесний громадянин міста Бердянська» (по смертно).

У Бердянському економіко-гуманітарному коледжі БДПУ, де навчався Сергій, відкрита меморіальна дошка на честь героя.

21 вересня 2017 року солдат Шерстньов С. А. нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (по смертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — Із змісту: Шерстньов. С. А. — С. 16.

2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 19 лип. 2014 року № 599 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 4 серп. (№ 33). — С. 39. — У т. ч. солдата Шерстньова Сергія Андрійовича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
3. [Солдат Шерстньов С. А., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 619/2014 від 26 липня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 143.
4. *Егорова, И. Сергей*. 25 лет. Навсегда : [в сражении с боевиками на Донбассе погиб десантник из Бердянска] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2017. — 14 июня (№ 84). — С. 1.
5. У Бердянську відзначили День українського добровольця : [у бердянському музеї «Подвиг» вшанували пам'ять загиблих бійців] // Південна зоря. — 2017. — 16 берез. (№ 11). — С. 2.
6. Напередодні Дня Соборності України у Бердянську вшанували пам'ять героїв, загиблих в АТО : [С. Шерстнева] // Південна зоря. — 2017. — 26 січ. (№ 4). — С. 13.
7. Восьми загиблим військовослужбовцям присвоєно звання «Почесний громадянин міста Бердянська» : [у т. ч. С. А. Шерстньову] // Південна зоря. — 2016. — 25 лют. (№ 11). — С. 1.
8. Бердянск : [в многопрофильной гимназии № 2 открыта памятная доска выпускнику С. Шерстневу, который погиб в зоне АТО] // Надежда. — 2015. — 9–15 сент. (№ 37). — С. 1.
9. Школьный приговор : Герои на забыты : [в Бердянске открыта мемор. доска бойцу 79-й отд. воздушно-десантной бригады С. Шерстнёву] // Остров Свободы. — 2015. — 4 сент. (№ 33). — С. 4.
10. *Сухомлин, Л.* «Когда нас обстреливали „Градами“, мы думали, что это дождь» : [«Бердянские ведомости» пообщались с солдатами из зоны АТО и вспомнили погибших : [С. Карачевский, С. Шерстнев, Б. Завада, В. Поддубный] / Леся Сухомлин // Бердян. ведомости. — 2014. — 4 дек. (№ 49). — С. 9.
11. *Писарева, А.* Киборгов и тероборонцев наградили за мужество : [С. Шерстнёва (посмертно)] / Анастасия Писарева // МИГ. — 2014. — 6 нояб. (№ 45). — С. 42.

12. *Кліювка, Г.* «Сину, ангел мій...»: [спогади матері про сина] / Ганна Кліювка // Запоріж. правда. — 2014. — 30 жовт. (№ 124–125). — С. 5.
13. Сергей Шерстнев нагороджен орденом (помертно) : [орден «За мужество» III ступеня] // Бердян ведомости. — 2014. — 30 октяб. (№ 44). — С. 2.
14. «Героями не рождаються, героями стаються...» : [17 сент. 2014 года в Бердян. ООШ № 5 на уроке мужества говорили о бердянцах, которые погибли в АТО : С. Карачевский, С. Шерстнев] // Південна зоря. — 2014. — 25 верес. (№ 68). — С. 16.
15. Життя за Україну // Запоріж. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10.
16. *Егорова, И.* Погибших в зоне АТО наградили помертно // Индустр. Запорожье. — 2014. — 31 июля (№ 109). — С. 4.
17. Матери погибшего солдата вручили ключи от квартиры : [С. Шерстнева] // Південна зоря. — 2014. — 10 лип. (№ 48). — С. 12.
18. *Калинин, А.* Герои не умирают! : [Бердянск прощался с погибшим десантником] / Алексей Калинин // Бердян. ведомости. — 2014. — 19 июня (№ 25). — С. 7.
19. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Шерстньова С. А., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Шілов Сергій Володимирович
(22.07.1994–05.12.2014)

С. В. Шілов, солдат, народився 22 липня 1994 року у м. Приморську Запорізької області. Закінчив Ногайський коледж ТДАТУ у липні 2014 року, отримав спеціальність землевпорядника, а вже кілька днів потому добровольцем пішов у військкомат. 14 липня 2014 року С. Шілов призваний Приморським РВК Запорізької області до 93-ї окремої механізованої бригади. Сергію вдалося вийти живим з Іловайського котла. Після короткої відпустки повернувся на фронт, брав участь в обороні під'їзних шляхів до Донецького аеропорту.

Загинув С. Шилов 5 грудня 2014 року в с. Піски Донецької області від прямого попадання снаряда в бліндаж. Разом із Сергієм Шиловим загинули п'ятеро солдатів-мінометників, їх поховали на цвинтарі невідомих героїв у Дніпропетровську (нині Дніпро). Після тривалих експертиз ДНК 8 травні 2015 року тіло С. В. Шилова було переховане у м. Приморську Запорізької області. Залишилися мати, молодший брат і сестра.

Указом Президента України № 553/2015 від 22 вересня 2015 року за мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі С. В. Шилов нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

У Ногайському коледжі Таврійського державного агротехнологічного університету відкрили меморіальну дошку бійцеві 93-ї окремої механізованої бригади Сергію Шилу.

27 листопада 2017 року С. В. Шилов нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Шилов С. В. — С. 96
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 22 верес. 2015 року № 553 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 5 жовт. (№ 22). — С. 11. — У т. ч. солдата Шилова С. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
3. Герої України : [серед інших — солдат Шилов С. В., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 553/2015 від 22 вересня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 188.
4. Гладченко, О. Їм у віках судилося безсмертя...: [в Ногайському коледжі ТДАТУ пройшов урок мужності, на якому вшанували хвилиною мовчання бійців АТО С. Шилова та С. Колісниченка] /

- Олена Гладченко, Тетяна Махотка // ЮГ-інформ. — 2017. — 21 сент. (№ 38). — С. 7.
5. Меморіальні дошки в честь героїв АТО : [в Ногайському коледжі відкрили мемор. дошку бойцю С. Шилову] // Наше время плюс. — 2015. — 10 сент. (№ 36). — С. 3.
 6. *Бурієва, О.* Сердця стучали в унісон : [открыли мемор. дошку в Ногайському коледжі в пам'ять о погибшем выпускнике] / Ольга Бурієва // Примор. степь. — 2015. — 5 сент. (№ 36). — С. 9.
 7. *Диденко, Ю.* Погибшим Героям установили меморіальні дошки : [С. Колесниченко и С. Шилову] / Юлия Диденко // Индустр. Запорожье. — 2015. — 5 сент. (№ 130). — С. 6.
 8. *Задунайская, О.* Он сделал шаг в вечность / Ольга Задунайская // Примор. степь. — 2015. — 16 мая (№ 20). — С. 4.
 9. *Тишаков, Н.* Две новые военные могилы – в мирное время : [С. В. Шилов погиб в зоне АТО, Ф. Шапошников погиб в 1942 году] / Николай Тишаков // Запороз. Січ. — 2015. — 14 трав. (№ 20). — С. 9.
 10. *Аблицова, А.* В Запорожской области похоронили бойца, погибшего почти полгода назад : [7 мая 2015 года в Приморске перезахоронили 20-летнего солдата С. Шилова] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 14 мая (№ 20). — С. 5.
 11. *Егорова, И.* Приморского контрактника похоронили в Днепрпетровске как безымянного : [7 мая 2015 года в Приморске перезахоронили бойца] / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 8 мая (№ 66). — С. 1.
 12. Еще один погибший запорожец : [С. Шилов из Приморска (7 мая перезахоронен), погиб в дек. 2014 года] // Наше время плюс. — 2015. — 7 мая (№ 18). — С. 3.
 13. Опознали Героя // МИГ. — 2015. — 7 мая (№ 19). — С. 4.
 14. Життя за Україну // Запоріз. правда. — 2014. — 25 груд. (№ 148–149). — С. 11.

Шингур Дмитро Васильович
(21.07.1981–24.06.2014)

Д. В. Шингур, капітан, народився 21 липня 1981 року у смт Новопскову Луганської області в родині військового льотчика. В дитинстві хотів бути пожежником та десантником, однак у старших класах остаточно визначився з тим, що займатиметься авіасправою. У 2006 році закінчив училище та розпочав службу в 16-й окремій бригаді армійської авіації в м. Броди. Дмитро Шингур брав участь у миротворчій місії ООН в Ліберії. Нагороджений двома медалями та нагрудним пам'ятним знаком «Воїн-миротворець». У зоні АТО від самого початку.

Загинув Д. В. Шингур 24 червня 2014 року під Слов'янськом, в районі гори Карачун, у збитому військовому гелікоптері Мі-8, який повертався з блокпосту з фахівцями, що встановлювали апаратуру з метою організації моніторингу простору, фіксації фактів порушення перемир'я в зоні АТО.

Поховали Дмитра Шингура 5 липня 2014 року на кладовищі с. Кінські Роздори, Поголівського району Запорізької області (за місцем проживання батьків). Залишилися жінка та двоє дітей.

Указом Президента України № 599/2014 від 19 липня 2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України Д. В. Шингур нагороджений орденом «Богдана Хмельницького» III ступеня (посмертно).

22 січня в селі Кінські Роздори відкрили пам'ятну дошку на будівлі сільради капітану Дмитру Васильовичу Шингуру, який загинув у зоні АТО.

21 вересня 2017 року капітан Д. В. Шингур нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Шингур Д. В. — С. 25.

2. Катастрофа і Триумф. Історія українських Героїв / [упоряд. М. Семенченко; відп. ред. А. Мотозюк]. — Вид. 2-ге, перероб. — Вид. 1-ше верес. 2015 р. — К. : ТОВ «Українська прес-група», 2016. — 296 с. : іл. — Із змісту : [Шингур Д. В.]. — С. 289–291.
3. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 19 лип. 2014 року № 599 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 4 серп. (№ 33). — С. 16. — У т. ч. капітана Шингура Дмитра Васильовича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
4. [Капітан Шингур Д. В. нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно), згідно з Указом Президента України № 599/2014 від 19 липня 2014 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — С. 142.
5. Пологовці почили погибших земляков : [Р. Соловйова, А. Корнева, Д. Шингура] // МИГ. — 2017. — 31 авг. (№ 35). — С. 4.
6. Осипенко, Н. Пологівщина пам'ятає своїх героїв : [Д. Шингура, Р. Соловйова, А. Корнева] / Наталія Осипенко // Пологів. вісті. — 2017. — 24 серп. (№ 34). — С. 3
7. Шак, В. Шингур – значит, защитник / Владимир Шак // МИГ. — 2017. — 20 июля (№ 29). — С. 4.
8. Бойкова, О. Україна відзначила День добровольця : [вшанували героїв : Д. Шингура, Р. Соловйова, А. Корнева] / Оксана Бойкова // Пологів. вісті. — 2017. — 15 берез. (№ 11). — С. 8.
9. Діденко, М. Земляки вшанували пам'ять Дмитра Шингура / Марина Діденко // Пологів. вісті. — 2016. — 30 черв. (№ 26). — С. 9.
10. Семенов, Л. Обласна влада вручила ключі від квартир сім'ям 11 героїв АТО / Леонід Семенов // Запоріж. правда. — 2015. — 10 груд. (№ 142–143). — С. 2.; МИГ. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С. 29.
11. Аблицова, А. В Запоріжжє сім'ї погибших АТОшників получают квартиры : [Д. Шингур] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С. 37.
12. «Україна – це ми»: [родина загиблого воїна Д. Шингура отримала ключі від квартири] // Запоріж. правда. — 2015. — 5 груд. (№ 141). — С. 1.

13. *Харченко, В.* Реквієм гвинтокрилів над степом : [про капітана Д. Шингура] / В. Харченко // Поголів. вісті. — 2015. — 2 лип. (№ 27). — С. 3.
14. Погибший в АТО покоится рядом с солдатами Второй мировой // Надежда. — 2015. — 1–7 июля (№ 27). — С. 14.
15. Мемориальная доска – в память...: [в с. Конские Раздоры Пологов. р-на на здании сельсовета открыли в честь погибшего Д. Шингура] // МИГ. — 2015. — 5 февр. (№ 6). — С. 3
16. *Левченко, И.* «Мы с братом пошли по стопам отца и оба стали лётчиками». В селе Конские Раздоры Запорожской области открыли мемориальную доску в память о земляке, погибшем в зоне АТО / И. Левченко // Факты. — 2015. — 3 февр. — С. 10.
17. *Харченко, В.* Мемориальна дошка землякові / В. Харченко // Поголів. вісті. — 2015. — 29 січ. (№ 5). — С. 1, 8.
18. *Бевзюк, О.* У Кінських Роздорах відкрили меморіальну дошку загиблому льотчику / Оксана Бевзюк // Районка. — 2015. — 28 січ. (№ 4). — С. 3.
19. Життя за Україну : [є фото] // Запоріж. правда. — 2014. — 4 верес. (№ 100–101). — С. 10–11.
20. Памяти героев... : [Д. Шингур] // Остров Свободы. — 2014. — 15 авг. (№ 31). — С. 5. — (Помним).
21. Награды получают родные : [награждены посмертно : капитан Д. Шингур и ст. солдат А. Кравченко] // Индустр. Запорожье. — 2014. — 24 июля (№ 105). — С. 3.
22. Лётчика Дмитрия Шингура хоронило всё село // МИГ. — 2014. — 10 июля (№ 28). — С. 10.
23. *Муха, Е.* Слились их большие сердца с сердцем матери-Украины : [погиб Д. Шингур] / Елена Муха // Запороз. Січ. — 2014. — 10 июля (№ 139–141). — С. 3.
24. *Бевзюк, О.* Останній політ Дмитра Шингура / Оксана Бевзюк // Районка. — 2014. — 9 лип. (№ 28). — С. 5.
25. *Семенова, Д.* «Дима, ты будешь летчиком» / Диана Семенова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 8 июля (№ 96). — С. 1, 3.
26. *Семенова, Д.* Дмитрий теперь навечно в небе / Диана Семенова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 3 июля (№ 93). — С. 3.
27. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. капітана Шингура Д. В., згідно з розпо-

рядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Шумак Максим Васильович
(02.10.1991–13.08.2016)

М. В. Шумак, солдат, народився 2 жовтня 1991 року у с. Полтавці Гуляйпільського р-ну Запорізької області. Закінчивши 9 класів, разом з батьками переїхав до міста Токмака.

Токмацьким військкоматом 7 липня 2015 року був призваний за мобілізацією, служив як солдат 53-ї окремої механізованої бригади (Северодонецьк).

12 серпня 2016 року під Майорськом Донецької області, під час обстрілу позицій наших бійців, Максим Шумак отримав важке осколкове поранення у груди. Помер 13 серпня 2016 року в лікарні Бахмута (Артемівськ). Поховали Максима Васильовича 17 серпня 2016 року в Токмаку.

Указом Президента України № 476/2016 від 27 жовтня 2016 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі М. В. Шумак нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Література

1. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 27 жовт. 2016 р. № 476 // Офіційний вісник Президента України. — 2016. — 17 листоп. (№ 31). — С. 4. — У т. ч. солдата Шумака М. В. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
2. Соколова, А. «Пам'яті загиблих в ім'я живих» : [мітинг-реквієм відбувся у м. Токмак, вшанували пам'ять воїнів : І. Гребінця, П. Левчука, О. Шелепаєва, М. Шумака] / Анна Соколова // Таврія. — 2017. — 23 лют. (№ 8). — С. 1.
3. Орден за мужність... посмертно : [М. Шумака нагороджено орденом «За мужність» III ступеня] // Таврія. — 2016. — 24 листоп. (№ 47). — С. 2.

4. Учасникам АТО вручили нагороди : [орден «За мужество» III степени М. Шумак (помертно)] // Новий день. — 2016. — 23 листоп. (№ 204–207). — С. 6.
5. Коваленко, Б. Ждал нагороду три місяця : [бойцов 37-го батальона нагородили орденами, в т. ч. и погибших : орден «За мужество» III степени вручені родним воинов В. Новгородского, С. Турковського, И. Гребинца и М. Шумака] / Богдана Коваленко // Индустр. Запорожье. — 2016. — 17 нояб. (№ 46). — С. 6.
6. Военные комиссары вручили награды участникам АТО : [М. Шумак – орден «За мужество» III степени (помертно)] // МИГ. — 2016. — 17 нояб. (№ 46). — С. 2.
7. Кавун, Д. Орден за мужність... помертно / Дарья Кавун // Томац. гривня. — 2016. — 16 листоп. (№ 46). — С. 2.
8. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Шумака М. В. (помертно), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 16.08.2017 р. № 269-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Шумейко Микола Миколайович
(15.06.1984–29.08.2014)

М. М. Шумейко, солдат, народився 15 червня 1984 року в смт Куйбишевому (нині Більмак) Запорізької області, спочатку навчався в початковій школі № 1, а згодом у Куйбишевській ЗОШ «Інтелект». Закінчив ПТУ № 59 (нині аграрний ліцей) за спеціальністю водій. З 21 листопада 2002 до 22 квітня 2004 роки був призваний на строкову службу і проходив у в/ч 9930 курсантом, в/ч 2161 – водієм ГАЗ-53. Після служби працював будівельником.

19 березня 2014 року призваний на військову службу за мобілізацією до Куйбишевського та Розівського об'єднаного військового комісаріату, 16 травня 2014 року переведений у розпорядження Запорізького обласного військового комісаріату. З 19 червня 2014 року вибув у в/ч пп В2830, служив гранатометником у 93-й окремій механізованій бригаді, яка розташована в Черкаському Дніпропетровській області. Брав участь у бойових діях у зоні АТО.

Загинув М. М. Шумейко 29 серпня 2014 року під час виходу з Іловайського «котла» на дорозі в районі с. Новокатеринівки Донецької області. 2 вересня 2014 року тіло Миколи разом із тілами 87 інших загиблих було перевезене до запорізького моргу. Тимчасово похований на цвинтарі м. Запоріжжя як невпізнаний герой. Був упізнаний за тестами ДНК. 1 березня 2015 року в Куйбишевому (нині Більмак) відбулося перепоховання М. М. Шумейка.

На будівлях Куйбишевського професійного ліцею та СЗОШ «Інтелект» встановлено меморіальні дошки воїну, який загинув у зоні АТО.

29 квітня 2015 року рішенням Куйбишевської селищної ради присвоєно звання «Почесний громадянин селища Куйбишевого» жителю райцентру, воїну АТО М. М. Шумейку (помертньо).

Указом Президента України № 436/2015 від 17 липня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі М. М. Шумейко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

21 вересня 2017 року солдат М. М. Шумейко нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (помертньо).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Шумейко М. М. — С. 75.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 17 лип. 2015 р. № 436 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 5 серп. (№ 17). — С. 10. — У т. ч. солдата Шумейка М. М. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).
3. Герої України : [серед інших – солдат Шумейко М. М., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо) згідно з Указом Президента України № 436/2015 від 17 липня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 185.

4. Воїни Вітчизни : [А. Лівик, В. Гнатуша, В. Дзиза, М. Шумейко] // Рідний край. — 2017. — 14 жовт. (№ 82). — С. 3.
5. Життя за Україну : [М. М. Шумейко (1984–2014)] // Рідний край. — 2017. — 26 серп. (№ 68). — С. 2.
6. Захисники України : [О. В. Циганков, В. Ю. Гнатуша, М. М. Шумейко] // Рідний край. — 2016. — 12 жовт. (№ 81). — С. 2.
7. Почтили пам'ять погибших под Иловайском : [29 авг. 2016 на Кушугумском кладбище под Запорожьем] // МИГ. — 2016. — 1 сент. (№ 35). — С. 3.
8. *Ровна, В.* Моя Україна під синьо-жовтим стягом : [з нагоди Дня Державного Прапора України куйбишевці вшанували пам'ять воїнів : В. Гнатуші, А. Лівика, О. Циганкова, М. Шумейка] / Вікторія Ровна // Рідний край. — 2016. — 31 серп. (№ 69). — С. 3.
9. Загинув у бою // Рідний край. — 2016. — 27 серп. (№ 68). — С. 3.
10. *Причиненко, К.* Навічно тридцятирічний / Костянтин Причиненко // Запоріз. правда. — 2015. — 5 верес. (№ 102). — С. 1; Сіл. вісті. — 2015 — 8 серп. — С. 2.
11. *Причиненко, К.* У бою під Іловайськом / Костянтин Причиненко // Рідний край. — 2015. — 29 серп. (№ 71). — С. 3.
12. Життя за Україну // Запоріз. правда. — 2015. — 9 лип. (№ 76–77). — С. 11.
13. *Причиненко, К.* Увічнили своїх випускників: [у Куйбишевському професійному ліцеї відкрили меморіальні дошки бійцям, які загинули у зоні АТО, в т. ч. — М. Шумейко] / Костянтин Причиненко // Запоріз. правда. — 2015. — 21 трав. (№ 55–56). — С. 6.
14. *Причиненко, К.* Це потрібно живим! : [у Куйбиш. ЗОШ «Інтелект» відкрили мемор. дошку М. Шумейку і посмертно присвоєно звання «Почесний громадянин селища Куйбишевого»] / Костянтин Причиненко // Рідний край. — 2015. — 23 трав. (№ 42). — С. 2.
15. *Причиненко, К.* Увічнили пам'ять воїнів : [звання «Почесний громадянин селища Куйбишевого» присвоєно (посмертно) воїну М. Шумейку, який загинув під час АТО] / Костянтин Причиненко // Запоріз. правда. — 2015. — 16 трав. (№ 54). — С. 2.
16. Увічнили пам'ять воїнів : [рішення 65 сесії Куйбишевської селищної ради 6 скл. від 29 квітня 2015 року про звання «Почесний громадянин селища Куйбишевого» присвоєно (посмертно) жителям райцентру М. М. Шумейко і В. Ю. Гнатуші,

- котрі загинули під час АТО] // Рідний край. — 2015. — 7 трав. (№ 37). — С. 1.
17. *Причиненко, К.* Прощання із героєм, або нема невідомих солдатів / Костянтин Причиненко // Запоріз. правда. — 2015. — 12 берез. (№ 27–28). — С. 18.
 18. Прощання із героєм // Рідний край. — 2015. — 7 берез. (№ 20). — С. 4.
 19. Нема невідомих солдатів // Рідний край. — 2015. — 28 лют. (№ 18). — С. 3.
 20. *Егорова, И.* Гранатометчика 93-й бригады похоронят повторно / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 28 февр. (№ 31). — С. 6.
 21. Прощання з Героєм : [1 берез. 2015 року в Куйбишевому відбудеться перепоховання воїна АТО М. Шумейка] // Запоріз. правда. — 2015. — 26 лют. (№ 21–22). — С. 2.
 22. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдата Шумейка М. М., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Шумило Анатолій Іванович
(02.04.1977–17.02.2015)

А. І. Шумило, солдат, народився 2 квітня 1977 року у с. Новомихайлівському Вільнянського району Запорізької області в багатодітній родині. Навчався у ЗОШ I–III ступенів, мав професійно-технічну освіту. У 1995–1996 роках проходив військову службу у Збройних Силах України. Проживав у с. Новомихайлівське Вільнянського району. Із жовтня 1996 і до часу мобілізації працював слюсарем, трактористом-машиністом екскаватора у КП «Водоканал» м. Вільнянська.

А. Шумило призваний за мобілізацією 28 серпня 2014 року до в/ч 4533 м. Кіровограда (нині Кропивницький). Після призову служив розвідником-кулеметником у 57-ї окремій мотопіхотній бригаді. Воював під ст. Дебальцеве. Загинув 17 лютого 2015 року – отримав

поранення несумісне з життям у бою поблизу с. Чорнухине Попаснянського району Луганської області. Прощання вільнянців з А. Шумилом відбулося 5 березня 2015 року в районному будинку культури, а поховали його на сільському кладовищі в Новомихайлівському (Вільнянський район).

Розпорядженням голови Вільнянської районної держадміністрації від 04.03.2015 № 68 «Про День жалоби» у Вільнянському районі 5 травня 2015 року оголошено Днем жалоби за загиблим у боях під ст. Дебальцеве військовослужбовцем Анатолієм Шумилом.

Указом Президента України від 15.05.2015 року № 270/2015 за особливу мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі А. І. Шумило нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

2 вересня 2015 року на базі Михайло-Лукашівської ЗОШ I–III ступенів відбулося урочисте відкриття пам'ятної дошки випускнику навчального закладу А. І. Шумило, який загинув у зоні АТО.

27 листопада 2017 року А. І. Шумило нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Шумило А. І. — С. 115.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 15 трав. 2015 р. № 270 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 черв. (№ 13). — С. 11. — У т. ч. солдата Шумила А. І. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).
3. Герої України : [серед інших – солдат Шумило А. І., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату/

- [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 177.
4. *Романовський, В.* Для захисту прав родин загиблих : [А. Шумило] / В. Романовський // Дніпров. вогні. — 2017. — 22 берез. (№ 22). — С. 2.
 5. *Воронцова, О.* Події, що нас захоплюють : [виповнилося два роки від дня загибелі воїна АТО А. Шумила] / Олександра Воронцова // Запоріж. правда. — 2017. — 23 лют. (№ 8). — С. 9.
 6. *Воловоденко, В.* Його ім'я – у наших серцях / В. Воловоденко // Дніпров. вогні. — 2017. — 22 лют. (№ 14). — С. 2.
 7. *Романовський, В.* Війна забрала його життя, але не скорила : [А. І. Шумило нагороджений орденом «За мужність» посмертно] / В. Романовський // Дніпров. вогні. — 2016. — 20 лют. (№ 14). — С. 2.
 8. *Романовський, В.* Він був одним із нас : [у Михайло-Лукашівській школі відкрито мемор. дошку воїну АТО] / В. Романовський // Дніпров. вогні. — 2015. — 5 верес. (№ 68). — С. 1.
 9. Над Україною не зачиняють небо... : [відкрили мемор. дошку на базі Михайло-Лукашівської ЗОШ] // Вісті району. — 2015. — 3 верес. (№ 16). — С. 8.
 10. Життя за Україну // Запоріж. правда. — 2015. — 9 лип. (№ 76–77). — С. 11.
 11. В Вольнянске простились с погибшим земляком // МИГ. — 2015. — 12 марта (№ 11). — С. 4.
 12. В АТО – уже 73 потери : [погиб А. Шумило] // Наше время. — 2015. — 12 мар. (№ 10). — С. 2.
 13. Вольнянский район : [в с. Михайло-Лукашево состоялась церемония прощания с погибшим в АТО А. Шумило] // Надежда. — 2015. — 11–17 марта (№ 11). — С. 1.
 14. Свій останній бій Анатолій Шумило прийняв під Дебальцево // Дніпров. вогні. — 2015. — 7 берез. (№ 18). — С. 6.
 15. *Межейко, В.* Герої не вмирають! / Віктор Межейко // Запоріж. правда. — 2015. — 5 берез. (№ 24–25). — С. 2.

**Щербак Дмитро Дмитрович («Пілот»)
(25.11.1960–05.04.2015)**

Д. Д. Щербак, старший лейтенант, народився 25 листопада 1960 року у м. Запоріжжі.

Закінчив школу пілотів ім. Покришкіна в с. Широкому. Він був військовим льотчиком, у зоні АТО мав позивний «Пілот». Дмитро Щербак призваний Комунарським РВК 3 вересня 2014 року в 37-й батальйон територіальної оборони. З лютого 2015 року – коригувальник артилерійського вогню. Коригував мінометний вогонь підрозділів «Азов», «Донбас», був найкращим коригувальником у с. Широкине. За Дмитра Щербака терористи призначили винагороду. Коли військовий виїздив на позиції, противник починав мінометний обстріл, проте Дмитро Щербак встигав провести коригування.

8 квітня 2015 року в Запоріжжі на Капустяному кладовищі поховали бійця тридцять сьомого батальйону Д. Щербака, який підірвався на протитанковій міні під селом Широкине Донецької області 5 квітня.

Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Д. Д. Щербак нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

21 червня 2017 року старший лейтенант Д. Д. Щербак нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Щербак Д. Д. — С. 119.
2. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 4 черв. 2015 р. № 311 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 лип. (№ 15). — С. 5. —

- У т. ч. старшого лейтенанта Щербака Д. Д. нагороджено орден-
ном Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).
3. Герої України : [серед інших – старший лейтенант Щербак Д. Д., нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 180
 4. *Тарнавский, Е.* Батальон отважных : [37-й запорожский отдельный мотопехотный батальон 56-й бригады ВСУ. Вспомнили погибшего Д. Щербака] / Евгений Тарнавский // Новий день. — 2016. — 2016. — 14 верес. (№ 163–166). — С. 6.
 5. *Воронцова, О.* Події, що нас захоплюють : [у Запоріжжі в парку Перемоги пройшло святкування 2-ї річниці 37-го окремого мотопіхотного батальйону] / Олександра Воронцова // Запоріз. правда. — 2016. — 8 верес. (№ 35). — С. 8.
 6. *Паршин, Н.* Запорожскому добробату исполнилось два года : [о погибших солдатах 37-го отдельного мотопехотного батальона] / Никита Паршин // МИГ. — 2016. — 8 сент. (№ 36). — С. 4.
 7. *Пантелеев, Е.* Народжені на першій лінії оборони : [Д. Щербак] / Євген Пантелеев // Запороз. Січ. — 2016. — 6 верес. (№ 163). — С. 3.
 8. 37-му батальйону — один год : [в боях на Донбасі погинуло 5 бойців из 37 батальона : А. Ломейко, Р. Швачко, А. Дубовик, О. Макеев, Д. Щербак] // Наше время плюс. — 2015. — 10 сент. (№ 36). — С. 3.
 9. *Логанов, Е.* Їх добре пам'ятають визволені Маріуполь та Широкине : [бійці окремого 37-го мотопіхотного батальйону] / Євген Логанов // Запоріз. правда. — 2015. — 5 верес. (№ 102). — С. 1.
 10. *Зелінський, Ю.* Вшанували квітами : [керівники області у парку Металургів вшанували пам'ять героїв, які загинули в АТО : родичам загиблих І. Щербини, А. Гладкова, Д. Щербака передані ордени Богдана Хмельницького III ступеня] / Юрій Зелінський // Запоріз. правда. — 2015. — 22 серп. (№ 96). — С. 2.
 11. Напередодні Дня Незалежності України вшанували пам'ять загиблих в зоні АТО : [нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня посмертно : Д. Щербака, І. Щербину, А. Гладкова] // Запороз. Січ. — 2015. — 22 серп. (№ 147). — С. 1.

12. Життя за Україну // Запоріж. правда. — 2015. — 9 лип. (№ 76–77). — С. 11.
13. Прощаємося щоб завжди пам'ятати // Запороз. Січ. — 2015. — 11 квіт. (№ 64). — С. 3.
14. *Логанов, Є.* Загинули під селом Широкине : [ст. лейтенант Д. Щербак і ст. солдат О. Макеев] / Євген Логанов // Запоріж. правда. — 2015. — 9 квіт. (№ 39–40). — С. 4.
15. Наши земляки подорвались у Широкино // Запороз. Січ. — 2015. — 9 апр. (№ 61–63). — С. 5.
16. *Данилина, Е.* Это очень тяжелая потеря / Екатерина Данилина // Индустр. Запорожье. — 2015. — 9 апр. (№ 52). — С. 1–2.
17. *Шилин, Д.* «Они уходят из жизни, как подобает настоящим воинам» / Дмитрий Шилин // Индустр. Запорожье. — 2015. — 9 апр. (№ 52). — С. 11.
18. *Савченко, А.* Запорожцы простились с тремя погибшими бойцами : [О. Макеев, И. Роменский, Д. Щербак] / Александра Савченко // Суббота плюс. — 2015. — 9 апр. (№ 15). — С. 5.
19. Новые потери в АТО : [Д. Щербак, О. Макеев, Г. Замотаев] // Наше время плюс. — 2015. — 9 апр. (№ 14). — С. 3.
20. *Егорова, И.* Внедорожник с запорожцами подорвался на мине / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2015. — 7 апр. (№ 51). — С. 3.
21. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. старшого лейтенанта Д. Д. Щербака, згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.06.2017 р. № 180-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Щербань Олег Олександрович
(23.10.1972–03.06.2015)

О. О. Щербань, солдат, народився 23 жовтня 1972 року в м. Бердянську Запорізької області. Проживав у мікрорайоні «Скловолочно». З 1991 до 1993 рік проходив строкову службу.

Пішов в АТО в серпні 2014 року, служив у 55-й окремій артилерійській бригаді. Підрозділ був у багатьох гарячих точках Донбасу:

Дебальцеве, Піски, Волноваха, Мар'їнка. Третього червня 2015 року Олег Щербань отримав важкі поранення у боях за місто Мар'їнка Донецької області і помер у військовому шпиталі м. Дніпропетровська (нині Дніпро).

Поховали О. О. Щербаня у м. Бердянську на Новому кладовищі. Залишилися мати, брат і сестра.

22 грудня 2017 року у холі мерії м. Бердянську вручили матері загиблого героя О. Щербаня Диплом і відзнаку «Почесний громадянин Бердянська» (посмертно).

21 вересня 2017 року солдат О. О. Щербань нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. Усна історія російсько-української війни (2014–2016). Вип. 2. 55-а окрема артилерійська бригада / Укр. ін-т нац. пам'яті [та ін. ; відп. ред. В. Мороко]. — К. : К.І.С., 2016. — 464 с. : іл. — Із змісту : [інтерв'ю із бійцем Олегом записане О. Штейнле]. — С. 204–229.
2. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Щербань О. О. — С. 125.
3. У Бердянську відзначили День українського добровольця : [у бердянському музеї «Подвиг» вшанували пам'ять загиблих бійців] // Південна зоря. — 2017. — 16 берез. (№ 11). — С. 2.
4. Напередодні Дня Соборності України у Бердянську вшанували пам'ять героїв, загиблих в АТО : [О. Щербань] // Південна зоря. — 2017. — 26 січ. (№ 4). — С. 13.
5. В Бердянске попрощались с разведчиком-защитником Родины // Суббота плюс. — 2015. — 11 июня (№ 24). — С. 5.
6. Бердянск : [6 июня 2015 года похоронили О. Щербаня] // Надежда. — 2015. — 17–23 июня (№ 25). — С. 1.
7. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. солдат Щербань О. О., згідно з розпорядж. голови обл. ради від 21.09.2017 р. № 350-н] // Запорізька

обласна рада : офіц. сайт. – Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

Щербина Ігор Іванович («Сват»)
(03.07.1966–16.02.2015)

І. І. Щербина народився 3 липня 1966 року в с. Іваньках Маньківського району Черкаської області. У 1987 році закінчив Орджонікідзевське вище загальновійськове командне училище, і був направлений на службу командиром навчального мотострілецького взводу військової частини (зараз – навчальний центр Сухопутних військ «Десна»). Заочно закінчив Національну академію оборони України. Звільнений у запас у травні 2007 року у званні полковника. Остання його посада – начальник групи розробки військових статутів Головного управління бойової підготовки Сухопутних військ. Мав статус учасника бойових дій. Брав участь у воєнних конфліктах в Нагірному Карабаху та колишній Югославії. Був поранений. Кавалер ордена «Червона Зірка».

У 2008–2012 рр. Ігор Іванович працював на ДП «Судномех» Київського суднобудівного-судноремонтного заводу, де пройшов шлях від інженера-технолога до начальника цеху і директора підприємства. З березня до серпень 2014 р. був начальником районного відділу з надзвичайних ситуацій у Якимівській районній держадміністрації. Як кадровий військовий був призваний на службу за мобілізацією у серпні 2014 р. Упродовж кількох місяців очолював 3-й механізований батальйон 17-ї окремої гвардійської танкової бригади. Згодом, у листопаді, був заступником командира 40-го окремого мотопіхотного батальйону, колишнього БтрО «Кривбас». Використовуючи зв'язки серед колишніх колег-офіцерів, він особисто їздив по всій Україні та «вибивав» на військових складах бронемашини для своїх бійців. У грудні прибув до м. Дебальцеве для участі в АТО. Організовував і контролював оборону базового табору, виїжджав на опорні пункти, щоб привезти найнеобхідніше. Своєю присутністю вселяв упевненість. Мав позивний «Сват». У лютому 2015 року очолював загони для «зачистки» житлових кварталів та безпосередньо брав участь у бойових зіткненнях. У січні-лютому 2015 року І. І. Щербина був рекомендований на посаду заступника ко-

мандира бригади, яка дислокувалася в Мелітополі. Його хвороби – цукровий діабет та високий тиск, перебування у лікарні – могли об'єктивно вплинути на списання із війська за станом здоров'я.

Попри те 16 лютого І. Щербина з бійцями спецназу пішов на прорив з Дебальцевого на чолі колони вантажівок, які везли десятки убитих українських бійців. Його легковик підірвався на фугасі поблизу с. Новогригорівка. Полковник був тяжко поранений і виповз з машини. Через інтенсивний вогонь противника спецназівці не змогли дістатися підбитої машини і відступили. Тривалий час І. І. Щербина вважався зниклим безвісти. Рідні і товариші сподівалися, що він у полоні. 7 березня 2015 року в Дніпропетровському морзі було знайдено його тіло. Дві експертизи ДНК підтвердили висновок. Він був похований 1 липня 2015 року на цивільному цвинтарі Якимівки. У нього залишилися дружина та донька.

Указом Президента України № 144/2015 від 14.03.2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, І. І. Щербина нагороджений орденом Б. Хмельницького III ступеня (посмертно).

У Якимівському історико-краєзнавчому музеї було відкрито пам'ятний стенд, а в місцевій сільраді – куточок пам'яті, присвячений загиблому в зоні АТО полковнику ЗСУ земляку І. І. Щербині. Для увіковічення пам'яті І. І. Щербини встановлені меморіальні дошки в Іваньківській ЗОШ I–III ступенів на Черкащині, де він навчався, на будинку в смт Якимівка, де він мешкав із родиною. На його честь названі вулиці в с. Іванівці та смт Якимівці.

Література

1. *Гнедашев, В. Н.* И памятью сердце живет : Книга воинской доблести: воины-интернационалисты Акимовского района / В. Н. Гнедашев. — Мелитополь: Изд. дом МГТ, 2016. — Из содержания: Щербина И. И. (участник боевых действий в Нагорном Карабахе, Югославии и АТО (1966–2015)). — С. 151.
2. *Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії*

- «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Щербина І. І. — С. 114.
3. Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 14 берез. 2015 року № 144 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 квіт. (№ 9). — С. 16. — У т. ч. подполковника Щербину І. І. нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).
 4. Герої України : [серед інших – полковник Щербина І. І., нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 144/2015 від 14 березня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 157.
 5. *Гнедашев, В.* Данина пам'яті нашим землякам (до Дня українського добровольця) / Віктор Гнедашев // Слово трудівника. — 2017. — 15 берез. (№ 21). — С. 3.
 6. У липні йому б виповнилося 50... // Слово трудівника. — 2016. — 2 лип. (№ 49). — С. 2.
 7. Память героя из Акимовки увековечена в Черкасской области: [И. Щербина] // МИГ — 2016. — 25 февр. (№ 8). — С. 3.
 8. *Дегтярьов, Е.* Він був справжнім офіцером: [полковник І. І. Щербина] / Едуард Дегтярьов // Слово трудівника. — 2016. — 13 лют. (№ 11). — С. 6.
 9. Відкриття пам'ятного знаку І. Щербині у музеї // Слово трудівника. — 2016. — 20 січ. (№ 4). — С. 2
 10. Ордена за погиблих вручили женам: [в т. ч. Щербине І.] // МИГ. — 2015. — 27 авг. (№ 35). — С. 3.
 11. Напередодні Дня Незалежності України вшанували пам'ять загиблих в зоні АТО : [нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня посмертно : Д. Щербака, І. Щербину, А. Гладкова] // Запороз. Січ. — 2015. — 22 серп. (№ 147). — С. 1.
 12. *Зелінський, Ю.* Вшанували квітами : [керівники області у парку Металургів вшанували пам'ять героїв, які загинули в АТО : родичам загиблих І. Щербини, А. Гладкова, Д. Щербака передані ордени Богдана Хмельницького III ступеня] / Юрій Зелінський // Запоріж. правда. — 2015. — 22 серп. (№ 96). — С. 2.
 13. Пам'ять про полковника Щербину увіковічена у меморіальному куточку // Слово трудівника. — 2015. — 18 лип. (№ 55). — С. 2.

14. *Коновал, В.* Якимівці віддали останню шану загиблому земляку / Вадим Коновал // Запоріж. правда. — 2015. — 9 лип. (№ 76–77). — С. 3, 11.
15. Простились с воином АТО // Наше время плюс. — 2015. — 9 июля (№ 27). — С. 3.
16. *Волков, Д.* Гибнут лучшие: [в Акимовке простились с И. Щербиной] / Дмитрий Волков // Мелитоп. ведомости. — 2015. — 8–14 июля (№ 28). — С. 16.
17. Акимовский район : [1 июля 2015 года жители пгт Акимовка прощались с полковником И. Щербиной, погибшим в зоне АТО] // Надежда. — 2015. — 8–14 июля (№ 28). — С. 1.
18. Боевики обстреливали колонну из засады: [в Акимовке проводили в последний путь полковника И. Щербину] // Индустр. Запорожье. — 2015. — 3 июля (№ 94). — С. 3.
19. *Аблицова, А.* В Запорожской области похоронили военного, погибшего на Донбассе / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 2 июля (№ 27). — С. 17.
20. Герої не вмирають! // Запоріж. правда. — 2015. — 2 лип. (№ 73–74). — С. 2.
21. *Коваленко, В.* Дебальцевський щоденник. Полковник Ігор Щербина / Віктор Коваленко // Слово трудівника. — 2015. — 1 лип. (№ 50). — С. 1.

Щуров Олександр Сергійович
(30.04.1976–05.05.2015)

О. С. Щуров, солдат, народився 30 квітня 1976 року в смт Курахове Мар'їнського району Донецької області. Виріс і проживав у м. Енергодарі Запорізької області, закінчив СШ № 1, працював певний час в ЕЦ ОП ЗАЕС.

Мобілізований 26 січня 2015 року, проходив підготовку в 240 навчальному центрі повітряно-десантних військ в Житомирі, військовослужбовець 3-ї роти 1-го аеромобільного батальйону 95-ї окремої аеромобільної бригади.

5 травня 2015 року Олександр загинув поблизу м. Авдіївка під Донецьком. БТР-80 ЗСУ, у якому він їхав, підірвався на фугасі. Похо-

ваний в Енергодарі на міському кладовищі поруч із побратимом Сергієм Полуляхом.

Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі О. С. Щуров нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

27 листопада 2017 року О. С. Щуров нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. *Хорообрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Щуров О. С. — С. 121.*
2. *Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 4 черв. 2015 р. № 311 // Офіційний вісник Президента України. — 2015. — 3 лип. (№ 15). — С. 19. — У т. ч. солдата Щурова О. С. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).*
3. *Герої України : [серед інших – солдат Щуров О. С., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) згідно з Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року] // Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук. — 2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — С. 182.*
4. *Вітання вам, захисники Вітчизни : [вшанували хвилиною мовчання бійців, які загинули в зоні АТО : М. Б. Данів, А. В. Захожий, В. Г. Коляда, С. М. Павлів, С. В. Полулях, С. Г. Хорошун, О. С. Щуров] // Новини дня. — 2016. — 29 жовт. (№ 42). — С. 3.*
5. *Овдиенко, И. На заході нагородили воїнів частин 3033 і 3042 : [и вспомнили погибших энергодаровцев : в т. ч. А. Щурова] / Ирина Овдиенко // РосГ. — 2016. — 20 окт. (№ 40). — С. 8.*
6. *Міллер, Л. Перший на Запоріжжі пам'ятник Героям нашого часу відкрили в Енергодарі : [на стенді є фото О. Щурова] / Любош Міллер // Мы и наше время. — 2015. — 1 окт. (№ 36). — С. 9.*

7. Життя за Україну // Запоріж. правда. — 2015. — 9 лип. (№ 76–77). — С. 11.
8. Погиб запорожский боец 95-й аэромобильной бригады // Запороз. Січ. — 2015. — 14 мая (№ 81–83). — С. 3.
9. Энергодар простился с героем-земляком // МИГ. — 2015. — 14 мая (№ 20). — С. 9.
10. Міллер, Л. Герої не вмирають! / Любов Міллер // Мы и наше время. — 2015. — 14 мая (№ 17). — С. 3.
11. Аблицова, А. Война на Донбассе забрала жизнь еще одного запорожца / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 14 мая (№ 20). — С. 5.
12. Энергодар : [5 мая 2015 года близ Авдеевки Донецкой области погиб А. Щуров] // Надежда. — 2015. — 13–19 мая (№ 20). — С. 1.

Якушин Іван Іванович
(17.07.1982–17.07.2014)

І. І. Якушин, майор, народився у м. Євпаторії. Навчався у Харківському інституті внутрішніх військ. Проходив службу в Криму, наприкінці 2013 року перевівся до частини 3029 Внутрішніх військ МВС України в Запоріжжя. Був офіцером бойової та спеціальної груп підготовки, займався підготовкою військовослужбовців, організацією навчання та стрільби. Закінчив Національну академію Національної гвардії України, прослужив у лавах внутрішніх військ МВС України та Національної гвардії України понад 13 років.

І. І. Якушин – майор групи бойової та спецпідготовки військової частини 3029 «Гепард» Південного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України. 16 липня 2014 року під час обстрілу терористами блокпосту гвардійців у районі Маринівки Донецької області майор Якушин отримав осколкове поранення, що призвело до великої втрати крові.

17 липня 2014 року майор помер від тяжких ран в одній із російських лікарень. 22 липня 2014 року Іван Якушин був похований на кладовищі «Капустяне» м. Запоріжжя.

Указом Президента України № 619/2014 від 26 липня 2014 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України,

І. І. Якушин нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

9 листопада 2016 року майор І. І. Якушин нагороджений орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня (посмертно).

Література

1. *Хорообрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя : [Кераміст], 2016. — Із змісту : Якушин І. І. — С. 31.*
2. *Україна. Президент. Про відзначення державними нагородами України : Указ від 26 липня 2014 р. № 619 // Офіційний вісник Президента України. — 2014. — 4 серпня. (№ 33). — С. 39. — У т. ч. майора Якушина І. І. нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно)*
3. *Гололобов, А. Військовослужбовці 9-го полку оперативного призначення вшанували пам'ять своїх побратимів : [у т. ч. І. Якушина] / Анатолій Гололобов // Запоріж. правда. — 2017. — 31 серп. (№ 35). — С. 16.*
4. *Константинова, В. У Запоріжжі відзначили 22 річницю заснування Нацгвардії України (частина 3029) : [вшанували загиблих в АТО – лейтенанта Б. Заваду, майора І. Якушина] / Валерія Константинова // Запороз. Січ. — 2016. — 5 листоп. (№ 203). — С. 4.*
5. *Егорова, І. «Богдана не отпускала, плакала»: [в частині 3029 відкрили мемор. знак в честь погиблих в зоні АТО бойців Б. Завади, І. Якушина, І. Юхимця] / Ірина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2016. — 27 окт. (№ 43). — С. 21*
6. *Егорова, І. Вертолет за ранеными не прилетел / Ірина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2016. — 21 июля (№ 29). — С. 11, 20.*
7. *Семенов, Л. Обласна влада вручила ключі від квартир сім'ям 11 героїв АТО / Леонід Семенов // Запоріж. правда. — 2015. — 10 груд. (№ 142–143). — С. 2.; МИГ. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С. 29.*
8. *Аблицова, А. В Запорожье семьи погибших АТОшников получают квартиры : [І. Якушин] / Анна Аблицова // Суббота плюс. — 2015. — 10 дек. (№ 50). — С. 37.*

9. «Україна – це ми»: [родина загиблого воїна І. Якушина отримала ключі від квартири] // Запоріж. правда. — 2015. — 5 груд. (№ 141). — С. 1.
10. Кошкалда, О. «Некоторые со слезами уезжали с нашего блокпоста» / Ольга Кошкалда // Индустр. Запорожье. — 2014. — 22 нояб. (№ 174). — С. 3.
11. Юрик, П. Герої повернулися додому, потрапили в обійми матерів : [помер від ран І. Якушин] / Пилип Юрик // Запоріж. правда. — 2014. — 2 серп. (№ 87). — С. 1.
12. Егорова, И. «Задача была — победить и выжить» / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 31 июля (№ 109). — С. 1–2.
13. Егорова, И. «В коллектив „Гепарда“ Иван Якушин вписался очень быстро» / Ирина Егорова // Индустр. Запорожье. — 2014. — 24 июля (№ 105). — С. 6.
14. Савченко, А. Запорожец героически спас сослуживцев ценой своей жизни : [Б. Завада, И. Якушин] / Александра Савченко // Суббота плюс. — 2014. — 24 июля (№ 30). — С. 6.
15. Прощание с бойцом : [22 июля 2014 года на Аллее Славы запорожцы простились с бойцом Нацгвардии И. Якушиным] // Наше время плюс. — 2014. — 24 июля (№ 30). — С. 3.
16. Офицер из «Гепарда» умер в российском госпитале // Индустр. Запорожье. — 2014. — 19 июля (№ 103). — С. 5.
17. Список осіб, яких нагороджено орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня з 1 січня 2015–2017 рр. [Електронний ресурс] : [в т. ч. майора Якушина І. І. (помертньо), згідно з розпорядж. голови обл. ради від 09.11.2016 р. № 404-н] // Запорізька обласна рада : офіц. сайт. — Режим доступу : <http://www.rada.zp.ua/content/nagorodzheni-osoby-iii-stupenem>

СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Ад 242. Історія мужності, братерства і самопожертви / фот. Сергія Лойка ; [авт. проекту та уклад. І. Штогрін]. — Х. : Клуб Сімейного Дозвілля, 2016. — 352 с., 8 л. іл. : іл.
2. *Арестенко, Г. П.* Книга Пам'яті та військової слави села Червоноармійське. 2-га частина / Г. П. Арестенко. — Мелітополь : Вид. буд. ММД, 2015. — С. 256–281.
3. *Безтужев, Д.* Сторінка Пам'яті : [вірш] // Михайлова В. Г. З Україною в серці : художньо-публіцистичні портрети-нарисси. — Запоріжжя : Кераміст, 2016. — С. 231.
4. *Бутченко, М. А.* Художник війни / Максим Бутченко. — Х. : Фолио, 2015. — 192 с. : портр.
5. Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук]. — [2-ге вид.]. — К. : [Народна армія], 2015. — 196 с. : іл.
6. Вклоняємось доземно українському солдату / [Р. Драпак, Н. Ткачук, А. Бондаренко]. — К. : [Народна армія], 2014. — 192 с. : іл.
7. *Гончаренко, О. Я* прошу вас – живіть! : Роман-щоденник. Хроніки славного міста світайгорода та прилеглої провінції трої. — [Мелітополь : Люкс], 2016. — 236 с.
8. *Золотухина, И.* Война с первых дней / Инна Золотухина ; фото А. Власовой. — Харьков : Фолио, 2015. — 222 с. : ил.
9. Катастрофа і триумф. Історія українських Героїв / [упоряд. М. Семенченко; відп. ред. А. Мотозюк]. — Вид. 2-ге, перероб. — Вид. 1-ше верес. 2015 р. — К. : ТОВ «Українська прес-група», 2016. — 296 с. : іл.
10. *Ковальов, Д.* Повстання ідентичності / Денис Ковальов, Павло Ковальов. — [Дніпропетровськ : Баланс-Клуб, 2016]. — 304 с. — Із змісту : [П. Левчук]. — С. 221–223.
11. *Кушніренко, І.* Гуляйпільці – борці за Україну / Іван Кушніренко, Володимир Жилінський . — Запоріжжя : Дніпровський металург, 2015. — 98 с.
12. *Лойко, С.* Аеропорт : головна книга про війну, якої не мало бути, і про героїв, які хотіли жити, але вмирали : роман / Сергій Лойко. — К. : Брайт Стар Паблішинг, 2015. — 344 с. : іл., портр.
13. *Мамалуй, А.* Военный дневник (2014–2015) / Александр Мамалуй. — Харьков : Фолио, 2016. — 282 с. : фото.

14. Михайлова, В. З Україною в серці : художньо-публіцистичні портрети-нариса / Валентина Михайлова. — Запоріжжя : Кераміст, 2016. — 236 с.
15. Неоголошена війна. Невідомі факти і хроніки АТО / [О. Каліновська та ін.]. — Х. : Клуб Сімейного Дозвілля, 2015. — 512 с. : фот.
16. Орел, І Є. Хроніка одного батальйону / Ігор Орел. — Харків : Права людини: Фоліо, 2016. — 178 с. : фото. — [про батальйон «Айдар»].
17. Пальваль, А. Саур-Могіла : военные дневники / Андрей Пальваль, Максим Музыка. — Харьков : Фолио, 2016. — 224 с. : фото.
18. Положий, Е. В. Иловайск : рассказы о настоящих людях / Евгений Положий. — Х. : Фолио, 2015. — 384 с.
19. Сегодня была война... : истории, которые нельзя забыть... : сб. поисково-публицистических студенческих работ / [авт. идеи и рук. проекта В. Н. Косенко]. — [Б. м. : б. и., б. г.]. — 36 с : ил.
20. Сергацкова, Е. Война на три буквы : хроника противостояния в репортажах и свидетельствах очевидцев / Екатерина Сергацкова, Артем Чапай, Владимир Максаков. — Х. : Фолио, 2015. — 384 с., 8 л. фото.
21. Цаплієнко, А. Ю. Книга змін : історії з переднього краю / Андрій Цаплієнко ; [пер. з рос. Жанни Куяви]. — Х. : Клуб Сімейного Дозвілля, 2015. — 256 с. : іл.
22. Україна – більше за життя! : методичні поради щодо героїзації учасників Антитерористичної операції / КЗ «ЗОУНБ ім. Горького» ЗОР, наук.-метод. відділ ; [укл. Л. Мажара, О. Тарлінська ; відп. за вип. О. Волкова] — Запоріжжя : [КЗ «ЗОУНБ ім. Горького» ЗОР], 2015. — 16 с.
23. Усна історія російсько-української війни (2014–2016 роки). Вип. 2. 55-а окрема артилерійська бригада / Укр. ін-т нац. пам'яті [та ін. ; відп. ред. В. Мороко].— К. : К.І.С., 2016. — 464 с. : іл.
24. Усна історія російсько-української війни (2014–2015 роки). Вип. 1. / Укр. ін-т нац. пам'яті [та ін. ; відп. ред. В. Мороко].— К. : К.І.С., 2015. — 176 с. : іл.
25. Хоробрі серця неможливо зупинити: посвята загиблим землякам-запоріжцям, які віддали своє життя за мир та спокій на рідній землі / Вільнян. гімназія «Світоч» Вільнян. райради

- Запорізької обл., Книжковий медіаклуб Вільнян. гімназії «Світоч»; [авт.-упоряд. О. М. Пестрікова]. — Запоріжжя: [Кераміст], 2016. — 156 с. : фото.
26. Якби не війна: Волонтерський фотопроєкт / [тексти : М. Соколова та ін. ; пер. : О. Сосіденко та ін.] — Київ : [«Сігма-рейд»], 2016. — 472 с : фото.

Електронні ресурси

1. Книга пам'яті полеглих за Україну : [сайт / авт. команда проекту : Максим Попов (засновник та ред. кн.) та ін. ; за підтримки Нац. військово-іст. музею України]. — Режим доступу : <https://memorybook/org.ua>
2. Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну (Запорізька область, 2017) [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія : [сайт]. — Режим доступу: [https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_\(Запорізька_область_2017\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Втрати_силових_структур_внаслідок_російського_вторгнення_в_Україну_(Запорізька_область_2017))

Поезія про АТО

1. АТО... Мы, Судьбы... / Виктор Харламов [и др.]. — [К. : МП Леся], 2016. — 136 с.
2. Вірш солдату : [упоряд. : Я. М. Геращенко та ін. ; ред. О. О. Ольшанська ; ініціатор проекту Я. М. Геращенко]. [1 вип.]. — [Запоріжжя : б. в., 2015]. — 48 с. : іл.
3. Удіванова, Л. «Перед іконою я стану на коліна...» : [вірш] // Вклоняємось доземно українському солдату : [збірник]. — К. : [народна армія]. — 2014. — С. 184.
4. Хортицькі дзвони: поетичний альманах учасників II Всеукраїнського конкурсу молоді української поезії та української авторської пісні імені Марини Брацило. — Запоріжжя : [ЗНУ], 2016. — 64 с.
5. Бевзюк, О. Душу зворушить вірш пологівського захисника : [вірш воїна із АТО А. Дяченка] / Оксана Бевзюк // Районка. — 2015. — 22 квіт. (№ 16). — С. 16.

6. Бійцям добровольчих батальйонів : [сл. С. Буряка] // Ліщук О. Пісня моя : [збірка пісень] / Ольга Ліщук. — Запоріжжя : Плюс 73, 2016. — С. 64–65.
7. *Геньба, Л.* Сину, іде війна : [вірш] / Любов Геньба // Хортиця. — 2014. — № 4. — С. 27. ; Запороз. Січ. — 2014. — 22 лип. (№ 148). — С. 6.
8. *Гончаренко, О. М.* В чеканні нової трави: апокрифи дійсності : збірка поезії / Олег Гончаренко. — Київ : Фенікс, 2016. — 208 с.
9. *Гончаренко, О.* Три з половиною години — до війни : [публіцистика; вірші] / Олег Гончаренко // Хортиця. — 2015. — № 3. — С. 18–31.
10. Молитва «Мы против войны» : [сл. и муз. И. Давыдовой] // Новий день. — 2014. — 15 жовт. (№ 253–260). — С. 22.
11. *Долинська, Н.* «Молитва за сина» : [вірш] / Наталія Долинська // Наше життя. — 2016. — 17 груд. (№ 100). — С. 2.
12. *Завгородня, І.* Пам'яті Закревського Костянтина... : [вірш] / Ірина Завгородня // Наше життя. — 2015. — 29 січ. (№ 7). — С. 1.
13. *Каплунова, Л.* «Ніхто ніколи з нас не вірив...» : [вірш] / Людмила Каплунова // Голос Гуляйпілля. — 2016. — 30 черв. (№ 32). — С. 8.
14. *Кожухар, Л.* Солдатові АТО : [вірш] / Людмила Кожухар // Рідний край. — 2015. — 21 берез. (№ 24). — С. 3.
15. *Коростильова, Н.* Голуби : [вірш присвячений матері, яка поховала свого сина] / Наталія Коростильова // Голос Гуляйпілля. — 2016. — 21 лип. (№ 35). — С. 6.
16. *Красницька, І.* Непереможні : [вірш присвячений воїнам 55-ї запорізької артбригади та іншим бійцям АТО] / Ірина Красницька // Запоріж. правда. — 2016. — 3 листоп. (№ 43). — С. 23.
17. Юго-Восток Украины. (2015 год). Война ; Маки червоні : [стихи] // Лукашенко В. А. Моя лебединая песня : сборник стихов / Василий Лукашенко. — Запорожье, 2016. — 110 с.
18. Солдаты – наши Герои! : [пісня на сл. і муз. М. С. Месечка] // Пологів. вісті. — 2016. — 14 квіт. (№ 15). — С. 7.
19. *Медко, О. О.* Хора : вірші. Червень — грудень 2014 року / Олександр Медко. — Запорожье : Дике Поле, 2015. — 60 с.: фото.
20. *Михайленко, В.* Лист із АТО : [вірш] / Валентина Михайленко // Голос Гуляйпілля. — 2016. — 30 черв. (№ 32). — С. 8.
21. *Напрягло, М.* Іде солдат в АТО ; Повертайся живим! : [вірші] / Микола Напрягло // Рідний край. — 2015. — 28 жовт. (№ 88). — С. 2.

22. *Пилипчук, К.* Ніхто не знає... : [вірші] / Катерина Пилипчук // Роз-інформ. — 2015. — 10 окт. (№ 41). — С. 6.
23. *Попова, М. А.* Тим, хто з війни не прийшов : [вірш] / Маргарита Попова // Примор. степь. — 2016. — 20 авг. (№ 33). — С. 3.
24. *Ребро, П.* На шевченків ювілей : [вірш про війну на Україні (останній)] / Петро Ребро // Весела Січ . — Запоріжжя : Дніпровський металург, 2015. — С. 15 ; МИГ. — 2014. — 27 марта (№ 13). — С. 7.
25. *Рева, В.* Прерванный полет : [стих. посвящ. памяти погибших в Ил-76] / Виктор Рева // Новый день. — 2014. — 25 черв. (№ 156–161). — С. 19.
26. *Романюк, А.* Я боюсь... : [вірш] / Рідний край. — 2015. — 21 берез. (№ 24). — С. 3.
27. *Сахно, Т.* Люди, зупиніться! : [вірш] / Тетяна Сахно // Голос Гуляйпілля. — 2016. — 30 черв. (№ 32). — С. 8.
28. *Слабоус, М.* Материнська порада : [вірш] / Михайло Слабоус // Примор. степь. — 2015. — 11 апр. (№ 15). — С. 16.
29. *Удіванова, Л.* Я вірю : [вірш] / Л. Удіванова // Пологів. вісті. — 2015. — 10 верес. (№ 37). — С. 14.
30. Крок у безсмертя : [вірш присвячений бійцю АТО М. Прохорову] // Шинкаренко В. Від серця — до серця : поезія / Віктор Шинкаренко. — Запоріжжя : АА Тандем, 2015. — С. 10–11.
31. *Шульга, Л.* Комбат : [стих] / Лидия Шульга // Верже. — 2014. — 20 нояб. (№ 47). — С. 22.

ВІРШІ, ПРИСВЯЧЕНІ ВОЇНАМ АТО

На шевченків ювілей

Коли поранена Вітчизна,
Коли на мушці кожен з нас,
Цей ювілей звучить як тризна
Чи, може, наш останній час?
Весь люд, обурений, лютує,
Сам Бог гукає з висоти:
— Росія, пушкінська Росія,
Чи з глузду зсунулася ти?
Ген вертольоти ріжуть простір,
Прасують море кораблі...
Це прибули до нас у гості
При автоматах москалі?
Ген бетеери мчать по трасі,
Й питають «сестри і брати»:
— Росіє, так невже Тараса
З неволі викупила ти?
Хотіла так чи не хотіла,
Та прихистила Кобзаря.
Відтоді запалахкотіла
Над Батьківщиною зоря.
Відтоді, доповісти мушу,
Нам не страшні чужі полки,
Бо Україна має душу,
А їй судилися віки.
Душа ця світить-сяє досі
І нам дає чудовий гарт:
[Хай зарубає це на носі
В Кремлі новий пан Енгельгарт].
Отож сьогодні світ весь визнав,
Як нам підказує ество:
— Ні-ні, цей ювілей – не тризна,
Душі поета торжество.

П. Ребро

Сину, іде війна

— Сину, іде війна!
Стогне земля з яворами.
Сину, що буде з нами?!
— Мамо, ніхто не зна!
— Сину, летять літаки,
З неба летять у вічність...
— Мамо, ще буде січа,
І обеліски, й горбки...
— Сину, моє дитя!
Мріє моя єдина!
— Мамо, ти в мене одна!
Ти – це моя Україна!
— Мамо, іду... Прости...
— Візьми собі хрестик натільний.
— Мамо, все краще – ти,
Світ, що любити навчила!
— Сину, моє дитя!
Боже святий, відпускаю...
Бо Україна одна
У серці з краю й до краю.

Любов Геньба

Український метелик

Невже народ мій – новороси,
Моя земля – не Україна?
Що може бути більш болючим,
Щоб нас поставить на коліна?

Степи широкі й полонини,
Глибокі шахти на Донбасі,
І Чорне море, й гори Криму –
Усе держава славна наша!

І споконвіку тут існує
Народ, що за свободу б'ється
І не вмирає під шаблями,
А трудиться, росте, сміється,

Його бажанню краще жити
Позаздрить будь-яка країна.
І навіть та, що нас сьогодні
Уперто ставить на коліна.

Ніхто вже сумніву не має:
Ми – українці, вільні люди!
І з нами наша правда й сила!
Й допоки світ стоїть, так буде!

*Адамович Анастасія
(м. Пологи)*

Воїнам, загиблим 05.04.2015 року в селі Широкине

Вчора сміялися і обіймали
Сьогодні вас, браття, уже нема...
Мабуть, тому й повернулась зима
в наші припишклі одразу квартали.
А я ж вам так люблю та й ніс надію,
Огранену в рими. І все дарма!
Може, сильніша за віру пільма?
Може, молитва уже не діє?
Боже, прости мені й запереч –
знаком любові розбурхай вись ти!
«Лахи продайте й надбайте меч!» –
ти ж нам сказав у ці дні колись-то.
Земле моя – Гетсиманський Сад!
Вірних уже ми скількох проспали?!
Воїни-соколи – серед палу...
зламано крила ... до брата – брат...
Чом же напуть ви моїх не дослухали,
чом не повірили в Слово, сини?
Завтра весна прийде полем-луками
навіть у чорні безмежжя війни.
Наша мета і священна й свята!
Вже Великдень наш – не за горою.
Скаже Народ: «Не вмирають герої!»
й станете ви ще од смерті вище –
станете ви ще обіруч Христа.

О. Гончаренко

Голуби

В мами серце чомусь так боліло,
Німо билосся у тривозі.

І подумати, бідна, не сміла,
Що біда в дім уже в дорозі.

А з Гуляйполя, з Гуляйполя
Чорним вороном звістка летіла:
Біль зламав колись сильну волю,
Обпалив він синочкові крила.

Чиясь байдужість і чорна зрада
Клювали поранене серце,
Не шукав ніде ради-поради...
Й хлюпав біль, як вода з відерця.

Тепер приходять лише в снах
До матері на погостини:
Його душа в далеких небесах,
Та ненька все чекає СИНА...

«Ти не страждай, матусю, я прошу,
Моя подруженька надійна,
Живи на цьому світі без плачу,
Мені тут затишно й спокійно.

Я голубом до тебе прилечу
І заберу твої тривоги,
У Бога я прощення попрошу,
Що обірвав життя дорогу.

Не забувай, матусю, і люби,
І вчинки праведні мої згадай,
Як прилетять до двору голуби –
Ти радо, як гостей, їх привітай».

О доленько важка й свята!
У матінки надію не убий!
Щоранку сина виглядає,
А прилітають білі голуби...

Наталія Коростильова

Перед іконою я стану на коліна,
Воскову свічку тихо запалю
І помолюсь за рідну Україну,
За тих солдатів,
Що полягли в жорстокому бою.
Солдате український, я за тебе
Щодня благаю Бога і молю,
Щоб захистив жовте поле, синє небо,
І щоб живим лишився ти в бою.
Перед солдатом стану на коліна,
Воскову свічку тихо запалю
За те, що захищає Україну
В запеклому жорстокому бою.
І вірю я: настане день розплати,
Господь засудить наших ворогів,
В огні пекельному довічно їм палати,
Бо прокляли їх українські матері.
І пам'ятник величний звести треба
Тим, хто Україну так любив свою,
Життя віддав за жовте поле, синє небо
В запеклому жорстокому бою.

*Людмила Удіванова
(м. Бердянськ)*

Материнська порада

Під вікном калину матуся саджала,
Єдиного сина на фронт проводжала.
Поруч наречена сльози проливала,
А вона їм чемно пораду давала:
— Розквітай, калино, пишною, стрункою,
Ти чекай, дівчино, мого сина з бою.
Я старенька, хвора, може, й не діждуся.
Хай обійде горе, за це і молюся.
Ще я, діти, маю вас благословити;
Щиро вам бажаю у коханні жити.
В радості чи в горесті, в багатстві чи в бідності,
Не втрачайте совісті та людської гідності.
Борися, мій сину, за Землю Священну,
За милу дівчину свою, наречену.
Хай тебе у битві куля не дістане,
А моя молитва – оберегом стане.
Випала, солдате, тяжка тобі доля,
В бою здобувати для України волю.
У лиху годину захисти державу.
Слава Україні і Героям Слава!

*Михайло Слабоус
(м. Приморськ)*

«Что за слово такое – война?»

Что за слово такое – война?
Что представляет собою она?
Наверное, там, где гибли люди.
Наверное, там, где ломаются судьбы.
Там, где разруха и множество боли.
Там, где сражались за право на волю.
Там всюду руины и множество боли.
Там множество тел неизвестных на поле.
Там всюду стрельба, разрывы, огонь.
Там всюду лишь страх, там всюду лишь боль.
Там крепко сжимают в руках автомат.
Там слышен свист пуль, разрывы гранат,
И везде горит земля. Плачет Родина моя.
Здесь я родился, здесь я живу,
Если придется, то здесь и умру.
Но буду стоять, но буду сражаться.
Пусть лучше умру, чем попросту сдаться.
Цена всему этому – слезы и боль.
Прольются те слёзы из неба рекой.
Из маминых глаз и отцовской души.
Они нас ведь ждут, а мы здесь, на войне.
Но все мы вернемся когда-то домой.
Там встретит нас мама словами: «Живой...»
И всех тех ребят, что с нами там были,
Мы помним о вас, мы вас не забыли.
Мы жизни свои не напрасно отдали –
За чистое небо мы все там сражались.
За правду и веру, за наших детей,
За пролитые слёзы отцов, матерей.
За вами мы плачем, за вами скорбим,
и больше войне здесь мы быть не дадим!

***Олександр Вознюк, молодший сержант
(загинув 02.03.2017 в АТО)***

ГЕОГРАФІЧНИЙ ПОКАЖЧИК

А

Авдіївка, м. (Донец. обл.) – 20, 46–48, 98, 110, 164, 176, 188, 221, 249, 265–266, 268, 282, 296, 306, 336, 338
Алушта, м. (АР Крим) – 187
Андріївка, с. (Бердян. р-н, Запор. обл.) – 65
Амвросіївка, м. (Донец. обл.) – 60
Артемівськ, м. (Донец. обл.) – 42, 186, 273, 322
Астраханка, с. (Мелітоп. р-н, Запор. обл.) – 256–257
Афганістан – 103

Б

Балабине, смт (Запор. р-н) – 159, 272–273
Бахмут, м. (Донец. обл.) – 15, 303
Башкирівка, с. (Харк. обл.) – 181
Баштанці, м. (Миколаїв. обл.) – 36
Бердянськ, м. – 26, 36, 65–66, 80–81, 117, 130–131, 145, 146, 169, 172, 175, 206, 227–229, 242, 252–253, 268, 274, 303–304, 306, 314–315, 331–332
Бельці, м. (Молдова) – 206
Біла Церква, м. – 8, 138
Білгород-Дністровський, м. (Одеска обл.) – 104
Білорецьке, с. (нині – с. Мала Михайлівка, Веселів. р-н, Запор. обл.) – 81
Благівка, с. (Луган. обл.) – 261
Благодатне, с. (Токмац. р-н, Запор. обл.) – 313
Богатирівка, с. (Вільнян. р-н, Запор. обл.) – 294
Богданівка, с. (Волновас. р-н, Донец. обл.) – 97
Болотене, с. (Станично-Луган. р-н, Луган. обл.) – 36
Борисівка, с. (Примор. р-н, Запор. обл.) – 145
Брест, м. (РФ) – 116
Бровари, м. (Київ. обл.) – 104, 234

В

Василівка, м. – 24, 25, 26, 195, 200
Велика Димерка, с. (Київ. обл.) – 104
Велика Знам'янка, с. (Кам'янсько-Дніпр. р-н, Запор. обл.) – 63, 64

Велика Криниця, с. (Василів. р-н, Запор. обл.) – 188
Велика Новосілка, смт (Донец. обл.) – 71, 204
Велика Тернівка, с. (Якимів. р-н, Запор. обл.) – 118–119
Верхня Терса, с. (Гуляйп. р-н, Запор. обл.) – 169, 204
Веселе, смт. (Запоріз. обл.) – 219
Виноградний Клин, с. (Геніч. р-н, Херсон. обл.) – 58
Високогірне, с. (Запоріз. р-н) – 181
Вищитарасівка, с. (Томаків. р-н, Дніпропетр. обл.) – 147
Вільногірськ, м. (Дніпропетр. обл.) – 272
Вільнянськ, м. – 32, 76–77, 128–129, 209, 297–298, 326
Вільнянський район – 221
Віта-Поштова, с. (Києво-Святош. р-н) – 109
Владівка, с. (Чернігів. р-н, Запор. обл.) – 225
Вовчанське, с. (Якимів. р-н) – 11, 12
Водяне, с. (Волновас. р-н) – 55
Водяне, с (Кам'янсько-Дніпр. р-н, Запор. обл.) – 137, 215
Воздвиженка, с. (Примор. край, РФ) – 148
Вознесенка, с. (Мелітоп. р-н) – 14, 15
Возничі, с. (Овруц. р-н, Житомир. обл.) – 167
Волноваха, м. (Донец. обл.) – 191, 237, 247, 283–285, 332
Вуглегірськ, м. (Донец. обл.) – 146

Г

Ганнівка, с. (Якимів. р-н, Запор. обл.) – 118
Гвардійське, смт. (Дніпропетр. обл.) – 225
Гнутове, с. (Новоазов. р-н, Донец. обл.) – 18, 197
Голубівка, с. (Новомоск. р-н, Дніпропетр. обл.) – 124
Гранітне, с. (Волновас. р-н, Донец. обл.) – 219
Гренландія – 12
Григорівка, с. (Запор. р-н) – 74
Грузія – 103
Гуляйполе, м. – 6, 26–28

Д

Дебальцеве, м. (Донец. обл.) – 42, 83, 84, 86, 107, 109, 188, 190, 209,
273, 276, 312, 327, 332–333
Десна, смт (Чернігів. обл.) – 188, 312
Дібровка, с. (Шахтар. р-н, Донец. обл.) – 290

Дівнинське, с. (Приазов. р-н, Запор. обл.) – 216, 217
Дніпро, м. – див.: Дніпропетровськ, м.
Дніпровка, с. (Кам'янсько-Дніпр. р-н, Запор. обл.) – 111
Дніпропетровськ, м. (нині Дніпро) – 8, 11, 72, 78, 95, 146, 170, 179,
201, 231, 240, 244, 254, 268, 282, 297, 303, 317–317, 332, 334
Дніпропетровська область – 76, 218, 250
Дніпрорудне, м. (Василів. р-н, Запор. обл.) – 165–166, 254
Добропілля, м. (Донец. обл.) – 162
Довге, с. (Чернігів. р-н, Запор. обл.) – 274
Долинське, с. (Бердян. р-н) – 186–187
Долинське, с. (Меліт. р-н) – 93, 94
Донецьк – 178
Донецька область – 4, 68, 147, 220, 252, 306
Донецький аеропорт – 132, 176, 207, 218, 225–226, 231, 283, 297,
316
Дубно, м. (Рівнен. р-н) – 12
Душанбе, м. (Таджикистан) – 219
Дякове, с. (Антрацит. р-н, Луган. обл.) – 257, 286

Е

Енергодар, м. – 64, 112, 137, 196, 215–216, 231–233, 299, 336–338

Є

Євпаторія, м. (Крим) – 338

Ж

Житомир, м. – 179, 181, 336

Житомирська область – 220

Жовта Круча, с. (Оріхів. р-н) – 193

Жовтневе, с. (нині – Покровське, Токмац. р-н, Запор. обл.) – 55

З

Закавказзя – 103

Заливне, с. (Новомикол. р-н, Запор. обл.) – 310

Запоріжжя, м. – 8, 9, 10, 12, 17, 18, 19, 25, 29–30, 33, 37, 38, 42, 46–
47, 50, 52, 53–54, 57, 60, 67, 72, 74, 78–79, 83–85, 88, 90, 92, 95–97,
99–105, 110–111, 124–126, 131, 132, 134–136, 146–148, 152, 154,
159–162, 174–178, 180, 181, 183, 184, 189–191, 193, 201–203, 209,

216, 218, 221–223, 225–226, 230, 233, 237–238, 243–245, 247, 249,
255, 257, 260, 264, 266–268, 272, 277, 283–290, 294, 303, 307–309,
320, 324, 329–330, 338–339

Запорізька область – 46, 53, 75, 127, 139, 196, 200, 218, 220–221,
298, 318

Запорізький район – 67, 90–91, 176–179, 181–182, 273–274

Зеленопілля, с. (Свердл. р-н, Луган. обл.) – 39–40

Златоустівка, с. (Криворіз. р-н, Дніпропетр. обл.) – 145

И, І

Івано-Франківськ, м. – 194

Іваньки, с. (Маньків. р-н, Черкас. обл.) – 333

Іловайськ, м. (Донец. обл.) – 11, 29, 33, 37, 63, 64, 72, 113, 120, 125–
128, 140, 159, 160, 173–174, 191–192, 202, 221, 233, 237–238, 240–
241, 244, 246, 250, 254, 273, 294–295, 324–325

К

Казахстан – 219

Калинівка, с. (Донец. обл.) – 276

Калуш, м. (Івано-Франк. обл.) – 63

Камишуваха, смт. (Оріхів. р-н, Запор. обл.) – 188–190, 274–276

Кам'яний Брід, с. (Лисян. р-н, Черкас. обл.) – 114

Кам'янка, с. (Городец. р-н, Хмельн. обл.) – 97

Кам'янка, с. (Донец. обл.) – 124

Кам'янка-Дніпровська, м. (Запор. обл.) – 112, 124, 137, 299

Карачун, гора. – 319

Карлівка, с. (Мар'їн. р-н, Донец. обл.) – 105, 147

Каттакурган, м. (Самаркан. обл., Узбекистан) – 81

Київ, м. – 23, 65, 80, 97, 165, 283, 300

Кізел, м. (Перм. обл., РФ) – 147

Кінські Роздори, с. (Пологів. р-н) – 319, 321

Кіровоград, м. (нині Кропивницький) – 107, 272, 286, 326

Китай – 12

Козельський район (Чернігів. обл.) – 48

Коломия, м. (Івано-Франк. обл.) – 148

Комінтернове, с. (нині Пікузі, Новоазов. р-н, Донец. обл.) – 68,
153–154, 235

Комишуваха, смт. (Оріхів. р-н, Запор. обл.) – 188, 190, 245, 274–276
Котовськ, м. (Одес. обл.) – 165
Краматорськ, м. – 65, 80–81, 273
Красне, с. (Черн. р-н, Запор. обл.) – 120
Красний Лиман, м (Донец. обл.) – 42
Красний Луч, м. (Луган. обл.) – 257, 286
Красноармійське, с. (нині Хрещатицьке, Новоазов. р-н, Донец. обл.) – 230–231
Кременчук, м. (Полтав. обл.) – 124
Кривий Ріг, м. (Дніпр. обл.) – 176, 200, 276, 277
Крим – 4, 130, 131, 156, 338
Кримське, с. (Новоайдар. р-н, Луган. обл.) – 53, 71, 181
Куйбишеве, смт. (нині – Більмак, Запор. обл.) – 38, 39, 41, 82, 180–181, 323–326
Куманівка, с. (Козятин. р-н, Вінниц. обл.) – 153
Курахово, смт. (Донец. обл.) – 306, 336
Курячівка, с. (Марків. р-н, Луган. обл.) – 15
Кутейнікове, с. (Старобеш. р-н, Донец. обл.) – 72, 127
Кушугум, смт. (Запоріж. р-н) – 175–177

Л

Лазірки, с. (Оржиц. р-н, Полтав. обл.) – 269
Лежене, с. (Запор. р-н) – 178–180, 248
Лисичанськ, м. (Донец. обл.) – 42, 145, 228
Ліберія – 80, 319
Лозове, с. (Донец. обл.) – 50
Лошкарівка, с. (Нікопол. р-н, Дніпропетр. обл.) – 299
Луганська обл. – 4, 53, 181, 200
Луганськ, м. – 6, 7, 14, 22, 24, 87, 116, 144, 148–149, 170, 194, 211–213, 261, 263–264, 278–279
Луганське, смт. (Артемів. р-н, Донец. обл.) – 220
Луначарське, с. (Бердян. р-н) – 252
Луцьк, м. – 28
Львів, м. – 268–269
Любецьке, с. (Новомикол. р-н, Запор. обл.) – 154
Любимівка, с. (Вільнян. р-н, Запор. обл.) – 219
Любимівка, с. (Гуляйпіл. р-н, Запор. обл.) – 70–71

Любимівка, с. (Михайлів. р-н, Запор. обл.) – 239–240, 296
Люшкарівка, с. (Нікопол. р-н, Дніпропетр. обл.) – 299

М

Майорськ, с. (Донец. обл.) – 322
Мала Білозерка, с. (Василів. р-н, Запор. обл.) – 98, 112, 114
Мандрикине, ст. (Донец. обл.) – 217, 275
Маринівка, с. (Шахтар. р-н, Донец. обл.) – 99, 338
Маріуполь, м. – 9, 28, 55, 73, 82, 110, 118–120, 153, 156, 159, 177, 184, 197, 200, 202, 215, 230, 247, 300, 308
Мар'ївка, с. (Запор. р-н) – 195
Мар'їнка, смт. (Донец. обл.) – 8, 122, 128, 179, 286, 332
Маячка, с. (Василів. р-н, Запор. обл.) – 165
Мелітополь, м. – 7, 12, 13, 19, 20, 21, 22, 28, 35, 48–49, 87, 93, 95, 124, 138–139, 143, 148–149, 151, 153, 164, 194, 198, 207, 211–214, 216, 219, 241–242, 255–257, 261–264, 278, 280–281, 334
Мелітопольський район – 198
Металург, парк – 38
Миколаїв, м. – 21, 39, 67
Миколаївка, с. (Бердян р-н) – 265
Миколаївська область – 219
Миропілля, с. (Краснопіл. р-н, Сумська обл.) – 227
Михайло-Лукашеве, с. (Вільн. р-н, Запор. обл.) – 328
Многопілля, с. (Амвросіїв. р-н, Донец. обл.) – 63, 240
Москва – 225
Мости, с. (Городнян. р-н, Чернігів. обл.) – 206

Н

Нижня Хортиця, с. (Запоріз. р-н) – 88–89, 91
Нижнє Лозове, с. (Артемів. р-н, Донец. обл.) – 151
Нікополь, м. (Дніпропетр. обл.) – 6
Новоазовськ, м. (Донец. обл.) – 153, 300
Новгородківка, с. (Мелітоп. р-н, Запор. обл.) – 236
Новогригорівка, с. (Донец. обл.) – 334
Новобахмутівка, с. (Ясинуват. р-н, Донец. обл.) – 164
Новоданилівка, с. (Якимів. р-н, Запор. обл.) – 167
Новоіванівка, с. (Амвросіїв. р-н, Донец. обл.) – 11, 57, 78

Новокатеринівка, с. (Старобеш. р-н, Донец. обл.) – 29, 33, 120, 125, 159, 173, 202, 223, 244, 254, 324
Новомиколаївка, смт (Запоріж. обл.) – 140–142, 155, 311
Новомихайлівське, с. (Вільнян. р-н, Запор. обл.) – 326–327
Новомосковськ, м. (Дніпропетр. обл.). – 112–114, 175
Новооленівка, с. (Запор. р-н) – 248
Новопсков, смт. (Луган. обл.) – 319
Новоселівка, с. (Волновас. р-н, Донец. обл.) – 95, 105, 167
Новоселівка, Перша с. (Ясинуват. р-н, Донец. обл.) – 303
Новоселиця, с. (Чернів. обл.) – 24
Новосибірськ, м. (РФ) – 26
Новоспаське, с. (Приазов. р-н, Запор. обл.) – 164–165
Новоуспенівка, с. (Веселів. р-н, Запор. обл.) – 292
Новофедорівка, смт (Сакський р-н, Крим) – 130

О

Овруч, м. (Житомир. обл.) – 303
Одеса, м. – 97, 126, 138, 221
Олександрія, м. (Кіровоград. обл.) – 78
Оріхів, м. – 33, 276
Оріхівський район, (Запоріж. обл.) – 189, 218
Орлівщина, с. (Новомоск. р-н, Дніпропетр. обл.) – 209
Осикове, с. (Старобеш. р-н, Донец. обл.) – 72, 127, 240
Осипенко, с. (Бердян. р-н, Запор. обл.) – 116–117, 240
Охрімівка, с. (Якимів. р-н, Запор. обл.) – 173–175
Очаков, м. (Микол. обл.) – 114

П

Павлівське, с. (Вільнян. р-н, Запор. обл.) – 297
Павлопіль, с. (Волновас. р-н, Донец. обл.) – 21, 25, 292
Пантелеймонівка, с. (Горлів. р-н, Донец. обл.) – 310
Панфілівка, с. (нині – с. Ільїне Черніг. р-н, Запор. обл.) – 120
Первомаївка, с. (Верхньорогач. р-н, Херсон. обл.) – 290
Первомайськ, м. (Луган. обл.) – 164, 190
Переможне, с. (Якимів. р-н, Запор. обл.) – 153
Петрівське, с. (Волновас. р-н, Донец. обл.) – 97
Петропавлівськ-Камчатськ, м. (РФ) – 297
Піски, с. (Ясинуват. р-н, Донец. обл.) – 75–77, 92, 218, 317, 332

Плеханове, с. (Грязинс. р-н, Липецька обл.) – 87
Победа, с. (Донец. обл.) – 202, 254
Покровське, смт. (Дніпропетр. обл.) – 249
Пологи, м. (Запор. обл.) – 156–157
Полтава, с. (Алтайський край) – 76
Полтавка, с. (Гуляйп. р-н, Запор. обл.) – 322
Полянівка, с. (Мелітоп. р-н, Запор. обл.) – 197, 198, 236–237
Попасне, м. (Донец. обл.) – 42, 228
Попелівка, с. (Мглинський р-н, Брянська обл.) – 209
Потсдам, м. (Німеччина) – 211
Приазовське, смт (Запор. обл.) – 305
Приазовський район – 165, 305
Приморськ, м. (Запор. обл.) – 151, 252, 316–318
Пришиб, смт. (Михайл. р-н, Запор. обл.) – 167

Р

Радивонівка, с. (Якимів. р-н) – 58–59, 68, 69
Рівне, м. – 167
Рідкодуб, с. (Шахт. р-н, Донец. обл.) – 104
Різдвянка, с. (Новомикол. р-н, Запор. обл.) – 266
Роза, с. (Бердян. р-н, Запор. обл.) – 65–66
Розівка, смт (Запор. обл.) – 82
Розумівка, с. (Запор. р-н) – 88, 90
Романова Балка, с. (Первомай. р-н, Миколаїв. обл.) – 219
Росія – 9, 10

С

Самсонівка, с. (Луган. обл.) – 278
Сартана, смт. (Донец. обл.) – 164, 234
Св'ятогірськ, м. (Донец. обл.) – 42
Селидове, м. (Донец. обл.) – 306
Семипалатинськ, м. (Казахстан) – 80
Сиваське, с. (Новотроїц. р-н, Херсон. обл.) – 11, 12
Симферополь, м. – 11
Синельникове, м. (Дніпропетр. обл.) – 7
Слов'янськ, м. – 42, 319
Смирнове, с. (Куйбиш. р-н, нині Більмац. р-н) – 73
Сніжне, м. (Донец. обл.) – 314

Старичі, с. (Львів. обл.) – 187
Старобешеве, смт (Донец. обл.) – 89, 97, 114, 134
Старогнатівка, с. (Тельман. р-н, нині Волновас. р-н, Донец. обл.) – 97, 181
Старолюбівка, с. (Донец. обл.) – 67
Старомлинівка, с. (Великоновосілкв. р-н, Донец. обл.) – 70

Т

Таврійське, с. (Оріхів. р-н) – 282
Талаківка, смт. (Новоазов. р-н, Донец. обл.) – 156, 164, 255, 256
Терсянка, с. (Новомикол. р-н, Запор. обл.) – 107–109, 310–311
Токмак, м. (Запор. обл.) – 7, 54, 56, 170–171, 248, 263, 312–313, 322
Токмацький район, (Запор. обл.) – 248, 313
Томаківка, смт. (Дніпропетр. обл.) – 286–287
Томарівка, с. (Белгород. обл., РФ) – 22
Тоненьке, с. (Ясинуват. р-н, Донец. обл.) – 231
Троїцьке, с. (Донец. обл.) – 207
Троїцьке, с. (Попаснян. р-н, Луган. обл.) – 269
Трояни, с. (Бердян. р-н, Запор. обл.) – 243

У

Україна – 4, 7, 8, 10, 17
Уличне, с. (Дрогобиц. р-н, Львів. обл.) – 33

Ф

Феодосія, м. – 38, 156
Фруктове, с. (Меліт. р-н) – 94

Х

Харків, м. – 37, 261
Херсон, м. – 215
Хортиця, о. – 184
Хрящувате, с. (Краснодон. р-н, Луган. обл.) – 165

Ч

Чапаєвка, с. (нині Воскресенка, с. Пологів. р-н, Запор. обл.) – 269–270
Чапаєвка, с. (нині Благодатне, Токмац. р-н, Запор. обл.) – 312

Червоносільське, с. (Амвросіївс. р-н, Донец. обл.) – 63, 191, 240
Чередники, ст. – 124
Черкаське, смт (Дніпропетр. обл.) – 162, 270, 323
Чермалик, с. (Волновас. р-н, Донец. обл.) – 206, 267
Чернігів, м. – 65
Чернігівка, смт. (Запоріж. обл.) – 231, 233
Чернігівська область – 162, 181
Черноземне, с. (Якимів. р-н, Запор. обл.) – 122–123
Чкалове, с. (Веселів. р-н, Запор. обл.) – 219–220
Чонгар, с. (Генічес. р-н, Херсон. обл.) – 225
Чоп, м. (Ужгор. р-н, Закарп. обл.) – 181
Чорнухине, с. (Попасн. р-н, Луган. обл.) – 327
Чугуїв, м. (Харк. обл.) – 196

Ш

Шевченківське, с. (Куйбиш. р-н, нині Більмац. р-н) – 172, 300–302
Шевченкове, с. (Пологів. р-н, Запор. обл.) – 109–110
Шелюги, с. (Якимів. р-н, Запор. обл.) – 173–175
Широке, с. (Запор. р-н.) – 329
Широкий Лан, полігон – 138, 172, 181
Широкине, с. (Новоазов. р-н, Донец. обл.) – 28, 68, 110, 145, 146,
164, 177, 183–185, 197, 234, 308, 329, 331

Щ

Щастя, м. (Луган. обл.) – 36, 196

Ю

Югославія – 80

Я

Якимівка, смт. (Запор. обл.) – 198–200, 234, 334–336
Якимівський район – 69, 333
Ясинувата, м. (Донец. обл.) – 93
Ясне, с. (Меліт. р-н, Запор. обл.) – 114

ДЛЯ НОТАТОК

ДЛЯ НОТАТОК

ДЛЯ НОТАТОК

Зміст

Від укладачів	3
Передмова (М. Михайлов)	4
А – Д	6
Є – Н	93
О – Т	209
У – Я	294
Список рекомендованої літератури	341
Вірші, присвячені воїнам АТО	346
Географічний покажчик	354

Довідкове видання

КОМУНАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«ЗАПОРІЗЬКА ОБЛАСНА УНІВЕРСАЛЬНА НАУКОВА БІБЛІОТЕКА»
ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ

НЕВИПЛАКАНІ СЛЬОЗИ УКРАЇНИ
(ЗАПОРІЖЦІ, ЯКІ ЗАГИНУЛИ В АТО)

Бібліографічний покажчик

Відповідальний за видання *Ольга Василівна Волкова*
Укладачі *Наталія Василівна Романів, Інна Володимирівна Макєєва,*
Тетяна Миколаївна Палівода

Редактор *Тамара Герасимівна Пішванова*
Комп'ютерний набір *Наталія Василівна Романів*
Коректура *Наталія Олександрівна Систерова*
Дизайн обкладинки *Видавництво «СТАТУС»*

Ілюстрації для обкладинки взяті з відкритих джерел з вільним доступом

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних імен та інших даних несуть укладачі.
Думки, положення і висновки, висловлені укладачами, не обов'язково відображають позицію редакції.

Видавець:

ТОВ «Видавництво „СТАТУС“»

Адреса редакції: Україна, 69057, м. Запоріжжя,
Соборний просп., буд. 158, оф. 249.
моб. +38 (068) 448-11-28, mail@status.zp.ua
<http://status.zp.ua>

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного реєстру видавців,
виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції *серія ДК № 5316 від 03.04.2017 р.*

Чому автори обирають «СТАТУС»

ПРОФЕСІЙНО. ЯКІСНО. СТАТУСНО.

**Креативний
дизайн**

Індивідуальний
підхід до кожної
книги

**Якісна
верстка**

Світові стандарти
наукового
оформлення

**Чудовий
друк**

Konica Minolta
bizhub PRO 1200,
Xerox WorkCentre 5775

**Книжковий
папір**

Holmen Book Cream
береже зір,
подовжує вік книги

**Різноманітна
палітурка**

Тверда, м'яка,
клейова (втачку),
на скобу та пружину

status.zp.ua

Здано в набір 01•Х•2017. Підписано до друку 15•Х•2017. Формат 60x84 ¹/₁₆. Папір офсетний № 1.
Гарнітури PT Serif. Друк цифровий. Ум. друк. арк. 21,39. Обл.-вид. арк. 14,09. Друк. арк. відбиток 1069,5.
Наклад 50 прим. Замовлення № 8651/10.2017-А. Ціна договірна.

Гарнітура PT Serif використовується відповідно до Відкритої ліцензії компанії «ParaType Ltd».
© 2009, ParaType Ltd. All Rights Reserved.

Макет розроблений та віддрукований:

Фізична особа-підприємець *Наталія Олександрівна Систерова*, тел.: +38 (066) 541-41-01

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного реєстру видавців,
виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції *серія ДК № 5315 від 03.04.2017 р.*